Đại tiểu thư phản diện

Tuyết Mặc

THỜI DÂN QUỐC

Thụy Viên | thuyvien0.wordpress.com

Đại Tiểu Thư Phản Diện Thời Dân Quốc

Tuyết Mặc

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Xuyên Không, Nữ Cường, Khác, Nữ Phụ, Sủng

Văn án 1:

Lâm Tập Tập ngoài ý muốn xuyên vào cuốn sách do chính mình viết ra, trở thành một vai phụ râu ria, anh trai cô còn là vai ác lớn nhất trong sách nữa chứ! Vận mệnh đúng là nhiều chông gai.

Lâm Tập Tập tỏ vẻ, vai phụ thì thế nào, vai ác thì sao chứ, thân là người tạo ra toàn bộ giả thiết cho câu chuyện này, cô có thể tuỳ ý bỡn cợt cốt chuyện bất cứ lúc nào.

Chỉ là không ngờ nam chính do mình viết ra lại rất đẹp trai, làm cô ngứa ngáy tâm can, không nhịn được muốn đi tán tỉnh…

Văn án 2:

Lúc Lâm Tập Tập phát hiện mình xuyên đến thời dân quốc thì vẫn rất bình tĩnh, bởi vì cô nhận ra thế giới này chính là cuốn tiểu thuyết dân quốc mà mình đang viết, cô rất quen thuộc với bối cảnh thời đại và giả thiết nhân vật nơi đây, hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay.

Thế nhưng khi cô biết được thân phận hiện giờ của mình thì lại không bình tĩnh nổi, vậy mà cô lại không xuyên thành nữ chính? Đã thế còn là em gái của boss phản diện lớn nhất trong truyện!

Đó là nhân vật diêm dúa loè loẹt đê tiện chuyên làm trời làm đất đấy!

Lâm Tập Tập chết lặng…

Để tự cứu bản thân, cô quyết định phải nỗ lực tẩy trắng cho anh trai cô, ngăn cản mọi hành động xấu xa của anh trai mình…

Tẩy, tẩy, anh cô trắng rồi, còn cô lại thành đen!

Người da đen mặt đầy hỏi chấm?

Lâm Tập Tập: Quý thiếu soái, anh nghe tôi giải thích!

Quý Du Hồng: Vậy thì tôi sẽ lặng lẽ quan sát cô!

Mục lục

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20
- Chương 21
- Chương 22
- Chương 23
- Chương 24
- Chương 25
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30
- Chương 31
- Chương 32

- Chương 33
- Chương 34
- Chương 35
- Chương 36
- Chương 37
- Chương 38
- Chương 39
- Chương 40
- Chương 41
- Chương 42
- Chương 43
- Chương 44
- Chương 45
- Chương 46
- Chương 47
- Chương 48
- Chương 49
- Chương 50
- Chương 51
- Chương 52
- Chương 53
- Chương 54
- Chương 55
- Chương 56
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61

Chương 1

Sáng sớm, ánh bình mình dần ló rạng phía chân trời, Thái Hồ mênh mông gợn sóng như một mặt gương lớn, yên ả tĩnh lặng.

Tô Thành bên Thái Hồ cũng chậm rãi tỉnh giấc trong nắng sớm, giống như một cô nương phấn trang trắng ngần, uyển chuyển soi mình trong gương.

Bên trong Tô Thành, sương mù vẫn chưa tan hết, thỉnh thoảng lại có tiếng người bán hàng rong cất lên nơi đầu đường cuối ngõ, quấy nhiễu giấc mộng đẹp của bao người. Người bán hàng rong đẩy xe đi qua từng đường lớn ngõ nhỏ, mỗi một ngõ hò hét vài câu là có thể kiếm được mười mấy đồng tiền.

Phu xe kéo tay lôi chiếc xe kéo tà tà qua chiếc cầu đá hình vòm, bánh xe lăn qua con đường đá xanh phát ra tiếng kêu cót két, chỉ cần anh ta nhanh chân một chút là có thể nhân giờ cao điểm đi học và đi làm mà kéo thêm vài cuốc.

Không biết nàng dâu mới nhà ai ôm một thùng quần áo đi đến bờ sông nhỏ, nước sông trong vắt khiến cô nàng không nhịn được mà ngắm nhìn ảnh phản chiếu của mình trên mặt nước, lại không biết nhớ tới chuyện gì mà khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng. Hai bên bờ sông liễu xanh rủ xuống, chiếc thuyền mái hiên nhẹ nhàng lắc lư dấy lên gợn sóng lăn tăn.

Không biết đứa trẻ nghịch ngợm nhà ai thức dậy quá sớm mà vẫn chưa tỉnh táo, quấy khóc om sòm, người lớn nghe đến nhức cả đầu bèn bế lên ầu ơ vỗ mông vài cái, kết quả nó càng gào to

hơn.

Thuý Bình cầm một cái bọc nhỏ trong tay, đi qua hậu hoa viên của Lâm trạch ra cửa sau, chiếc áo khoác vải bông trên người cô ấy là đồng phục người hầu ở Lâm trạch, mái tóc thắt bím vắt qua một bên, điểm nhấn duy nhất chính là một sợi dây buộc tóc màu hồng. Lúc đi qua hoa viên, cô ấy tiện tay bứt một chùm hoa quế cài lên tai, hương thơm tức khắc lan ra bốn phía.

Ra khỏi cửa sau là phố Tư Bình trải dài từ Đông sang Tây, con phố này rải rác những toà nhà lớn nhỏ, nơi đây đều là những người có thu nhập cao nên bình thường tương đối yên bình.

Đi thẳng về hướng Đông phố Tư Bình, rẽ trái là đến hẻm Tư Thuỷ, đây là một con đường dài lát đá xanh, đường không rộng, hai bên cũng là nhà ở, nhưng các nhà lại cao thấp khác nhau, vừa nhìn là biết thu nhập mỗi nhà khác biệt. Đi trong hẻm Tư Thuỷ phải để ý trước sau, biết đâu lại có một chậu nước hắt ra từ nhà nào đó, xui xẻo là bị hắt cho ướt hết cả người.

Ra khỏi hẻm Tư Thuỷ rồi rẽ vào một khúc cua nữa là đến một con phố náo nhiệt.

Sắc trời vẫn còn sớm, rất nhiều cửa hàng vẫn chưa mở cửa buôn bán, nhưng các gian hàng ăn uống đã tấp nập từ sớm.

Bánh bao, hoành thánh, mì vịt tiềm, mì Dương Xuân,…

Thuý Bình ngửi thấy mùi đồ ăn khắp con đường thì chảy cả nước miếng, đi đến tiệm may mặc Tập Xuân Đường, vừa đúng lúc gặp anh thợ may trẻ trong tiệm đang mở cửa. Cánh cửa được ghép từ vài tấm ván gỗ, mỗi một tấm ván rộng khoảng hai bàn tay, dày một đốt tay, khi đóng cửa phải lắp từng tấm theo thứ tự, lúc mở lại tháo từng tấm ra, ván cửa của Tập Xuân Đường dùng gỗ đỏ(1), cho nên mỗi một tấm ván đều rất nặng, anh thợ may trẻ cũng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, cơ thể gầy yếu, khiêng

lên có vài phần khó khăn.

Thuý Bình đứng ở bên cạnh một lúc lâu thì đối phương mới phát hiện, vội vàng tiếp đón cô ấy: “Đây không phải chị Thuý Bình của nhà họ Lâm sao? Mới sáng sớm đã đến mở hàng rồi, hôm hay đúng là ngày mở cửa may mắn!”

Thuý Bình mím môi cười: “Dẻo miệng quá đi.”

Thợ may trẻ nhanh nhẹn tháo ván cửa khiêng vào trong tiệm rồi mời Thuý Bình vào.

Tập Xuân Đường thường nhận may đồ theo yêu cầu, để thợ đến nhà đo kích cỡ rồi đem về xưởng làm thành phẩm, sau mới gửi đến tận nơi. Loại hình kinh doanh này thường phục vụ cho các gia đình giàu có, một năm bốn mùa đều có đơn hàng, kiếm được không ít tiền. Cũng có khi có nhà bình dân đến tiệm đo kích cỡ rồi đặt làm, chỉ tết nhất lễ lạc mới có. Cũng có người đến mua thành phẩm lấy gấp, nhưng rất hiếm khi, ngàn năm hoạ chăng mới có một lần. Cho nên mặc dù Tập Xuân Đường rất có tiếng ở Tô Thành, nhưng cửa hàng lại không lớn, trang phục trưng bày cũng không nhiều, có điều kiểu dáng nào cũng có, áo choàng dài, áo choàng ngắn, váy, quần tây, áo lót, còn có cả các kiểu quốc phục, vải dệt lại càng đa dạng, vải bông, vải trơn, vải dệt máy, gấm vóc tơ lụa loại nào cũng có.

Thuý Bình lấy ra hai cái áo choàng ngắn làm bằng gấm, áo được may rất tỉ mỉ và tinh xảo, một cái màu xanh lam thêu hoa mẫu đơn, một cái màu xanh nhạt, cổ áo và cổ tay thêu thuý trúc, nhìn kiểu cách có vẻ là đồ dành cho các cô gái trẻ tuổi.

Anh thợ may trẻ liếc mắt một cái là nhận ra đó là đồ do ông chủ của Tập Xuân Đường đích thân làm, vội vàng hỏi: “Quần áo này mới may không lâu, có phải có chỗ nào không hài lòng không?”

Thuý Bình nói: “Anh trai đừng nóng vội, chỉ là phu nhân cảm

thấy cái nút tự(2) này khó coi, muốn đổi thành nút như ý."

Anh thợ may trẻ nhận lấy cái áo xem xét thử, cười tủm tỉm nói: "Với màu sắc và hoa văn thế này thì dùng nút tự vẫn tốt hơn, nhìn sẽ không có vẻ cầu kỳ rối mắt."

Thuý Bình đáp: "Lão phu nhân muốn đổi, chúng ta không nên lắm miệng, anh bảo sư phó(3) sửa lại đi."

"Được rồi, vậy cô muốn để quần áo lại đây, khi nào sửa xong tôi đưa qua hay sửa luôn rồi cô mang về?" Anh thợ may trẻ hỏi.

Thuý Bình ngẫm nghĩ: "Tôi chờ ở đây."

Thợ may trẻ lại nói: "Vậy thì cô phải chờ một chút rồi, lát nữa sư phó mới làm việc." Nói xong thì mời Thuý Bình đến chỗ ghế ngồi, bảo cô ấy ngồi một lát. Thợ may trẻ vốn định pha trà cho cô ấy, nhưng bữa sáng Thuý Bình chỉ mới ăn vội hai cái bánh bao, không dám uống trà sáng sớm nên bảo không cần.

Anh thợ may trẻ sợ Thuý Bình buồn nên vừa dọn dẹp ở trước cửa hàng vừa nói chuyện phiếm với cô ấy: "Quần áo này là lão phu nhân đặt may cho Lâm tiểu thư nhỉ?"

Thuý Bình cười nói: "Đúng vậy, tiểu thư nhà tôi chính là cục cưng của lão phu nhân mà, chỉ hận không thể đem đồ tốt nhất trên đời này cho cô ấy thôi."

Anh thợ may trẻ lại nói: "Lâm tiểu thư đi du học, có khi không thích mặc kiểu dáng này đâu, nghe nói các phu nhân, tiểu thư nước ngoài ở Thượng Hải đều thích mặc âu phục."

Thuý Bình không cho là đúng: "Đồ bên ngoài có tốt thế nào cũng không bằng của nhà được."

Anh thợ may trẻ gật đầu tán đồng, nói: "Tôi cảm thấy Lâm tiểu

thư lá gan rất lớn, mới bao nhiêu tuổi đâu mà đã dám đi du học rồi." Nói xong còn giơ ngón tay cái.

Thuý Bình thở dài: "Lúc trước, khi tiểu thư làm ầm lên đòi ra ngoài, lão phu nhân đau lòng muốn chết, thế mà vẫn không giữ lại được."

"Giờ thì tốt rồi, nghe bảo tiểu thư sắp trở về, chắc là cũng đi được hai năm rồi?"

"Thiếu một tháng nữa là tròn hai năm, mấy ngày nữa là thuyền về đến nơi." Thuý Bình trả lời.

Một lát sau, thợ may trẻ lại đổi chủ đề, tỏ vẻ bí hiểm mà nhỏ giọng nói: "Cô có nghe nói gì không, Vũ Xương bên kia đánh nhau rồi." Thật ra anh ta chỉ mới nghe tin này tối hôm qua thôi, sáng sớm nay đã nóng lòng muốn tìm người chia sẻ.

Thuý Bình rất kinh ngạc truy hỏi: "Sao lại đánh nhau rồi? Bên nào với bên nào đánh nhau?"

Thợ may trẻ có tin tức nhanh nhạy, rất đắc ý nói: "Là quân cách mạng với triều đình đánh nhau, lại còn thắng nữa, giờ Vũ Xương đã nằm trong tay quân cách mạng rồi."

Thuý Bình chỉ là một người hầu bán thân, ngày nào cũng mặt trời mọc là làm, mặt trời lặn là nghỉ, có cơm ăn no bụng là được, cho tới nay đều cảm thấy chiến tranh ở cách cô ấy rất xa, nhưng giờ nơi đánh nhau lại là Vũ Xương, dù cô ấy không biết chữ thì cũng biết Hồ Bắc và Giang Tô chỉ cách nhau bởi An Huy mà thôi.

"Có thể đánh tới chỗ chúng ta không?" Cô ấy lo lắng hỏi anh thợ may trẻ.

Thợ may trẻ lắc đầu, làm sao mà anh ta biết được: "Hiện giờ nơi nào cũng có thanh niên tiến bộ âm thầm vận động cách mạng,

rất khó nói, lúc trước có một người học việc trong xưởng đã cắt bỏ bím tóc, ông chủ sợ anh ta gây ra chuyện nên đã đuổi đi rồi."

Thuý Bình thở dài: "Thời thế bây giờ không còn yên ổn nữa rồi, trước đó nghe nói bên Đông Bắc vẫn luôn xảy ra chiến sự, giờ lại là Vũ Xương, nói không chừng sẽ đánh đến Giang Tô thật đấy, cơ mà cái chuyện cắt bím tóc, thật ra tôi thấy nhiều người cắt lắm."

Thợ may trẻ nói: "Thật ra tôi cũng muốn cắt, cắt đi cho dễ làm việc, nhưng tôi sợ bị đuổi lắm, lúc đó thì chết đói mất."

Nói tới đây, cả hai người đều thở dài.

Nói chuyện không bao lâu thì sư phó đã bắt đầu làm việc, nút thắt quần áo được sửa rất nhanh. Thuý Bình định trả tiền, nhưng sư phó bảo là khách quen cũ nên không lấy, Thuý Bình nói cảm ơn, vui vẻ cầm bọc đồ rời đi. Chiến tranh gì đó, thời thế gì đó đều bị cô ấy vứt ra sau đầu, đối với một người bình thường mà nói, có cơm ăn, có chốn ngủ là được. Dù thế nào thì bầu trời trên đầu họ vẫn nguyên vẹn như thế chứ có thay đổi đâu, ai mà quan tâm nhiều như vậy. Dù cho tất cả có sập xuống thì vẫn sẽ có người to lớn chống đỡ mà.

Trên vùng biển bao la xanh thẳm cách Tô Thành hàng ngàn dặm có một con tàu viễn dương tải trọng hơn 1000 tấn giống như một chiếc thuyền lá đơn độc lênh đênh giữa biển, đích đến là Đại Thanh.

Trên thuyền có thương nhân buôn bán, có quan lại đi nhậm chức, cũng có dân thường muốn nhập cư, tất cả đều là người nước ngoài, cũng có một ít là người Trung Quốc nhưng không nhiều lắm, đều là du học sinh nôn nóng được trở về nhà.

Con tàu khởi hành từ Châu Âu, mất gần bốn tháng để xuyên qua mũi Hảo Vọng đến Ấn Độ Dương, rồi lại từ eo biển Malacca tiến vào Nam Hải, cuối cùng đến Hương Cảng, Quảng Châu, Thượng

Hải, những nơi quen thuộc với người Trung Quốc.

Lâm Tập Tập tỉnh lại khi con tàu đến Hương Cảng, không gian lắc lư khiến cô cảm thấy không thích ứng nổi, cơn buồn nôn dữ dội ập đến, cho dù cô có mở to mắt thì bóng người trước mặt cũng chỉ là những cái bóng mờ ảo.

Có một cô gái quần áo giản dị đỡ cô dậy, hỏi cô có muốn uống nước không, khẩu âm của cô gái hơi lạ, nhưng bất ngờ là cô lại có thể hiểu được.

Lâm Tập Tập nhận lấy ly nước trong tay cô gái uống một ngụm, thế là dạ dày cô lại cồn cào lên, cô vội vàng đẩy trước ly trước mặt ra. Nhìn thấy cái chậu rửa mặt bên cạnh, cô lập tức nhào đến nôn thốc nôn tháo, nhưng dạ dày cô dường như chẳng có gì cả, nôn một hồi chỉ toàn nước chua.

Sau khi nôn xong rồi lau mặt, Lâm Tập Tập mới cảm thấy tinh thần tốt hơn một chút, lúc này mới nhận ra hình như cô đang ở trong một căn phòng nhỏ giống như toa xe lửa, một bên có ba cái giường nhỏ, bên còn lại để hành lý, rương hành lý kiểu dáng vuông vức cổ điển khiến cô phải nhìn nó thêm vài lần.

Lâm Tập Tập nhớ rõ, tối hôm qua trước khi đi ngủ cô còn cập nhật chương truyện mới nhất của mình trên web Tấn Giang, lúc ấy còn dẫn đến một trận tranh luận kịch liệt giữa các độc giả, sao mới ngủ một giấc mà đã đổi chỗ rồi? Hơn nữa còn là một không gian kỳ lạ thế này?

Đúng lúc này, có một người ở ngoài đẩy cửa ra, là một thanh niên giọng nói có phần kích động: “Tàu sắp đến Hương Cảng rồi, mọi người có muốn ra ngoài tham quan không? Tàu sẽ dừng một ngày đấy.”

Lâm Tập Tập hiểu ra, hoá ra cô đang ở trên thuyền, bảo sao mà cô lại chóng mặt đến như vậy.

———

(1) Gỗ đỏ: Gỗ gõ đỏ là loại gỗ có thể chịu nắng mưa rất tốt và không hề bị cong vênh mối mọt hay bị tác động bởi thời tiết, gỗ gõ đỏ khá nặng, cứng, bền với thớ mịn, vân gỗ đẹp, dễ gia công.

(2) Nút tự, nút như ý: Một loại nút thắt của Trung Quốc, thường thấy trên các loại áo truyền thống.

Chương 2

Edit: Ys

Sau khi Lâm Tập Tập nghe nam thanh niên kia nói xong thì ngẩn người, cô chỉ ngủ có một giấc mà thôi, sao lại đến Hương Cảng? Chẳng lẽ đang mơ sao?

Cô vội vàng nhéo mu bàn tay mình một cái, rất đau!

“Tiểu thư, sao cô lại tự nhéo mình?” Cô gái vừa lấy nước cho cô ngờ vực hỏi.

Cái quỷ gì vậy? Ai là tiểu thư? Tiểu thư ở đâu ra?! Lâm Tập Tập quay đầu nhìn cô gái kia, thấy cô ấy đang lo lắng nhìn cô.

Lúc nãy choáng váng nên không để ý, cô gái này mặc một bộ quần áo vải bông nhạt màu, hàng cúc trên áo xéo xuống đến dưới cánh tay, lại còn là bàn khấu(*)! Đây là trang phục chỉ có ở triều Thanh hoặc dân quốc mới có thôi!

Cô vội cúi đầu nhìn lại bản thân, mặc dù vải dệt có hơi cứng nhưng cũng là một bộ váy liền áo.

Dù là người, khung cảnh hay quần áo thì đều làm Lâm Tập Tập lạnh cả người, cô muốn ra ngoài xem tình hình thử.

Đứng dậy mở khoang cửa nhỏ hẹp ra, bên ngoài là một hành lang chật chội, hai người không thể đi song song được, cuối hành lang có một cầu thang đơn giản thông lên boong tàu.

Lâm Tập Tập quan sát một hồi, thấy có người đi đến cầu thang, cô cũng quyết định cùng đi ra ngoài nhìn xem, lúc này cô gái đi cùng cô vội la lên gọi cô: “Tiểu thư, bên ngoài gió lớn, cô khó chịu không nên đi đâu.”

“Tôi đi hít thở không khí.” Lâm Tập Tập nói, sau đó đi ra ngoài.

Sau khi nghe cô nói, cô gái có vẻ sửng sốt một chút, lúc thấy Lâm Tập Tập đã băng qua hành lang đi lên cầu thang thì mới đóng cửa lại, nhanh chóng đuổi theo.

Lâm Tập Tập đi dọc theo hành lang đến lối ra, vừa ngước mắt lên, đập vào mắt là khung cảnh biển rộng trời cao, gió biển mang theo hương vị tanh mặn thổi tới khiến cô tỉnh táo lên không ít.

Nhìn trái nhìn phải, xác định đây là một chiếc tàu thuỷ không nhỏ, hẳn là có vài tầng, vị trí của cô là tầng thứ hai đếm ngược từ dưới lên.

Tàu còn chưa vào bờ, những hành khách khác đã bước ra ngoài lan can nhìn về nơi xa.

Lâm Tập Tập nhìn theo ánh mắt của bọn họ, chỉ thấy phía xa có mấy ngọn núi, khoảng cách không gần lắm nên cứ hư hư ảo ảo.

Mặt trời rực rỡ trên cao, gió biển phần phật, nước biển xanh biếc đập vào thân tàu, trên đỉnh đầu thỉnh thoảng lại có vài con hải âu chao liệng, bên tai có tiếng động cơ tàu thuỷ tăng tốc, cảnh tượng chân thật đến vậy, sao có thể là mơ đây? Lâm Tập Tập cảm thấy thật đau đầu, chẳng lẽ mình ngủ một giấc đã xuyên không rồi.

Từ từ… Xuyên không?

Lâm Tập Tập bỗng nhiên nhớ ra, cô đang viết một quyển tiểu thuyết ngôn tình lấy bối cảnh thời dân quốc trên Tấn Giang, nữ chính trong đó chẳng phải cũng xuyên không sao? Hơn nữa cũng giống như tình cảnh hiện giờ của cô, xuyên vào người một cô gái du học trở về, trong đó có một đoạn miêu tả thế này: "Tần Mộng tỉnh lại khi đang ở trên tày thuỷ, vừa đúng lúc con tàu cập bến Thượng Hải…

Không trùng hợp đến vậy chứ?! Chẳng lẽ cô xuyên thành nữ chính Tần Mộng trong truyện rồi?

Cô gái đi cùng cô cũng theo lên, nhìn thấy cô ngây ngẩn đứng ở lan can, không khỏi lo lắng hỏi cô: "Có phải còn khó chịu ở đâu không?"

Lâm Tập Tập lắc đầu, bây giờ cô không chỉ khó chịu trong người, mà còn tuyệt vọng nữa!

Có hơi nghi ngờ, lúc Tần Mộng du học có mang theo người hầu sao? Cô nhớ rõ mình không viết phân đoạn này, nhưng bên người Tần Mộng xác thật là có một người hầu tên Tiểu Nguyệt, nghĩ đến đây, Lâm Tập Tập nói với người hầu: "Tiểu Nguyệt, hôm nay là ngày mấy?"

Nha đầu kia kinh ngạc nhìn cô: "Tiểu thư ngủ đến nỗi ngốc luôn sao, Tiểu Nguyệt nào? Em là Thuý Liễu mà! Hôm nay là mùng 1 tháng 9."

Đúng là Lâm Tập Tập bị ngốc rồi, cô không hề xa lạ với cái tên Thuý Liễu này, người dùng chữ Thuý để đặt tên cho người hầu, chính là thương nhân giàu có Lâm Kính Đình của nhà họ Lâm! Từ từ, trong truyện của cô, nữ chính không phải là cô gái duy nhất đi du học, còn có một người đi du học nữa, chính là em gái Lâm Vãn của Lâm Kính Đình!

Dường như Lâm Tập Tập nghe thấy tiếng sét đánh giữa trời

quang, nếu cô thật sự là Lâm Vãn, vậy thì Lâm Kính Đình chính là anh trai ruột của cô. Lâm Kính Đình là ai chứ? Anh ta chính là phản diện số một mà mọi người ghét nhất trong tiểu thuyết, đại ma đầu đó!

Phản diện đối đầu với nam chính trên mọi mặt trận, anh ta mở một tiệm thuốc lá bán thuốc phiện, cuối cùng kinh doanh thua lỗ mà đầu quân cho Nhật Bản!

Giờ cô xuyên thành em gái của nhân vật phản diện có số phận bi thảm nhất thì sẽ có được kết cục tốt đẹp gì đây?

Thuý Liễu thấy bộ dạng không thiết sống nữa của cô thì rất lo lắng, hỏi: "Nếu tiểu thư khó chịu thì đừng gắng gượng nữa, trở về nghỉ ngơi đi."

Lâm Tập Tập xua tay: "Lúc nãy ta gặp một cơn ác mộng đáng sợ, muốn ra ngoài hít thở không khí, em để ta yên tĩnh một lúc đi."

Tuy Thuý Liễu lo lắng nhưng vẫn im lặng đứng sang một bên, không dám quấy rầy cô nữa.

Khoảng nửa tiếng sau, cảnh sắc Hương Cảng mới dần dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người, Lâm Tập Tập nheo mắt đánh giá, Hương Cảng bây giờ không hề hiện đại, lầu cao san sát như trong ấn tượng, tuy có nhà lầu nhưng không quá cao, phần lớn đều theo kiến trúc Châu Âu, vì là ban ngày nên toàn là một mảnh trắng xám, tựa như một bức ảnh xưa cũ. Bên cạnh cảng biển thực náo nhiệt, vài toà nhà lầu thấp bé treo bảng hiệu cao thấp, xanh đỏ loè loẹt, bên trên có dán áp phích, cũng có cái ghi chữ phồn thể, vì không thống nhất hình thức nên cứ chồng chất lên nhau, nhìn rất lộn xộn.

Hai bên bến tàu là hàng dài những chiếc tàu chở hàng lớn nhỏ khác nhau, rất nhiều cu li cõng hàng hoá lên xuống trên các bậc thang ở bến tàu, hệt như một bầy kiến thợ.

Lâm Tập Tập có hơi thất vọng, thời đại này, ngay cả nơi nổi danh lừng lẫy như Hương Cảng mà còn thế này thì những nơi khác có gì mà xem chứ?

Thuý Liễu ở bên cạnh lại có vẻ hào hứng: “Cuối cùng cũng đến Hương Cảng, thân thuộc quá đi, nghe nói sẽ dừng lại một ngày, tiểu thư có muốn xuống đi dạo không?”

Lập Tập Tập lắc đầu, giờ cô không có cách nào tiếp thu được hiện thực trước mắt, làm gì có tâm trạng mà dạo phố Hương Cảng, nhìn từ xa đã khiến người khác thất vọng.

Đứng trên boong tàu quá lâu, Lâm Tập Tập thấy hơi mệt, muốn trở về ngủ, nói không chừng đến lúc cô tỉnh lại sẽ xuyên về được.

Đang định xoay người thì thấy ở cạnh bến tàu có một đứa nhỏ bán báo đang vẫy báo rao hàng, hành khách trên tàu đi lại tập nập, có rất nhiều người tiện tay mua một tờ, Lâm Tập Tập nói với Thuý Liễu: “Đi mua cho ta một tờ báo đi.”

Thuý Liễu gật gật đầu, lon ton đi ra ngoài, Lâm Tập Tập lại nhoài người ra lan can nhìn theo bóng lưng cô ấy.

Thuý Liễu bước xuống bậc thang của con tàu, mấy người bán thuốc lá và đồ ăn vặt vội đi tới chào hàng, Thuý Liễu không thèm để ý, vẫy tay gọi đứa nhỏ bán báo, đứa nhỏ tóc ngắn rối tung rối mù chạy nhanh đến trước mặt cô ấy, trả tiền nhận báo xong, Thuý Liễu mau chóng trở lại tàu, rồi lại lon ton chạy lên.

Thuý Liễu đưa đến hai tờ báo, một tờ《 Trung Quốc nhật báo 》một tờ《 Tân thế giới 》. Lâm Tập Tập xoay người dựa vào lan can, cầm tờ《 Trung Quốc nhật báo 》lên xem, trên đó chi chít chữ phồn thể làm cô đau hết cả đầu, kiểu chữ cũng khác nhau, sắp xếp theo hàng dọc, đọc từ phải sang trái.

Cô tìm đến này hôm nay trước, 22 tháng 10 năm 1911 (mùng 1 tháng 9 năm Tân Hợi).

Lâm Tập Tập nhíu mày nhớ lại, ngày 22 tháng 10 năm 1911 cách khởi nghĩa Vũ Xương 12 ngày, cách mạng Tân Hợi hoàn toàn bùng nổ, Đại Thanh bước vào giai đoạn đếm ngược đến ngày diệt vong, hầu như ngày nào cũng có tỉnh tuyên bố độc lập.

Đúng là cô đã xuyên đến thời kỳ dân quốc đầy biến động, hơn nữa, cô chắc chắn mình đã xuyên thành em gái của Lâm Kính Đình, bởi vì nữ chính Tần Mộng du học về nước trước khi Cách mạng Tân Hợi diễn ra hai năm, còn Lâm Vãn trở về trong thời gian diễn ra Cách mạng Tân Hợi.

Vì sao chứ? Cô xuyên không thì cũng thôi đi, vì sao lại cho cô xuyên thành em gái của đại ma đầu?! Làm sao mà sống nổi đây!

Lâm Tập Tập gần như suy sụp.

Cô đưa báo cho Thuý Liễu, sau đó quay người trở về khoang tàu, cô phải ngủ một giấc mới được, hy vọng sau khi tỉnh lại, cô có thể trở về cái phòng ngủ như ổ heo của mình.

Thuý Liễu theo cô trở về nói: “Tiểu thư đừng ngủ, chúng ta đến nhà ăn ăn cơm trước đi.”

Lâm Tập Tập xua tay tỏ vẻ không đói bụng, xoay người vào phòng ngủ, nằm trên chiếc giường nhỏ lắc lư, cô mau chóng tiến vào trong mộng, ở trong mơ, cô còn đang ngồi trước máy tính hăng hái gõ bàn phím, vì để làm nổi bật nữ chính, phát huy toàn lực sức mạnh bàn tay vàng của nàng, Lâm Tập Tập quyết định để nam chính chết trên chiến trường, để nữ chính biến đau thương và phẫn nộ thành sức mạnh mà toả sáng về sau…

Kết quả là bình luận của chương này bị oanh tạc, độc giả tới tấp

lên án Lâm Tập Tập không có tỉnh người, dám viết cho nam chính chết, rất nhiều người kêu gào đòi không đọc nữa, thậm chí có người còn nói: Tác giả trâu bò như thế, sao cô không xuyên qua luôn đi!

Trong mơ màng, Lâm Tập Tập nghĩ: Hoá ra cô bị sự oán hận của độc giả đưa đến đây!

Không biết ngủ được bao lâu, Lâm Tập Tập bị tiếng nói chuyện làm cho tỉnh lại, tuy đã cố tình đè thấp giọng nhưng cô vẫn nghe được rõ ràng.

"Nửa đêm nay đến Quảng Châu, hẳn là chiều mai có thể tới Thượng Hải, nghe nói hai ngày tới sẽ có bão, tàu thuỷ muốn tăng tốc." Đây là giọng một nam thanh niên, có chút quen thuộc, hình như là giọng của thanh niên buổi sáng bảo với các cô rằng tàu sắp đến Hương Cảng.

Lâm Tập Tập nhớ, thời điểm Lâm Vãn đi du học, Lâm Kính Đình sợ cô phải chịu khổ, không chỉ phái người hầu đi theo hầu hạ mà còn cử Lâm Kính Hoà, một người anh em con vợ lẽ cùng tuổi với cô đi theo, cho nên nam thanh niên nói chuyện với Thuý Liễu hẳn là Lâm Kính Hoà.

Phát hiện mỗi một tình tiết càng ngày càng phù hợp với thiết lập của Lâm Vãn, Lâm Tập Tập càng cảm thấy tuyệt vọng.

Nghe Lâm Kính Hoà nói xong, Thuý liễu có vẻ kích động vô cùng, nghẹn ngào nói: "Cuối cùng cũng sắp kết thúc, ở trên tàu này lâu như vậy, tôi sắp phát điên rồi."

Lâm Kính Hoà lại hỏi: "Em ấy thế nào rồi? Còn nôn nữa không? Hôm nay lúc ta dạo quanh Hương Cảng có mua thuốc say tàu xe, nếu em ấy còn khó chịu thì cho em ấy uống."

"Hôm nay tiểu thư khá hơn nhiều rồi, rất có tinh thần, còn đứng

trên boong tàu rất lâu, hai ngày trước suýt thì doạ tôi chết khiếp, cho rằng cô ấy…" Nói tới đây, Thuý Liễu như sắp bật khóc nức nở.

Lâm Kính Hoà trấn an nói: "Em ấy là người phúc lớn mạng lớn, không cần lo lắng đâu."

Thuý Liễu lên tiếng, bảo: "Nhưng sáng nay sau khi tỉnh lại, tiểu thư có hơi kỳ lạ."

Lâm Kính Hoà hỏi: "Kỳ lạ chỗ nào?"

Thuý Liễu nói: " Hôm nay tiểu thư tỉnh lại không hề mắng tôi câu nào, hơn nữa khẩu âm nghe cũng lạ lắm."

Lâm Tập Tập nói tiếng phổ thông tiêu chuẩn, khẩu âm đúng là không giống với người Giang Tô như Thuý Liễu.

Lâm Kính Hoà cũng nghi ngờ nói: "Vậy mà lại không mắng cô, đúng là hiếm có."

Tuy rằng cảm thấy kỳ lạ, nhưng bọn họ nhất định không đoán được Lâm Vãn đã bị xuyên qua, nói xong, Lâm Kính Hoà mở cửa ra ngoài, Thuý Liễu thu dọn đồ đạc rồi cũng leo lên giường.

Lâm Tập Tập ở trong chăn cười khổ, cô không chỉ là em gái của boss phản diện, mà còn là đại tiểu thư tính tình cực kém, gây sự vô cớ, tuỳ hứng làm bậy. Người khác du học là đi học tri thức, Lâm Vãn đi du học là để theo đuổi đàn ông, thiếu gia nhà họ Bạch mà cô ái mộ muốn đi du học, cô liền làm loạn lên muốn đi theo, sau đó Bạch thiếu gia kết hôn ở nước ngoài, cô chỉ có thể mặt mũi xám xịt trở về.

Lâm Tập Tập nghĩ: Đây hẳn là lần xuyên không bi thương nhất trong lịch sử xuyên không!

———

Bàn khấu: loại cúc áo của người Trung Quốc, thường thấy trên các loại áo truyền thống.

Chương 3

Chuyển ngữ: Cá Xám

Beta: Ys

Khi tàu đến Quảng Châu đã là giữa đêm, Lâm Tập Tập thấp thoáng nghe thấy âm thanh huyên náo. Vì có bão, nên tàu không dám dừng chân ở Quảng Châu quá lâu, ngày hôm sau, mới sáng sớm đã thổi kèn xuất phát đến trạm kế tiếp, chính là trạm cuối Thượng Hải.

Chỉ ở trên tàu hai ngày mà Lâm Tập Tập thấy chịu không nổi, cô thật không hiểu sao mọi người ở đây có thể chịu đựng được.

Sau buổi trưa, trên boong tàu truyền đến những tiếng hô hoán, Lâm Tập Tập và Thúy Liễu không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, ngay lúc chuẩn bị ra ngoài xem thế nào thì vừa khéo Lâm Kính Hòa đến gõ cửa. Trên mặt anh ta mang nụ cười tươi rói, nói với cô: “Mau chóng thu dọn đồ đạc, tàu sắp đến cảng rồi!”

Thì ra tiếng hoan hô bên ngoài là đang chúc mừng thuyền cập bến.

Nghe anh ta nói vậy, ngay cả người ăn khẽ nói khàng như Thúy Liễu cũng hô lớn: “Tốt quá rồi!”

Lâm Tập Tập nghĩ, quả thật vô cùng tốt, cuối cùng cô cũng được đối mặt với thế giới dưới ngòi bút mình sáng tạo ra rồi, một thế giới hư cấu biến thành hiện thực.

Khoảng nửa giờ sau, cuối cùng tàu cũng ổn định ở bến Hồng Khẩu. Lâm Kính Hòa dẫn theo Lâm Tập Tập và Thúy Liễu đang đứng đợi trên boong tàu lên bờ, khắp con tàu và bến cảng tràn ngập không khí vui mừng.

Lâm Tập Tập đi theo dòng người tiến về phía trước, thỉnh thoảng ngước nhìn về hướng bến Thượng Hải xa xôi, đây chính là đô thị quốc tế lớn và phồn vinh nhất châu Á thời Dân Quốc. Phát triển hơn cả Hương Cảng, trước đây cô chỉ được cảm nhận sự quyến rũ của nó qua những trang sách, thật không ngờ có một ngày mình lại may mắn được tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này.

Có vài chiếc tàu khách neo đậu nơi bến tàu, Lâm Tập Tập nhìn thấy trong đó có hai chiếc treo cờ Nhật Bản, lá cờ lớn bay phấp phới trong gió trông vô cùng kiêu căng, ngoài ra còn có cờ Mỹ, cờ Đức…

Ngoài tàu chở khách ra thì trên bến tàu còn đỗ vài chiếc tàu hàng, có tàu lớn tàu nhỏ, có tàu đang dỡ hàng, có tàu đang chất hàng, mọi người đều đang bận bịu, những người làm công việc nặng nhọc này thường là những dân đen lao lực khổ cực.

Trên bến tàu còn có rất nhiều quan lại quý nhân quần áo chỉnh tề, người thì ngồi xe kéo, người thì ngồi xe con, kẻ thì đi tàu, kẻ đến đón bạn bè người thân, trên mặt họ tràn đầy kiêu ngạo, đó là loại quý khí đặc thù của tầng lớp thượng lưu.

Lâm Tập Tập nhìn quanh một vòng, phát hiện cả bến cảng phủ một ánh hào quang rực rỡ.

Nhưng cô biết đây chỉ là một biểu hiện giả dối mà thôi. Sự phức tạp của xã hội thời này, người thường khó có thể tưởng tượng được, phía sau vẻ yên bình ấy là những hoạt động ngầm đang tung hoành, xâm lược, phân chia, tham lam, nhu nhược, nghèo

khó, chúng không ngừng cắn nuốt xã hội này.

Khi lòng tham của con người không được thỏa mãn thì chiến tranh ắt sẽ là phương pháp giải quyết tốt nhất, “cá lớn nuốt cá bé” là cụm từ vô cùng chính xác, thông dụng trong thời đại này.

Ngay thời khắc xuống tàu, Lâm Tập Tập cảm vô cùng hạnh phúc vì được đặt chân lên đất liền.

Vào lúc ấy, đột nhiên trong đám người phía xa kia có tiếng trống kèn hân hoan vang lên, rất nhiều người đều dừng lại ngước nhìn, không biết đã xảy ra việc gì, mấy người Lâm Tập Tập cũng ngước nhìn theo.

Sau đó, cô nhìn thấy đám người tấu nhạc giơ một tấm biểu ngữ, trên đó viết: “Nhiệt liệt chào mừng Tiểu thư Lâm Vãn du học trở về!”

Lâm Tập Tập đứng không vững, suýt chút ngã xuống đất, rốt cuộc là ai mà lại làm cái việc ngu xuẩn thế này chứ? Đón người thì đón thôi, gióng trống khua chiêng thế này không cảm thấy mất mặt sao?

Thúy Liễu cũng nhìn thấy nhưng cô ấy không biết chữ, cô ấy chỉ nhìn thấy người quen nên hưng phấn nói với Lâm Tập Tập: “Tiểu thư, là đại thiếu gia, thế mà ngài ấy lại đích thân đến đón cô!”

Lâm Tập Tập nhìn theo hướng Thúy Liễu chỉ liền nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đứng cạnh đội trống kèn, ăn mặc khác với phần lớn người mặc vải bố khác. Người đàn ông mặc một một bộ phục ba mảnh sọc caro được thiết kế riêng vừa vặn, đầu đội mũ dạ, tay cầm một cây gậy batoong tinh xảo, nếu bỏ qua bím tóc dài sau đầu anh ta thì trông vô cùng đẹp trai.

Trông có vẻ khoảng hơn ba mươi tuổi, Thúy Liễu gọi anh ta là

đại thiếu gia, vậy có lẽ anh ta chính là đại phản diện Lâm Kính Đình, kẻ khiến mọi người vừa nghiến răng nghiến lợi, vừa phải kiêng kị ba phần!

Không ngờ ngoài đời thực anh ta lại đẹp đến vậy, lúc ấy cô không hề miêu tả gì về ngoại hình của Lâm Kính Đình, chỉ miêu tả anh ta là kẻ người dạ thú.

Chẳng lẽ mặt người dạ thú là một từ khen ngợi? Lâm Tập Tập không biết nói gì hơn.

Trong truyện, Lâm Kính Đình không chỉ là một đại phản diện, mà còn là một ông chủ lớn. Gia nghiệp Lâm gia lớn mạnh, ở Tô Thành nhờ kinh doanh tửu lầu mà phát đạt, sau khi Lâm Kính Đình nắm quyền, thông đồng với quan phủ và thế lực địa phương mở rất nhiều tiệm thuốc phiện ở những nơi như Tô Thành, Nam Kinh… chuyên kiếm tiền bẩn, sau đó lại mở tiệm cầm đồ, tóm lại là việc gì kiếm được tiền thì anh ta làm việc đó, vì vậy khối tài sản mà Lâm Kính Đình có được trong thời kỳ hoàng kim có thể nói là đứng nhất nhì Giang Tô.

Thân là một trạch nữ lớn tuổi có số tiết kiệm không vượt quá năm số không, đột nhiên xuyên đến trở thành em gái của nhà giàu số một cả tỉnh, có lẽ đây chính là phúc lợi duy nhất của lần xuyên không thảm thương này.

Nhưng tiền đề là cô phải còn mạng để hưởng thụ phúc lợi này!

Trong truyện, Lâm Kính Đình cả ngày chỉ nghĩ cách giết chết nam chính Quý Du Hồng và cha của nam chính Quý Khôn. Sau vài lần tiếp xúc với nữ chính Tần Mộng thì cứ mãi nhớ đến nàng, muốn lấy Tần Mộng làm vợ, về sau vì muốn bảo vệ bản thân còn cấu kết với người Nhật. Tuy truyện cô chỉ mới viết được phân nửa, nhưng những nhân vật phản diện kiểu này, dù trong truyện gì thì cuối cùng cũng sẽ bị tiêu diệt.

Vì thế tuy hiện tại cô là tiểu thư nhà giàu, nhưng ngày tháng tốt lành không dài, một khi Lâm Kính Đình xuống dốc, nhà họ Lâm nhất định sẽ gặp tai họa, cô cũng sẽ tiêu đời!

Thật bất hạnh mà!

Cô phải nghĩ cách mới được, nghĩ ra một cách để bản thân có thể sống yên ổn!

Hiện tại Cách mạng Tân Hợi bùng nổ chưa bao lâu, Giang Tô vẫn chưa tuyên bố độc lập, Lâm Kính Đình vẫn chưa trở thành kẻ tội ác tày trời. Biết được hướng phát triển của câu chuyện thế này, cô có thể giúp Lâm Kính Đình xoay chuyển tình thế không, có thể ngăn cản sự hắc hóa về sau của anh ta không? Không chỉ phải ngăn anh ta hắc hóa mà còn phải giúp anh ta tẩy trắng, để anh ta thoát khổ thân phận phản diện, nếu có thể thì cô cũng sẽ thuận lợi sinh tồn ở thời đại này, nói không chừng còn có thể kê cao gối ngủ, tiếp tục làm một đại tiểu thư nhà giàu.

Nhưng nghĩ thì vậy thôi, kế hoạch này chắc chắn rất khó thực hiện, cô phải suy nghĩ kỹ càng hơn.

Trong lúc cô ngẩn người thì Lâm Kính Đình đã nhìn thấy cô, đồng thời vui vẻ vẫy vẫy tay rồi sải bước về phía cô: “Văn Nhi.”

Nhìn gần lại càng cảm thấy phong thái Lâm Kính Đình bất phàm, mang dáng vẻ của một nhân sĩ thành đạt.

“Có phải em ngồi tàu đến ngốc rồi không? Không biết chào hỏi sao?” Lâm Kính Đình thu lại nụ cười, híp mắt giả vờ tức giận.

Lúc này Lâm Tập Tập mới do dự nói: “Anh?”

“Ừ.” Người đàn ông đáp một tiếng vang dội, một chầm lấy cô, cười mắng: “Nha đầu thối này, cuối cùng cũng về rồi.”

Lâm Tập Tập nhớ ra rồi, lúc ấy cô không chỉ thiết lập nhân vật Lâm Kính Đình này là một đại phản diện, mà còn là một muội khống kinh điển, luôn bị sự đáng yêu của em gái mình khiến cho trái tim tan chảy cả ra.

Nghĩ đến đây, Lâm Tập Tập vô cùng muốn ngẩng lên trời cười lớn, ông trời quả thật không tuyệt đường người mà, chỉ cần Lâm Kính Đình là một muội khống thì khi cô tẩy trắng cho anh ta, nhất định sẽ lập được công lớn.

Lâm Kính Đình đón được em gái nên vui mừng hớn hở nói: "Đừng đứng ngây ra đó nữa, về khách sạn với anh đi, tối nay ở đây một đêm, sáng mai rồi về Tô Thành, mẹ rất nhớ em đấy."

Lâm Tập Tập "Vâng" một tiếng, vội vã đuổi theo Lâm Kính Đình, nghĩ một lúc, cô tiến lên ôm cánh tay anh ta, hành động thân mật này lập tức đổi lấy được nụ cười sủng nịnh của Lâm Kính Đình.

Hai chiếc Ford xa hoa đến đón họ, thân xe được lau chùi bóng loáng như gương, theo như sự hiểu biết của Lâm Tập Tập thì đây là một chiếc xe cổ hàng thật giá thật. Tài xế đã đứng bên cạnh mở cửa xe giúp họ, không gian trong xe vô cùng rộng rãi, áo bọc ghế xe màu da bằng da thật, trên cửa sổ xe còn được treo một tấm rèm trắng. Lâm Kính Đình bước vào xe trước, anh nghiêng người vẫy tay với Lâm Tập Tập, cô vội vã cúi người bước vào.

Còn Lâm Kính Hòa và Thúy Liễu cùng xuống tàu với cô thì ngồi chiếc xe phía sau, Lâm Tập Tập lén lút quan sát, tuy là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng thái độ Lâm Kính Đình đối với Lâm Kính Hòa vô cùng lạnh nhạt.

Cửa xe vừa đóng lại, phút chốc như được cách ly với thế giới phồn hoa náo nhiệt bên ngoài, tài xế vững vàng lái xe rời khỏi bến tàu. Lâm Tập Tập nghiêng đầu nhìn cảnh vật bên ngoài, phút chốc như được tiến vào một bức ảnh cổ.

Lâm Kính Đình bên cạnh thì tỉ mỉ đánh giá cô, ánh mắt sáng quắc, khiến Lâm Tập Tập không thể xem nhẹ được, bị một đại soái ca nhìn chằm chằm thế này, cô rất áp lực đấy.

Lâm Kính Đình chăm chú nhìn cô một hồi mới hỏi: "Hai năm nay chịu khổ nhiều lắm phải không?"

Lâm Tập Tập tránh nặng tìm nhẹ đáp: "Tiền anh gửi đủ để em dùng, cũng không khổ cực gì."

Hiển nhiên Lâm Kính Đình không tin lời cô, lắc đầu nói: "Em cứ mạnh miệng, lúc ấy em vì theo đuổi tiểu thiếu gia của nhà họ Bạch nên mới đi, kết quả người ta kết hôn bên đó luôn, chẳng lẽ em chưa từng hối hận? Chịu khổ hai năm vô ích."

Lâm Tập Tập: …

Sự yên lặng của cô khiến Lâm Kính Đình nghĩ mình đã chạm vào nỗi đau của cô, anh ta cảm thấy vô cùng tự trách, liền an ủi: "Đều đã qua cả rồi, trở về là được rồi, em chính là tâm can của anh và mẹ, có anh với mẹ thương em là đủ rồi, nếu tên họ Bạch kia dám quay về, anh sẽ kêu người xử lý hắn ta."

Tuy là đại phản diện khiến người khác hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng tình cảm của anh ta đối với em mình vô cùng sâu đậm, Lâm Tập Tập cảm khái, nhếch miệng cười, nói: "Cảm ơn anh."

Lâm Kính Đình khen ngợi đáp: "Ra ngoài hai năm, tính tình cũng trầm ổn hơn nhiều, có điều sao khẩu âm lại thay đổi rồi? Giống như khẩu âm của Bắc Bình vậy."

Giọng phổ thông làm sao mà bỏ được đây? Không thể bỏ được, cô đành nói: "Đây là phong cách nói chuyện mới, sau này sẽ được phổ biến trên toàn quốc."

Lâm Kính Đình khinh thường cười nhạo: “Vừa đi du học về đã có phong cách mới, em nói anh nghe thử xem, em đã học được những gì?”

Lâm Tập Tập: …

Nguyên chủ đi theo đuổi đàn ông, làm sao cô biết cô ta đã học được gì chứ, dù có học được thì giờ cũng đã thay đổi linh hồn mất rồi, cô cũng đâu biết được.

Sau khi hỏi xong, Lâm Kính Đình vô cùng kiên nhẫn đợi cô trả lời, rõ ràng là muốn xem cô xấu mặt, Lâm Tập Tập cảm thấy nếu cô không nói được chút gì đó chắc chắn anh ta sẽ không bỏ qua, vì thế ra vẻ trịnh trọng nói: “Lấy lòng yêu tổ quốc nồng nhiệt làm vinh, lấy việc nguy hại cho tổ quốc làm hổ thẹn, lấy phục vụ nhân dân làm vinh hạnh, lấy phản bội nhân dân làm hổ thẹn, tôn trọng khoa học, loại bỏ sự ngu muội vô tri, cần cù lao động, không ham ăn biếng làm…”

Lâm Kính Đình thật sự không biết cô đang đọc cái thuyết mới mẻ gì, lập tức ngắt lời cô: “Dừng, dừng, dừng, làm anh nhức cả đầu, bất luận thế nào, đã về nhà thì ngoan ngoãn nói tiếng trong nhà cho anh.”

Lần này cô nhanh chóng đáp: “Được.” Trở về cô sẽ tập nói vậy, làm một diễn viên tốt thật khó mà, còn phải biết được tiếng của mọi địa phương!

Xe chạy dọc bờ Tô Châu, tốc độ không nhanh, Lâm Tập Tập lại nghiêng đầu nhìn cảnh vật bên ngoài, trên đường có rất nhiều người, có người kéo xe, có người đạp xe, thỉnh thoảng còn lướt qua xe điện, lúc qua cầu, Lâm Kính Đình nói với cô: “Tối nay chúng ta nghỉ một đêm ở khách sạn Astor, sáng mai về nhà.”

“Khách sạn Astor?” Trong truyện quả thật Lâm Tập Tập có nhắc

đến khách sạn này, sau này đổi thành Khách sạn Phổ Giang, không ngờ cũng có một ngày bản thân được vào trải nghiệm khách sạn xa hoa nhất thời kỳ này.

Lâm Kính Đình thấy cô cứ mãi nhìn ra phía ngoài nên nói: "Lúc em đi khách sạn vẫn còn đang xây dựng, năm ngoái mới xây xong, đẳng cấp ở đó chắc chắn không kém gì bên châu Âu."

Anh ta vừa nói xong xe cũng vừa đỗ trước cửa khách sạn, nhân viên phục vụ mặc lễ phục tiến đến mở cửa xe, Lâm Tập Tập bước xuống xe trước, Lâm Kính Đình cũng nhanh chóng bước xuống, đứng cạnh cô, rất có phong độ của một quý ông khoảnh khuỷu tay để cô quàng vào.

Lâm Tập Tập quàng tay vào khuỷu tay anh ta nghĩ "Tên phản diện này cũng rất dễ ở chung!"

"Em muốn ăn chút gì đó trước, hay về phòng nghỉ trước?" Lâm Kính Đình săn sóc hỏi.

Từ sau khi bước xuống tàu, Lâm Tập Tập đã cảm thấy đói, Lâm Kính Đình vừa hỏi thì cô liền nói: "Em muốn ăn cơm trắng!"

Lâm Kính Đình nghe vậy nhướng mày, cười nói: "Ăn cơm Tây ngán rồi sao?"

"Em ngán thức ăn trên tàu."

"Nhưng món Trung ở đây không chính thống, em ăn đại chút gì đi, tối nay anh sẽ dẫn em ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn."

Nghe đến có đồ ăn ngon, bản tính háu ăn của Lâm Tập Tập lập tức hiện rõ ra, cô híp mắt cười nói: "Cảm ơn anh."

Lâm Kính Đình nhịn không được cười ra tiếng, trong lòng nghĩ, đi du học chịu chút cực khổ cũng tốt, dáng vẻ ngoan ngoãn hiện

giờ thật đáng yêu mà.

Trong lúc ăn tại nhà ăn, Lâm Kính Đình vô cùng săn sóc gọi một chén cháo hải sản cho cô, tuy lúc ở trên tàu cô rất muốn ăn cháo, nhưng giờ đang ở khách sạn quốc tế hào hoa này, cô thật muốn ăn những món xứng với khí chất của khách sạn.

Sau khi ăn xong, Lâm Kính Đình dẫn cô vào thang máy lên lầu, tiễn cô đến trước cửa phòng, nói: "Em nghỉ ngơi một chốc đi, chiều nay anh bận chút việc, tối sẽ đến đón em đi ăn."

Lâm Tập Tập gật đầu, mở cửa bước vào phòng.

Bài trí trong phòng vô cùng xa hoa, là phong cách châu Âu tiêu chuẩn, giường lớn mềm mại, bốn chiếc cột quanh giường được điêu khắc tinh tế, trên đấy treo một chiếc màn lụa trắng, được mắc lên tạo thành một đường cong thanh nhã kéo dài xuống mặt đất, hành lý cô được đặt bên cạnh đó, có lẽ là do phục vụ mang lên.

Lâm Tập Tập không thèm cởi giày ra mà bổ nhào xuống giường, cả người mềm nhũn, thở phào nhẹ nhõm. Nhưng giây tiếp theo cô đã nhanh chóng bò dậy, chạy bước nhỏ đến phòng tắm liền nhìn thấy bồn tắm sáng chói cả mắt chó của cô và bồn cầu trắng tinh như mới, không có gì tốt hơn cái này.

Lâm Tập Tập vội vã trở về phòng lấy quần áo, cô phải tắm cho thật sảng khoái mới được, cô nhớ là sau khi tỉnh lại trên tàu, đã hai ngày cô chưa tắm rồi, có lẽ là trước đó cũng vậy, đoán chừng ghét đã vón cục trên người cô rồi.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô liền vùi người vào chăn ngủ, trước lúc tiến vào giấc ngủ, cô tự an ủi bản thân, nếu đã không biết cách xuyên về thì đi đến đâu hay đến đấy vậy, chỉ cần cô nỗ lực sống tốt, nói không chừng ngày nào đó cô sẽ được xuyên trở về thì sao?

Bữa tối vẫn ăn tại khách sạn, bên cạnh Lâm Kính Đình có thêm một cô gái, cô ta mặc một chiếc váy liền thân lộng lẫy, mặt trang điểm vô cùng đậm, nhìn thấy Lâm Tập Tập thì thân thiết chào hỏi, lúc ngồi xuống còn thân mật ngồi gần Lâm Kính Đình, như sợ mọi người không biết quan hệ giữa hai người họ.

Lâm Tập Tập vô cùng điềm tĩnh ứng phó, thời đại này, đàn ông tam thê tứ thiếp là việc rất bình thường, đàn ông vừa đẹp trai, vừa giàu có, tam quan không đứng đắn như Lâm Kính Đình, bên cạnh sẽ có nhiều phụ nữ hơn. Có điều khi viết về nhân vật này, Lâm Tập Tập còn cố ý thiết lập anh là một kẻ vô sinh, vì thế dù anh ta có nhiều phụ nữ hơn nữa thì cũng không có con cái được.

Sau bữa cơm no nê, bạn gái của Lâm Kính Đình đề nghị lên lầu khiêu vũ, Lâm Tập Tập cảm thấy hiếu kỳ nên đi chung, nhưng sau khi nhìn thấy đám đàn ông thắt bím tóc dài mặc âu phục khiêu vũ, cô mất hết cả hứng, sau khi chúc Lâm Kính Đình ngủ ngon, cô liền trở về phòng.

Không ngờ vừa bước vào phòng, chưa kịp mở đèn lên, cô đã bị kẻ đứng sau cửa cầm súng kề vào cổ.

“Đứng yên, không được nói chuyện.” Người đàn ông hạ thấp âm thanh uy hiếp cô.

Chương 4

Chuyển ngữ: Meounonna

Beta: Ys

Lâm Tập Tập bị doạ hết hồn, nghe thấy lời cảnh cáo của đối phương, cô vội vàng gật đầu.

Đây là nhằm vào cô mà tới sao? Không thể nào, cô mới về nước, rất có khả năng là nhằm vào Lâm Kính Đình mà tới! Đại phản diện như anh ta suốt ngày đi đắc tội với người khác, ngay cả những người chính trực cũng mong anh ta biến mất ngay lập tức.

Nhưng Lâm Kính Đình đang ở phòng khiêu vũ tầng trên, người này tìm cô gái yếu ớt nhu nhược như cô để bảo thù thì tính là anh hùng hảo hán gì chứ?

Tuy sớm biết đây chẳng phải thời đại yên ổn gì cho cam, nhưng cô mới xuyên qua được mấy ngày, vẫn là một tân thủ chưa trải sự đời đấy, có thể cho cô chút thời gian thích nghi không? Có thể nào đừng vừa đến đã trình diễn ngay tình tiết kích thích như thế không?!

Người đàn ông thấy cô gật đầu, lại nói: “Cô không lên tiếng thì tôi sẽ buông tay ra.”

Lâm Tập Tập tiếp tục gật đầu, lực tay của người đàn ông không nhỏ, che kín miệng khiến cô không thở nổi.

Đợi anh ta chầm chậm buông tay ra, Lâm Tập Tập không kiềm được mà hít lấy hít để, suýt nữa thì nghẹt thở rồi.

Người đàn ông trước giờ vẫn luôn đứng sau cánh cửa, cho dù mắt của Lâm Tập Tập đã thích ứng được với bóng tối, cũng chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy hình dáng mơ hồ của người đàn ông đứng trong bóng tối, anh giống như một bóng ma, không một tiếng động ẩn mình trong đêm tối, chỉ để lộ ra một cặp mắt lập loè tia sáng lạnh lẽo u ám, Lâm Tập Tập nhìn sợ đến dựng cả tóc gáy.

“Cô đừng sợ, tôi không có ác ý, đợi người bên ngoài lục soát xong, tôi sẽ đi.” Giọng nói của người đàn ông vẫn luôn bị đè xuống thấp, Lâm Tập Tập phải thật chuyên chú mới có thể nghe rõ anh đang nói cái gì.

Thì ra là tới mượn chỗ ẩn thân!

Người này là quân cách mạng sao? Theo lý mà nói đây là công tô giới (1), quan phủ thường không dám đến đây lục soát điều tra, nếu đối phương dám đến địa bàn của người Anh điều tra, vậy người này chắc chắn đã đắc tội với người nước ngoài, chỉ là không biết nước nào thôi.

Tô giới

Là một phần đất nằm trong một quốc gia có chủ quyền nhưng bị một thực thể khác quản lý.

“Vậy nếu lát nữa chúng lục soát đến đây thì phải làm sao?” Nếu như bị phát hiện, cô chắc chắn sẽ bị liên luỵ, còn không bằng nhân lúc bây giờ hét to kêu cứu, Lâm Tập Tập âm thầm tính toán trong lòng.

“Bọn họ chỉ dám âm thầm lục soát thôi, phòng của cô là phòng

cho khách quý, bọn họ không dám lên đây.” Người đàn ông nhẹ giọng giải thích.

“Vậy sao anh lại vào được đây?” Lâm Tập Tập khó hiểu hỏi, lúc nãy cô mở cửa, nhưng không phát hiện ổ khoá bị phá hư.

“Cửa phòng cô không khoá.”

Lâm Tập Tập: “…”

Buổi chiều cô ngủ tới mức choáng váng, Lâm Kính Đình tới gọi cô đi ăn cơm, cô thay quần áo xong là ra cửa, lúc đó có khoá cửa hay không, đúng thật là cô không nhớ lắm.

Nếu chuyện đã đến nước này, hối hận cũng vô ích, vẫn nên suy nghĩ làm sao để có thể giải quyết cái rắc rối lớn trước mặt này đã.

“Vậy họ sẽ tìm trong bao lâu?”

“Bọn họ không thể quang minh chính đại lục soát, có lẽ sẽ hơi lâu.” Người đàn ông nói.

Giọng của anh ta rất nhẹ, hơi thở lại không loạn chút nào, vô cùng trấn tĩnh, tuy rằng đang đào tẩu, vẫn có thể giữ bình tĩnh mà phân tích tình huống với Lâm Tập Tập.

Lâm Tập Tập nghe xong lời anh nói đột nhiên cảm thấy đau đầu, vậy nghĩa là, tối nay cô đừng hòng ngủ được, chỉ có thể cam chịu mệt mỏi mà chịu trận với anh thôi!

“Tôi có thể lên giường ngồi không?” Hai người vẫn luôn đứng sau cánh cửa, lúc nãy cô bị doạ cho nhũn cả chân ra!

Người đàn ông đứng đó khoá trái cửa lại, lúc này mới gật đầu ý bảo cô có thể đi.

Lâm Tập Tập đi đến bên cạnh giường ngồi xuống, đang ngẫm xem có nên phản kháng hay không, người đàn ông quả nhiên không coi trọng cô lắm, có lẽ nhận định rằng cô không thể gây ra uy hiếp gì, trên tủ đầu giường có một cái điện thoại bàn, cô chỉ cần lấy cái đó ấn một phím là có thể nối máy đến quầy lễ tân…

Dường như đoán được ý đồ của cô, người đàn ông bình tĩnh cảnh cáo: "Tốt nhất cô đừng làm chuyện ngu ngốc, con dao nhỏ trong tay tôi có thể bay đến người cô trong vòng một giây đấy."

Tay của Lâm Tập Tập vẫn còn chưa duỗi ra đã bị lời anh nói doạ cho co rụt vào trong, trong hoàn cảnh tối tăm như vậy lại có thể phi con dao vào người cô, anh có hoả nhãn kim tinh hay sao! Có điều Lâm Tập Tập cũng không muốn lấy cơ thể của mình ra để thử nghiệm tính chân thật trong lời anh nói, thế là cô ngoan ngoãn ngồi im trên giường.

Một lát sau, người đàn ông đứng sau cánh cửa cuối cùng cũng động đậy bước chân, chỉ thấy anh ta sải bước lớn đến bên cạnh cửa sổ, vén một góc rèm cửa quan sát bên ngoài, có lẽ để quan sát những người đang tìm kiếm anh. Tia sáng yếu ớt xuyên qua bức rèm chiếu vào phòng, Lâm Tập Tập phát hiện người đàn ông rất cao, bóng lưng đĩnh bạt, thân hình chắc chắn rất tuyệt.

Đứng khoảng nửa tiếng đồng hồ, người đàn ông mới lui về sau, đi đến trước ghế sô pha ngắn ngồi xuống, sau đó không động đậy gì nữa, có vẻ người ở bên ngoài còn chưa đi khỏi đây.

Đến lúc này, Lâm Tập Tập hoàn toàn có thể xác định người đàn ông này không có ác ý với cô, thế là cô dần dần thả lỏng cơ thể đang căng cứng, nhân lúc anh không để ý, "tạch" một tiếng cô ấn nút mở đèn trên đầu giường lên, ánh đèn vàng ấm không sáng rõ lắm, nhưng đủ để xua đi sự tối tăm trong phòng.

Người đàn ông kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô, vừa hay đối mặt với Lâm Tập Tập hai người bốn mắt nhìn nhau, sau khi họ cùng ở chung trong một căn phòng hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng đã thấy rõ được gương mặt của đối phương.

Lâm Tập Tập vẫn chưa kịp đánh giá tỉ mỉ diện mạo của anh, đã bị chiếc áo sơ mi trắng loang lỗ vết máu của anh làm cho choáng váng.

Cô bất giác nhổm mình đứng lên, đi lên phía trước hai bước nói: "Anh bị thương rồi!"

Anh không ngờ Lâm Tập Tập lại dám mở đèn, sau khi giật mình thì nhíu mày ra lệnh: "Tắt đèn."

Lâm Tập Tập không để ý đến anh, mà ngồi xổm ở bên giường mở rương hành lý của mình ra, lúc lấy quần áo, hình như cô có thấy một cái hộp nhỏ để đồ linh tinh, to như hộp bánh trung thu, trong đó toàn là chai chai lọ lọ, chả biết có phải là thuốc hay không.

Lúc cô lấy hộp nhỏ đó ra, ngón tay vô tình móc vào một bộ tóc giả bị đè xuống bên dưới, là một đống bù xù màu đen tuyền, làm Lâm Tập Tập hết hồn, lúc trước ở trên thuyền, trên đầu cô đội bộ tóc giả này, sau đó cô kêu Thuý Liễu đem cất đi, kết quả là nó bị nhét xuống dưới đáy của cái rương này.

Tuỳ ý đá bộ tóc giả qua một bên, Lâm Tập Tập để cái hộp nhỏ lên trên giường, mở ra lục kiếm một hồi, kết quả đúng thật là bên trong có không ít thuốc, nhưng chỉ xem tên thuốc cô thật sự không biết nó là cái gì, chỉ đành ôm hộp nhỏ đến trước mặt người đàn ông, nói: "Anh xem cái nào có thể dùng được cho mình? Nếu tối nay anh chết trong phòng tôi, vậy thì tôi có mười cái miệng cũng không thể kêu oan được đấy."

Người đàn ông trầm mặc nhìn cô một cái, sau đó nhìn đống

thuốc, cuối cùng chỉ vào một cái bình nhỏ nói: “Cái này đi.”

Lâm Tập Tập liếc nhìn một cái, trên bình có dán mấy chữ “Khúc Hoán Chương Bạch Dược”(2), lập tức hiểu ra: Cái này chắc là Vân Nam Bạch Dược sau này nhỉ?

Khúc Hoán Chương Bạch Dược Còn gọi là Vân Nam Bạch Dược, là một loại thuốc Bắc do vị bác sĩ dân gian Khúc Hoán Chương bào chế ra. Nó có tác dụng đặc biệt như cầm máu và chữa bệnh, thúc đẩy tuần hoàn máu và loại bỏ huyết ứ, loại bỏ nhiễm trùng huyết và giải độc, điều hòa kinh nguyệt và giảm đau, chống viêm và giảm sưng. Chỉ định cho các trường hợp xuất huyết, bầm tím, đau dạ dày mãn tính, viêm họng, loét tá tràng và các bệnh phụ khoa khác nhau.

Lâm Tập Tập lấy cái bình ra đưa cho anh, rồi ôm hộp nhỏ đem đi cất, quay đầu phát hiện người đàn ông đang ngây ngốc cầm bình thuốc, cũng chẳng bôi thuốc lên người.

Lâm Tập Tập khó hiểu hỏi: “Sao anh không thoa thuốc?”

Người đàn ông do dự liếc mắt nhìn cô, trai đơn gái chiếc ở chung một căn phòng đã rất không ổn rồi, bây giờ còn phải cởi quần áo trước mặt con gái nữa, thật sự rất không lễ phép.

Lâm Tập Tập lại chẳng nghĩ ngợi nhiều đến vậy, thấy vết máu đỏ rực loang lỗ trên áo anh quá chói mắt, nhịn không được hỏi: “Bôi không tới hả?”

Tuyệt đối đừng bảo cô làm giùm nha, cô sợ nhất nhìn miệng vết thương, cũng không biết băng bó, nếu để cô ra tay thì vết thương của anh sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Có lẽ cảm giác được mình không thể tiếp tục chảy máu nữa, người đàn ông cắn răng nghiêng thân mình, chậm chạp cởi nút áo sơ mi, Lâm Tập Tập lúc này mới chợt nhận ra: Không phải là

anh cảm thấy ngại ngùng đó chứ?

Người của thời đại này thật thú vị, một bên thì tiếp thu mạnh mẽ những quan niệm mới mẻ của thế giới bên ngoài, một bên thì giữ lại truyền thống thời xưa được lưu truyền đến nay, cả hai luồng tư tưởng hoà quyện vào nhau, tạo thành một xã hội đầy mâu thuẫn.

Lâm Tập Tập lại lấy ra một chiếc áo sơ mi trắng từ một rương hành lý khác, vải áo nhìn có vẻ mỏng manh, hai tay cô nắm lấy vạt áo dùng sức xé nó ra, cái áo vẫn lành lặn như cũ không hề hấn gì, cô lại thử mấy lần nữa, vẫn không cách nào xé chiếc áo sơ mi ra, trong bụng nghĩ cái này không khoa học xíu nào, trong phim truyền hình vẫn luôn diễn như vậy mà? Tuỳ tiện tìm một cái áo là có thể xé nó ra thành mảnh vải?

Hết cách, cô đành đem cái áo sơ mi đưa cho anh, nói: “Xé cái này để băng bó này, còn cái này, cho anh lau máu.” Nói xong lại lấy một cái khăn tay màu lam từ trong túi áo ra đưa anh, kết quả không cẩn thận nhìn thấy miệng vết thương, trong nháy mắt hoảng sợ đến toàn thân nổi da gà, vội vàng nhét loạn khăn tay và áo sơ mi cho anh, quay người lại chạy tới bên cạnh giường ngồi xuống.

Người đàn ông hơi đờ người ra, cuối cùng vẫn thấp giọng nói cảm ơn.

Tiếp sau đó Lâm Tập Tập trông thấy chiếc áo sơ mi khi nãy cô làm thế nào cũng không xé được, dường như lại biến thành một tờ giấy trong tay của anh, xé ‘rẹt rẹt’ vài cái đã thành mấy mảnh vải.

Thì ra trong truyền hình người ta diễn cũng khá đáng tin đó chứ.

Người đàn ông im lặng băng bó vết thương của mình, Lâm Tập

Tập lúc này mới có cơ hội âm thầm đánh giá anh.

Anh trông có vẻ khoảng 20 tuổi, tóc hơi dài, chất tóc bồng bềnh mềm mại, đuôi tóc hơi cong, kiểu tóc bảy ba, có hơi giống kiểu tóc của Lâm Chí Dĩnh thời còn trẻ, lúc nãy khi đối diện với ánh mắt của anh, đuôi tóc mái anh thiếu điều muốn che phủ đôi mắt.

Sống mũi cao, đôi môi mỏng, lúc anh nghiêng mình băng bó cho bản thân, miệng mím lại thành một đường, thi thoảng hít một hơi thật sâu, xem chừng do vết thương đau quá.

Từ góc độ của Lâm Tập Tập xem xét thì vai anh rất rộng, sống lưng thẳng tắp, là một người đàn ông mạnh khoẻ, dồi dào sinh lực.

Cách ăn mặc theo phong cách tân phái đương thời khá là thịnh hành của người trẻ tuổi, áo sơ mi trắng, quần tây màu xám, trên quần tây có gắn dây đeo in hoa văn, chắc là phải phối với một cái mũ beret(*) mới hợp, có vẻ là do lúc chạy trốn đánh rơi rồi.

Vào lúc này hai cái dây đeo rũ xuống hai bên hông, áo sơ mi bị cởi ra, trông có hơi chật vật, thế nhưng lại toát lên một vẻ đẹp tiều tuỵ bất cần.

Lâm Tập Tập thu hồi lại ánh mắt của mình, trong lòng thầm rà soát tất cả những người đàn ông từng xuất hiện trong sách của cô một lần, đang suy đoán xem người đàn ông trước mặt này rốt cuộc là nhân vật nào, một người đẹp trai xuất sắc như thế, không thể nào chỉ là một vai phụ chẳng đáng để vào mắt!

Bị thương nặng như thế, chắc là đã tham gia vào hành động nguy hiểm gì đó, vào thời kỳ này, nếu không phải chiến tranh cách mạng, thì hẳn là ám sát.

Ám sát sao…

Người đàn ông cuối cùng đã băng bó xong vết thương, nhanh chóng mặc chiếc áo sơ mi đã loang lỗ máu vào, vắt dây đeo quần trở lại trên người, anh nắm chặt chiếc khăn tay thấm máu kia, đứng lên nói với Lâm Tập Tập: “Cảm ơn cô.”

Lâm Tập Tập xua tay, dạo này cô xui xẻo quen rồi, trái tim được rèn luyện trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

Người đàn ông móc một đồ vật nhỏ từ trong túi quần ra, nói với Lâm Tập Tập: “Trên người tôi không có thứ gì khác, lấy cái này làm trả ơn được không?”

Lâm Tập Tập đi lên phía trước nhận lấy thứ trong tay anh, vậy mà lại là một cái đồng hồ quả quýt màu vàng kiểu dáng tinh xảo, mở ra xem, hai chữ cái tiếng anh PP song song nhau trên mặt đồng hồ suýt nữa chói mù mắt chó(3) của cô. Đây là hãng đồng hồ Patek Philippe(**) đấy! Bình thường cô chỉ dám nhìn ngắm nó trên mấy quyển tạp chí thời thượng xa xỉ thôi, không ngờ có thể nhìn thấy kiểu cổ điển như thế.

Mắt chó

Nguyên gốc là mắt chó hợp kim titan: Đây là thuật ngữ internet có nguồn gốc từ mắt chó vàng krypton cứng và mắt chó thép Titan. Hardened Krypton Golden Dog Eyes và Titan Steel Dog Eyes đều gắn liền với trò chơi trực tuyến WOW (World of Warcraft). Vì hai chất liệu vàng krypton cứng và thép titan khá khan hiếm trong game nên chúng có giá thành cao hơn, nhiều trang bị xuất sắc sẽ được làm từ chất liệu này. Chính vì vậy, cư dân mạng đã “chế” hai nguyên liệu này thành “mắt chó” để người xem và bình luận trên mạng.

Người đàn ông đẹp trai nguy hiểm lại lắm tiền như này, tuyệt đối không thể chỉ là vai phụ!

Lâm Tập Tập trả lại đồng hồ quả quýt cho anh: “Món quà trả ơn này quý giá quá, anh giữ lại đi.”

Người đàn ông lắc đầu, “Đồ đã tặng rồi, không có lý nào lại lấy về.” Nói xong anh đi đến bên cửa sổ, vén rèm cửa nhìn tình hình ở bên ngoài, chỉ nhìn một chút, lông mày đã nhíu chặt.

Có vẻ tình hình không được khả quan lắm.

Lâm Tập Tập lơ đãng nhìn thoáng qua bộ tóc giả bên cạnh giường, trong đầu loé lên ý tưởng, nói với người đàn ông: “Tôi có cách giúp anh thuận lợi đi khỏi đây.”

Người đàn ông quay đầu nhìn cô, trong mắt ngập tràn sự nghi ngờ: “Cách gì?”

Lâm Tập Tập lại mở rương hành lý ra lần nữa, trong lòng thầm nghĩ cái rương này đúng là một cái rương bảo bối! Sau đó lấy ra hai cái váy, rồi nhặt bộ tóc giả từ dưới đất lên, giơ lên nói với anh: “Anh mặc thử xem cái váy này có vừa không, nếu như vừa người, vậy anh giả gái đi ra ngoài đi.”

Người đàn ông: …

Chương 5

Edit: Ys

Thật sự không còn cách nào khác, người đàn ông chỉ có thể chấp nhận đề nghị của Lâm Tập Tập, cầm váy đi vào nhà vệ sinh thay, váy có kiểu dáng công chúa châu Âu, tà váy dài chấm đất, lưng áo phía sau dùng dây lưng siết chặt, miễn là anh mặc vừa thì cô có thể điều chỉnh độ co giãn của dây lưng.

Qua mười phút, cuối cũng người đàn ông cũng đi ra, anh thực sự mặc chiếc váy đó vào, nhưng bởi vì khung xương rất lớn cho nên thoạt nhìn cường tráng đến doạ người, nếu có cô gái nào có dáng người như vậy thì khả năng không gả đi được.

Lâm Tập Tập đi tới thắt dây lưng phía sau cho anh, nhìn nhìn thành quả, rồi lại tìm cho anh một cái áo choàng, khoác lên mới miễn cưỡng che được bả vai cứng cáp của anh, sau đó lại cột tóc cho anh, Lâm Tập Tập cảm thấy với thái độ phục vụ của mình, lấy một cái đồng hồ quả quýt Patek Philippe của anh là không hề đắt!

Cuối cùng, một đại soái ca đẹp trai toả nắng bị cô làm cho thành một ả đàn bà xấu xí doạ người! Lâm Tập Tập tỏ vẻ hài lòng với kiệt tác của mình.

Mà người đàn ông bị cô dày vò, cuối cùng cũng từ kinh hãi mà chậm rãi trở nên bình tĩnh, khi cô tuyên bố hoàn thành, anh còn đứng dậy lịch sự nói cảm ơn.

Lâm Tập Tập cố gắng nhịn cười, xua xua tay: “Chúc anh thành công.”

Người đàn ông gật gật đầu, cũng không nhiều lời, xoay người đi ra cửa, mở ra một khe nhỏ quan sát tình hình bên ngoài, phát hiện không có người tuần tra liền nhanh chóng lắc mình đi ra.

Lâm Tập Tập chậm rãi đi ra cửa, cách một cánh cửa lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, không nghe được gì cả, vì thế mới khoá trái cửa lại rồi đi đến bên cửa sổ nhìn lén, đợi một hồi lâu, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng một người phụ nữ cao lớn vội vàng ra khỏi khách sạn, đi đến cây cầu Ngoại Bạch Độ(1) phía đối diện. Thật ra, muộn như này mà lại có một cô gái đi ngoài đường cũng thật kỳ lạ, không ngoài dự đoán, anh vừa đi thì phía sau đã có người phát hiện ra mà đuổi theo.

Cầu Ngoại Bạch Độ

Ánh sáng nơi đó quá mờ, Lâm Tập Tập chẳng nhìn thấy gì cả.

Rời khỏi cửa sổ quay lại mép giường, đồng hồ quả quýt tinh xảo lặng lẽ nằm trên tủ đầu giường, Lâm Tập Tập cầm lên nhìn, có chút yêu thích không nỡ buông tay, lúc lơ đãng lật đến mặt trái, cô vội vàng giơ sát lên nhìn, trên đó có một dòng chữ “Quý” khắc mờ.

Quý!

Trong truyện của cô chỉ có một họ Quý duy nhất, đó chính là họ nhà nam chính Quý Du Hồng!

Vậy nên người đàn ông ở cùng phòng với cô suốt mấy tiếng thật ra là nam chính dưới ngòi bút của cô? Là nam chính, bạn thời thơ ấu của nữ chính, cùng đi Châu Âu du học, sau lại suýt chút nữa bị cô viết cho chết bi thảm trên chiến trường?

Trong truyện xác thật là có đề cập tới Tần Mộng phát hiện Quý Du Hồng bị thương, truy hỏi ra mới biết anh tham gia vào một vụ án sát người Nhật, vì đồng đội sơ ý dẫn đến thất bại, anh mới bị thương, đang chạy trốn thì được người có lòng tốt tương trợ, vì vậy mới có thể thuận lợi chạy thoát.

Lâm Tập Tập tặc lưỡi, không ngờ mình mới đó mà đã tham dự vào tình tiết truyện, còn không cẩn thận mà trở thành người có lòng tốt.

Nhìn Quý Du Hồng ở khoảng cách gần, dường như có mị lực hơn so với những gì cô miêu tả bằng câu văn, đáng tiếc, người như vậy mà cô lại an bài cho một cái kết cục bi thảm. Tuy rằng chương mới nhất cuối cùng mà cô viết anh chỉ mới bị trọng thương, nhưng trong hoàn cảnh gian nan như vậy, thân bị trọng thương căn bản là cách cái chết không còn xa nữa, chương sau đáng lẽ là ngày mà anh chết, chỉ là cô còn chưa kịp viết đã xuyên qua đây.

Lâm Tập Tập để đồng hồ quả quýt lại trên ngăn tủ, đứng dậy thu dọn quần áo dính máu mà Quý Du Hồng để lại, bọc chúng vào một cái bao, ngẫm lại thấy không thể tuỳ tiện ném đi, chỉ có thể nhét nó vào trong rương, đợi khi rời khỏi nơi này rồi tìm cơ hội ném đi.

Lăn lộn một phen đã gần sáng rồi, Lâm Tập Tập nằm lên giường, hồi tưởng về sự việc xảy ra đêm nay, trằn trọc không ngủ được, gần sáng sớm mới mơ màng thiếp đi.

Lúc tỉnh lại đã hơn 9 giờ sáng, Lâm Kính Đình bảo người phục vụ lên giúp cô lấy hành lý xuống, đợi bọn họ ăn sáng xong sẽ về Tô Thành ngay, lão thái thái ở nhà đã mong đến dài cổ rồi.

Đưa hành lý cho người phục vụ mang xuống, Lâm Tập Tập rửa mặt xong thì xuống nhà ăn tìm Lâm Kính Đình ăn sáng, hôm nay cô mặc một bộ âu phục, trong mắt Lâm Kính Đình lại chẳng

ra làm sao, chỉ thấy anh ta ghét bỏ nói: “Không giống cô nương gì cả, giống con nhóc giả trai.”

Lâm Tập Tập híp mắt cười: “Cũng khá mà, rất tuấn tú.”

“Hoá ra anh bỏ ra nhiều tiền như vậy chỉ để cho em đi học mấy thứ lung tung rối loạn này à.”

Lâm Tập Tập nhìn bữa sáng tinh xảo đầy bàn, tâm trạng rất tốt, cũng không so đo với anh ta, anh ta nói thì nói, cô cứ ăn thôi.

Sáng hôm nay bạn gái của Lâm Kính Đình không xuất hiện, có lẽ cũng chỉ là bạn tình một đêm thôi, nhưng xem vẻ mặt túng dục quá độ của Lâm Kính Đình, hẳn là đêm qua chơi khá phóng túng.

Ăn sáng xong, hai người ngồi trên chiếc xe Ford ngày hôm qua rời Thượng Hải.

Khi xe ra khỏi trung tâm Thượng Hải, phong cảnh bên đường dần trở nên hoang vắng cằn cỗi, đường cũng không dễ đi, con đường không rộng lắm lại còn gồ ghề, xe xóc nảy cả đoạn đường, rung lắc như lúc ở trên thuyền làm Lâm Tập Tập choáng váng đầu óc.

Nhàm chán ngồi gần hai tiếng đồng hồ, xe mới tiến vào địa giới Tô Thành, con đường cũng theo đó mà trở nên bằng phẳng hơn, từ trước đến nay Tô Thành vẫn luôn là nơi đông đúc và giàu có, ngồi trong xe ngước nhìn lên, đủ loại nhà cửa san sát nối tiếp nhau mang theo vẻ đẹp quyến rũ của Giang Nam, khắp nơi đều là cầu nhỏ nước chảy, liễu xanh lả lướt.

Nếu so sánh Thượng Hải như các cô gái quần áo thời thượng, tô son điểm phấn thì Tô Thành lại là một vị tiểu thư khuê các đoan trang thanh tú, ôn nhu yêu kiều. Mỗi nơi có một phong cách và vẻ đẹp riêng, nhưng Lâm Tập Tập rõ ràng là thiên vị người sau

hơn, dù sao thì cô cũng từ đô thị hiện đại đến nơi rừng rú, thích nhìn cảnh sắc trù phú truyền thống hơn.

Xe chạy dọc theo đường sông tiến vào nội thành, đi qua một cây cầu đá lớn, con đường phía trước có cảm giác rộng mở thông thoáng hơn, một bên đường vẫn là sông, bên còn lại là bức tường dài màu trắng. Chiếc xe vẫn luôn tiến về phía trước nhưng vẫn không đi đến được điểm cuối của bức tường.

Lâm Tập Tập nghĩ thầm liệu đây có phải là ngôi nhà cũ rộng gần 20 mẫu của nhà họ Lâm trong truyện không?

Lâm Kính Đình buồn cười mà ngó Lâm Tập Tập đang ngây ngẩn nhìn bức tường, nói: "Cuối cùng cũng về đến nhà rồi, vui đến nỗi đần luôn à?"

Đúng là cô đần rồi, bị doạ cho đần luôn, gần hai mươi mẫu đất rộng hơn mười ngàn mét vuông, lúc cô viết chỉ nghĩ muốn thể hiện sự xa hoa của nhà họ Lâm thôi, viết là một chuyện, nhưng tận mắt trông thấy lại là một chuyện khác, thật sự là quá sốc rồi.

Xe ngừng tại cửa chính Lâm trạch, cửa lớn đã sớm mở rộng, vài gia đình người hầu đã chờ ở cửa, đứng đầu chính là một người đàn ông lớn tuổi với chòm râu dê và trường quái(2) xám, hẳn là đại quản gia Lâm Hoà của Lâm trạch, bởi vì nhận được sự tín nhiệm của Lâm lão gia nên rất có địa vị ở nhà họ Lâm, ngay cả Lâm Kính Đình cũng phải gọi ông ta một tiếng Hoà thúc.

Trường quái

Nghênh đón tiểu thư cũng phải phô trương lớn như vậy, có thể thấy cô tiểu thư này được cưng chiều thế nào trong nhà.

Lâm Tập Tập vừa xuống xe, lão quản gia đã tiến lên chắp tay thi lễ, nói: "Vãn tiểu thư, cuối cùng cô cũng đã bình an trở lại, lão nô thật hạnh phúc!"

Lâm Tập Tập tủm tỉm chào hỏi ông ta: “Hoà thúc, trông thúc vẫn mạnh khoẻ như ngày nào.”

“Già rồi già rồi.” Lão quản gia xua xua tay, nói: “Tiểu thư mau vào phòng đi, phu nhân rất mong ngóng cô đấy, hôm nay trời chưa sáng đã dậy rồi.”

Lâm Kính Đình đứng ở xe vẫy tay với người hầu: “Thuý Liễu Thuý Bình, bảo người đem hành lý của tiểu thư về viện của cô ấy.”

Thuý Liễu cùng đi du học, Lâm Tập Tập hiển nhiên là nhận ra, còn người hầu tên Thuý Bình lại cao gầy hơn Thuý Liễu một chút, ngũ quan tinh tế, rất có nét của một mỹ nhân, Lâm Tập Tập không khỏi nhìn thêm vài lần.

Lâm Kính Đình phân phó xong liền dẫn Lâm Tập Tập và lão quản gia vào.

Kiến trúc Lâm viên chú trọng cách bài trí và sắp xếp không gian, để cho mỗi một cái cây, mỗi một mảnh ngói đều có thể tự tạo nên cảnh sắc, trong vườn có rất nhiều bức tường, ô cửa sổ và cửa nối các sân, Lâm Tập Tập an tĩnh đi theo sau Lâm Kính Đình, chỉ là hành lang thôi đã thiếu chút nữa làm cô choáng váng.

Còn chưa vào đại sảnh của nhà chính đã nghe được tiếng nói chuyện bên trong truyền ra, nghe tiếng kia hẳn là có không ít người.

Tuy rằng nhất thời Lâm Tập Tập không có cách nào nhìn ra vai vế của mỗi người, nhưng thiết lập bối cảnh đại khái của gia đình Lâm Kính Đình vẫn biết rõ ràng.

Nhà họ Lâm là một gia tộc lớn, thế hệ cha của Lâm Kính Đình có bốn người anh em, cha anh ta đứng thứ nhất, đến thế hệ của

Lâm Kính Đình thì có rất nhiều anh chị em họ, những ngày lễ tết mà tụ tập lại thì các trưởng bối đều thường không nhớ nổi tên bọn tiểu bối.

Trước đừng nói ai khác, riêng nhà của Lâm Kính Đình đã có rất nhiều người rồi, cha anh ta cưới một thê ba thiếp, chính thê và tiểu thiếp cạnh tranh nhau, ai cũng sinh cho nhà họ Lâm một đứa con. Lâm Kính Đình và Lâm Tập Tập là con vợ cả, nhị phòng có một đứa con trai, tam phòng giống vợ cả một trai một gái, tứ phòng một trai hai gái.

Cho nên chỉ riêng tiểu bối trong nhà bọn họ đã có 8 người.

Lâm Kính Đình tất nhiên là anh cả, Lâm Tập Tập và anh ta tuy cùng mẹ nhưng lại cách anh ta gần 20 tuổi, đứng thứ bảy trong đám anh chị em, em gái nhỏ nhất cũng chỉ nhỏ hơn cô hai tháng mà thôi.

Là con vợ cả lại là con gái nhỏ trong nhà, Lâm tiểu thư ở trong nhà có thể nói là nhận mọi sự cưng chiều, người như vậy mà lại vì một gã đàn ông chạy đến nơi ngàn dặm xa xôi để du học, Lâm Tập Tập đột nhiên cảm thấy thiết lập lúc trước của mình về người này có phải không hợp lý hay không?

Lâm Tập Tập đi theo Lâm Kính Đình vào đại sảnh, đại sảnh rất rộng, trên tường treo một bức tranh thuỷ mặc thanh tùng(3), hai bên treo câu đối: Cần cù thiên hạ không việc khó, nhường nhịn gia đình có ấm êm.

Tranh thuỷ mặc thanh tùng

Bên dưới bức tranh là một bàn thờ, hai bên bàn thờ là hai giàn hoa, bên trên là những bồn hoa màu xanh lục tinh xảo, trước bàn thờ là một bàn thờ bát tiên, hai bên là ghế thái sư, ghế thái sư bên tay phải là một phụ nhân quần áo sang trọng đẹp đẽ, có khuôn mặt phúc hậu, khoảng hơn 50 tuổi, trang điểm, tóc chải

bằng dầu trà óng ả, tóc búi sau đầu, bên sườn cài một đoá hoa tươi của mùa này.

Xem tư thế kia, hẳn là lão phu nhân, chủ mẫu Lâm gia, Lâm lão gia mất từ sớm, Lâm Kính Đình lại hiếu thuận cho nên Lâm lão phu nhân rất có tiếng nói trong nhà.

Trong phòng khách kê hai hàng ghế và bàn nhỏ song song, trên ghế có mấy phụ nhân, hẳn là ba vị thiếp của Lâm lão gia, bởi vì không phân nhà, vẫn ở tại nhà cũ, nên phía sau nhóm phụ nhân là con của các bà ấy, cũng chính là anh chị em của Lâm Tập Tập.

Thoạt nhìn, phòng khách thật sự náo nhiệt.

Chương 6

Edit: Ys

Lâm Tập Tập liếc nhìn Lâm Kính Hoà trở về cùng với cô, an tĩnh đứng trong đám người, so với các anh em có bím tóc dài thì tóc ngắn của anh ta có vẻ lạc loài.

Mọi người vốn đang nhỏ giọng nói chuyện trong đại sảnh, trông thấy đám người Lâm Tập Tập tiến vào thì đều yên tĩnh lại, lão phu nhân vừa trông thấy Lâm Tập Tập hốc mắt đã đỏ hoe, hai tay run rẩy, lớn tiếng nói: "Tâm can của mẹ, cuối cùng con cũng biết đường về rồi, con đây là muốn mạng già của mẹ sao!"

Lâm Tập Tập nhất thời trăm mối ngổn ngang, tình cảm của phụ nhân chân thành tha thiết như thế, đáng tiếc cô lại không phải con gái của bà, nhưng hiện giờ cô đã xuyên vào thân thể Lâm tiểu thư, vẫn nên thay Lâm tiểu thư làm tròn đạo hiếu.

Nghĩ đến đây, Lâm Tập Tập bước vài bước đến trước mặt lão phu nhân, quỳ hai gối xuống đất, nói: "Mẹ, con đã trở về."

Lão phu nhân than thở khóc lóc, khóc vô cùng thê thảm, khăn cầm trên tay cũng không buồn lau, cúi xuống ôm Lâm Tập Tập, vỗ vài cái lên lưng cô, lại không nỡ đánh thật, chỉ như đấm bóp mà thôi.

Tình cảm cảm động như vậy, Lâm tiểu thư hẳn nên khóc như hoa lê dưới mưa, nhưng Lâm Tập Tập chỉ hồng hồng đôi mắt, nửa ngày mới rơi được vài giọt nước mắt, sau đó vẫn duy trì tư

thế quỳ trên đất, mặc cho lão phu nhân ôm cô khóc.

Mọi người trong phòng lần lượt đi lên khuyên bảo, cuối cùng mới ngăn được giọt nước mắt của lão phu nhân, bà xoa xoa khuôn mặt đầy nước mắt, nói với Lập Tập Tập: "Lúc trước đáng lẽ phải bó chân cho con, con lại sống chết không chịu, ca ca con cũng đành để mặc con, nếu lúc đó bó chân thì sao con có thể chạy xa như vậy?"

Lâm Tập Tập liếc mắt nhìn chân của lão thái thái, đôi giày thêu đầu nhọn nho nhỏ to chưa bằng bàn tay, thoạt nhìn thì rất đẹp, nhưng ai cũng biết, sau khi cởi giày ra thì đáng sợ đến cỡ nào.

May mà Lâm tiểu thư có anh trai cưng chiều cô, mới giữ cho hai chân cô nguyên vẹn.

Cô lại lặng lẽ quay đầu nhìn những người phụ nữ khác, quả nhiên ai nấy đều là một đôi gót sen ba tấc(*).

Gót sen ba tấc

Khóc đã khóc, mắng đã mắng, lúc này lão thái thái mới tỉ mỉ đánh giá cô, vuốt mặt cô đau lòng mà nói: "Ở bên ngoài đúng là khổ, con xem con gầy thành cái dạng gì rồi này, còn mặc quần áo kỳ lạ như vậy, ngay cả váy cũng không có để mặc sao? Ca ca con gửi tiền không đủ dùng sao?"

Lâm Tập Tập nhìn bộ âu phục nhỏ trên người, cười đáp: "Mẹ, nước ngoài thịnh hành cách ăn mặc thế này."

Lão phu nhân phản cảm mà nói: "Người nước ngoài hẳn là nghèo lắm, nếu không cũng sẽ không chạy tới Trung Quốc kiếm ăn, con lại khen ngược, nhất quyết đòi đi."

Người ta là chạy tới xâm lược, không phải tới kiếm ăn, cơ mà lão phu nhân nói vậy cũng không sai, bọn họ đúng là muốn ăn

miếng bánh lớn Trung Quốc.

Lão phu nhân nói với Lâm Tập Tập xong, để cô chào hỏi mọi người, Lâm Tập Tập cảm thấy đầu mình to ra rồi, tuy cô biết các nhân vật ở Lâm Trạch, nhưng trong chốc lát lại không có cách nào tìm ra chỗ họ ngồi, có điều nếu dựa vào thứ tự vị trí ngồi mà gọi thì hẳn không sai. Sau đó mấy di nương cứ ta một lời, ngươi một câu mà nói mấy lời dễ nghe, Lâm Tập Tập đại khái đoán được hết thân phận của bọn họ.

Ngồi ở vị trí đầu tiên là nhị phòng có diện mạo phúc hậu, bà ta mặc một bộ áo gấm tím đen, áo khoác dài đến gối phối với quần cùng màu, giày thêu màu đen, bắt mắt nhất chính là chiếc hoa tai phỉ thuý xanh biếc trên tai bà ta, theo động tác nói chuyện mà lắc lư qua lại, phi thường quý phái.

Di nương nhị phòng chỉ sinh một đứa con trai, tên là Lâm Kính Hiên, lúc trước có từng xuất hiện trong truyện, là kẻ lõi đời khéo đưa đẩy, có tâm cơ, từ sớm đã bị lâm Kính Đình gọi đến bên cạnh làm việc, cũng giữ vị trí khá quan trọng, hiện giờ phụ trách quản lý hai tiệm cầm đồ ở Tô Thành, không chỉ tiệm cầm đồ, hắn ta còn âm thầm kinh doanh cho vay nặng lãi, Lâm Kính Đình biết chuyện, thấy không có gì xung đột với việc làm ăn nên cũng không ngăn cản. Chỉ là, Lâm Kính Đình không biết đứa em trai khôn khéo có dã tâm đã nảy sinh ý đồ xấu với anh ta từ lâu.

Di nương tam phòng trang điểm tương đối trẻ, đứng phía sau bà ta là một trai hai gái, trong đó có một cô gái còn ôm đứa bé đội mũ hổ trên đầu, đứa bé khoảng hai ba tuổi, đôi mắt to tròn đen bóng, cực kỳ đáng yêu. Một nam một nữ kia hẳn là con trai Lâm Kính Tông của di nương tam phòng và thê tử của anh ta, còn cô gái ôm đứa bé là Lâm Liên không sai vào đâu được. Chị ta gả đến một gia đình giàu có làm thiếp, ban đầu bị chính thê khi dễ, sau sinh được một đứa con trai bụ bẫm, mẹ quý nhờ con, bây giờ ở nhà chồng không ai dám chọc chị ta cả.

An phận nhất là tứ phòng, tính cách của di nương tứ phòng rất tốt, tính tình ôn hoà, không tranh không đoạt, dưới gối có một trai hai gái, Lâm Kính Hoà chính là người đi du học cùng Lâm Vãn, còn hai cô gái còn lại, Lâm Nhược và Lâm Thiến đều chưa lấy chồng.

Lúc các di nương nói chuyện, Lâm Tập Tập không thể chen miệng vào, nhưng em út Lâm Thiến lại cười hì hì nói chuyện với cô: "Chị ba, chiều nay bọn em có thể tìm chị chơi không? Chị đi du học có mang đồ gì thú vị về không vậy?"

Lâm Tập Tập tuỳ tiện gật đầu đồng ý: "Có thể."

Đối với việc cô dễ dàng đồng ý thỉnh cầu của em gái, các chị em khác đều cảm thấy bất ngờ, giống như bọn họ không thân thiết lắm vậy, từ từ, tính tình Lâm tiểu thư vốn rất kém, lại được nuông chiều quá mức, khẳng định là không hợp tính với các chị em đi?

Nghĩ đến đây, Lâm Tập Tập có hơi ảo não vì mình đồng ý quá nhanh, diễn không tốt rồi, có chút đổ vỡ hình tượng.

Mấy di nương lại bắt đầu bình phẩm về cách ăn mặc của Lâm Tập Tập, di nương tam phòng cười nói: "Vẫn là mau chóng thay bộ quần áo giả trai này ra đi, nếu để người ngoài nhìn thấy, sau này làm sao mà gả chồng được."

Ngay sau đó nghe thấy lão phu nhân nói: "Nhị muội muội nói rất đúng, quần áo của nó ta nhìn thấy cũng đau đầu, đợi lát lữa ăn cơm trưa xong thì thay ra nhanh đi, trước đó ta đã bảo sư phó của Tập Xuân Đường may mấy bộ quần áo mới, vừa hay có thể mặc."

Các di nương nghe xong lại khen ngợi một phen.

Lâm Tập Tập không thích trở thành đối tượng cho mọi người

bình phẩm từ đầu đến chân, vì thế mới tung đòn sát thủ, quay đầu làm nũng với lão phu nhân: “Mẹ, con đói rồi…”

Lão phu nhân lập tức đau lòng, vội vàng gọi quản gia: “Cơm trưa đã chuẩn bị xong chưa? Xong rồi thì đi ăn thôi.”

Lão quản gia nói: “Đã chuẩn bị xong.”

Giờ đây lão phu nhân mới đứng dậy, dẫm lên đôi chân nhỏ nhòn nhọn, bước từng bước đến nắm tay Lâm Tập Tập: “Đi thôi, chúng ta đến phòng ăn ăn cơm.”

Những người khác thấy lão phu nhân đứng dậy thì cũng lục tục đứng lên, theo sau bọn họ rời khỏi đại sảnh, có điều sau khi ra khỏi phòng khách, mọi người nhanh chóng tản đi, Lâm Tập Tập mới biết thì ra bọn họ không ăn cơm cùng nhau.

Cuối cùng, chỉ có gia đình bọn họ, bốn người lão phu nhân, Lâm Kính Đình, thê tử Lý Ngọc của Lâm Kính Đình và Lâm Tập Tập đến sảnh phụ ăn cơm.

Vợ của Lâm Kính Đình có ngoại hình bình thường, có chút ngọt ngào, không thích nói nhiều, lịch sự nhã nhặn, không tranh sự đời, thế nhưng bối cảnh gia đình lại rất có địa vị, nàng ấy là con gái thứ của tuần phủ đương nhiệm tại Giang Tô, Lý Điền Dã, dòng dõi quan lớn, lúc trước Lâm Kính Đình phải mời bà mối tốt nhất ở Tô Thành, năm lần bảy lượt tới cửa cầu thân mới lấy được.

Kể từ khi leo lên được cành cao này, việc làm ăn của Lâm Kính Đình càng thêm phát đạt, mới đầu anh ta còn có thể làm bộ làm tịch vợ chồng hoà thuận với thê tử, ân ái có thừa. Có điều sau hai năm mà bụng thê tử vẫn không có chút động tĩnh nào, anh ta liền ngồi không yên.

Ở xã hội cũ, tội bất hiếu có ba điều, mà không có con nối dõi là

lớn nhất. Một đại gia đình nếu không có con thì sẽ đẩy hết trách nhiệm lên người nhà gái, cho rằng cái bụng của cô ta không biết cố gắng. Lâm Kính Đình cùng chung chăn gối với thê tử hai năm, vậy mà vẫn không hoài thai, trong lòng sốt ruột liền bắt đầu ra ngoài tìm nữ nhân, ngại thê tử có cha là tuần phủ nên anh ta không dám trắng trợn rước vào trong nhà, thế nhưng thiếp ở bên ngoài thì lại thu hết người này đến người khác, dù sao thì anh không thiếu tiền, bao nhiêu cũng nuôi nổi.

Qua mấy năm, tình nhân có không ít, ấy vậy mà vẫn không có con, dần dà, Lâm Kính Đình bắt đầu hoài nghi chính anh ta có vấn đề, nghi là nghi vậy thôi chứ có đánh chết anh ta cũng không chịu đối mắt với hiện thực.

Lão phu nhân kéo Lâm Tập Tập đến ngồi cùng, Lâm Kính Đình và Lý Ngọc ngồi đối diện, nếu theo quy củ, con dâu không thể ngồi ăn cùng bọn họ mà phải đứng một bên hầu hạ lão phu nhân, chỉ là đứa con dâu này là tiểu thư nhà quan, không dám dùng quá nhiều quy củ.

Tuy chỉ có bốn người ăn nhưng trên bàn bày đến tám món hai canh, vô cùng phong phú.

Thịt cua hấp đầu sư tử, đậu hũ gạch cua, cá quất sóc, tôm hấp bóc vỏ… Lâm Tập Tập nhìn đến chảy nước miếng ròng ròng.

Từ khi xuyên đến đây phải chịu dày vò cả một đoạn đường, đây là lần đầu tiên cô được ăn đồ ăn Trung Quốc, còn là món ăn đặc sản chính thống vùng này, mỹ thực ập vào đầu, cô chỉ có thể mở to cái bụng ăn không ngừng, ăn đến nỗi suýt nữa thì no chết.

Sau khi ăn trưa xong, lão phu nhân bảo Lâm Tập Tập đỡ bà về phòng, hai người nói chuyện riêng một hồi, chỉ đơn giản hỏi cô có phải chịu khổ hay không, rồi lại mắng thiếu gia Bạch gia kia là không ra gì, lão phu nhân còn oán hận khẩu âm nói chuyện của cô trở nên rất kỳ lạ, lải nhải một lúc lâu, mãi cho đến khi cô

mệt mỏi muốn ngủ trưa mới lưu luyến để Lâm Tập Tập rời đi.

Trạch viện lớn như vậy, Lâm Tập Tập hiển nhiên là không phân biệt được đường đi, may mà có Thuý Bình vẫn luôn đi theo bên cạnh, sau khi ra khỏi viện của lão phu nhân, Lâm Tập Tập ra hiệu cho Thuý Bình đi trước dẫn đường, Thuý Bình tuy cảm thấy kỳ quái nhưng biết rõ vị tổ tông này từ trước đến nay đều vui giận thất thường, cũng không dám chậm trễ, đi nhanh hai bước lên phía trước dẫn đường.

Ánh mắt trời mùa thu rất nhu hoà, xuyên qua khe hở bóng cây, chiếu xuống điểm điểm sắc vàng trên mặt đất, Lâm Tập Tập đi theo Thuý Bình vòng qua một đình viện nhỏ, lại đi qua một hành lang gấp khúc mới đến Thính Vũ Viện nơi Lâm Tập Tập ở, viện rất rộng lớn, giống như một căn biệt thự nhỏ.

Một cô gái nhỏ ở trong một toà viện lớn như vậy thực quá xa xỉ, Lâm Tập Tập cảm khái rồi lại nghĩ đến, nếu như Lâm Kính Đình bại thì những ngày tháng xa hoa cuồng ngạo cũng sẽ kết thúc.

Lâm Tập Tập ra ra vào vào tham quan phòng ở khắp nơi khiến bọn người hầu cảm thấy hiếm lạ, Thuý Liễu vốn đang định thu dọn hành lý, trông thấy bộ dạng này của cô thì không nhịn được mà hỏi: “Tiểu thư đang nhìn gì vậy?”

Lâm Tập Tập bình tĩnh đáp: “Hai năm không ở đây rồi, ta rất nhớ từng tấc đất ở đây.”

Thuý Bình cười khẽ, nói: “Mỗi một tấc đất ở đây cũng nhớ tiểu thư lắm.”

Lâm Tập Tập tủm tỉm gật đầu, tiểu nha đầu này rất biết nói lời hay.

Chương 7

Edit: Ys

Không bao lâu sau, em gái nhỏ tuổi nhất của tứ phòng, Lâm Thiến quả nhiên tới tìm cô chơi, có điều lúc đó cô ấy nói là bọn em, ý hẳn là nói các chị em đều tới chơi, nhưng cuối cùng chỉ có một mình cô ấy tới, có thể thấy được tìm cảm của bốn chị em nhà họ Lâm thực sự rất bình thường.

Lâm Tập Tập bảo Thuý Liễu đem mấy cây son môi mang từ nước ngoài về cho Lâm Thiến, thời kỳ này chưa có son thỏi, tất cả đều để trong hộp nhỏ, rồi dùng bút tô vẽ.

Lâm Thiến cảm thấy kỳ lạ, sao son môi lại giống phấn mặt vậy, Lâm Tập Tập liền mở ra dạy cô ấy cách sử dụng, hiệu quả tất nhiên là tốt hơn son môi giấy nhiều.

Lâm Thiên thích vô cùng, mặt dày hỏi xin cô thêm hai thỏi, Lâm Tập Tập hào phóng đưa cho, còn bảo cô ấy tiện thể mang mấy thỏi về cho các di nương và chị em dùng, dù sao thì cô cũng mang về nhiều lắm.

Lâm Thiên vui mừng hớn hở nói: “Chị ba thật tốt!”

Thuý Bình bưng một đĩa bánh hoa quế và hai ly trà nóng lên, hai người vừa ăn điểm tâm vừa nói chuyện phiếm.

Lâm Tập Tập ăn hai miếng bánh hoa quế rồi uống một ngụm trà, sau mới cười nhạt hỏi Lâm Thiến: “Em gái, em không sợ chị

sao? Chị cả và chị hai dường như không thoải mái với chị như em."

Lâm Thiến ngồi dậy, chống khuỷu tay lên bàn trà, hai tay chống cằm, nói: "Em không ngốc, tuy rằng trước kia chị rất hung dữ, nhưng chưa từng bắt nạt em, lúc em xin chị kẹo, chị cũng cho em, dù đó là loại kẹo chua mà chị không thích, nhưng em cảm thấy ăn rất ngon."

Lâm Tập Tập: ...

Cái gì gọi là ngốc bạch ngọt(1), chính là Lâm Thiến!

Ngốc bạch ngọt

Duỗi tay véo véo má cô ấy, Lâm Tập Tập cười nói: "Ngoan, sau này chị sẽ mua kẹo ngon cho em."

Lâm Tập Tập sinh vào những năm 80, khi ấy kế hoạch hoá gia đình vô cùng khắt khe, ba mẹ đều là công nhiên viên chức nên cô là đứa con duy nhất trong nhà, bây giờ lại có một đứa em gái ngốc bạch ngọt, cảm thấy khá tuyệt.

"Hôm nào ra ngoài đi dạo với chị đi, hai năm không về, nơi đây đã thay đổi nhiều quá." Lâm Tập Tập nói.

Lâm Thiến liên tục gật đầu, hào hứng nói: "Tốt quá đi, mẹ em cứ nhốt em trong phòng cả ngày, có chị dẫn đi, em có thể quang minh chính đại ra ngoài chơi rồi."

Lâm Thiến ở lại chơi một hồi lâu mới lưu luyến không nỡ mà rời đi.

Lâm Tập Tập nghiêng người dựa vào giường La Hán(2), trầm mặc thầm nghĩ: Lúc này nữ chính Tần Mộng hẳn là còn bị nhốt trong nhà cao cửa rộng, cha nàng sủng thiếp hơn vợ cả, giao

quyền quản gia cho nhị phòng, mẹ của Tần Mộng là chính thê lại bị chèn ép, cho nên sau khi Tần Mộng về nước đã bắt đầu đấu đá trong nhà.

Giường La Hán

Nhưng bây giờ ngẫm lại, chỉ bằng chút kỹ năng bàn tay vàng này hình như không đủ, mặc kệ là ở niên đại nào, chỉ có kỹ năng mà không đủ tài chính duy trì thì chẳng làm được gì cả.

Mặc dù Tần Mộng chỉ là nhân vật được cô sáng tạo ra dưới ngòi bút, nhưng trong thế giới truyện, nàng lại là một người sống sờ sờ, cũng xuyên từ thế kỷ 21 đến giống cô, vậy thì hai người bọn họ cũng coi như một nửa đồng hương đi? Lâm Tập Tập nghĩ, có phải nên tìm cơ hội đi gặp Tần Mộng không?

Bởi vì Tần Mộng đi du học với Quý Du Hồng, sau khi hai người trở về, hai nhà cũng cố ý cho bọn họ đính hôn, Quý Du Hồng bên kia cam chịu, anh cảm thấy Tần Mộng khá thích hợp làm vợ anh, ít nhất hai người đều tiếp nhận tư tưởng mới, có đề tài chung, cùng sống với nhau sẽ không quá khó chịu.

Nhưng Tần Mộng là người hiện đại vừa xuyên đến đây, nàng cho rằng nàng và Quý Du Hồng không có tình cảm nền tảng, không thể khiến nàng gật đầu chấp nhận đính hôn, có điều nàng lại không ngại nói chuyện yêu đương với Quý Du Hồng trước, cho nên ở giai đoạn này, hai người hẳn là chưa có quan hệ gì.

Theo sự bùng nổ của Cách mạng Tân Hợi, rất nhiều tỉnh tuyên bố độc lập, dưới sự thuyết phục của Lâm Kính Đình và những người khác, tuần phủ Giang Tô Lý Điền Dã cũng tuyên bố độc lập, nhưng sau lại vội vã bỏ trốn vì sợ tình thế có biến, sau đó những người khác đề cử phó tướng của Lý Điền Dã, cũng chính là cha của Quý Du Hồng, Quý Khôn lên vị trí đô đốc.

Sau khi Lâm Kính Đình mất đi chỗ dựa là Lý Điền Dã, lại bị Quý

Khôn chèn ép, đã nhanh chóng rơi khỏi đỉnh cao, cuối cùng đầu quân cho người Nhật Bản.

Lâm Tập Tập nghĩ, vào thời gian này, hẳn là Lập Kính Đình đang vội vàng liên hợp với những thương gia giàu có khác, thuyết phục cha vợ của anh ta tuyên bố độc lập.

Tình tiết vẫn chưa tiến triển đến mức không thể vãn hồi, cô có nên đi giúp Lâm Kính Đình xoay chuyển cục diện không? Hiện giờ cô xuyên thành em gái của Lâm Kính Đình, anh ta chẳng khác nào chỗ dựa của cô, nếu hậu thuẫn ngã xuống, cô sẽ có kết cục thế nào? Xuyên trở về? Hay là chết?

Nhưng tình cảnh của Lâm Kính Đình lớn như vậy, không phải cô muốn là có thể xoay chuyển được ngay.

Muốn tẩy trắng, nhất thời chưa tìm được thời điểm thích hợp để chen vào.

Bữa tối là gia yến đón gió tẩy trần cho Lâm Tập Tập, người của các phòng cùng nhau ngồi thành hai bàn, trên bàn bày đầy các món ăn quý giá màu sắc sặc sỡ, lão phu nhân làm chủ, mở mấy bình rượu ngon ủ lâu năm, ai có thể uống thì cứ uống.

Lâm Tập Tập mặc một chiếc váy màu xanh nước biển, là bộ quần áo mới mà lão phu nhân đã đặt làm cho cô trước đó, Thuý Bình vốn muốn tạo kiểu tóc cho cô, nhưng trước sự kiên trì của Lâm Tập Tập, cuối cùng chỉ thắt hai bím tóc, lão phu nhân vô cùng hài lòng với cách ăn mặc giản dị của cô, nói rằng muốn bảo Tập Xuân Đường may cho cô thêm mấy bộ đồ nữa.

Trong bữa tiệc, Lâm Tập Tập cầm ly rượu kính một vòng, cuối cùng nâng ly với Lâm Kính Hoà: “Cảm ơn anh nhỏ đã chăm sóc em mấy năm nay.”

Tuy Lâm Kính Hoà cảm thấy hoang mang, không nghĩ ra vì sao

cô lại đột ngột thay đổi tính tình, nhưng vẫn chạm ly với cô: "Việc nên làm mà."

Cả nhà ăn uống náo nhiệt, vì có Lâm Tập Tập trở về, không khí có phần sôi nổi hơn cả năm mới, ăn cơm xong, lão phu nhân và các di nương dẫn đầu trở về phòng, theo sau là mấy đứa đứa trẻ con, cuối cùng trên bàn tiệc cũng chỉ còn lại mấy anh chị em.

Lâm Kính Đình và Lâm Kính Hiên vừa uống rượu vừa nói chuyện, Lâm Kính Tông tự ôm bình rượu uống đến vui vẻ, Lâm Kính Hoà an tĩnh ngồi một bên nghe bọn Lâm Kính Đình nói chuyện.

Lâm Tập Tập không uống rượu, cũng không có quá nhiều đề tài để nói cùng bọn họ, vốn dĩ cô muốn về phòng sớm một chút, nhưng bất đắc dĩ bị Lâm Thiến giữ lại không cho đi, chỉ trong một buổi chiều, Lâm Thiến đã xem cô như bạn thân, có thể thấy được ngày thường cô ấy cô đơn thế nào.

Lơ đãng nghe được đoạn đối thoại của Lâm Kính Đình và Lâm Kính Hiên, Lâm Tập Tập không khỏi ngồi sát lại chỗ bọn họ.

Chỉ thấy Lâm Kính Đình nhấp một ngụm rượu, thở dài một hơi, nói: "Đã có vài tỉnh tuyên bố độc lập, các tỉnh khác cũng chỉ còn là vấn đề thời gian thôi."

Lâm Kính Hiên hỏi: "Ý định của Thái Sơn đại nhân bên kia thế nào?"

"Ông ấy vẫn muốn chờ xem đã."

"Sĩ khí của quân cách mạng tăng vọt, nếu bây giờ không tuyên bố độc lập, chờ đến khi quân cách mạng khởi nghĩa thì sẽ chẳng còn gì cả." Lâm Kính Hiên nói.

Lâm Kính Đình gật đầu, nói: "Anh cũng nghĩ vậy, nếu tự mình

tuyên bố độc lập thì quyền lợi vẫn ở trong tay chúng ta, hiện trạng sẽ không thay đổi quá lớn, nhưng cha vợ ta ông ấy… Nghĩ nhiều quá."

Hai người đồng thời thở dài, Lâm Kính Hiên lại nói: "Khuyên nhủ tiếp xem sao."

"Bây giờ anh đang chuyển bị liên hợp với các hương thân vọng tộc khác, và cả đại diện của tân phái ở Giang Tô để cùng đi khuyên bảo." Lâm Kính Đình đáp.

Lâm Kính Hiên nâng ly nói: "Chúc anh cả mã đáo thành công."

Lâm Kính Đình nâng ly cụng ly với hắn ta rồi uống cạn.

Lâm Tập Tập ở một bên nhịn không được mà xen vào: "Anh, Thái Sơn đại nhân của anh làm việc không đủ quyết đoán, dù có tuyên bố độc lập thì ông ấy có thể chịu được thế cục hỗn loạn này không?"

Lâm Kính Đình quay đầu liếc cô một cái, cười mắng: "Tiểu nha đầu muội thì biết cái gì, nếu ông ấy không chịu đựng nổi thì phía sau vẫn có bọn anh chống đỡ."

Lâm Kính Đình lắng nghe nửa ngày, nhíu mày nói: "Anh cả, cách mạng chính là lật đổ chính quyền cũ, sự thống trị cũ, nếu mọi người chỉ tuyên bố độc lập ngoài mặt thì có ích lợi gì? Có khác gì treo đầu dê bán thịt chó đâu?"

Lâm Kính Đình cười lạnh: "Hiện giờ thời cuộc loạn như vậy, em có thể đảm bảo tân chính phủ mới lên đài có thể thay đổi mọi thứ sao? Đừng quá ngây thơ, quân Bắc Dương còn ở phía Bắc như hổ rình mồi, muốn cách mạng toàn Trung Quốc không phải chuyện dễ dàng, những ngày tháng sau này còn loạn lắm."

Lâm Kính Hoà chép miệng, sắc mặt không tốt lắm nhưng không

phản bác lại Lâm Kính Đình, trong lòng anh ta cũng rõ thời cuộc hiện tại.

Lâm Kính Đình quay đầu hỏi Lâm Kính Hiên: “Việc làm ăn bên em không xảy ra sự cố gì chứ, khoảng thời gian này anh bận quá, không rảnh rỗi để hỏi thăm.”

Lâm Kính Hiên vỗ ngực đảm bảo: “Anh cứ yên tâm đi, có em trông coi, nhất định không có vấn đề gì.”

Lâm Tập Tập cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ để hắn ta trông coi mới xảy ra vấn đề lớn ấy, tiền đều bị bỏ vào túi của hắn ta, còn khiến thanh danh của Lâm Kính Đình ngày càng tệ.

Lâm Kính Đình lại nói: “Chuyện vay nặng lãi đừng làm quá đà, đến lúc xảy ra chuyện thì nghĩ thôi cũng đã thấy phiền.”

“Em biết rồi anh cả.”

Cuộc nói chuyện của hai người xem như kết thúc, Lâm Tập Tập gõ nhẹ ngón tay lên bàn, không bằng nghĩ biện pháp cho cái tên Lâm Kính Hiên lòng tham không đáy này hiện nguyên hình trước mắt Lâm Kính Đình trước, tránh cho hắn ta đứng sau bội nhọ Lâm Kính Đình.

Xem ra phải ngẫm nghĩ lại cho ổn thoả mới được.

Lâm Tập Tập duỗi người, nhìn thấy Lâm Thiến đã uống say mèm liền nói với Lâm Kính Hoà: “Anh nhỏ, đưa Thiến Nhi trở về đi, em ấy say rồi.”

Lâm Kính Hoà gật gật đầu, đứng dậy đỡ em gái lên.

Không có Lâm Thiến quấn lấy, Lâm Tập Tập hiển nhiên có thể rời bàn tiệc rồi, nói tạm biệt với các anh trai khác xong thì dẫn theo Thuý Bình trở về viện của mình.

Khi cô quay lại, Thuý Liễu đã chuẩn bị cho cô một thùng nước ấm lớn ở phòng phụ, Lâm Tập Tập rất vừa lòng, dù không có bồn tắm kiểu Âu thời thượng, nhưng có một thùng gỗ hoàng hoa lê(3) lớn cũng thực không tồi.

Lúc đi tắm, Thuý Liễu lén ôm một bộ quần áo tới, nhỏ giọng nói với Lâm Tập Tập: “Em phát hiện bộ quần áo dính máu này trong rương hành lý.”

Lúc này Lâm Tập Tập mới nhớ tối qua cô tiện tay để quần áo của Quý Du Hồng vào trong rương, liền nói với Thuý Liễu: “Vứt nó đi, đừng để ai thấy.”

Thuý Liễu không dám hỏi nhiều, gật đầu nói: “Em đi vứt ngay đây.”

Chương 8

Edit: Ys

Chờ Thuý Liễu đi ra ngoài, Lâm Tập Tập mới nheo hai mắt lại hưởng thụ dòng nước ấm bao quanh, trên mặt nước có vài cánh hoa trôi nổi, là Thuý Bình hái tới, cô hầu này thật biết làm việc, tuy cánh hoa không có công hiệu gì nhưng lại được cái đẹp mắt.

Nhặt hai cánh hoa lên thưởng thức, trong lòng cô lại nghĩ đến chuyện khác.

Sau khi Lâm Kính Đình đến Nam Kinh phát triển, việc làm ăn ở Tô Thành bị phân tán, giao cho thúc bá xử lý, nhưng Lâm Kính Đình vẫn giữ phần lớn cổ phần, cũng có chuyên gia giúp anh ta trông giữ, sau đó mở tiệm cầm đồ ở Nam Kinh, rồi tới Tô Thành mở hai chi nhánh, giao hết cho Lâm Kính Hiên xử lý, nhưng việc làm ăn ở tiệm cầm đồ phía Tô Thành vẫn luôn không bằng Nam Kinh.

Chỉ là, mỗi ngày Lâm Kính Đình có quá nhiều công việc kinh doanh sinh lời, vậy nên anh ta cũng chẳng quan tâm lắm đến tiệm cầm đồ ở Tô Thành.

Có điều anh ta không biết, sở dĩ việc làm ăn của tiệm cầm đồ ở Tô Thành không tốt là vì Lâm Kính Hiên đang làm trò.

Lâm Kính Hiên lén cấu kết với nhân viên kế toán của tiệm cầm đồ, thường xuyên dùng mánh khoé với đồ vật, hoặc là khai khống sổ sách, có khi dứt khoát không cho vào kho, phần lớn

tiền lãi đều bị Lâm Kính Hiên cầm đi. Còn chuyện cho vay nặng lãi, ngay từ đầu tiền vốn cũng là dùng của tiệm cầm đồ, sau lại tung ra một số tiền lớn, tiền thu hồi được đều về túi hắn ta, còn những khoản nợ khó đòi không thu được thì hắn ta quy về tiệm cầm đồ, nói cách khác, trên danh nghĩa, Lâm Kính Đình là người cho vay nặng lãi, tiền kiếm được thì Lâm Kính Hiên ăn, số lẻ và quỵt nợ thì ném cho Lâm Kính Đình.

Tại sao Lâm Kính Hiên lại dám trắng trợn bôi đen Lâm Kính Đình, đó là bởi vì hắn ta biết từ trước đến nay Lâm Kính Đình đã dùng người thì không nghi, hơn nữa việc kinh doanh của anh ta thật sự quá lớn, căn bản là không để mấy thứ nhỏ lẻ này vào mắt, cho nên Lâm Kính Hiên mới có cơ hội thừa nước đục thả câu, thu lợi về mình.

Xem ra cô phải mau chóng làm quen với hoàn cảnh và môi trường xung quanh mới được.

Về chuyện muốn gặp nữ chính Tần Mộng, phải chờ khi cô có cơ hội đến Nam Kinh rồi nói tiếp, bởi vì nhà Tần Mộng ở Nam Kinh.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Tập Tập dạo hết từng ngõ ngách của Lâm trạch, sau đó dẫn Lâm Thiến ra ngoài dạo chơi Tô Thành, gần thì ngồi xe kéo, xa thì ngồi xe hơi, xem quang cảnh đường phố, ăn vặt, thậm chí còn đến Thái Hồ, thuê một con thuyền, du ngoạn trên Thái Hồ… Cuộc sống thật tiêu dao tự tại.

Hôm nay, Lâm Thiến đột nhiên muốn ăn kẹo mè xửng Hưng Trai của Thành Nam, thế là quấn lấy Lâm Tập Tập đòi dẫn cô ấy đi, Thành Nam cách nhà bọn họ khá xa, phải ra ngoài cùng Lâm Tập Tập mới có thể gọi xe được.

Lúc ra cửa thì tình cờ gặp Lâm Liên chơi cùng con ở trong sân, lần này chị ta về nhà mẹ đẻ khá lâu.

Lâm Tập Tập thuận miệng mời: “Chị cả, có muốn mang thằng bé

đến Thành Nam chơi không? Có vẻ nó rất thích ngồi ô tô."

Bé con hai tuổi rất ham vui, nghe nói nó cực kỳ thích ngồi xe, mỗi lần lên đều sống chết không chịu xuống.

Từ sau khi Lâm Tập Tập nhờ Lâm Thiến tặng son môi cho các di nương chị em, thái độ của chị cả đối với cô đã tốt hơn rất nhiều: "Đi Thành Nam làm gì?"

"Thiến Nhi muốn ăn kẹo mè xửng, em muốn ăn tào phớ, chị có thể dẫn thằng bé đi mua đồ chơi làm bằng đường." Lâm Tập Tập đề nghị, sau đó còn nói thêm "Em mời".

Vì thế ba chị em và một đứa nhóc vui vẻ xuất phát.

Khi xe đi qua con đường tương đối phồn hoa, gặp mấy nhân sĩ tân phái diễn thuyết ở đầu đường, rất nhiều người vây xem, đều là những người trẻ tuổi đã cắt bím tóc, người đàn ông đứng ở nơi cao trong đám người nói rất dõng dạc hùng hồn, nước miếng bay tứ tung, người xung quanh nghe thấy cứ liên tục vỗ tay.

Xe chạy ngang qua, Lâm Thiến ghé vào kính xe chuyên chú nhìn người đàn ông diễn thuyết.

Lâm Tập Tập phát hiện ra liền trêu chọc cô ấy: "Nhìn đến mê mẩn rồi? Người nọ đúng là rất anh tuấn!"

Lâm Thiến quay đầu lại hờn dỗi mà trừng cô một cái, hai má ửng hồng, mím môi cười.

Đúng là thiếu nữ hoài xuân, thấy trai đẹp là đỏ mặt, Lâm Tập Tập cảm thấy buồn cười, chợt nhớ tới Quý Du Hồng, anh cũng đang ở độ tuổi sung sức khí phách, đẹp trai vô cùng.

Tân Nhai Khẩu(1) tại Thành Nam, cả con phố đều bán thức ăn,

Lâm Thiến vừa xuống xe đã vội vã đi mua kẹo, Lâm Tập Tập để cô ấy và Lâm Liên đi trước, còn mình thì đi tìm quán đậu hũ nổi danh, nghe nói tào phớ ở đó ăn rất ngon.

Tân Nhai Khẩu

Mặt tiền quán đậu hũ nằm ở ven đường rất dễ thấy, liếc mắt một cái là nhìn ra, Lâm Thiến trông thấy liền nói: "Bọn em mua kẹo xong sẽ đến quán đậu hũ tìm chị, chị ba, chị đừng chạy lung tung nha."

Lâm Tập Tập cười tủm tỉm gật đầu, tiện tay cho Lâm Thiến năm đồng Đại Dương(2), khiến cho Lâm Thiến vui vẻ nói to: "Cảm ơn chị ba, chị biết không, một tháng em cũng chỉ có năm đồng Đại Dương tiêu vặt thôi đó."

Đồng Đại Dương

Lâm Tập Tập khảng khái nói: "Đã nói là mời mọi người ăn rồi mà, cầm tiền tuỳ tiện mua đi, mua hết mới thôi."

Chờ Lâm Thiến rời đi, lúc này Lâm Tập Tập mới đi đến quán đậu hũ ven đường, quán này không chỉ làm đậu hũ ngon, mà bà chủ cũng rất đẹp, là Tây Thi đậu hũ nổi tiếng gần xa, rất nhiều người ái mộ mà đến Tân Nhai Khẩu mua đậu hũ, chủ yếu là tới nhìn phong thái của Tây Thi đậu hũ, Lâm Tập Tập cũng không ngoại lệ, vừa vào quán đã thò đầu vào trong ngó: "Bà chủ, cho một chén tào phớ."

Không bao lâu sau, một vị phụ nhân theo tiếng gọi đi ra, Lâm Tập Tập cẩn thận nhìn, quả nhiên là đại mỹ nhân, nhưng cứ nhìn chằm chằm người khác là một hành động cực kỳ khiếm nhã, Lâm Tập Tập thấy mấy cái bàn gỗ bên cạnh, bèn đi qua đó tìm một vị trí sạch sẽ ngồi xuống.

Bà chủ nhanh chóng bưng chén tào phớ ra, mỉm cười nói: "Cô

nương không phải người địa phương đúng không, khẩu âm của cô giống người Bắc Bình."

Lâm Tập Tập kinh ngạc, hỏi bà ấy: "Bà chủ cũng biết đây là khẩu âm Bắc Bình sao?"

"Nhà tôi vốn là từ bên đó chuyển sang đây, khẩu âm của cô giống bên đó lắm."

Lúc này không có khách, bà chủ thấy tiểu cô nương cười tủm tỉm thực thân thiết, bèn ngồi xuống tán gẫu với cô một hồi.

Lâm Thiến và Lâm Liên đi dạo khoảng nửa giờ mới xách theo một đống đồ tìm đến quán đậu hũ, thấy bọn họ đi đến, bà chủ tiệm đậu hũ mới đứng dậy rời đi.

Lâm Thiên đặt đồ lên bàn, hí hửng nói: "Chị ba, tiền đều tiêu hết rồi, cảm giác ăn xài phung phí thật sướng."

Lâm Tập Tập cong cong mi mắt: "Vui là được."

Lâm Liên ôm con ngồi xuống, chị ta thận trọng hơn Lam Thiến rất nhiều, liếc nhìn bà chủ quán vừa đi vào trong một cái, hỏi Lâm Tập Tập: "Bà chủ kia làm sao vậy? Hình như đang khóc?"

Lâm Tập Tập nhìn một cái, không để ý lắm mà đáp: "Nhắc đến quê hương của bà ấy, nghe nói bên đó đang có chiến tranh, bà ấy lo cho người trong nhà."

Lâm Liên ồ một tiếng rồi không hỏi thêm nữa.

Gọi cho Lâm Liên và Lâm Thiến mỗi người một chén tào phớ, Lâm Tập Tập ngồi một bên chơi đùa với thằng nhỏ, một lát sau, đột nhiên nói với Lâm Thiến: "Em có thấy quán bánh đậu xanh kế bên không?"

Lâm Thiến gật đầu, tò mò hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chị với em cá cược, chơi không?” Lâm Tập Tập nói.

Nghe được chuyện thú vị, Lâm Thiến nháy mắt nổi lên hứng thú, hưng phấn nói: “Cá cược thế nào? Cá gì vậy ạ?”

“Đoán xem lồng bánh đậu xanh tiếp theo là số lẻ hay số chẵn, nếu chị thắng, em chia một nửa số kẹo vừa mua cho chị, nếu chị thua thì sẽ cho em mười đồng Đại Dương tiêu vặt, thế nào?”

Lâm Thiên nghiêm túc suy nghĩ một chút, cảm thấy đây là một cơ hội tiếm kiền khá hời, dù thua cũng chỉ phải chia kẹo cho Lâm Tập Tập, mà vốn dĩ cô ấy cũng muốn chia cho chị một ít, vì vậy liền sảng khoái đồng ý, còn bảo Lâm Liên làm nhân chứng cho bọn họ.

“Em đoán là lẻ hay chẵn?” Lâm Tập Tập hỏi cô ấy.

“Lẻ đi.” Lâm Thiến Thiến không hề nghĩ ngợi mà nói.

Lâm Tập Tập nhướn mày, hỏi: “Chắc chưa? Chỉ có một cơ hội thôi đó.”

Lâm Thiến sửng sốt một chút, do dự đáp: “Không thì, em đoán là chẵn.”

Lâm Tập Tập buồn cười nhìn cô ấy, gật đầu nói: “Em đoán chẵn thì chị chỉ có thể đoán lẻ vậy.”

Chẳng bao lâu sau, ông chủ quán bên cạnh đã hấp xong một lồng bánh mới, Lâm Thiến vội vàng đi hỏi ông chủ xem có bao nhiêu cái, ông chủ cũng chẳng để ý là bao nhiêu, thế nên hai người lại nghiêm túc đếm một lần, 36 cái.

Lâm Thiến cao hứng hét lên: “Em thắng rồi, chị ba, mau cho em

mười đồng Đại Dương."

Lâm Tập Tập bất đắc dĩ cười khổ, nói: "Trên người chị không có nhiều tiền như vậy." Nghĩ nghĩ, rồi lại nói: "Hiệu cầm đồ phía trước có phải của nhà chúng ta không?"

Lâm Liên và Lâm Thiến cùng nhìn theo hướng tay cô, đồng thời gật đầu: "Là của nhà chúng ta."

Lâm Tập Tập chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: "Chị đi tìm người giúp chị cầm một món đồ, lấy chút tiền trước, đợi anh cả trở về rồi bảo anh giúp chị lấy lại đồ."

Lâm Thiến trợn mắt há hốc mồm, chỉ vào Lâm Tập Tập nói: "Chị ba, chị thật giảo hoạt, chị như vậy vừa có thể có tiền, lại không mất đồ, cùng lắm là để đồ ở đó vài mày mà thôi! Chuyện hời như vậy, em cũng đi cầm!"

Lâm Liên trắng trợn liếc Lâm Thiến một cái, lành lạnh nói: "Em có thể giống Vãn Nhi được sao?"

Lâm Tập Tập không nói gì nữa, cười tủm tỉm lấy một khối ngọc bội ra, gọi bà chủ quán đậu hũ tới: "Làm phiền bà giúp tôi đem cái này đi cầm, đổi lấy 11 đồng Đại Dương, 1 đồng trong đó coi như phí đi lại của bà."

Chỉ cần giúp cầm một món đồ là có thể có được một đồng Đại Dương, bà chủ liền cười rạng rỡ, cầm ngọc bội đi.

Mấy người vừa mới nói chuyện được vài câu, Tây Thi đậu hũ đã đổi ngọc bội lấy tiền về, Lâm Tập Tập nhận lấy 10 đồng Đại Dương và một phiếu định mức, rồi đưa 10 đồng Đại Dương cho Lâm Thiến, làm cô ấy cực kỳ vui sướng.

Lâm Liên ở một nhìn đến chỉ biết lắc đầu, bất lực nói: "Hai người các em đúng là nghịch ngợm."

Ba chị em đã mua đồ xong, đậu hũ cũng ăn rồi, vì thế quyết định về nhà.

Trên đường về, đi qua ngã tư có học sinh diễn thuyết vừa nãy, thấy đám người trẻ tuổi vội vàng bỏ chạy tán loạn như bị ai đó đuổi theo, Lâm Tập Tập nhíu mày, hỏi tài xế: “Lý thúc, bọn họ làm sao vậy?”

“Chắc là bị quan binh đuổi, gần đây quản rất nghiêm.” Tài xế đáp.

Lâm Tập Tập hiểu rõ, trong thời điểm nhạy cảm này, lòng người nơi nơi hoảng sợ, tuần phủ vẫn chưa quyết định xem có nên độc lập hay không, nhất định cũng sẽ không cho phép bá tánh làm loạn quá mức

Xe chạy qua đám người náo nhiệt, Lâm Tập Tập đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc, vội vàng kêu tài xế dừng xe, hạ cửa kính xe xuống hô với người bên đường: “Anh nhỏ, bên này.”

Lâm Kính Hoà quay đầu lại nhìn thấy xe của Lâm Tập Tập, vội vàng kéo đồng bạn chạy về phía chiếc xe.

“Lên xe.” Lâm Tập Tập nói với anh ta.

Lâm Kính Hoà gật gật đầu, mở ghế phụ phía trước cho bạn của mình, còn bản thân thì cùng ba người Lâm Tập Tập chen chúc ở ghế sau.

Lâm Thiến vỗ vai anh trai, nói nhỏ: “Anh à, anh dám tham gia mấy cái này, mẹ mà biết được nhất định sẽ tức chết đó.”

Lâm Liên ôm con không nói lời nào, nhưng sắc mặt lại rất khó coi.

Lâm Tập Tập kéo Lâm Thiến, ý bảo cô ấy nhìn bạn của Lâm Kính Hoà.

Vừa trông thấy, Lâm Thiến đã lập tức đỏ mặt, đây không phải là người đẹp trai trong đám người diễn thuyết ban nãy sao.

_____

Chương 9

Edit: Ys

Người đàn ông ngồi ở ghế phụ phát hiện ba cô gái đều đang nhìn hắn, liền quay đầu lại, mỉm cười chào hỏi bọn họ: “Chào mọi người.”

Lâm Tập Tập cởi mở đáp lại: “Xin chào.”

Lâm Thiến ở bên cạnh nép vào Lâm Tập Tập, đỏ mặt không nói lời nào, lúc nãy đi ngang qua vừa bị chị ba trêu chọc, không ngờ mới đó đã ngồi chung một xe, thật là mắc cỡ muốn chết.

Lâm Kính Hoà hiển nhiên là không hiểu cảm xúc phức tạp của Lâm Thiến, lịch sự giới thiệu cho bọn họ: “Đây là Tử Hằng, tên thật là Triệu Chấn Hoài, là người bạn quen lúc đi du học, Tử Hằng, ba vị này đều là chị em của tôi, Lâm Liên, Lâm Vãn, Lâm Thiến.”

Triệu Trấn Hoài cong môi cười, nói: “Rất vui được gặp mọi người.”

Lâm Thiến còn thẹn thùng không dám ngẩng đầu, Lâm Liên chỉ gật đầu hữu lễ, Lâm Tập Tập lại bị cái tên Triệu Chấn Hoài làm cho sửng sốt, trong truyện này, Triệu Trấn Hoài chính là tổng thống đứng trên vạn người đó!

Thế mà lại dễ dàng bắt gặp như vậy!

Cô nhớ rõ khi hắn lên sàn, thân phận đã là thư ký tiêng của tổng thống lâm thời, nhưng trông bộ dạng của hắn hiện tại, hẳn vẫn còn là người thường.

Không ngờ cô lại tiện tay cứu được tổng thống tương lai, có cần trùng hợp vậy không? Làm sao bây giờ? Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần gũi với đại nhân vật thế này, không biết nên dùng thái độ gì mới không bị cho là thất lễ, cô luôn không có thói quen trang điểm, để mặt mộc ngồi cạnh tổng thống, có phải không lịch sự lắm không, cô có nên tìm một tờ giấy xin chữ ký tổng thống không, tiếc là lúc này không có di động, bằng không còn có thể xin chụp hình chung nữa…

Đây đều là những suy nghĩ lung tung lộn xộn!

Lâm Tập Tập hít sâu, cẩn thận nhìn lén đại nhân vật tương lai.

Nếu tính theo độ tuổi khi Triệu Chấn Hoài lên làm tổng thống, lúc này hắn hẳn là 32 tuổi, tuy rằng không nhỏ nhưng thoạt nhìn cực kỳ trẻ, thậm chí còn có chút non nớt, nếu không phải Lâm Tập Tập biết trước thiết lập của hắn, chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì nhiều nhất cũng chỉ khoảng 25 tuổi.

Vừa rồi ở xa xem Triệu Trấn Hoài diễn thuyết đã biết hắn cực kỳ anh tuấn, nếu không thì Lâm Thiến cũng sẽ không trực tiếp bị làm cho ngây ngốc, lúc này nhìn gần lại càng phong độ dịu dàng, ôn tồn lễ độ, thoạt nhìn chính là một đại văn nhân học thức uyên bác.

Trên thực tế, Triệu Trấn Hoàn là người rất biết đối nhân xử thế, hắn học thức uyên tham, xử sự khéo léo, giỏi về giao tiếp, lại từng ở nước ngoài, trên tay có mạng lưới quan hệ cực lớn, là một vị lãnh đạo trời sinh.

Chẳng qua hiện giờ hắn còn chưa có tên tuổi, chưa bộc lộ tài năng.

“Bị quan binh xua đuổi sao?” Lâm Tập Tập hỏi Lâm Kính Hoà.

Lâm Kính Hoà gật đầu.

“Bọn họ sẽ bắt người sao?” Cảnh tượng cuống cuồng chạy trốn ban nãy vô cùng hỗn loạn, cô cho rằng tình thế rất nghiêm trọng.

Lâm Kính Hoà nói: “Bọn họ chỉ bắt người cầm đầu.”

Lúc này Triệu Chấn Hoài ở phía trước quay đầu lại nói với Lâm Tập Tập: “Cảm ơn Lâm Vãn tiêu thư đã cứu giúp, nếu không có lẽ tôi đã bị bắt đi rồi.”

Lâm Tập Tập đáp lại: “Không cần cảm ơn”, thật ra vừa rồi cô trông thấy Lâm Kính Hoà nên mới dừng xe, vốn chẳng muốn dẫn theo những người khác, chỉ là trời xui đất khiến nhưng kết quả vẫn không tồi.

“Vừa rồi các anh diễn thuyết à, nói cái gì vậy?” Lâm Tập Tập hỏi.

“Luận về dân chủ.” Lâm Kính Hoà trả lời.

Triệu Trấn Hoài nói: “Nếu Lâm Vãn tiểu thư có hứng thú, lần sao có thể nói Lâm Kính Hoà dẫn tới tham gia thảo luận.”

Lâm Tập Tập nhìn Lâm Kính Hoà một cái, quay đầu nói với Triệu Trấn Hoài: “Tôi không hiểu gì cả, không dám đến quấy rầy.”

Triệu Trấn Hoài bị từ chối cũng không để ý, cười nói: “Nghe nhiều một chút có khi sẽ hiểu.”

Lâm Tập Tập chỉ cười nhạt, không nói gì thêm, Triệu Trấn Hoài thấy bọn họ đúng thực là không có hứng thú, cũng không tiếp

tục đề tài này nữa, xe đi thẳng về phía trước, sau khi rời khỏi khu náo nhiệt, đường phố trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, mùa thu ở Tô Thành không rõ ràng, liễu rũ hai bên đường sông vẫn xanh tươi uyển chuyển như cũ.

Khi đến một ngã tư nào đó, Triệu Trấn Hoài liền bảo tài xế dừng xe.

“Hôm nay rất cảm ơn các vị tiểu thư, tôi xin cáo từ trước.” Triệu Trấn Hoài lịch sự cảm ơn lần nữa, mở cửa xe, rồi quay lại nói với Lâm Kính Hoà: “Cậu suy xét về nghị hôm nay của tôi đi, rồi cho tôi câu trả lời càng sớm càng tốt.”

Chờ Lâm Kính Hoà gật đầu đồng ý xong, hắn xuống xe, đứng ở ven đường vẫy tay với bọn họ, sau đó xoay người đi vào con hẻm nhỏ phía sau.

Bốn người ngồi một cái ghế sau thật sự quá chật, Lâm Kính Hoà xuống xe đi lên phía trước ngồi, sau khi xe nổ máy tiếp tục chạy về hướng Lâm trạch, Lâm Thiến vừa rồi như bị điểm á huyệt, vẫn luôn không nói tiếng nào, lúc này mới lấy lại giọng nói của mình, nghiêm túc hỏi anh cô ấy: “Anh ấy có phải quân cách mạng không? Anh ấy bảo anh suy xét cái gì? Tham gia quân cách mạng sao?”

Lâm Tập Tập cảm thấy thú vị, ngày thường Lâm Thiến rặt một bộ dáng ngốc bạch ngọt, vào thời khắc mấu chốt lại không phải sợi xích tuột, còn biết chuyện quân cách mạng, thật hiếm có.

Lâm Kính Hoà lắc đầu, nói: “Em đừng đoán mò, không phải như em nghĩ đâu.”

“Vậy là muốn anh suy xét chuyện gì, anh nói cho em biết đi, nếu không lúc về em sẽ nói chuyện hôm nay cho mẹ biết.” Lâm Thiến không nghe lời không buông tha mà uy hiếp anh ta.

Lâm Tập Tập ở một bên cũng rất tò mò mà chờ câu trả lời của anh ta, chỉ nghe Lâm Kính Hoà nói: "Tử Hằng huynh hiện là hiệu trưởng của một trường học dân lập ở Kim Lăng, hắn thấy anh ăn không ngồi rồi nên đề nghị anh qua đó dạy học, anh nói chờ anh suy xét đã rồi cho hắn câu trả lời sau."

Lâm Thiến nói: "Thì ra là thế, nhưng Kim Lăng rất xa, mẹ chưa chắc đã đồng ý, anh vừa từ nước ngoài trở về, hẳn nên ở nhà một thời gian chăm sóc mẹ."

Lâm Tập Tập không cho là vậy, nói: "Nam nhi chí hướng tứ phương, Kim Lăng thật ra không cách Tô Thành quá xa, anh nhỏ có thể suy xét thử, anh không muốn kinh doanh, làm một giáo viên cũng không tồi."

Lâm Kính Hoà nói: "Đúng là anh có suy nghĩ này, nhưng vẫn nên về thương lượng với mẹ đã."

Sở dĩ Lâm Tập Tập muốn cổ vũ anh ta, một là vì Lâm Kính Hoà không phải người biết làm ăn, hai vì phát hiện Lâm Kính Hoà và Triệu Chấn Hoài xưng huynh gọi đệ, chắc chắn là một cơ hội ôm đùi tốt, dù thế nào cũng không thể bỏ lỡ.

Hơn nữa hiện tại anh ta đi Nam Kính, về sau cô tới Nam Kính cũng có thêm một người quen biết, không phải khá tốt sao.

Nam Kinh là nơi chủ yếu diễn ra cốt chuyện, Quý Du Hồng và nhà Tần Mộng đều ở Nam Kinh, sau khi Lâm Kính Đình tiếp nhận gia nghiệp nhà họ Lâm cũng dần chuyển trọng tâm kinh doanh đến Nam Kinh, nếu Lâm Tập Tập muốn xoay chuyển cục diện, kéo Lâm Kính Đình lại thì nhất định phải đi Nam Kinh.

Ngoại trừ đi Nam Kinh, Lâm Tập Tập cũng nghĩ tới những khả năng có thể rút lui khác, tỷ như ôm theo đủ tiền ra nước ngoài một lần nữa, tránh khỏi tình thế hỗn loạn, nhảy ra khỏi cốt truyện, tiếp tục là một nhân vật chưa từng xuất hiện trong tiểu

thuyết.

Nhưng cô thấy rằng mình không nguyện ý làm như vậy, cái thời kỳ này, dù đi đến đâu cũng không yên ổn, năm 1911 Trung Quốc cách mạng, năm 1914 chiến tranh thế giới, cô là một cô gái, ở trong loạn thế phiêu bạc khắp nơi là một chuyện không hề sáng suốt, chủ yếu là: Đây là chuyện của cô, là thế giới do cô xây dựng, có thể tự mình tham dự vào tình tiết truyện, cô cảm thấy thực ra mình phi thường may mắn.

Nếu không muốn đi, vậy thì ở lại, xuyên thành em gái của vai ác thì thế nào, nếu cô có thể viết Lâm Kính Đình thành vai ác, ắt có thể giúp anh ta tẩy trắng, chẳng qua là cần tốn nhiều công sức hơn mà thôi.

Chỉ cần đừng để cho Lâm Kính Đình hắc hoá, giữ được Lâm gia là cô có thể tiếp tục ở lại hưởng bóng mát của nhà họ Lâm, đến lúc đó cô lại nghĩ cách ôm đùi nữ chính Tần Mộng, chắc chắn có thể ăn chơi nhảy múa, kê cao gối mà ngủ.

Lâm Kính Hoà hành động rất nhanh, vừa về nhà đã thương lượng chuyện này với mẹ anh ta, hai ngày sau lập tức xuất phát đi Nam Kinh, thời điểm Lâm Thiến tới nói có Lâm Tập Tập chuyện này, Lâm Tập Tập khá bất ngờ: “Sao lại đi vội như vậy?”

“Bên đó thiếu giáo viên, Triệu tiên sinh nghe nói anh em đồng ý, lập tức chuẩn bị xe đưa anh ấy đi.” Lâm Thiến nói.

Lâm Tập Tập gật đầu, lại hỏi Lâm Thiến: “Anh nhỏ có để lại địa chỉ cho em không?”

“Có.”

“Hôm nào em chép cho chị một cái đi.”

Lâm Thiến tò mò hỏi: “Chị muốn địa chỉ làm gì?”

“Nói không chừng một ngày nào đó chị qua đó chơi, có thể đi tìm anh ấy.”

Lâm Thiến không hỏi nữa, cô ấy cảm thấy Lâm Thiến không thể đi chơi, cô đi du học hơn hai năm, lão phu nhân đã nhớ đến bạc trắng cả đầu, giờ trở về nhất định sẽ không cho cô chạy khắp nơi nữa.

Một tháng sau vào ngày mười lăm, miếu Bồ Tát ở Thành Nam cử hành hoạt động tế bái long trọng, vì trong miếu thờ phụng Quan Thế Âm Bồ Tát, cho nên hằng năm vào thời điểm này, lão phu nhân đều dẫn Lý Ngọc đi tế bái, mong cho Lý Ngọc sớm ngày hoài thai, Lâm Kính Đình cũng là tín đồ Phật giáo, cho nên hôm nay anh ta cũng gấp gáp trở về tham gia hoạt động tế bái.

Hương khói tại miếu Bồ Tát vẫn luôn thịnh vượng, cho nên vào ngày này đặc biệt đông người, rất nhiều quán ăn vặt đến miếu Bồ Tát sớm để giành chỗ, nơi đây nghiễm nhiên trở thành một cái chợ tạp hoá nhỏ.

Lâm Tập Tập không có hứng thú bái vị Bồ Tát nào cả, nhưng cả nhà đều đến vùng ngoại ô, cảm giác giống như một chuyến đi chơi ngoại thành vậy, rất thú vị.

Sai khi bái tế một vòng, Lâm Tập Tập đi theo lão phu nhân và Lý Ngọc đi đến ngoài cửa miếu Bồ Tát, Lâm Tập Tập không vui mà nói: “Bên trong nhiều người quá, chen chúc muốn chết, con không muốn vào, muốn thì mọi người tự vào đi.”

Lý Ngọc nhìn vào biển người tấp nập bên trong cũng hơi nản lòng, lão phu nhân nói: “Vòng bái tế cuối cùng để cho Kính Đình đi một mình thôi, nó là đàn ông, sức lực lớn, không sợ bị đè chết.”

Đương nói chuyện, cách đó không có có một người phụ nữ vội

vàng đi tới, quần áo giản dị, đầu tóc bù xù, trên tay còn cầm một cái xô, chỉ thấy ả ta nghiến răng nghiên lợi chỉ vào họ mắng: "Ngàn đao đâm chết Lâm Kính Đình, ngàn đao giết chết Lâm gia, các người làm nhiều việc ác, dù có bái nhiều hơn nữa thì Bồ Tát cũng sẽ không phù hộ các người!"

Ba người phụ nữ Lâm gia bị mắng ngây ngẩn cả người, không rõ mụ đàn bà đanh đá này ở đâu ra, Lâm Tập Tập nghe ả ta mắng xong, không cam lòng nói: "Bà là ai mà ác độc quá vậy, chúng tôi đắc tội bà khi nào?"

Người phụ nữ kia hung hăng phì một tiếng, nói: "Lâm Kính Đình lừa tiền tài nhà tôi, còn gạt chồng tôi đi vay nặng lãi của các người, không lâu sau lại hô đánh hô giết tới đòi nợ, các người chính là ma đầu ép chết người không chớp mắt!"

Hôm nay vốn có nhiều người đi bái tế, ra ra vào vào thấy có chuyện mới mẻ liền tới vây xem, rất nhanh đã vây chật như nêm cối, hôm nay Lâm gia có mang gia đinh tới, nhưng đã đi giúp Lâm Kính Đình chen chỗ cả, nhất thời không quay lại kịp, tuy rằng bên người lão phu nhân và Lý Ngọc có người hầu nhưng cũng là nhu nhược vô dụng.

Ả kia mắng xong liền giơ cái xô trên tay hắt lên người họ, những người đứng gần liếc vào trong xô đều kinh hô: "Máu!" Ngay sau đó sợ tới mức bỏ chạy tứ tán.

Lâm Tập Tập phát hiện tình huống không ổn, không kịp kêu lão phu nhân và Lý Ngọc tránh ra nữa, chỉ có thể tiến lên chắn trước mặt bọn họ, thế là người phụ nữ kia hắt cả xô máu lên người Lâm Tập Tập.

"A!"

Chương 10

Edit: Ys

Chất lỏng dính dớp cùng mùi tanh hôi hắt thẳng vào mặt Lâm Tập Tập, cô cuống quýt hít vào một ngụm, lập tức nôn khan không ngừng.

Tuy rằng có Lâm Tập Tập che chắn, nhưng lão phu nhân và Lý Ngọc tránh ở phía sau vẫn không thoát khỏi cảnh bị máu tanh hôi bắn lên người, hai người bình thường nào có gặp phải trường hợp thế này bao giờ, trông thấy máu đỏ lập tức sợ đến mức hét lên, run bần bật.

Lâm Kính Đình ở bên trong nghe được động tĩnh nên chạy ra, nhìn thấy một màn máu chảy đầm đìa, sợ đến nỗi rớt hai mắt ra ngoài, ruột gan vỡ ra, thình lình nhào đến ôm lấy Lâm Tập Tập cả người đầy máu, không quan tâm máu dính lên người, hai tay sờ tới sờ lui trên người cô: "Vãn Nhi, Vãn Nhi em không sao chứ, em sao rồi, đừng doạ anh!"

Máu nhầy nhụa dính lên da làm Lâm Tập Tập tê dại cả đầu, Lâm Kính Đình còn không ngừng sờ soạng làm cô muốn phát điên, nhịn xuống, nghiến răng nghiến lợi mà nói: "Anh, em muốn đi tắm!"

Lâm Kính Đình nghe cô nói vậy, cuối cùng mới phục hồi lại tinh thần, nhẹ thở phào: "Tiểu tổ tông, em không sao chứ?"

"Máu này là người khác hắt vào." Lâm Tập Tập nhắc anh ta.

Lâm Kính Đình muốn lau mặt, lại phát hiện tay mình cũng dính máu, chỉ đành bỏ qua, quay đầu lại nhìn gia đinh đã khống chế ả đàn bà điên lại, hung ác nói: “Giải bà ta lên quan phủ.”

Lâm Tập Tập vội vàng kéo anh ta: “Anh, vừa rồi bà ta nhắc đến chuyện cho vay nặng lãi còn hơn ép chết người, anh đừng nóng vội đưa lên quan phủ, trước tiên giữ lại hỏi tình hình xem.”

Lâm Kính Đình nhíu mày, nghi hoặc nói: “Vay nặng lãi?”

Lúc này lão phu nhân mới nguôi ngoai, được người hầu đỡ, vỗ ngực nói: “Kẻ điên này vừa tới đã mắng Lâm gia, còn mắng con, đây là miếu Bồ Tát, vậy mà lại gặp chuyện đen đủi thế này, xem chúng ta cả người toàn máu này, thật tội lỗi!”

Lâm Kính Đình cũng biết nơi đây không phải nơi để thẩm vấn, vội bảo người hầu và gia đinh thu dọn đồ đạc, tìm một quán trọ gần nhất cho mọi người tẩy rửa máu trên người.

Lâm Tập Tập bị ảnh hưởng nặng nề nhất, cô phải dùng đến khoảng hai thùng nước lớn mới rửa sạch người được, có điều, dù đã tắm rửa sạch sẽ thay quần áo mới, cô vẫn cảm thấy mùi vị tanh tưởi còn lưu lại, cũng may chỉ là máu gà, nếu là máu chó thì hôm nay cô phải ngâm trong thùng nước cả ngày mất.

Lâm Tập Tập mặc quần áo mới được đưa tới vào, tuy không vừa người lắm nhưng ít nhất vẫn sạch sẽ, chỉ cần không để cô ngửi thấy chút máu nào là cô hài lòng rồi.

Rời phòng đi xem lão phu nhân và Lý Ngọc, hai người họ đều đã tắm xong, đang ngồi trên giường trong phòng mình uống canh sâm, Lâm Tập Tập cảm thấy kỳ quái, người bị tạt máu là cô, sao hai người họ trông còn suy yếu hơn cô thế?

Thấy hai người họ không có việc gì, cô lại chạy đi tìm Lâm Kính

Đình, gõ cửa một lúc lâu thì gia đình ở bên trong mới ra mở cửa, Lâm Kính Đình ngồi bên cạnh bàn, vẫn chưa thay bộ quần áo dính máu ra, chỉ rửa sạch máu trên tay, thấy cô bước vào, cau mày hỏi: "Sao không lên giường nghỉ ngơi mà chạy đến đây làm gì?"

Lâm Tập Tập đi qua, ngồi bên cạnh Lâm Kính Đình, nói: "Em không hiểu sao mình lại bị tạt máu đầy người, chẳng lẽ không thể tới hỏi sự tình sao?"

Bộ dạng kiêu ngạo nâng cằm tức khắc làm Lâm Kính Đình đầu hàng, cười mắng: "Em có lý được chưa."

"Bà ta nói gì?" Lâm Tập Tập nhìn người phụ nữ run bần bật đang co rúm trong góc, nhíu mày.

"Không nói gì cả, dù có hỏi gì thì bà ta cũng chỉ mắng anh và Lâm gia." Lâm Kính Đình nói.

Lâm Tập Tập nghiêng đầu suy nghĩ, nói: "Anh không cảm thấy kỳ lạ sao? Chuyện vay nặng lãi vốn không phải do anh quản, vì sao bà ta lại chạy tới mắng anh, có muốn tìm anh hai hỏi một chút không?"

Lâm Kính Đình xua tay: "Anh cũng cảm thấy kỳ lạ, vẫn nên hỏi rõ ràng trước rồi nói."

Lâm Kính Đình vẫn rất lý trí, khi chuyện này xảy ra, lập tức nhạy bén mà nghĩ không thể kinh động đến Lâm Kính Hiên, chuyện vay nặng lãi trước nay đều do Lâm Kính Hiên chịu trách nhiệm, bây giờ có người xảy ra chuyện lại chửi lên đầu Lâm Kính Đình, chỉ cần có chút đầu óc đều sẽ biết trong đó nhất định có điểm kỳ lạ.

Thế nhưng dù hai anh em có vừa đe doạ vừa dụ dỗ thế nào, người phụ nữ kia cũng không chịu nói gì, vào lúc bó tay chịu

thua thì có một người phụ nữ tìm đến cửa, chỉ đích danh muốn tìm Lâm Kính Đình, còn nói người bọn họ bắt đi là chị dâu của bà ấy.

Chuyện hi hữu hôm nay cứ nối tiếp nhau mà đến, Lâm Kính Đình bảo người dẫn bà ấy vào, khi nhận ra đối phương là một phụ nhân xinh đẹp, Lâm Kính Đình khá bất ngờ: "Bà ta là người nhà của bà?"

Đối phương không e ngại bầu không khí áp lực trong phòng, gật đầu nói: "Là chị dâu của tôi."

Lâm Tập Tập nói nhỏ vào tai Lâm Kính Đình: "Bà ấy là Tây Thi đậu hũ ở Tân Nhai Khẩu, em từng đến nhà bà ấy ăn tào phớ."

Lâm Kính Đình nhướn mày, hỏi Tây Thi đậu hũ: "Chị dâu bà là người điên?"

"Không phải, chị ấy là bị doạ mới thành như thế, ngày thường vẫn là một người bình thường."

Lâm Kính Đình lạnh mặt, nói: "Nếu là người nhà, khẳng định là biết chuyện vay nặng lãi, bà ta không nói được, vậy thì bà nói đi."

Tây Thi đậu hũ hít sâu, nhìn Lâm Tập Tập ở bên cạnh rồi mới nói: "Năm ngoái anh tôi quen biết ông chủ Lâm ở hiệu cầm đồ, ông chủ Lâm nói anh tôi rất giỏi nhìn ngọc nên xúi giục anh tôi mua, chúng tôi chỉ là một gia đình bình thường, chơi không nổi mấy thứ xa xỉ đó, nhưng anh tôi bị ma quỷ ám ảnh, thật sự đi mua, anh ấy không có tiền, ông chủ Lâm liền nói có thể cho mượn, chỉ cần bán được ngọc, kiếm được tiền lời là có thể lập tức trả tiền ngay, anh tôi tin lời hắn ta nói, ký tên đóng dấu mượn một số tiền, nhưng viên ngọc kia chỉ là hòn đá, sau lại biết được ông chủ Lâm đó là một kẻ cho vay nặng lãi lấy lãi gộp(*)."

Lãi gộp

Lâm Tập Tập nhíu mày lắng nghe, còn Lâm Kính Đình lại thờ ơ, anh ta vốn chẳng quan tâm người khác khổ sở thế nào, dưới cái nhìn của anh ta, thủ đoạn của Lâm Kính Hiên tuy ti tiện nhưng hai người kia cũng coi như cam tâm tình nguyện, vốn chẳng thể trách ai, chuyện anh ta quan tâm là vì sao cuối cùng loại chuyện thế này lại tính lên đầu Lâm Kính Đình anh.

Lâm Kính Đình nói vào trọng điểm: "Nếu là vay nặng lãi của Lâm Kính Hiên, vì sao lại tìm tới tôi? Các người hẳn phải tìm Lâm Kính Hiên mới đúng."

"Tiệm cầm đồ là chỗ làm ăn của cậu, hiển nhiên người cho vay nặng lãi cũng là cậu, mỗi lần tới đòi nợ, hô đánh hô giết cũng đều nói là cậu phái tới, bây giờ cậu lại nói là người khác làm, chẳng lẽ ông chủ Lâm dám làm không dám nhận?"

Lâm Kính Đình nghe xong lời này, cắn chặt răng, kiềm chế cơn giận nói: "Việc này không phải tôi làm, vì sao tôi phải gánh? Các người không hỏi rõ ràng nguyên do đã tới gây sự, việc này tôi nhất định không tha, muốn nói gì thì các người giữ lại mà nói với nha môn." Nói xong, anh ta ra hiệu cho gia đinh bắt người phụ nữ trên mặt đất lên.

Lâm Tập Tập vội vàng kéo áo anh ta nói: "Anh, thả bọn họ đi, bọn họ đã đủ đáng thương rồi."

Lâm Kính Đình nhíu mày, nói: "Nhưng vừa rồi bà ta hắt máu lên người em, chuyện nghiêm trọng như vậy, sao có thể nói bỏ qua là bỏ qua."

Lâm Tập Tập nói: "Đúng là em tức giận về việc này, nhưng nếu có nội tình thì không phải không thể tha thứ, hơn nữa vụ rắc rối này cũng làm anh biết được rất nhiều việc trước kia không biết,

coi như là có công."

Nhìn thấy em gái bảo bối của mình nói giúp cho người khác, Lâm Kính Đình thấy hụt hẫng trong lòng, thế nhưng vẫn xua xua tay, nói với Tây Thi đậu hũ: "Bỏ đi, bà dẫn bà ta đi đi, còn chuyện vay nặng lãi tôi sẽ tự điều tra rõ ràng."

Tây Thi đậu hũ căng thẳng từ nãy đến giờ, lúc này mới thả lỏng, ngàn ân vạn tạ hai hai người rồi nhanh chóng dẫn chị dâu của bà ấy đi.

Lâm Tập Tập cũng thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Lâm Kính Đình đang trầm mặc, Lâm Tập Tập nói: "Anh, muốn đi tìm anh hai đối chất sao? Rõ ràng anh ấy giấu giếm anh rất nhiều chuyện."

Lâm Kính Đình giơ tay xoa đầu cô: "Tiểu nha đầu, những việc này không cần em nhọc lòng."

"Anh cứ coi em là con nít mãi, em lớn rồi, đã hiểu chuyện rồi, nếu anh tới tiệm cầm đồ tìm anh hai nói chuyện thì phải dẫn em theo, lần trước em cá cược thua Thiến Nhi nên đem cầm miếng ngọc bội ở Tân Nhai Khẩu, anh đến giúp em lấy về đi."

Lâm Kính Đình lập tức bị cô chọc cười, hỏi: "Ngọc bội nào?"

"Chính là miếng trước kia anh đưa cho em, cái hợp tuổi với em ấy." Lâm Tập Tập nhỏ giọng nói.

Lâm Kính Đình không tin nổi, hỏi: "Bạch ngọc quý như vậy mà em dám đem ra làm trò chơi? Cầm bao nhiêu?"

Lâm Tập Tập tự biết mình nói sai, rụt cổ ngượng ngùng nói: "11 đồng đại dương."

"Em…" Lâm Kính Đình trừng lớn mắt, lửa giận công tâm mà

nói: “Tiểu tổ tông của anh… Miếng ngọc kia là đồ cổ giá trị liên thành, vậy mà em lại cầm 11 đồng đại dương?”

“Thật sự quý đến vậy sao? Vậy anh mau lấy về giúp em, lúc ấy em nghĩ đó là tiệm cầm đồ của nhà mình nên sẽ không có việc gì.” Lâm Tập Tập nói, nước mắt đã sắp trào ra: “Anh, em sai rồi, em không biết miếng ngọc kia đáng giá như vậy, anh mau giúp em lấy về đi, hu hu hu hu…”

“Được được được, anh lập tức đi lấy về, em đừng khóc đừng khóc… Tâm can của anh, em chính là tổ tông của anh!”

Chương 11

Edit: Ys

Dỗ dành nửa ngày cuối cùng cũng dỗ được cô, nhưng lúc này Lâm Tập Tập rất nóng lòng, lôi kéo Lâm Kính Đình làm ầm ĩ đòi anh phải đi lấy ngọc bội ngay lập tức.

Lâm Kính Đình không còn cách nào khác, chỉ có thể thay quần áo rồi dẫn Lâm Tập Tập đến Tân Nhai Khẩu.

Quán trọ mà bọn họ vừa ở cũng ở Thành Nam, từ quán trọ ngồi xe đến Tân Nhai Khẩu cũng không đến mười phút, cho nên chẳng bao lâu sau bọn họ đã tới tiệm cầm đồ.

Trưởng quầy trong tiệm thấy Lâm Kính Đình đột nhiên tới cửa, hoảng sợ, vội bước nhanh ra khỏi quầy hàng: "Đại thiếu gia, sao ngài lại tới đây?"

"Sao, tôi không thể đến đây à?" Giọng điệu Lâm Kính Đình không tốt hỏi ngược lại ông ta.

Chưởng quầy sợ hãi, nói: "Đại thiếu gia bớt giận, tiểu nhân không có ý đó, chỉ là nhị thiếu gia vừa mới rời đi không lâu."

Lâm Kính Đình lãnh đạm nói: "Không cần nó, tôi tới lấy lại khối ngọc bội."

"Ngọc bội?" Chưởng quầy mờ mịt hỏi: "Ngọc bội gì? Gần đây tôi không thu khối ngọc bội nào cả."

Lâm Tập Tập nói: “Một tháng trước tôi có cầm, phiếu định mức vẫn còn đây.” Nói xong thì lấy ra một tờ biên lai trong túi đưa cho Lâm Kính Đình, bên trên viết ngọc bội bình thường, cầm chết(1), 11 đồng.

Cầm chết

Lâm Kính Đình thiếu chút nữa thì phun ra một ngụm máu, ngọc tốt như vậy mà cô chỉ cầm 11 đồng, lại còn là cầm chết! Sao anh ta lại có em gái phá của như vậy chứ!

Lâm Kính Đình đưa biên lai cho chưởng quầy xem, chưởng quầy xem qua một lần, cả người đều choáng váng, hồi lâu sau mới nói: “Đây… Đây, chúng tôi thật sự không có thu miếng ngọc bội này.”

Lâm Tập Tập tò mò hỏi: “Không thu làm sao có biên lai?”

Chưởng quầy lau mồ hôi, nói: “Có lẽ biên lai là giả.”

Lâm Kính Đình nói: “Biên lai là thật hay giả tôi nhận ra được, ông đi lấy ghi chép cầm cố tháng trước tới đây.”

Chưởng quầy có chút khó xử nói: “Còn… Vẫn là chờ nhị thiếu gia…”

Lâm Kính Đình bỗng nhiên đập bàn, cả giận nói: “Khốn kiếp, tôi đến cửa hàng của mình xem sổ sách còn phải đợi người khác phê duyệt sao?”

Chưởng quầy suýt nữa bị doạ cho ngã quỵ, không dám nói gì nữa, run rẩy đi vào trong lấy sổ sách.

Chờ tới khi sổ sách được đem ra, Lâm Kính Đình chọn một cuốn của tháng trước, hai anh em cùng nhau xem, xem một hồi lâu,

Lâm Tập Tập nghi hoặc nói: “Sao lại không có? Rõ ràng tháng trước em có cầm mà!” Bọn họ tra xét ghi chép cầm chết vào tháng trước, nhưng vẫn không thấy ngọc bội của cô đâu.

Lâm Kính Đình cầm sổ sách, nói với chưởng quầy: “Đến nhà kho.”

Chưởng quầy nghe xong cuối cùng cũng đi lại nói: “Bẩm đại thiếu gia, chìa khoá nhà kho có một cái ở trong tay nhị thiếu gia, chỉ một mình tôi thì không mở được.”

Lâm Kính Đình đập bàn, lạnh lùng nói: “Vậy tìm nó tới đây.”

Quản gia bị dáng vẻ đập bàn của anh ta làm cho sợ nhũn chân, liên tục gật đầu: “Đã phái người đi rồi.”

Lâm Tập Tập ngồi bên cạnh Lâm Kính Đình, thận trọng hỏi anh: “Anh, có phải em gây rắc rối gì không?”

Lâm Kính Đình quay đầu lại nhìn cô, lúc này cô an an tĩnh tĩnh, giống như một con thú nhỏ sợ hãi, không khỏi thấy buồn cười: “Em mà cũng có lúc sợ cơ à?”

Lâm Tập Tập liên tục gật đầu.

Lâm Kính Đình vươn tay vỗ vỗ đầu cô, an ủi: “Em không gây rắc rối, em còn lập công, đợi việc này xong xuôi, anh sẽ thưởng cho em.”

Lâm Tập Tập sáng mắt lên: “Thật sự, thưởng gì cũng được sao?”

“Gì cũng được.” Lâm Kính Đình nói.

“Vậy ngọc bội của em có thể lấy lại không?” Cô rất lo lắng hỏi.

Lâm Kính Đình thâm độc liếc nhìn chưởng quầy, lạnh lùng nói:

“Tất nhiên có thể lấy lại.”

Trưởng quầy bị anh ta nhìn đến lại run lên.

Lâm Kính Hiên nhanh chóng được gọi tới, lúc đó Lâm Tập Tập và Lâm Kính Đình đang uống trà, chưởng quầy hồn vía lên mây đứng một bên, hận không thể đào một cái lỗ chui xuống đất, sau khi nhìn thấy Lâm Kính Hiên lại giống như nhìn thấy chúa cứu thế, Bồ Tát sống.

Lúc này Lâm Kính Hiên còn chưa rõ tình huống, gã sai vặt tới tìm hắn ta chỉ nói đại thiếu gia nổi giận, quản gia chống đỡ không được, mong hắn ta mau chóng trở về.

Vừa vào cửa đã thấy hai anh em nhàn nhã uống trà, lòng hắn ta cũng thả lỏng hơn phân nửa, thầm nghĩ nếu là chuyện lửa sém lông mày, sao còn có thể ngồi uống trà như vậy được? Vì thế mới nở nụ cười bình tĩnh bước vào gọi một tiếng anh cả.

Lâm Tập Tập ngoan ngoãn gọi hắn ta một tiếng anh hai.

Lâm Kính Hiên hỏi: “Không biết anh cả và Vãn Nhi tới đây có chuyện gì quan trọng?”

Lâm Kính Đình quét mắt liếc hắn ta một cái, tiếp tục uống trà, Lâm Tập Tập đứng lên, giải thích với Lâm Kính Hiên: “Tháng trước, em vì nghịch ngợm mà cá cược với Thiến Nhi, sau đó em thua cuộc không đủ tiền trả nên đem một món đồ nhỏ trên người đến đây cầm, nghĩ là người trong nhà, ngày sau đến lấy cũng được…”

Lâm Kính Hiên cười nói: “Anh còn tưởng là chuyện lớn gì, nếu là món đồ nhỏ vậy thì cứ lấy lại, hà tất phải quấy rầy anh cả?”

Lâm Tập Tập liên tục gật đầu, đưa biên lai cho Lâm Kính Hiên xem: “Đây là biên lai của tiệm cầm đồ chúng ta, nhưng chưởng

quầy nói không có thu món đồ này, anh cả vừa xem sổ sách, cũng không có ghi chép trong danh sách, anh hai, em không hiểu, sao lại không thấy đồ em cầm ở đây, rõ ràng là có cầm mà?"

Cô nói xong còn chớp đôi mắt to tròn, ngây ngô chờ đợi câu trả lời của hắn ta.

Lâm Kính Hiên nhận lấy phiếu định mức, sau khi thấy rõ ràng món đồ trên đó, ánh mắt chợt loé, kinh ngạc, đây không phải là miếng bạch ngọc mà hắn ta tự mình thu sao? Lúc ấy Tây Thi đậu hũ nói trong quán bà ấy có một người khách nhờ bà ấy cầm giúp, còn là cầm chết! hắn ta liếc mắt một cái đã nhìn ra miếng bạch ngọc kia là hàng cực phẩm, cũng không truy cứu lai lịch nhiều mà nhận lấy, nghe nói chỉ cầm 11 đồng đại dương, hắn ta còn giễu cợt người khác không biết đồ quý, không ngờ lũ lụt tràn vào miếu Long Vương(2), miếng ngọc này vậy mà lại là của tiểu tổ tông đại phòng?!

Lũ lụt tràn vào miếu Long Vương

Lâm Kính Hiên nhất thời sửng sốt rồi lại khủng hoảng, vội vàng nghĩ đối sách trong đầu, sau đó cười gượng nói: "Đúng thật là gần đây bọn anh không có thu ngọc bội, em ba, lúc ấy là em tự đi cầm sao?"

Lâm Tập Tập lắc đầu nói: "Không phải, em và chị cả, còn có Thiến Nhi ăn óc đậu ở quán đậu hũ, nhất thời hứng khởi mà cá cược, sau không có mặt mũi tự mình tới, nên nhờ Tây Thi đậu hũ giúp em đưa tới, hơn nữa em cũng không dám lấy nhiều, chỉ cầm 11 đồng đại dương thôi.

Nghe cô nói đến đây, Lâm Kính Đình ở một bên lại nhịn không được mà cười nhạo, một miếng ngọc bội cực phẩm cầm 11 đồng đại dương, người này đúng là tổ tông của anh ta.

"Anh hai, sao lại không có? Rõ ràng bọn em nhìn thấy Tây Thi

đậu hũ đi vào tiệm cầm đồ mà?"

"Đây… Có lẽ là em ba nhìn lầm rồi."

Lâm Kính Đình xen vào: "Vậy cậu nói tờ biên lai này là giả?"

Chuyện tới nước này, Lâm Kính Hiên trăm triệu lần không thể thừa nhận, một khi thừa nhận chính là đồng nghĩa với việc thừa nhận hắn ta vẫn luôn lợi dụng tiệm cầm đồ để kiếm lời vào túi riêng, cho nên dù chứng cứ vô cùng xác thực thì hắn ta cũng phải phủ nhận đến cùng. Nghĩ đến đây, Lâm Kính Hiên cắn răng nói: "Anh cả, em cũng không rõ lắm chuyện phiếu định mức này là thế nào, nhưng ngọc bội này bọn em chắc chắn chưa từng thu, nếu không sao trên sổ sách lại không có, có phải em ba nghịch ngợm, nhớ nhầm rồi không?"

Lâm Tập Tập lập tức bật khóc, nước mắt như hạt đậu chảy xuống từng hạt từng hạt: "Em biết lần này là em nghịch ngợm, không nên lấy vật đáng giá như vậy ra đùa giỡn, nhưng ngọc bội này thật sự là em có đưa vào, chị cả và em nhỏ đều có thể làm chứng cho em, anh hai, nếu anh không tin thì có thể tìm bọn họ tới hỏi chuyện."

Thấy Lâm Tập Tập đột nhiên khóc, Lâm Kính Đình vốn còn đang điềm tĩnh vội vàng đứng lên dỗ dành: "Không khóc không khóc, ngọc bội kia anh nhất định sẽ giúp em tìm lại, Vãn nhi đừng lo lắng." Nói xong thì quay đầu lại nhìn Lâm Kính Hiên, nói: "Nếu ngọc bội là cậu thu, vậy cứ bỏ qua một bên trước, cậu đem sổ sách cho vay nặng lãi đến đây cho anh xem."

Lâm Kính Hiên lại thấy trong lòng nổi lên một trận mưa rền gió dữ, trên mặt vẫn cực lực duy trì bình tĩnh, hỏi: "Sao anh cả lại đột nhiên muốn xem sổ sách?"

"Hôm nay ở miếu Bồ Tát, một nhà chúng ta đều bị tạt máu, nói chúng ta làm bậy, cho vay nặng lãi ép chết người, Lâm Kính

Hiên, vì sao cậu cho vay nặng lãi mà đối phương lại đến tìm anh?"

Lâm Kính Hiên tức khắc thay đổi sắc mặt: "Vậy mà… Còn có chuyện thế này? Không biết đối phương là ai, em chắc chắn sẽ giúp anh cả rửa sạch lời vu oan ác ý này!"

Lâm Kính Đình lập tức cười giận dữ: "Không tồi, cậu cũng giỏi giả ngu đấy, nói vậy thì hiện giờ, dù anh có xem sổ sách thì cũng không nhìn ra được nguyên do rồi!"

Lâm Kính Hiên nhìn anh ta tươi cười, lạnh cả sống lưng nhưng vẫn còn giảo biện: "Anh… Anh cả, em thật sự không biết anh đang nói cái gì, chuyện vay nặng lãi trước kia em cũng đã nói với anh, có thể là bởi vì dùng tiền vốn của tiệm cầm đồ, mà tiệm cầm đồ trên danh nghĩa lại là của anh, nên người khác mới nghĩ là anh cho vay."

Lâm Kính Đình gật gật đầu, lạnh lùng nói: "Hiếm có khi nào cậu còn biết tiệm cầm đồ này là của anh, từ nay trở về sau, tất cả việc làm ăn ở Tô Thành, cậu không cần nhúng tay vào nữa, bây giờ cậu về đại trạch đi, cũng không được đi đâu cả, đến khi nào anh tìm được ngọc bội cho Vãn Nhi mới thôi."

Lâm Kính Hiên ngây người, hắn ta không ngờ tai hoạ lại tới đột ngột như vậy, thậm chí một chút điềm báo không có, hắn ta vội vàng giãy chết: "Anh cả… Anh không thể đối với em như vậy, chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, anh không thể oan uổng em như vậy anh cả, có lẽ là em ba nói dối anh, anh cả, anh bình tĩnh lại đi!"

Hắn ta không nhắc đến Lâm Tập Tập còn đỡ, vừa nhắn đến Lâm Tập Tập, Lâm Kính Đình đã xù lông: "Dù em ấy nói dối thì sao, anh tin tưởng em ấy là được." Nói xong, anh ta ra hiệu cho thủ hạ bên ngoài: "Đưa nhị thiếu gia về nhà, trông chừng cho kỹ."

Chương 12

Edit: Ys

Lâm Kính Hiên vừa bị mang đi, chưởng quầy đã run như cầy sấy: “Đại đại… Đại thiếu gia, tôi thật sự không biết gì cả.”

Lâm Kính Đình ngồi lại lên ghế, con mắt sõi đời nhìn chưởng quầy một hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi nhớ nhà ông có một cô gái chưa lấy chồng, là cô gái chưa lấy chồng vẫn còn trinh tiết, nếu đem đến thanh lâu, có lẽ có thể bán được giá cao.”

Chưởng quầy vốn nghĩ nếu anh ta nghiêm hình bức cung thì ông ta sẽ cắn răng nhịn một chút, dẫu sao cũng không thể thật sự đánh chết ông ta, không ngờ đại thiếu gia này lại không ra bài theo lẽ thường, vừa tới đã muốn bán con gái của ông ta, điều này quả thực so với lấy mạng già của ông ta còn độc ác hơn!

“Thế nào, tôi cho ông nửa giờ suy nghĩ, nếu ông muốn con gái mình bình an không xảy ra chuyện gì thì hãy thành thật giao sổ sách riêng ra đây, nếu không giao, vậy sau này ông hãy đến thanh lâu mà thăm con gái, Lâm Kính Đình tôi nói được làm được.”

Anh ta thốt ra lời này xong, chưởng quầy tức khắc xụi lơ ra đất.

Buổi tối, đoàn người trở lại Lâm trạch, di nương nhị phòng sớm đã chờ lão phu nhân ở cửa viện, thấy lão phu nhân trở về, lập tức khóc lóc nói: “Đại tỷ, Kính Hiên nhà muội mấy năm nay chạy ngược chạy xuôi, cực khổ vì Kính Đình bán mạng kiếm tiền, kết

quả giờ lại bị oan uống như vậy, đại tỷ, tỷ phải làm chủ cho chúng ta! Kính Hiên nhà muội thật sự oan hơn cả Đậu Nga!"

Tiếng khóc kinh thiên động địa phỏng chừng toàn bộ Lâm trạch đều nghe thấy.

Trên đường trở về Lâm Tập Tập đã nói rõ ngọn nguồn câu chuyện cho lão phu nhân, lão phu nhân biết chuyện hôm nay bị hắt máu là bị việc cho vay nặng lãi của Lâm Kính Hiên liên luỵ, không khỏi tàn nhẫn mắng vài câu nuôi ong tay áo nuôi cáo chuồng gà, lúc này thấy nhị phòng chạy đến khóc nháo, không nhịn được mà nổi trận lôi đình, mắng: "Mẹ con các ngươi đều không phải thứ tốt lành gì, một người hai người đều lòng tham không đáy, nếu hôm nay thật sự xảy ra chuyện ở miếu Bồ Tát, lão bà ta nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho các ngươi! Ngươi cũng đừng có ở chỗ này kêu khóc, Kính Đinh đã bảo người tra rõ sự tình, nếu các ngươi không làm chuyện trái với lương tâm thì cứ ở trong viện đi, nếu thật sự làm chuyện gì có lỗi với Lâm gia chúng ta, ngươi cứ chờ đó mà bị thiên đao vạn quả!"

Lão phu nhân mắng xong, thở phì phì đi vào phòng, mọi người cũng vội vàng đuổi theo, chỉ còn lại di nương nhị phòng mặt xám ngoét như tro tàn ngồi bệt dưới đất.

Lâm Tập Tập bị tạt máu vẫn hoạt bát nhảy nhót, lão phu nhân cũng khoẻ mạnh như cũ, chỉ có Lý Ngọc là ngã bệnh trong đêm, suốt đêm phát sốt, mời đại phu đến xem cũng không có tác dụng lắm, mãi đến ngày hôm sau vẫn cứ sốt nhẹ tái đi tái lại không ngừng.

Lâm Tập Tập đến thăm Lý Ngọc, phát hiện cả người nàng ấy đã tiều tuỵ đến đáng thương.

Hai ngày này Lâm Kính Đình đều ở lại Tô Thành, điều mấy trợ thủ đắc lực từ Nam Kinh tới, điều tra kỹ lưỡng tất cả những chuyện liên quan đến Lâm Kính Hiên, tuy Lâm Kính Hiên thà

chết không chịu thừa nhận mình làm sai, thế nhưng chưởng quầy đã phản bội. Mà dù cho hai người có liều chết không nhận thì Lâm Kính Đình vẫn sẽ có biện pháp tra rõ.

Ngay từ đầu Lâm Tập Tập đã biết tâm tư Lâm Kính Đình vẫn luôn đặt hết ở Nam Kinh, chỉ cần Tô Thành không có chuyện lớn, anh ta sẽ không quản quá nhiều, những kẻ âm thầm lợi dụng kiếm lời vào túi riêng, chỉ cần không để anh ta biết, anh ta sẽ không truy cứu, nhưng một khi sự tình bị tố giác, anh ta sẽ không ngồi yên bỏ qua, thậm chí còn điều tra đến cùng, huống chi Lâm Kính Hiên làm ra những chuyện như vậy đã gây nguy hiểm cho người nhà, Lâm Kính Đình càng không thể bỏ qua.

Lâm Tập Tập muốn kéo Lâm Kính Hiên xuống đài, chỉ cần nghĩ cách xé một cái lỗ hổng trên người Lâm Kính Hiên, khiến cho Lâm Kính Đình chú ý, những chuyện khác, dựa vào bản lĩnh của Lâm Kính Đình, khẳng định có thể tra ra manh mối.

Cho nên cô lần theo tình tiết trong truyện, tìm được Tây Thi đậu hũ, Lâm Kính Hiên đã coi trọng Tây Thi đậu hũ từ lâu, thế nhưng bà ấy lại không đáp lại hắn ta, cho nên hắn ta mới nghĩ ra biện pháp bỉ ổi, dụ dỗ anh của Tây Thi đậu hũ vay nặng lãi, muốn dùng tiền làm cách để khống chế nhà bọn họ.

Thương lượng đối sách với Tây Thi đậu hũ xong, Lâm Tập Tập quay ra cá cược với Lâm Thiến, thuận lợi làm cho mình thua cuộc để đem ngọc bội đi cầm, lúc ấy cô cho rằng Lâm Kính Hiên có thể sẽ chỉnh sửa sổ sách, nào ngờ hắn ta lại trực tiếp nuốt ngọc bội làm của riêng, có lẽ là đã lâu không xảy ra chuyện gì nên mới có thể không sợ gì như thế.

Ngay cả chuyện tạt máu ở miếu Bồ Tát sau đó cũng là cô và Tây Thi đậu hũ nghĩ ra sau khi bàn bạc, sở dĩ Tây Thi đậu hũ để tâm như vậy là bởi vì Lâm Tập Tập đã hứa xoá nợ cho nhà bọn họ, bảo vệ bọn họ bình an.

Cho nên sau khi chị dâu của Tây Thi đậu hũ bị bắt, suýt chút nữa bị đưa vào tù, Lâm Tập Tập mới mở miệng cầu xin, dù sao cũng là cô xúi giục người ta làm như vậy.

Thật ra không phải mỗi một bước kế hoạch đều có thể thực hiện một cách chính xác nhưng vẫn là hữu kinh vô hiểm mà đạt được mục đích cô muốn.

Lâm Kính Hiên chính là một tai hoạ lớn tiềm tàng, loại bỏ hắn ta, cũng có thể đóng một vai trò trong việc giúp Lâm Kính Đình tẩy trắng, ít nhất thì chuyện cho vay nặng lãi sẽ sớm bị xoá bỏ.

Hai ngày sau, Lâm Kính Đình mời vài vị trưởng bối đến từ đường của tổ tiên, lại dẫn Lâm Kính Hiên qua, Lâm Tập Tập và Lâm Thiến đều chen vào xem, thấy Lâm Kính Đình đem đủ loại tội trạng của Lâm Kính Hiên làm thành một quyển sách, liệt kê từng tội một ra phê bình ở trước mặt mọi người, mà lúc này Lâm Kính Hiên cũng biết mình đã không thể cứu vãn, chỉ có thể ngu ngốc mặc cho người khác chỉ chỉ trỏ trỏ.

Cuối cùng trưởng lão gia tộc nhất trí tán đồng, xoá tên Lâm Kính Hiên khỏi gia phả và đuổi hắn ta ra khỏi Lâm gia.

Kỳ thật Lâm Kính Đình không cần phải làm quá lên như vậy, dù anh ta có lén đuổi người đi thì những người khác cũng sẽ không có bất kỳ dị nghị gì, sở dĩ làm như vậy cũng là muốn giết gà doạ khỉ, dẫu sao thì anh ra không ở Tô Thành thường xuyên, nếu ai cũng không an phận giống như Lâm Kính Hiên chẳng phải anh ra sẽ mệt chết sao, cho nên sau hành động lần này, có lẽ những người khác sẽ an phận một khoảng thời gian dài.

Mọi chuyện kết thúc, Lâm Kính Đình lại chuẩn bị đi Nam Kinh, trước khi xuất phát anh ta đi vào viện của Lâm Tập Tập, đưa bạch ngọc đã tìm lại được cho cô, cũng hiếm khi có thể thoải mái mà cùng cô ngồi trên giường La Hán nói chuyện phiếm.

“Lần sau chú ý một chút, đây là miếng ngọc anh đặc biệt tìm đến để trừ tà cho em.”

Lâm Tập Tập trịnh trọng nhận lấy ngọc bội, nghiêm túc cảm ơn: “Anh, sau khi trở về từ miếu Bồ Tát, thân thể chị dâu vẫn luôn không tốt, anh đưa chị ấy đến bệnh viện lớn ở Kim Lăng xem thử đi, em thấy chị ấy phải được điều trị tốt mới được, mẹ cứ bắt chị ấy uống mấy cái bí phương sinh con lung tung làm cơ thể chị ấy sắp bị bào mòn đến hỏng rồi.”

Nói đến đây, Lâm Tập Tập rất áy náy, dù sao thì người làm Lâm Kính Đình không thể có con cũng là cô, không ngờ quả đắng lại rơi xuống người Lý Ngọc, đứng trước chuyện đại sự như nối dõi tông đường, Lý Ngọc dù có là tiểu thư nhà quan cao quý cũng không thể không cúi đầu, thấy nàng ấy suốt ngày uống mấy phương thuốc sinh con cổ truyền kỳ kỳ quái quái, Lâm Tập Tập cảm thấy nghiệp chướng của mình thật nặng nề.

Lâm Kính Đình nghe cô nói xong lại lãnh đạm nói: “Những việc này không cần em nhọc lòng.”

Lâm Tập Tập bĩu môi, nói: “Lần trước anh nói thưởng cho em, còn tính không đó!”

Lâm Kính Đình hào phóng nói: “Tất nhiên là còn, có khi nào anh lừa em đâu!”

“Em muốn anh dẫn em và chị dâu đi Kim Lăng, đây là phần thưởng em muốn, chị dâu qua bên đó có thể điều dưỡng thân thể, còn em thì có thể đi chơi một thời gian.” Lâm Tập Tập thương lượng với anh ta.

Lâm Kính Đình nhìn cô, hỏi: “Em muốn đi Kim Lăng làm gì? Mẹ sẽ đồng ý chắc?”

Lâm Tập Tập đáp: “Em muốn đi chơi mà, ở nhà cả ngày buồn

muốn chết, mẹ nhất định sẽ không đồng ý cho em đi, cho nên em mới đến xin anh đó, anh! Nước ngoài xa như thế anh còn đồng ý cho em đi chứ nói gì đến Kim Lăng gần như vậy, anh đồng ý đi mà." Lâm Tập Tập lay lay cánh tay anh ta làm nũng.

Lâm Kính Đình sợ nhất là chiêu bám chặt này của cô, mỗi lần cô dùng chiêu này là anh ta chỉ có nước nhận thua.

Lâm Tập Tập lại nói: "Thật ra để chị dâu đi Kim Lăng cũng có lợi cho anh nha, không phải anh đang khuyên cha vợ anh tuyên bố độc lập sao? Chị dâu đi cũng có thể giúp anh khuyên nhủ đó, nghe nói khi chưa xuất giá, cha chị ấy thương chị ấy nhất, anh và những người khác dùng lý, chị dâu dùng tình, nội ứng ngoại hợp, còn sợ không khuyên được tuần phủ đại nhân sao." Nói xong cô còn làm như thật mà chớp chớp mắt nhìn anh ta.

Lâm Tập Tập nói nhiều như vậy cũng chỉ có điểm này là khiến Lâm Kính Đình hơi động tâm, anh ta ngẫm nghĩ rồi nói: "Ngày mai anh phải trở về Kim Lăng rồi, không thể trì hoãn, tình huống thế này chị dâu em không thể nào đi theo được."

Lâm Tập Tập vội nói: "Cho nên mới nói, em đi theo là không thành vấn đề rồi, ngày mai anh về trước, em chờ hai ngày nữa thân thể chị dâu tốt lên một chút rồi cùng chị ấy đi, đến đó em còn có thể bầu bạn giải sầu với chị ấy, đúng là một sự sắp xếp tuyệt vời."

Lâm Kính Đình cười mắng: "Em đó, mưu ma chước quỷ, được rồi, anh sẽ nói với mẹ, em và chị dâu của em thu dọn đồ đạc một chút đi, hai ngày nữa anh sẽ bảo tài xế đưa các em đi."

Thấy Lâm Kính Đình sảng khoái đáp ứng, Lâm Tập Tập hiển nhiên là vui mừng, chỉ cần Lâm Kính Đình đồng ý nói chuyện giúp cô, phía lão phu nhân khẳng định là không thành vấn đề, cùng lắm cũng chỉ mắng cô hai câu mà thôi.

Cô nghĩ nghĩ, lại nói với Lâm Kính Đình: “Lần này em đi cùng chị dâu, muốn ở dinh thự nhà họ Lâm, anh phải sắp xếp cho thoả đáng đó!”

Lâm Kính Đình híp mắt: “Nha đầu này, cả ngày cứ suy nghĩ linh tinh gì đó?”

“Vốn dĩ chính là vậy mà, nếu anh nuôi đầy gái ở trong dinh thự, em và chị dâu đến chẳng phải sẽ bị tức chết sao!”

Lâm Kính Đình tức giận: “Chỉ có em làm người khác giận chứ ai dám chọc giận em?”

Sau cùng, Lâm Kính Đình cũng không nói anh ta có đưa mấy cô gái đó đi nơi khác hay không, nhưng mà cô biết, dựa vào thuộc tính muội khống của Lâm Kính Đình, anh ta sẽ không để cô chịu bất kỳ uỷ khuất nào.

Chuyến đi đến Nam Kinh cuối cùng cũng đã nằm trong lịch trình, Lâm Tập Tập cảm khái nghĩ, bên kia là nơi chủ yếu diễn ra cốt chuyện, cô đi qua đó xem như là chấm dứt những ngày tháng an nhàn rồi.

Chương 13

Edit: Ys

“Mười dặm cảnh đẹp nơi Tần Hoài, miếu Phu Tử ở bờ Bắc sông Tần Hoài, đều là những nơi chị thường xuyên lui tới khi còn nhỏ, lúc vẫn chưa học cầm bút, cha chị dẫn chị và chị của chị đi tế bái Khổng Phu Tử, hy vọng bọn chị sau này có thể tri thư đạt lý, lúc hứng lên, cha chị còn thuê một con thuyền nhỏ đi dọc theo sông Tần Hoài, thưởng thực cảnh đẹp hai bên bờ, đó là chuyện mà chị và chị của chị thích nhất.”

Khi xe đi qua sông Tần Hoài, Lý Ngọc nhìn cảnh sắc quen thuộc bên ngoài, sắc mặt thả lỏng, đĩnh đạc mà nói, đây là lần đầu tiên Lâm Tập Tập nghe thấy nàng ấy nói nhiều như vậy, hoá ra không phải nàng ấy trời sinh ít nói, chỉ là giấu đi tâm sự mà thôi.

“Lần này có thể tới Kim Lăng, chị dâu phải giới thiệu cho em nhiều nơi có cảnh đẹp mới được đó, mẹ đã nói rồi, chờ em tới bên này chơi đủ là phải lập tức trở về thành thân.”

Lý Ngọc cười nói: “Nói không chừng đến đây sẽ tìm được lang quân như ý đấy.”

Lâm Tập Tập bị trêu chọc cũng không thẹn thùng, trong lòng lại nghĩ: Cô sẽ không kết hôn ở thế giới này.

Xe dọc theo đường Trường Nhạc chạy về phía trước, cảnh sắc bên đường cũng không phồn hoa như Lâm Tập Tập tưởng

tượng, nhưng là một trong những cố đô, vẫn có thể nhìn ra dáng vẻ huy hoàng năm đó thông qua các kiến trúc như cửa thành, tường thành.

Lâm Kính Đình rời Tô Thành sớm hơn các cô hai ngày, khi ấy Lâm Tập Tập tìm anh ta, nói lần này cùng Lý Ngọc đến Giang Nam ở một khoảng thời gian, là muốn ở trong dinh thự nhà họ Lâm, lúc ấy Lâm Kính Đình có hỏi một câu: "Là ý của chị dâu em?"

Lâm Tập Tập trả lời anh ta: "Mặc kệ là ý của ai, lần này chị dâu đi, nhất định phải ở dinh thự, như vậy mới không quá mất mặt, còn những cô gái ở trong dinh thự kia, anh tự sắp xếp đi nơi khác đi."

Dinh thự nhà họ Lâm là nơi xa hoa nhất mà Lâm Kính Đình đặt mua ở Nam Kinh, Lý Ngọc thân là chính thê, nếu đến nhất định phải vào ở.

Dù những người phụ nữ khác của Lâm Kính Đình đã ở trong đó thì cũng chỉ là danh không chính ngôn không thuận, tất nhiên là phải nhường chỗ.

Sở dĩ Lâm Tập Tập để ý như vậy, là vì cô biết, cô gái ở trong dinh thự nhà họ Lâm rất lợi hại.

Dinh thự nhà họ Lâm nằm bên sông Tần Hoài, gồm hai toà nhà ba tầng xây dựng theo lối kiến trúc châu Âu, trước có đình viện, sau có hoa viên, đứng ở trên lầu còn có thể trông ra sông Tần Hoài xa xa, vị trí cực kỳ đẹp.

Hai chiếc xe lần lượt vào cửa lớn, cuối cùng dừng trước bậc thang tại nhà chính, Lâm Tập Tập mở cửa bước xuống xe trước, đứng thẳng người lười nhác vươn vai, nhìn ngó xung quanh, lúc sau mới xoay người đỡ Lý Ngọc ra.

Có thể trở lại cố hương quen thuộc, khí sắc của Lý Ngọc tốt hơn rất nhiều, khoé miệng cũng cong lên mỉm cười, nhìn thấy kiến trúc châu Âu trước mắt, nhịn không được mà thấp giọng tán thưởng một câu: "Thật đẹp."

Lâm Tập Tập cười ha ha: "Đúng là rất đẹp, em thích." Ở Lâm viên trong nhà họ Lâm nhiều ngày, cô sắp quên mất bộ dạng của xã hội hiện đại là thế nào rồi, biệt thự lớn thời thương như vậy, bên trong hẳn là có bồn tắm và bồn cầu tự hoại.

Một bà lão gầy nhỏ đứng ở bậc thang, bày ra dáng vẻ tươi cười thân thiết, thấy Lập Tập Tập và Lý Ngọc xuống xe lập tức cười nói: "Phu nhân, tiểu thư đi đường vất vả, mau về phòng nghỉ ngơi, ăn chút trà bánh."

Tuy Lâm Tập Tập đoán được bà ta là quản gia của dinh thự nhà họ Lâm, nhưng vẫn hỏi: "Bà là?"

"Bẩm tiểu thư, tôi là quản gia của dinh thự nhà họ Lâm, họ Trần, vì tuổi không còn nhỏ nữa, mọi người đều gọi tôi một tiếng bà Trần." Bà trần giới thiệu thân phận của mình với cô.

Lâm Tập Tập cũng biết điều mà gọi một tiếng "Bà Trần".

Bà Trần phân phó cho người khác dỡ hành lý, bởi vì không biết ở lại bao lâu, lại sắp vào đông nên quần áo mang theo đều dày nặng, cho nên lần này hành lý của hai người thật sự không ít, mỗi người còn mang theo một người hầu, Lâm Tập Tập hiển nhiên là mang theo Thuý Bình khôn khéo và có năng lực.

Hai người hầu này hướng dẫn công nhân dọn hành lý, Lâm Tập Tập và Lý Ngọc đi theo bà Trần vào phòng.

Tuy Lâm Tập Tập cảm thấy dinh thự này xây rất tinh tế, nhưng dù sao cũng đã nhìn quen kiến trúc hiện đại rồi, không thấy kinh ngạc cho lắm, còn Lý Ngọc lại hoàn toàn không giấu được

tò mò, đôi mắt như hạt châu nhìn khắp nơi, thế nhưng thân là tiểu thư khuê các, nhận được các loại giáo dưỡng nên không có vẻ quá thất lễ.

Bà Trần dẫn các cô đến đại sảnh rồi phân phó người hầu bưng trà bánh điểm tâm lên, bây giờ vẫn chưa đến giờ cơm chiều, sợ tiểu thư và phu nhân đói bụng, nói ăn xong trà bánh sẽ dẫn các cô đi xem phòng ở.

Dinh thự nhà họ Lâm không chỉ có bề ngoài là phong cách châu Âu, mà trang trí và đồ dùng bên trong cũng được rập khuôn hoàn toàn, đẹp đẽ và sang trọng.

Lâm Tập Tập mới vừa ngồi xuống đã thấy một người phụ nữ trên lầu hai chậm rãi đi xuống, dáng người thon thả, trang điểm tinh tế, tóc uốn xoăn, mặc váy âu phục, đeo giày cao gót, đẹp thì đẹp đó, nhưng khoé mắt đuôi mày lại quá mức quyến rũ, vừa nhìn là biết không phải cô gái đứng đắn.

Đối phương nhìn thấy các cô đến, cười như không cười mà nói: "Nha, đến nhanh như vậy sao? Tôi còn chưa dọn xong đồ đâu."

Lý Ngọc ngồi trên sô pha, mím môi không hé răng, tuy sớm biết chồng mình ở bên ngoài thu không ít vợ bé, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên đụng mặt, trong lòng chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Đây là ra oai phủ đầu với bọn cô sao? Bọn cô đến muộn hơn Lâm Kính Đình hai ngày, hai ngày này còn chưa đủ cho ả thu dọn đồ đạc? Rõ ràng là cố ý đụng mặt với bọn cô mà.

Lâm Tập Tập cười lạnh nói: "Nếu thu dọn xong rồi thì mau đi đi chứ, có kéo dài thời gian thì vẫn phải đi thôi mà?"

Cô gái kia sửng sốt, ả vốn định so đo với chính phòng một phen, không ngờ người công kích lại là cô gái nhỏ bên cạnh, cô hẳn là

em gái bảo bối của Lâm Kính Đình.

“Xem cô nói kìa, tôi là lo lắng các cô không quen phòng ở đây và một vài nơi cần chú ý, nên mới chờ các cô đến để giải thích thôi.” Cô gái kia dẫm lên giày cao gót, lắc cái eo nhỏ đi xuống cầu thang, tư thế như thể nữ chủ nhân của dinh thự nhà họ Lâm.

Lâm Tập Tập khoanh tay trước ngực, ngồi thẳng người, dù bận vẫn ung dung nói: “Vậy không cần, nếu có chỗ nào không hài lòng, tôi sẽ bảo anh tôi sửa.”

Cô gái vẫn luôn ở trong dinh thự nhà họ Lâm, trong truyện đã sớm đề cập đến, ả tên là Phương Ni, từ khi Lâm Kính Đình tới Nam Kinh làm ăn đã đi theo anh ta, ban đầu chỉ là tình nhân lúc rảnh rỗi, nhưng Phương Ni là một ả đàn bà có dã tâm, dần dà, Lâm Kính Đình cũng đồng ý cho ả đến dinh thự nhà họ Lâm ở, sau lại còn rót tiền cho ả kinh doanh, vì mang trên mình danh nghĩa sản nghiệp nhà họ Lâm, cho nên việc làm ăn rất phát đạt.

Nếu chỉ là như vậy, Lâm Tập Tập sẽ không để ý, nhưng cô biết, sau này Phương Ni cũng góp một phần vào việc Lâm Kính Đình đi theo Nhật Bản, bởi vì ả đã cấu kết với người Nhật Bản từ lâu.

Muốn giúp Lâm Kính Đình tẩy trắng, Phương Ni tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại bên cạnh Lâm Kính Đình nữa.

Đuổi ả khỏi dinh thự chỉ là bước đầu mà thôi, Phương Ni không thể nào dễ dàng từ bỏ như vậy, bằng không thì hôm nay cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này ra oai phủ đầu với các cô.

Phương Ni đi đến bên sô pha, quét mắt nhìn Lý Ngọc một cái, sau đó ánh mắt dừng mắt tại người Lâm Tập Tập: “Lâm tiểu thư, chúng ta đã từng gặp nhau sao?”

Lâm Tập Tập đáp: “Không có.”

Phương Ni cười nói: “Vậy tôi thật sự nghĩ không ra, địch ý của Lâm tiểu thư đối với tôi đến từ đâu?”

Lâm Tập Tập cũng cười cười: “Lập trường bất đồng mà thôi, chờ ngày nào đó anh tôi gật đầu chính thức nhận cô vào nhà họ Lâm, cô kính trà cho chị dâu tôi thì chúng ta sẽ nói chuyện tử tế.”

“Cô…”

Phương Ni muốn cãi nhau, nhưng thân phận của Lâm Tập Tập lại khiến ả kiêng kỵ vài phần, Lâm Tập Tập nói đúng, danh phận là điểm yếu của ả, danh không chính ngôn không thuận, cãi nhau với cô có vẻ không được tự tin.

Vốn muốn ra oai phủ đầu với các cô, không ngờ lại bị một cô gái nhỏ chèn ép, Phương Ni không cam lòng, nhưng cũng đành bất lực, cuối cùng chỉ có thể mang theo người hầu tuỳ thân thở phì phì mà đi.

Đám người đi xa, Lý Ngọc mới nói: “Em lợi hại quá.”

Lâm Tập Tập cười cười: “Là chị không biết nóng nảy thôi.”

Bà Trần mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, tựa như màn giương cung bạt kiếm vừa rồi chưa từng xảy ra, chờ người hầu bưng trà bánh lên, bà ta mới cười tủm tỉm mời hai người ăn điểm tâm.

Lâm Tập Tập ngước mắt nhìn bà ta, một bà lão trông mặt có vẻ hiền từ nhưng lại không phải đèn cạn dầu.

Buổi tối Lâm Kính Đình trở về, Lâm Tập Tập nhìn cái đầu cạo trọc của anh ta, nhịn không được mà cười ha ha không ngừng, cười xong còn đạo đức giả khen kiểu tóc của anh ta đẹp.

Lâm Kính Đình sờ soạng cái đầu trọc của mình một phen, nhếch

mép cười: “Đẹp hay không anh tự biết!”

Kẻ nịnh nọt vỗ mông ngựa tiêu chuẩn Lâm Tập Tập lại giảo biện nói: “Đầu trọc cũng tốt hơn so với bím tóc dài lúc trước.”

Lâm Kính Đình lại đấu khẩu với Lâm Tập Tập vài câu, tuyệt không nhắc một chữ nào đến Phương Ni, không rõ là thật sự không biết hay giả vờ không biết. Nếu anh ta không đề cập tới, Lâm Tập Tập sẽ càng không nhắc, một người ba người hoà thuận vui vẻ ăn bữa tối thịnh soạn.

Trong bữa ăn, Lâm Kính Đình nói với Lý Ngọc: “Em chuẩn bị một chút, sáng mai đưa em đến phủ Tuần Phủ, em hẳn là rất nhớ mong cha mẹ.”

Lý Ngọc hốc mắt đỏ hoe gật gật đầu, nàng ấy gả xa đến Tô Thành, quanh năm suốt tháng không có cách nào về nhà mẹ đẻ, hiện giờ trở lại Nam Kinh, lại hơi cảm thấy rụt rè.

Lâm Kính Đình nói xong, lại nói với Lâm Tập Tập: “Em cũng theo, nếu đã tới thì đi ra mặt đi.”

Lâm Tập Tập không trì hoãn, lảnh lót đồng ý: “Em biết rồi.”

Một đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau Lâm Tập Tập dậy rất sớm, Thuý Bình lấy mấy bộ quần áo cho cô chọn, cuối cùng chọn một bộ hoa văn màu xanh lá cây sẫm, bởi vì bên ngoài gió lớn, Thuý Bình đưa cho cô thêm một cái áo khoác dài cùng màu.

Trang điểm xong liền xuống lầu, dưới lầu Lâm Kính Đình và Lý Ngọc đã ở phòng ăn ăn sáng, Lâm Tập Tập chào hỏi rồi theo bọn họ ngồi vào bàn, bà Trần nhanh chóng bưng một chén cháo tổ yến long nhãn cho cô.

Lâm Tập Tập không ngờ bà Trần lại chu đáo như vậy, còn hỏi thăm xem cô thích ăn món gì, không khỏi cười tủm tỉm cảm ơn, tâm trạng tốt ngày hôm nay cũng bắt đầu từ chén cháo tổ yến này.

Phủ Tuần Phủ và dinh thự nhà họ Lâm ở cùng khu, lái xe qua chỉ mất mười phút, ba người ở trên xe còn chưa nói được mấy câu, xe đã đã dừng ở bên hông cổng phủ Tuần Phủ.

Lâm Tập Tập mới vừa xuống xe, đứng vững trên bậc thang đã nghe phía xa truyền đến tiếng vó ngựa, lập tức giương mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy một đội người hùng dũng oai vệ, uy phong lẫm liệt hướng về phía cô, cuối cùng dừng lại cạnh xe bọn cô.

Người đàn ông dẫn đầu còn rất trẻ, bộ quân phục màu xanh lá cây mô phỏng theo quân đội Đức khiến dáng người anh rắn chắc đĩnh đạt lạ thường, cái mũ có vành lớn trên đầu che gần hết trán, để lộ ra mày kiếm xếch lên và đôi mắt hổ sắc bén.

Hông mang thắc lưng vũ trang, roi da trên tay, chân đi ủng cao, dáng vẻ quan quân tiêu chuẩn, đẹp đến ngẩn ngơ.

Lâm Tập Tập nhất thời bị mê hoặc cho mụ mị, chảy nước miếng nghĩ: Sao người này lại trông không giống lần trước vậy?

Không sai, anh chính là nam chính trong truyện, Quý Du Hồng, từng ở chung một phòng với cô tại khách sạn ở Thượng Hải.

Chương 14

Chuyển ngữ: Cá Xám

Beta: Ys

Quý Du Hồng ghì chặt dây cương dừng ngựa lại, con tuấn mã chưa chạy chưa đã nghiền lắc đầu vẫy đuôi, mũi thở phì phì, dù có dừng lại thì nó vẫn không cam lòng mà đi vài vòng tại chỗ, Quý Du Hồng ngồi trên ngựa dùng roi ngựa đẩy đẩy vành mũ, từ trên cao nhìn xuống mấy người ở cửa.

Khi anh lướt qua Lâm Tập Tập, ánh mắt rõ ràng loé lên, hiển nhiên là còn nhớ Lâm Tập Tập. Nhưng khi nhìn thấy Lâm Kính Đình bên cạnh cô, mày tức khắc nhăn lại.

Lâm Kính Đình không hề để ý đến phản ứng của Quý Du Hồng, như tập mãi đã thành thói quen, anh ta vô cùng vui vẻ chào hỏi Quý Du Hồng: “Quý công tử, lại gặp nhau rồi.”

Quý Du Hồng quay người xuống ngựa, ném roi ngựa cho cảnh vệ đứng kế bên, nói với Lâm Kính Đình: “Ông chủ Lâm, dạo này thật chăm chỉ đến phủ Tuần Phủ nhỉ.”

Lâm Kính Đình cười lớn: “Tuy Lâm mỗ chỉ là một thương nhân, nhưng vẫn có lòng lo lắng chuyện nước chuyện dân, thời cục loạn lạc thế này, nếu Lâm mỗ có thể giúp đỡ gì đấy thì cũng là vinh hạnh của Lâm mỗ, có điều hôm nay tôi chủ yếu là dẫn vợ về thăm nhà.”

Quý Du Hồng đáp: “Vậy tôi không cản trở mọi người đoàn tụ nữa, thất lễ rồi.” Vừa nói xong đã bước dài đi lên cầu thang, lúc đi ngang qua người Lâm Tập Tập anh gật đầu với cô, không đợi cô đáp trả đã vội vã rời đi.

Lâm Kính Đình cười lạnh nhìn theo bóng lưng anh, nói với cô: “Chúng ta cũng đi vào thôi.”

Lâm Tập Tập đỡ Lý Ngọc bước vào trong cùng Lâm Kính Đình, chỉ mới chốc lát mà đã không thấy bóng dáng của Quý Du Hồng đâu nữa.

Ba người đi xuyên qua trung đình đến hậu viện, Lâm Tập Tập đi cạnh Lâm Kính Đình hỏi nhỏ: “Anh, anh có mâu thuẫn với Quý công tử đó sao?”

Lâm Kính Đình cảm thấy có chút ngạc nhiên, không ngờ đứa em gái trước giờ chỉ biết ăn chơi mà có lúc tâm tư lại kín đáo đến vậy: “Kẻ không cùng đường khó lòng hợp tác.”

“Trông anh ta rất chính trực mà, sao anh lại không cùng đường với anh ta?” Lâm Tập Tập giả vờ vô tội hỏi anh ta.

Lâm Kính Đình nhất thời sững sờ, rồi hừ lạnh nói: “Em mới gặp cậu ta một lần mà đã biết cậu ta chính trực? Em gái à, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được, hiểu không?”

Lâm Tập Tập bĩu môi, thầm nghĩ: Tên đại phản diện như anh đừng hòng lừa gạt tôi!

Vợ chồng Lý Điền Dã đứng ở hậu sảnh đợi họ, Lý Ngọc vừa bước vào sảnh nước mắt đã tràn mi, vừa lau nước mắt vừa tiến lên dập đầu với cha mẹ mình, nước mắt Lý phu nhân không ngừng tuôn rơi, vội vàng đỡ Lý Ngọc dậy.

Lý Điền Dã là một trung niên vô cùng mập, quan phục trên

người như sắp bị chiếc bụng lớn của ông ta làm toét ra, sau khi nói vài câu với Lý Ngọc liền đứng dậy nói với Lâm Kính Đình: "Kính Đình, đi đến phòng họp phía trước với cha, cha con Quý Khôn cũng ở đó."

"Lúc nãy con có gặp Quý Du Hồng ở trước cửa, quân trang trên người cậu ta rất khí phách."

Lý Điền Dã nói: "Đó là một quân đoàn Quý Khôn vừa thành lập, vũ khí trang bị đều là loại tốt nhất, năng lực tác chiến rất mạnh."

Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài.

Nhất thời trong đại sảnh chỉ còn lại ba người phụ nữ, các chị em của Lý Ngọc đều đã gả đi hết rồi, hiếm lắm mới về một lần, em trai duy nhất thì phải đi học vào buổi sáng, thường ngày trong nhà chỉ có vợ chồng Lý Điền Dã, phủ Tuần Phủ lớn thế này trông có vẻ quạnh quẽ lạ thường.

Lý phu nhân hỏi thăm thân thể Lý Ngọc, Lý Ngọc nói bình thường được em chồng chăm sóc tận tình, Lý phu nhân lại vội vã cảm tạ Lâm Tập Tập.

Ba người vừa uống trà vừa trò chuyện, Lâm Tập Tập thấy mẹ con họ có rất nhiều lời nói với nhau, cô nghe đến mức mệt rã rời, nếu ngủ gật thì thật thất lễ, vì thế đứng lên nói muốn ra hoa viên đi dạo. Lý phu nhân chu đáo gọi một người hầu dẫn đường cho cô, Lâm Tập Tập huơ tay bảo cô chỉ đi dạo ở trung đình thôi.

Cảnh vật trong vườn nơi này tất nhiên không được tinh xảo như Lâm trạch, cũng không được chăm sóc tỉ mỉ, rõ là do người làm vườn đang lén lười biếng.

Lâm Tập Tập đứng trước một lu nước, trong đó trồng hoa sen, còn có vài con cá chép đuôi nhỏ, trông rất thú vị.

Nghe thấy bên cạnh có tiếng bước chân, Lâm Tập Tập quay đầu nhìn, vừa khéo người đang đi về phía cô là Quý Du Hồng mới gặp lúc nãy.

Anh mặc quân trang phẳng phiu, bước đi vững vàng, cả người trông như một thanh kiếm sắc bén được rút ra khỏi vỏ, lộ rõ rài năng, so với cậu thanh niên tiến bộ trước đó quả thực là như hai người khác nhau.

“Thật trùng hợp, Quý công tử.” Lâm Tập Tập thấy anh đứng trước mặt liền chào hỏi.

Vốn dĩ Quý Du Hồng còn định tự giới thiệu trước, nhưng thấy cô xưng hô thế này, anh chắc chắn cô ấy đã biết tên anh, vì thế nói: “Tôi đến đây để tìm cô.”

“Có chuyện gì sao?”

Quý Du Hồng đáp: “Chuyện lần trước, cảm ơn cô.”

“Trước đó anh đã cảm ơn rồi, chiếc đồng hồ quả quýt đó rất có giá trị.”

“Là tôi suy nghĩ không chu đáo.”

“Vết thương của anh sao rồi?” Hôm ấy trông có vẻ rất nghiêm trọng.

“Đã ổn hơn rồi.”

Lâm Tập Tập gật gật đầu, bỗng nhiên cười nói: “Người ta thường nói, kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải nhìn bằng con mắt khác, lần trước gặp Quý công tử hẳn là lúc anh thê thảm nhất, hôm nay gặp anh, suýt chút nữa tôi đã không nhận ra.”

Quý Du Hồng cười nhạt đáp: “Lần trước mạo phạm Lâm tiểu thư, thật sự xin lỗi.”

“Thế này có tính là anh đã nợ tôi một ân huệ không?” Lâm Tập Tập nhướng mày hỏi anh.

Quý Du Hồng ngẩn người, anh chưa từng gặp ai thẳng thắn đòi ân huệ từ người khác thế này: “Lâm tiểu thư muốn Quý mỗ giúp cô làm gì? Chỉ cần trong khả năng của tôi, tôi chắc chắn sẽ không từ chối.”

Lâm Tập Tập suy nghĩ một chốc, cười nói: “Bây giờ chưa có, sau này nghĩ ra rồi tôi sẽ đến tìm anh.”

Quý Du Hồng sảng khoái đồng ý, cả hai có chút lúng túng trò chuyện thêm một lúc, sau đó Quý Du Hồng nói lời tạm biệt. Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của anh, Lâm Tập Tập cảm thấy thật buồn cười, có lẽ Quý Du Hồng đã biết thân phận của cô rồi, trước đó thấy anh chướng mắt Lâm Kính Đình như vậy, không ngờ lại cố ý chạy đến đây để nói lời cảm ơn cô, thật thú vị.

Buổi trưa họ ở lại Lý phủ ăn cơm, mãi đến khi rời khỏi phủ Tuần Phủ, Lâm Tập Tập cũng không gặp lại Quý Du Hồng.

Sau hai ngày thoải mái ở Nam Kinh, cuối cùng dưới sự khuyên nhủ của mọi người, Lý Điền Dã cũng tuyên bố độc lập, cũng thay đổi phủ Tuần Phủ thành phủ Đô Đốc, Lâm Kính Đình cũng nhân cơ hội vớt được một chức nghị viên.

Hôm ấy khi về đến nhà, Lâm Kính Đình vô cùng đắc ý, cứ nói mãi chuyện này trên bàn ăn, Lâm Tập Tập chỉ yên lặng nghe anh ta nói, trong lòng lại nghĩ, giờ anh ta cứ đắc ý đi, không bao lâu nữa sẽ bắt đầu gặp xui xẻo thôi. Chính phủ mới được thành lập thì sẽ có những đổi mới, dưới sự đề xướng của Quý Khôn, Giang Tô thi hành lệnh cấm thuốc lá toàn diện, cấm mọi hoạt động liên quan đến thuốc phiện, những tiệm thuốc phiện quy

mô lớn của Lâm Kính Đình ở Nam Kinh sẽ trở thành mục tiêu hàng đầu.

Lâm Kính Đình vẫn nói: “Ngày mai có một buổi tiệc chúc mừng, có rất nhiều quan chức cao tham gia, đến lúc ấy em với Vãn Nhi cũng đến tham dự đi, trước đó mẹ đã dặn anh rồi, nếu được thì giúp Vãn Nhi tìm một gia đình tốt.”

Lâm Tập Tập nghe đến vũ hội, ánh mắt không khỏi sáng lên, thầm nghĩ nhà họ Tần ở Nam Kinh cũng được xem là một hộ phú quý, phủ Đô Đốc tổ chức vũ hội, chắc chắn họ sẽ tham gia, Tần Mộng có khả năng cũng sẽ tham dự, đến lúc ấy các cô có thể gặp mặt rồi

Sáng hôm sau, Lâm Tập Tập cầm địa chỉ trường học của Lâm Kinh Hoà mà trước đó Lâm Thiến đã viết cho cô, bảo tài xế ở dinh thự đưa cô đến huyện Huyền Vũ, trường dân lập mà Lâm Kính Hòa làm việc ở bên đó.

Trường học không lớn, do hai tòa nhà dạy học tương đối đơn sơ tạo thành, Lâm Tập Tập hỏi thăm người ở trước cổng một chút, chẳng bao lâu đã tìm được văn phòng làm việc của Lâm Kính Hòa.

“Nha đầu này, sao em lại đến Kim Lăng thế? Lão phu nhân cho em đi sao?” Có lẽ bởi vì đang ở nơi đất khách quê người nên thái độ Lâm Kính Hòa đối xử với cô thân thiết hơn ở nhà rất nhiều.

“Đương nhiên là có cách khiến bà ấy đồng ý rồi, anh nhỏ sống ở đây có quen không?”

Lâm Kính Hòa cười đáp: “Không có ai ràng buộc, tự do tự tại, còn có bạn bè cùng chung chí hướng, mọi chuyện đều rất tốt.”

Lâm Tập Tập cũng cười nói: “Có thể sống cuộc sống như ý mình là chuyện tốt.”

“Lát nữa ở đây có một buổi biện luận, do những thanh niên của tân phái tổ chức, gần như ngày nào cung có một buổi, em muốn đến đó nghe thử không? Hiện giờ Giang Tô cũng đã độc lập rồi, đến nghe thử những quan niệm mới cũng rất tốt.”

Lâm Tập Tập đáp: “Được, em đi với anh.”

Lâm Kính Hòa lại lẩm bẩm: “Nghe Tử Hằng huynh nói, hôm nay có mời một nhân vật lớn đến, không biết người đó là ai nữa.”

Cả hai ngồi nói chuyện thêm một lúc nữa, Lâm Kính Hòa thấy sắp đến giờ liền dẫn Lâm Tập Tập rời khỏi văn phòng làm việc, đi đến một tòa nhà dạy học, bởi vì vẫn đang trong giờ học, khi đi ngang các phòng học còn có thể nghe thấy những tiếng đọc lanh lảnh.

Lâm Kính Hòa dẫn cô đi một mạch đến tầng ba, tầng này không có phòng học, diện tích phòng nhỏ hơn phòng học một chút, có phòng để trống, có phòng để đồ lặt vặt, còn có vài phòng trông như phòng thí nghiệm.

Có một phòng đã có người đến, người đứng người ngồi, đã bắt đầu thảo luận rồi, khi Lâm Kính Hòa bước vào, người đang nói dừng lại một lúc, Lâm Tập Tập ngước mắt nhìn thì thấy Triệu Chấn Hoài cao gầy, hắn cũng nhìn cô, có chút bất ngờ, rồi lại cười gật đầu với cô.

Lâm Tập Tập cũng cười nhẹ gật đầu lại.

Lâm Kính Hòa tìm một vị trí gần cuối để cô ngồi nghe, rồi nói nhỏ: “Tự do ngôn luận, nếu em có ý kiến gì thì cũng có thể phát biểu, mọi người đều sẽ hoan nghênh.”

Lâm Tập Tập đáp: “Em ngồi nghe là được rồi.”

Thật ra loại thảo luận thế này rất nhàm chán, dưới cái nhìn của Lâm Tập Tập, đây đều là một đám người không biết trời cao đất rộng, chỉ biết lý luận suông, ca tụng dân chủ nhưng lại không thể kết hợp với thực tế.

Ngay lúc Lâm Tập Tập ngồi đến nỗi suýt thì ngủ gật, cánh cửa khép hờ bị gõ vài cái, sau đó có người đẩy cửa bước vào, cô vừa quay đầu thì thấy một người đàn ông mặc trường quái màu xanh thẫm tao nhã, cổ tay áo được vén lên để lộ áo trắng bên trong, tóc chải ngược lên lộ ra vầng trán đầy đặn, trên sống mũi còn đeo một cặp kính, trông văn nhã như một thầy giáo.

Lâm Tập Tập trợn mắt há hốc mồm, đây chẳng phải là Quý Du Hồng sao, sao anh ta cũng đến đây vậy? Hơn nữa còn ăn mặc… nho nhã thế này?

Rốt cuộc người này có bao nhiêu bộ mặt vậy? Lâm Tập Tập vô cùng nghi hoặc nghĩ.

Chương 15

Edit: Ys

Thời điểm Quý Du Hồng đi vào, tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn anh, có người mờ mịt, nhưng hầu hết mọi người đều phấn kích, hẳn là quen anh.

Trong truyện, thiết lập của Quý Du Hồng là một thủ lĩnh trẻ tuổi của tân phái, lúc này chính mắt nhìn thấy tình tiết anh được hoan nghênh như thế nào, Lâm Tập Tập vẫn cảm thấy thực hiếm lạ, ánh mắt mà nhóm người trẻ tuổi nhìn anh giống như fan não tàn trông thấy thần tượng vậy.

Lâm Tập Tập nghiêng mặt hỏi Lâm Kính Hoà: "Quý Du Hồng thường xuyên tới đây sao?"

Lâm Kính Hoà lắc đầu: "Hôm nay là lần đầu tiên anh thấy cậu ta tới đấy, em cũng quen cậu ta à?"

Lúc này nơi đây thật sự không phải thời điểm tốt để tán gẫu, Lâm Tập Tập chỉ gật gật đầu không giải thích.

Triệu Trấn Hoài mở đầu vỗ tay hoan nghênh Quý Du Hồng, cũng giới thiệu anh, rất nhiều người tỏ vẻ từng thấy anh trên báo.

Triệu Trấn Hoài nói: "Từng đến trường quân sự ở Đức học tập, và được chỉ định làm sinh viên trao đổi tại West Point* ở Mỹ, tài năng của Hoài An thật khiến người khác phải bội phục, có

thanh niên ưu tú xuất chúng như vậy, đất nước không lo không chấn hưng được."

West Point:

Học viện Quân sự Hoa Kỳ (tiếng Anh: United States Military Academy), là một vị trí của Lục quân Hoa Kỳ đồng thời cũng là một học viện quân sự.

Một đám người trẻ tuổi nghe vậy thì cảm xúc tăng vọt, Quý Du Hồng lại vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Tử Hằng huynh quá khen, có điều trị quốc cũng không phải chỉ dựa vào sức lực của vài người là có thể hoàn thành."

Triệu Trấn Hoài gật đầu, nói: "Hiếm khi Hoài An có thời gian rảnh để đến đây hôm nay, cậu định giảng gì với chúng tôi?"

Hoá ra là mời anh tới diễn thuyết, Lâm Tập Tập thầm nghĩ, không phải lại là dân chủ này kia chứ, cô vừa nghe đã muốn ngủ gật.

May mà Quý Du Hồng không đi theo lối thường, anh nói với mọi người về lòng dân: "Cổ nhân nói: Có được lòng dân là có được thiên hạ. Lòng dân chính là nền tảng của chính quyền, là nền tảng của một triều đại. Người dân có lẽ sẽ không quan tâm ai là người nắm quyền thiên hạ, chỉ cần có thể ăn no, có áo ấm mặc là được, đây là sự đảm bảo tối thiểu cho sự ổn định của xã hội, nếu ngay cả sự đảm bảo tối thiểu mà cũng không thể duy trì thì trật tự sẽ bị xáo trộn…"

Quý Du Hồng đĩnh đạc nói, đưa ra rất nhiều ví dụ, cổ kim nội ngoại đều có, anh rất ít dùng từ ngữ văn học trừu tượng mà diễn đạt nội dung bằng ngôn ngữ thông dụng dễ hiểu, Lâm Tập Tập nghe cũng thấy hơi mê mẩn, thầm nghĩ đúng là có ánh sáng vai chính có khác, làm gì cũng có sức hút vô cùng.

Thời gian Quý Du Hồng diễn thuyết không tính là quá lâu, sau khi nói xong thì để cho mọi người tự do thảo luận, thi thoảng sẽ trả lời vấn đề của người khác, thái độ trước sau luôn khiêm tốn điềm tĩnh.

“Cùng là người trẻ tuổi mà chênh lệch lớn thật.” Lâm Kính Hoà cảm khái nói.

Lâm Tập Tập thầm nghĩ, vai chính và vai quần chúng có thể cùng một cấp bậc chắc?

Khi cuộc thảo luận kết thúc, Lâm Tập Tập và Lâm Kính Hoà ở tương đối gần cửa nên rời đi đầu tiên, mới ra ngoài được vài bước, Lâm Kính Hoà đã bị người giữ chặt: “Kính Hoà, chủ nhiệm bảo cậu chờ một chút.”

Lâm Kính Hoà gật gật đầu, cùng Lâm Tập Tập đứng ở hành lang đợi Triệu Chấn Hoài.

Triệu Chấn Hoài là người ra khỏi phòng cuối cùng, đi cùng hắn là Quý Du Hồng dáng cao chân dài, hai người vừa đi vừa nói chuyện, trông rất thân thiết.

Bọn họ quen nhau khi đi du học, giao tình vẫn luôn khá tốt.

Sau khi Triệu Chấn Hoài nhìn thấy hai người ở cửa, cười nhẹ chào hỏi: “Lâm tiểu thư, rất vui vì có thể gặp được cô ở nơi này, buổi thảo luận thế nào? Có bổ ích không?”

Lâm Tập Tập nói: “Thực không tồi.”

Triệu Chấn Hoài chính thức giới thiệu ba người với nhau, Quý Du Hồng và Lâm Kính Hoà bắt tay, lại nhìn Lâm Tập Tập, chưa đợi anh mở miệng, Lâm Tập Tập đã chủ động vươn tay, cười tủm tỉm nói: “Xin chào, Quý tiên sinh, rất vui vì được gặp anh.”

Quý Du Hồng hơi ngẩn ra, không hiểu vì sao Lâm Tập Tập lại tỏ ra như mới gặp anh lần đầu, nhưng vẫn rất phối hợp bắt tay với cô: “Xin chào.” Anh nói.

“Tuy rằng chúng ta biết nhau, nhưng vẫn chưa chính thức giới thiệu mà!” Lâm Tập Tập tinh nghịch nói.

Quý Du Hồng hiểu ra, nhịn không được mà cười ra tiếng.

“Hoài An đã đồng ý với tôi trong khoảng thời gian này nếu có thời gian sẽ đến tham dự thảo luận, nếu Lâm tiểu thư có hứng thú, bất cứ lúc nào cũng có thể đến nghe.” Triệu Chấn Hoài cười nói, thái độ của hắn đối với Lâm Tập Tập vẫn luôn rất tốt.

Lâm Tập Tập cười gật đầu chứ không đưa ra câu trả lời chính xác, cô thật sự không có hứng thú với mấy buổi thảo luận này, nhưng nếu Quý Du Hồng tới, cô sẽ suy xét một chút, dẫu sao thì anh chàng đẹp trai trăm kiểu thay đổi này vẫn rất đẹp mắt.

Đoàn người đi ra khu dạy học, mới đầu vẫn là Triệu Chấn Hoài và Quý Du Hồng song song phía trước, Lâm Tập Tập và Lâm Kính Hoà đi phía sau, sau đó Lâm Kính Hoà hỏi Triệu Chấn Hoài vấn đề gì đó, đội hình liền thay đổi, biến thành Lâm Tập Tập và Quý Du Hồng đi cạnh nhau.

Có một chàng đẹp trai hào hoa phong nhã đi bên cạnh, bước chân Lâm Tập Tập có chút phiêu bồng, nhìn bóng dáng anh mặc trường quái màu xanh lục đậm đoan trang, tìm đề tài nói: “Bài diễn thuyết lúc nãy của anh thật xuất sắc, tôi nghe mà mê mẩn luôn.”

Quý Du Hồng nhìn cô, khoé môi cong lên ý cười khó thấy, nói: “Cảm ơn đã khích lệ.” Sau đó lại hỏi cô: “Cô sẽ tham dự buổi tiệc tối nay chứ?”

Lâm Tập Tập gật đầu: “Sẽ đi.”

“Đến lúc đó sẽ giới thiệu một người bạn cho cô.” Quý Du Hồng nói như thế.

Lâm Tập Tập chớp mắt, thầm nghĩ chẳng lẽ người bạn anh nói là Tần Mộng, vậy thật đúng là có được mà chẳng tốn công.

Triệu Chấn Hoài vốn còn đề nghị cùng nhau ăn cơm trưa, nhưng Lâm Tập Tập từ chối, nói tài xế còn đang ở ngoài chờ, cô phải về nhà với chị dâu, Lâm Kính Hoà biết cô đến Giang Ninh là để chăm Lý Ngọc dưỡng bệnh, nên không giữ lại nữa.

Trở lại dinh thự nhà họ Lâm, Lý Ngọc đang lo lắng xem sẽ mặc gì vào bữa tiệc tối nay, thấy Lâm Tập Tập về, vội vàng kéo cô đến chọn giúp: “Em thấy chị nên mặc cái nào mới tốt? Bộ hồng nhạt này hay một màu lam này?”

Lâm Tập Tập cầm quả táo vừa gặm vừa tư vấn: “Em cảm thấy chị hẳn là nên mặc lễ phục kiểu Âu, bởi vì chắc chắn anh em sẽ mặc âu phục, như vậy hai người đứng chung một chỗ sẽ rất hợp nhau.”

Lý Ngọc bị lời của cô làm cho hơi động tâm, nhưng lại u sầu nói: “Nhưng chị không có lễ phục.”

Lâm Tập Tập nói: “Ở Giang Ninh hẳn là có khá nhiều tiệm quần áo lớn, chiều nay chúng ta ra ngoài xem thử.”

Lý Ngọc do dự, nói: “Dáng chị mặc âu phục có đẹp không? Hơn nữa chị chưa từng mặc qua, sợ đến lúc đó sẽ làm trò cười.” Nàng ấy là cô gái bảo thủ sinh ra trong gia đình phong kiến, muốn nàng ấy tiếp nhận đồ của xã hội mới trong một sớm một chiều thì có chút khó khăn.

Lâm Tập Tập khuyên nhủ: “Chúng ta cứ đi xem, không nhất định phải mua mà.”

Vì thế hai người ăn cơm trưa xong, chưa kịp nghỉ ngơi mấy hồi đã phấn khích gọi tài xế chở ra ngoài.

Trong trung tâm thành phố có hai tiệm quần áo may sẵn âu phục, Lâm Tập Tập lôi kéo Lý Ngọc đi vào tỉ mỉ dạo quanh, Lý Ngọc hiếm khi xuất đầu lộ diện như vậy, sau khi bị kéo vào cửa hàng thì mặc đỏ cả lên, sợ đầu sợ đuôi, không giống khách hàng mà giống tên trộm hơn.

Người thợ may trẻ tuổi mặc áo sơ mi quần tây thời thượng, đầu đội mũ Beret, cười đon đả nhìn hai người quý khí mười phần bước vào, biết là kim chủ tới cửa, vội vàng trưng ra gương mặt tươi cười chào đón: "Hai vị muốn xem trang phục kiểu dáng thế nào? Nơi này của chúng tôi trong nước ngoài nước, kiểu nào cũng có hết, chất liệu cũng là loại tốt nhất."

Lâm Tập Tập hỏi anh ta: "Nếu quần áo chúng tôi muốn mua mà không vừa người thì có thể sửa ngay không? Tối nay chúng tôi cần mặc rồi."

Thợ may trẻ nói: "Không thành vấn đề không thành vấn đề, hai vị có thể chọn kiểu dáng trước."

Thật ra cũng không có nhiều kiểu dáng lắm, mấy loại quần áo đó dưới con mắt của người hiện đại Lâm Tập Tập đều cực kỳ lỗi thời, nhưng lúc này căn bản là không có cách nào đòi hỏi nhiều hơn.

Cuối cùng chọn cho Lý Ngọc một bộ lễ phục màu vàng nhạt, cổ áo rất cao, tà váy cũng dài đến mắt cá chân, chỉ điểm xuyết vài đường viền ren ở cổ, Lý Ngọc đi mặc thử, ngoại trừ váy quá dài thì những chi tiết khác vẫn vừa người.

Lần đầu tiên Lý Ngọc mặc váy như vậy, cảm thấy thực không an toàn, không ngừng hỏi Lâm Tập Tập: "Có phải rất kỳ lạ không,

tay áo chật như vậy, đi đường không thể vung lên được."

Lâm Tập Tập nghĩ thầm: Vừa đi vừa phất tay áo mới là kỳ lạ đó!

"Rất đẹp, hơn nữa váy này còn siết eo, trông dáng người có vẻ gầy hơn." Lâm Tập Tập cố gắng xây dựng niềm tin cho nàng ấy.

Không ngờ Lý Ngọc nghe xong lại hoảng hốt: "Chị lại gầy đi? Làm sao bây giờ, có phải rất khó coi không?"

Lâm Tập Tập: …

Thật tình không hiểu nổi gu thẩm mỹ của phụ nữ thời kỳ này!

Lâm Tập Tập không để ý tới nàng ấy nữa, hỏi anh thợ may trẻ bên cạnh: "Bộ này bao nhiêu tiền?"

Người thợ may trẻ cười xán lạn như ánh mặt trời, đáp: "Cô thật có mắt nhìn, đây là kiểu dáng thịnh hành nhất bây giờ đấy, chất liệu là vải dệt tốt nhất của tiệm vải Duyệt Dung, giá không đắt, chỉ 15 đồng đại dương."

Lâm Tập Tập thầm tính toán trong lòng, 15 đồng đại dương, tương đương với chi phí sinh hoạt của một gia đình bình thường trong một tháng ở thời kỳ này, đúng là không đắt!

Lý Ngọc là tiểu thư khuê các đích thực, từ nhỏ đã không thiếu tiền, nghe thấy chào giá 15 đồng đại dương mày cũng không nhăn chút nào, chỉ tiếp tục băn khoăn vấn đề mặc vào có đẹp hay không.

"Tiệm vải Duyệt Dung?" Lâm Tập Tập ngẫm nghĩ, hỏi thợ may trẻ: "Ông chủ tiệm vải họ Lâm sao?"

Thợ may trẻ nói: "Cái này tôi không rõ lắm, chỉ biết người quản lý tiệm vải là một bà chủ họ Phương."

Lâm Tập Tập lén nhìn Lý Ngọc một cái, không tiếp tục vấn đề này nữa, ngược lại mặc cả với anh thợ may: “15 đồng đại dương quá đắt, bớt chút thì chúng tôi sẽ mua.”

Anh thợ may trẻ cười khổ nói: “Chị gái ơi, giá này gần như là giá vốn rồi, thật sự không thể thấp hơn, hơn nữa một lát còn giúp cô sửa váy, không có tính tiền.”

Lý Ngọc ở bên cạnh lại nói: “Giá cả chỉ là thứ yếu thôi, chỉ sợ mặc vào trông kỳ quặc.”

Lâm Tập Tập quay mặt đi, cực kỳ ghét bỏ nghĩ: Cô nàng phá của!

Ghét bỏ xong rồi cũng buông xuôi: “Được rồi, lấy bộ này đi, bảo sư phó sửa lại độ dài một chút.”

Thợ may trẻ vui mừng đồng ý, chạy đi gọi sư phó tới sửa.

Nhân lúc Lý Ngọc đo kích cỡ, Lâm Tập Tập hỏi anh thợ may về vị trí của tiệm vải Duyệt Dung.

Thợ may trẻ rất nhiệt tình chạy ra cửa chỉ đường cho cô: “Tiệm vải lớn nhất ở gần đây, đi dọc theo con phố này về phía trước là tới, không xa.”

Uống trà gần nửa tiếng đồng hồ sư phó mới đưa chiếc váy đã sửa xong tới, Lý Ngọc vừa thích vừa lo lắng, lên xe vẫn còn cầm trên tay không nỡ rời.

Xe đi thẳng về phía trước, vừa lúc đi ngang qua tiệm vải Duyệt Dung, Lâm Tập Tập vội vàng mở lớn hai mắt cẩn thận nhìn, phát hiện tiệm vải có quy mô không nhỏ, độ phổ biến cũng không tệ.

Đây là việc kinh doanh mà Lâm Kính Đình rót tiền cho Phương

Ni, Phương Ni lại biến nơi này thành đầu mối liên lạc để Nhật Bản thu phục các thương nhân Trung Quốc, cuối cùng ngay cả Lâm Kính Đình cũng bị tẩy não.

Chương 16

Edit: Ys

Buổi tiệc chúc mừng được tổ chức tại khách sạn Hoà Bình lớn nhất Nam Kinh, người tham dự bữa tiệc đều là vọng tộc nổi danh trong thành phố và quan lớn quý nhân, cũng như các thương nhân thành đạt trong các ngành nghề, đương nhiên còn có một bộ phận là đại biểu của phái lập hiến, tóm lại là náo nhiệt vô cùng.

Nếu đã tuyên bố độc lập, nhất định phải từ bỏ chính quyền cũ chế độ cũ, bước vào thời đại dân quốc dân chủ mới, vì để thể hiện quyết tâm thay đổi của mình, tuần phủ Giang Tô Lý Điền Dã hiện đã sửa chức quan thành đô đốc, cũng đi cắt bỏ bím tóc dài tượng trưng cho triều đình phong kiến, đổi sang quân phục thời thượng của Đức, mà những người của mọi tầng lớp chấp nhận lời mời tham dự cũng đồng loạt noi theo đi cắt bỏ bím tóc dài.

Đây đáng lẽ là một chuyện cực kỳ khích lệ lòng người, thế nhưng khi Lâm Tập Tập nhìn thấy một đám đàn ông để đầu kiểu học sinh chỉ có một nửa phía sau trong đại sảnh thì cô thật sự buồn cười, ghé đầu vào bên vai Lý Ngọc âm thầm cười đau cả bụng.

“So ra thì em vẫn thích đầu trọc của anh em hơn.” Lâm Tập Tập nhỏ giọng nói với Lý Ngọc.

Lý Ngọc nhìn mấy người đàn ông ăn mặc chẳng ra làm sao cũng

hiếm khi trêu chọc một câu: “Cảm giác như quần ma loạn vũ vậy.”

Lâm Tập Tập tức khắc cười hăng hơn.

Đến khi cười đủ rồi, Lâm Tập Tập mới ngẩng đầu nhìn xung quanh, hỏi Lý Ngọc: “Anh em đâu? Sao từ lúc vào đây đã không thấy tăm hơi đâu cả?”

Lý Ngọc chỉ cách đó không xa: “Ở bên kia với cha chị.”

“Chị muốn qua đó không?” Lâm Tập Tập hỏi.

Lý Ngọc ngăn cô lại, nói: “Lúc nãy đã qua đó theo cha chị chào hỏi, hôm nay anh ấy rất bận, đừng qua đó thêm phiền, chúng ta tìm chỗ ngồi một lát đi.”

Lâm Tập Tập thầm nghĩ cô gái bó chân thật phiền phức, còn chẳng thể đứng lâu, cô vốn muốn khuyến khích Lý Ngọc đi theo Lâm Kính Đình khiêu vũ, nhưng nhìn bộ dạng yếu đuối mong manh này, không biết có thể khiêu vũ hay không, liền hỏi: “Chị dâu có từng học khiêu vũ phương Tây chưa?”

Lý Ngọc mờ mịt: “Chưa, sao vậy?”

“Lát nữa vũ khúc bắt đầu mọi người sẽ khiêu vũ, nếu chị không khiêu vũ, có lẽ anh em sẽ tìm cô gái khác nhảy cùng.”

Lý Ngọc rất sửng sốt: “Đây không phải bữa tiệc sao? Ngoại trừ ăn cơm còn có khiêu vũ nữa à?”

Lâm Tập Tập chép miệng cười: “Chị dâu cả ngày cứ ở trong phòng, sắp ngốc luôn rồi, đây là bữa tiệc kiểu phương Tây, có đồ ăn, có nhạc nghe còn có khiêu vũ nữa, bây giờ đều thịnh hành kiểu này.”

Lý Ngọc bị ghét bỏ bày ra vẻ mặt mất mát, nói: “Chị tưởng chỉ có khách sạn ở Thượng Hải hoặc phòng khiêu vũ mới có những cái đó.” Hơn nữa những điều này đều nghe từ miệng người hầu và sai vặt, từ khi gả vào nhà họ Lâm, nàng ấy đã cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước, an phận làm thiếu phu nhân của Lâm gia, không ngờ thế giới bên ngoài đã thay đổi từ lâu.

Nhìn Lý Ngọc như vậy, Lâm Tập Tập đột nhiên cảm thấy đau lòng, xã hội phong kiến đã khiến đàn ông coi phụ nữ là vật sở hữu, khuyên các nàng ấy phải tuân theo tam tòng tứ đức, xem người đàn ông là trời, ngay cả chuyện bó chân nhỏ, ngay từ đầu cũng đều là vì thoả mãn tính dục của đàn ông mà tồn tại, loại hành vi biến thái này cuối cùng lại trở thành truyền thống mà phụ nữ bắt buộc phải tuân thủ, tuy nhiên, ở niên đại đầy biến động này, đàn ông càng tiếp thu nhiều thứ mới mẻ ở thế giới bên ngoài thì càng chán ghét người phụ nữ sau lưng từng bị bọn họ cải tạo qua, cho rằng các nàng ấy ngu dốt, các nàng ấy cứng nhắc, nhưng phụ nữ như vậy, chẳng phải là yêu cầu của bọn họ lúc ban đầu sao?

Lâm Tập Tập dẫn Lý Ngọc đi tìm một vị trí yên tĩnh ngồi xuống: “Ở nước ngoài, tiệc khiêu vũ là một hoạt động xã giao đứng đắn, rất nhiều cô gái đến tuổi cập kê đều tham sự các loại tiệc khiêu vũ khác nhau, thông qua khiêu vũ và nói chuyện, tìm được một nửa thích hợp với mình, một vài thương nhân tham gia tiệc khiêu vũ cũng quen nhiều người hơn, có thể tìm được đối tượng mà họ có thể hợp tác, từ đó bắt đầu kinh doanh.”

Lý Ngọc nghiêm túc lắng nghe, sau đó nói với Lâm Tập Tập: “Em chồng, sau này em kể cho chị nghe nhiều chuyện về thế giới bên ngoài hơn đi.”

“Không thành vấn đề, chị biết đọc chữ, có thể đọc thêm nhiều báo chí, trên đó cũng có nhiều tin tức quan trọng về thế giới bên ngoài.”

Hai người nhỏ giọng nói chuyện, Lý Ngọc nghe rất chuyên chú, Lâm Tập Tập lại phân tán sự chú ý, đảo mắt khắp hội trường, Quý Du Hồng nói hôm nay sẽ giới thiệu một người bạn cho cô, sao đến bây giờ còn chưa thấy bóng dáng? Làm cô lo lắng muống chết đi được, không biết người bạn kia của anh có phải Tần Mộng không.

Không tìm được Quý Du Hồng, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Phương Ni mị hoặc quyến rũ, vậy mà ả cũng nhận được thư mời, người đàn ông đi bên cạnh Phương Ni rất cường tráng, mặt mày hung thần ác sát, không biết là ai, thế nhưng có thể cùng tham sự trong dịp thế này thì quan hệ hắn là chính đáng, nếu không chẳng phải Lâm Kính Đình sẽ tức chết à, trong truyện có đề cập đến Phương Ni có một người anh trai giúp Lâm Kính Đình trông coi tiệm thuốc phiện, liệu có phải là người đàn ông này không?

Phương Ni dẫn theo người đàn ông này đi thẳng đến trước mặt Lý Điền Dã, tươi cười nói chuyện với ông ta, nếu ả thực sự là bà chủ tiệm vải thì đúng là có tư cách nói mấy câu trước mặt đô đốc.

Không lâu sau, đại sảnh vang lên tiếng nhạc giao hưởng, Lâm Tập Tập cau mày nói với Lý Ngọc: “Chị dâu, em đi tìm anh trai em, chị ở bên này một mình được không?”

“Tìm anh trai em làm gì?” Lý Ngọc nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía hội trường, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy Lâm Kính Đình ôm eo Phương Ni bước vào sân khiêu vũ, hốc mắt nàng ấy lập tức ươn ướt.

Lâm Tập Tập thở dài: “Chị dâu đừng đau lòng, chỉ là nhảy một điệu mà thôi.”

Lý Ngọc khổ sở nói: “Chị không biết khiêu vũ, cũng không biết buôn bán, cái gì cũng thua kém người ta.”

“Đừng nghĩ linh tinh, chỉ với chút vẻ vang đó thì người khác không thể nào so với chị được đâu, chị là đại thiếu phu nhân của Lâm gia cơ mà.” Nói xong vẫn thấy Lý Ngọc mặt ủ mày ê, liền nói thêm: “Chị dâu cứ đợi ở đây, em đi cướp anh trai về.” Nói xong thì đứng dậy vội vàng đi đến sân nhảy.

Lúc này nhạc nền trên sân nhảy đã thay đổi, đổi thành một điệu Waltz, Lâm Tập Tập vất vả mãi mới tìm được Lâm Kính Đình trong đám người quay cuồng, không khách khí nói: “Anh, em muốn khiêu vũ.”

Lâm Kính Đình liếc nhìn cô một cái, nói: “Tự mình tìm bạn nhảy đi.”

“Không, em muốn nhảy với anh.” Lâm Tập Tập bày ra bộ dạng tuỳ hứng điêu ngoa không nói lý.

Phương Ni nép vào lồng ngực Lâm Kính Đình cười đắc ý: “Em gái, bên kia có rất nhiều người trẻ tuổi, em có thể đi mời một người.”

Lâm Tập Tập khó chịu trợn mắt: “Tôi cứ phải nhảy cùng anh tôi đấy, cô đi mời người khác đi.”

Lâm Kính thấp giọng quát: “Không biết lớn nhỏ.”

“Anh không nhảy với em, không nhảy em sẽ khóc, khóc lên là không biết xấu hổ đâu, ngay cả em cũng sợ đó.”

Lâm Kính Đình cuối cùng cũng buông tay Phương Ni ra, bất đắc dĩ nói với Lâm Tập Tập: “Xem như anh sợ em, tiểu tổ tông.” Nói xong còn không quên lịch thiệp làm động tác mời cô nhảy, Lâm Tập Tập ngạo kiều đặt bàn tay vào lòng bàn tay anh ta, không quên quay đầu nở nụ cười đắc ý với Phương Ni, làm Phương Ni tức gần chết, dẫm lên giày cao gót lộp cộp rời đi.

Kết quả là hai anh em vừa mới triển khai tư thế, còn chưa bắt đầu nhảy, Lâm Kính Đình đã bị dẫm hai chân, anh ta tức muốn hộc máu chất vấn: “Em đi du học hai năm, vậy mà còn không học được cách khiêu vũ à?”

Lâm Tập Tập rất hợp tình hợp lí đáp lại: “Có ai quy định du học là nhất định phải biết khiêu vũ đâu?”

Lời còn chưa nói xong, Lâm Kính Đình lại bị cô dẫm lên chân, nhìn đôi giày da bõng loáng bị dẫm ra mấy dấu giày, Lâm Kính Đình đầu đầy vạch đen: “Em vẫn là đi tìm người khác nhảy đi.”

“Nếu em nhảy tốt thì còn đến tìm anh sao?” Lâm Tập Tập cũng thực ghét bỏ, nhưng biết mình nhảy không tốt nên mới miễn cưỡng bắt Lâm Kính Đình nhảy với cô.

“Vậy em muốn như thế nào?” Lâm Kính Đình bị cô làm khổ không hề nổi giận, mở lời dụ dỗ con nít: “Điểm tâm bên kia không tồi, em đi nếm thử đi?”

“Không cần, anh dạy em khiêu vũ đi.”

“Về nhà sẽ tìm thầy dạy cho em.”

“Anh, em thấy anh nên khiêm tốn một chút mới đúng, đây là tiệc chúc mừng do Lý đô đốc tổ chức, anh là con rể của ông ấy, không chỉ không đi cùng con gái của Lý đô đốc mà còn đi khiêu vũ với người khác, anh thấy có thích hợp không? Người khác sẽ nhìn anh thế nào.”

Lâm Kính Đình khinh thường đáp: “Nhiều người khiêu vũ như vậy, ai mà nhìn chằm chằm anh ta? Còn nữa, quan hệ của Phương Ni và anh, ai quen anh cũng biết cả, vốn không cần giấu giếm.”

Lâm Tập Tập lại nói: “Dù sao thì vẫn chưa chính thức rước về

nhà, riêng tư thế nào thì người khác có lẽ không nói, nhưng hôm nay anh vẫn nên khiêm tốn một chút, nói không chừng có rất nhiều người chờ bắt được bím tóc của anh đó."

Lâm Kính Đình híp mắt đánh giá lâm Tập Tập, còn nhớ hai năm trước cô vẫn chỉ là một cô gái nhỏ thích nháo thích làm nũng, không ngờ mới chớp mắt đã trường thành, thành cô gái lớn giảng đạo lý với anh ta rồi, lại còn nói rất có lý, Lâm Kính Đinh tức khắc vô cùng cảm khái, nói: "Em gái à, em nên gả chồng rồi, nếu cứ ở lại thì sẽ thành gái lỡ không ai cần đâu."

Lâm Tập Tập: …

Này thì liên qua gì, hai chủ đề này có quan hệ nhân quả gì với nhau à?

Lâm Kính Đình bị cô dẫm đau cả chân, nói gì mà không muốn tiếp tục dạy cô nữa, dứt khoát lôi cô ra khỏi sân nhảy, sau đó đi tìm Lý Ngọc, vợ chồng hai người cùng tìm Lý đô đốc nói chuyện, lúc sau đúng là Lâm Kính Đình không để ý tới Phương Ni nữa.

Không có Lý Ngọc làm bạn, Lâm Tập Tập một mình có chút nhàm chán, sau khi từ chối lời mời nhảy của mấy người đàn ông thì cô bê đĩa đứng cạnh bàn ăn tìm đồ ăn, là khách sạn lớn nhất Nam Kinh, nơi này không chỉ có đồ ăn Trung Quốc chính thống mà cơm Tây cũng nổi tiếng gần xa, nghe nói đầu bếp làm bánh ngọt kiểu Âu Tây là được dùng lương cao thuê từ Thượng Hải về.

Lâm Tập Tập nhìn nửa ngày, nước miếng đều sắp chảy ra rồi vẫn chưa quyết định được xem ăn cái nào trước mới tốt, có lẽ do chọn quá chuyên chú, xung quanh có người từ lúc nào cũng không biết, mãi cho đến khi đối phương mở miệng nói với cô: "Bánh trứng chảy này thực không tồi, tôi vừa ăn một cái, bên ngoài vàng giòn, nhân đậu bên trong ngọt mà không ngấy, hơn nữa trong đó còn có trứng muối, quả là tuyệt phối."

Lâm Tập Tập quay mặt sang nhìn, chỉ thấy một tiểu thư trẻ tuổi mỹ miều đang cười thân thiện với cô.

Người đẹp quá nha, mày liễu mắt hạnh môi anh đào, người đẹp đúng tiêu chuẩn phương Nam, mặc một chiếc váy dài áo khoác ngắn, gấm trắng thêu hoa mai, cả người nhìn như bước ra từ trong tranh.

Bị nhìn chằm chằm gần như vậy, đối phương cũng không e lệ, ngược lại còn thản nhiên nói: “Cô ăn sao? Không ăn thì tôi gắp cả hai cái đi đó.”

Chương 17

Edit: Ys

Khách sạn chuẩn bị điểm tâm rất đa dạng, tinh xảo và ngon, thế nhưng số lượng lại rất ít, trên một đĩa sứ trắng viền vàng chỉ có ba đến năm cái, nếu bị gắp đi hết thì sẽ có người phục vụ tới thêm vào đĩa, nhưng phải chờ một lát.

Lúc này trước mắt chỉ còn hai cái bánh trứng nướng chảy, tuy đối phương rất nhiệt tình đề cử với Lâm Tập Tập, nhưng nhìn vào đôi mắt nhỏ tha thiết của nàng khiến Lâm Tập Tập cảm thấy nếu mình gắp một cái bánh trứng nướng chảy trong đó lên thì chính là tội ác tày trời, vì vậy cô mới làm thủ thế với người đẹp kia, nói: “Cô lấy đi, tôi không thích ăn bánh đậu.”

Đối phương nhướn mày, ngay sau đó mỉm cười lộ hai má lúm đồng tiền: “Vậy tôi không khách khí.” Nói xong liền nhanh nhẹn gắp hai cái bánh trứng nướng chảy vào đĩa mình.

Lâm Tập Tập lại quay đầu tiếp tục chọn lựa, cuối cùng chỉ lấy một miếng bánh kem chocolate.

Đối phương chỉ chỉ cái ghế kê giữa bàn dài và mấy cái cột nói: “Vị trí này tương đối kín đáo, ngồi ở chỗ này ăn sẽ không dễ bị phát hiện.

Lâm Tập Tập gật đầu, hai người bưng đĩa qua đó ngồi xuống, ý tưởng lớn gặp nhau mà chuyên chú ăn điểm tâm.

“Sao cô lại ở bên này?”

Một giọng nói quen thuộc từ phía sau truyền đến, Lâm Tập Tập quay đầu lại nhìn, thấy Quý Du Hồng một thân quân trang bảnh bao đi về phía mình, cô vừa định đáp lời thì nghe thấy người đẹp bên cạnh lên tiếng: “Nói chuyện xã giao mệt quá nên trốn đi nghỉ ngơi một lúc.”

Lâm Tập Tập quay đầu nhìn đại mỹ nhân kia, lòng thầm kinh ngạc, chẳng lẽ người này chính là nữ chính Tần Mộng mà cô luôn tâm tâm niệm niệm?!

Quý Du Hồng vừa đến đã nhìn thấy Lâm Tập Tập bên cạnh, bèn đến gần chào hỏi cô: “Lâm tiểu thư cũng ở chỗ này, vừa hay giới thiệu với cô một người bạn, đây là Tần Mộng, là… Bạn tốt của tôi.”

Quả nhiên là nàng.

Lâm Tập Tập lại cẩn thận đánh giá Tần Mộng trước mắt một lần nữa, quả đúng như người dưới ngòi bút của mình, là một đại mỹ nhân tinh tế tìm không ra bất kỳ tật xấu nào.

“Xin chào.” Lâm Tập Tập buông đĩa, thân thiện giơ tay về phía nàng: “Rất vui được làm quen với cô.”

Tần Mộng cũng tươi cười thân thiết bắt tay với cô, Quý Du Hồng lại nói: “Đây là tiểu thư Lâm Vãn, em gái Lâm Kính Đình, lúc ở Thượng Hải… Đã cứu tôi.”

Tầm Mộng trừng lớn đôi mắt, kinh ngạc nhìn Quý Du Hồng: “Cô ấy chính là tiểu thư Lâm Vãn?!”

Quý Du Hồng mỉm cười gật đầu xác nhận.

Lâm Tập Tập vừa mới buông tay Tần Mộng ra, không ngờ lại bị

nàng lập tức nắm chặt, lại nghe nàng nói: “Thật sự rất cảm ơn cô, cô đúng là người tốt.”

Lâm Tập Tập thầm nghĩ lúc ấy cô cũng bị doạ sợ chết khiếp, chỉ là không muốn anh đổ máu quá nhiều mà chết trong phòng cô nên mới tìm thuốc cho anh cầm máu, thế nhưng lời này tất nhiên là không thể nói ra, chỉ có thể mỉm cười tiếp nhận lời cảm ơn của đối phương, khiêm tốn trả lời: “Chuyện nhỏ không tốn sức mà thôi.”

Lâm Tập Tập hiển nhiên là hiểu rõ tính cách và bối cảnh của nữ chính dưới ngòi bút của mình, kiếp trước Tần Mộng tên là Giản Mộng, theo chân cố vấn đến phòng thí nghiệm ở căn cứ quân sự để nghiên cứu súng ống đạn dược, rất có hiểu biết về các loại vũ khí, tuy rằng công việc nặng nề lại rất buồn tẻ nhạt nhẽo, nhưng nàng lại không hề cứng nhắc, thích nói thích cười, là hạt dẻ cười ở phòng thí nghiệm. Sau khi xuyên đến thời dân quốc, tính cách vẫn lạc quan như cũ, nhưng lại mạnh mẽ hơn rất nhiều, từ sau khi nàng du học trở về nhà họ Tần, trải qua một cuộc tranh đấu, những người phụ nữ ở hậu trạch cơ bản đều không dám trêu chọc nàng.

Thân là nam nữ chính quả nhiên khác biệt, hào quang vai chính level max, hai người đứng chung một chỗ, một người nam tính mạnh mẽ, một người nhẹ nhàng xinh đẹp, quả thực là một đôi trời sinh.

Chỉ là, lúc này cô có nên thẳng thắn với Tần Mộng không? Hay là đợi thân thiết với đối phương rồi mới nói?

Vế sau có vẻ đáng tin cậy hơn, Lâm Tập Tập thầm tính toán trong lòng, không hề nóng nảy.

Tần Mộng vẫn chưa buông tay cô ra, nói: “Trước kia, lúc Hoài An nói với tôi, tôi đã rất muốn gặp cô rồi, hôm nay được gặp, chúng ta đúng là rất có duyên đó.”

Lâm Tập Tập nói: “Được ở cùng với người tốt như Tần tiểu thư, nhân duyên đúng là rất tốt.”

“Tôi không có nhiều bạn, cả ngày cứ ở trong nhà buồn muốn chết, giờ quen được cô, sau này chúng ta phải giao lưu thật nhiều đó, nghe nói cô cũng từng đi nước ngoài?”

Lâm Tập Tập cười nói: “Có ra nước ngoài hai năm, nhưng không học được gì cả, chỉ là mở rộng tầm mắt mà thôi.”

Tần Mộng như tìm được tri âm, ha ha cười không ngớt: “Tôi cũng vậy, mơ mơ màng màng đã trở về, kết quả là mọi người hỏi việc học hành của tôi, tôi cứ phải gọi là hỏi một không biết ba.”

Lâm Tập Tập thấy buồn cười, thầm nghĩ cô xuyên tới trên đường du học trở về, biết được nguyên chủ học cái gì mới lạ.

“Nghe nói nhà cô ở Tô Thành, tới đây du ngoạn sao? Khi nào trở về vậy?”

“Thời gian trở về còn chưa biết, hẳn là sẽ ở đây một khoảng thời gian.”

Tần Mộng có vẻ vui mừng, nói: “Nhà tôi quản rất nghiêm, ngày thường không thể tuỳ tiện ra ngoài chơi, nếu cô có rảnh thì thường xuyên tới tìm tôi chơi nha.”

Lâm Tập Tập gật đầu đồng ý: “Được.”

Xem ra Tần Mộng không bài xích thân phận của cô, cũng có khả năng là do trước đó Quý Du Hồng đã giới thiệu trước, cho nên nàng mới không thấy bất ngờ, mới có thể bày tỏ thái độ thân thiết như vậy.

Thật ra theo cách nghĩ thông thường, Lâm Kính Đình đứng ở

phe đối lập với bọn họ, dù cô có từng cứu Quý Du Hồng đi chăng nữa, nhưng với thân phận kia, hai người hẳn nên giữ khoảng cách mới đúng, có điều trông biểu hiện của Quý Du Hồng, anh không chỉ không giữ khoảng cách với cô, thậm chí còn giới thiệu vị hôn thê tương lai của mình cho cô, rốt cuộc là có mục đích gì? Chẳng lẽ thật sự muốn làm bạn với cô?

Lâm Tập Tập nghĩ không ra, nhưng bất kể thế nào, cô mục tiêu tiếp cận Tần Mộng của cô đã đạt được.

Quý Du Hồng thấy hai người trò chuyện thân thiết, cũng không xen miệng vào, rất săn sóc đi lấy hai ly nước chanh cho bọn cô, rồi nói với Tần Mộng: "Đúng là nói nhiều, uống nước giải khát đi."

Tần Mộng buồn cười trừng mắt với anh một cái: "Thật là, lại chê tôi ồn ào, giờ tôi không quấy rầy anh nữa."

Lâm Tập Tập nhìn bọn họ tương tác qua lại, nói: "Tình cảm của hai người thật tốt."

"Tốt chỗ nào, chúng tôi đều chẳng vừa mắt nhau đâu." Tần Mộng ghét bỏ nói.

Lúc này bọn họ còn chưa đính hôn, chủ yếu là Tần Mộng cảm thấy tình cảm của hai người còn chưa đủ sâu đậm, thái độ của Quý Du Hồng càng tuỳ ý hơn, nhà gái muốn đính thì đính, không đính thì thôi, rõ ràng là không thực sự để bụng.

Lúc trước Lâm Tập Tập sắp đặt như vậy là hy vọng hai người bọn họ sau khi ở chung thì từ từ bồi dưỡng ra tình cảm sâu đậm hơn, thế nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, hẳn là chưa bồi dưỡng thành công.

"Vãn Nhi?"

Ba người đang nói chuyện thì nghe thấy có người gọi Lâm Tập Tập, Lâm Tập Tập quay đầu lại nhìn, phát hiện người tìm cô vậy mà lại là Phương Ni, không khỏi nhíu mày: “Có việc gì?”

Phương Ni treo trên mặt nụ cười tươi rói hoàn mỹ, nói: “Có mấy câu muốn nói với cô.”

Lâm Tập Tập còn đang do dự xem có nên nói chuyện với ả hay không, Tần Mộng đã rất tế nhị đứng lên, nói với Lâm Tập Tập: “Chúng tôi đi khiêu vũ trước, lát nữa lại quay về tìm cô chơi.”

Không chờ cô đáp lại, Tần Mộng đã nhanh chóng lôi Quý Du Hồng đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ dần đi xa, không hiểu sao Lâm Tập Tập lại có ảo giác như bị vứt bỏ, thật không phúc hậu gì cả, ghẹo xong là chạy!

Bĩu môi, Lâm Tập Tập lại bưng đĩa lên, đứng dậy chuẩn bị tiếp tục đi lấy đồ ăn.

Phương Ni không bị sự lạnh nhạt của cô đánh lừa, bước vài bước đến bên cạnh cô, vô cùng thân thiết nói: “Văn Nhi, chị thật sự muốn hoà thuận ở chung với em, nếu em có gì bất mãn với chị, có thể nói thẳng ra, chúng ta sẽ nghĩ cách giải quyết.”

Lâm Tập Tập dùng lời lạnh nhạt chặn hòng ả: “Sự tồn tại của cô khiến tôi bất mãn, cô có thể biến mất không?”

Vừa rồi ăn bánh kem kiểu Tây, có chút ngấy, lần này Lâm Tập Tập muốn chọn loại của Trung để thay đổi khẩu vị, tìm nửa ngày mới chọn được một cái bánh đậu xanh thanh đạm, bánh đậu xanh xanh biếc như ngọc đặt trên đĩa trắng, đẹp đẽ khiến người ta không nỡ ăn.

Lời của cô làm Phương Ni xanh mặt ngay tức khắc, nhịn một hồi

lâu mới tiếp tục nói: “Chị thật sự có thành ý muốn tìm em nói chuyện, chị theo anh em lâu như vậy, đã sớm coi anh ấy là người nhà, em là đứa em gái mà anh ấy yêu thương nhất, tất nhiên cũng là người nhà của chị, nếu em không có cách nào xem chị như chị dâu, vậy gọi chị một tiếng chị cũng được, em đến đây chơi, nếu có yêu cầu gì cứ việc nói với chị, chị đều sẽ giúp em, được không?”

Câu cuối cùng này rõ là lấy lòng trắng trợn.

Đáng buồn là, thứ cô không chịu nổi nhất chính là cám dỗ!

Phía sau là tiếng nhạc Tây Dương dễ nghe, trước mắt có điểm tâm mỹ vị, đáng tiếc người bên cạnh lại quá gây mất hứng, làm người ta chẳng buồn ăn nữa, Lâm Tập Tập cầm nĩa nhẹ gõ lên bánh đậu xanh, nhìn nó hơi rung rung, bỗng nhiên cong lên một nụ cười, nói với Phương Ni: “Nghe nói tiệm vải Duyệt Dung của cô vải gì cũng có?”

Nói đến tiệm vải, Phương Ni đắc ý trả lời: “Đúng vậy, ở Giang Ninh, tiệm vải của bọn chị là đầy đủ các loại vải nhất.” Khẽ tính toán trong lòng, ả vội vàng nói: “Có phải Vãn Nhi muốn may quần áo mới không, muốn vải gì cứ việc nói, chị cho người đưa tới loại tốt nhất.”

Lâm Tập Tập sáng mắt, cười tủm tỉm nói: “Thật vậy chăng? Chọn vải nào cũng được à.”

“Đương nhiên là được.” Phương Ni thoải mái hào phóng đáp lời, vốn dĩ ả đến đây chủ yếu là để lấy lòng cô em chồng, mắt thấy sắp thực hiện được, ả tự nhiên sẽ đồng ý ngay, lại nói thêm: “Chúng ta là người một nhà, em muốn thì lúc nào cũng có thể tới chọn.”

Lâm Tập Tập có chút do dự nói: “Nhưng nếu bị chị dâu tôi biết, chị ấy chắc chắn sẽ tức giận.”

Phương Ni hừ một tiếng cười nói: “Chị dâu của em làm sao quản được nhiều như vậy, muốn may quần áo là chuyện của em, cô ta dựa vào cái gì mà quản, nếu cô ta quản em, em cứ đi nói rõ lý lẽ với anh em.”

Nghe ả nói như vậy, Lâm Tập Tập lại mỉm cười, nói: “Cũng có lý.”

“Vậy khi nào em đến chọn vải chị sẽ giới thiệu cho em tiệm may tốt nhất Giang Ninh, may mấy bộ quần áo thật đẹp.” Phương Ni không ngừng cố gắng dùng đồ tốt dụ dỗ cô.

Lâm Tập Tập bị nói cho động lòng, nhưng lại cố kỵ quan hệ của cô và Phương Ni, do dự nửa ngày cũng không đồng ý.

Phương Ni đã là con cáo già, tất nhiên nhìn thấu tâm tư cô, cười nói: “Cứ quyết định vậy đi, chiều mai em đến nhé, chị ở trong tiệm chờ em.”

Lâm Tập Tập đỏ mặt, hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Được.”

Phương Ni ngoài mặt thì cười thân mật, trong lòng lại không ngừng cười lạnh, thầm nghĩ em gái nhỏ vẫn chỉ là em gái nhỏ, dù có gây phiền phức đến đâu thì chẳng phải cũng bị ả mua chuộc dễ dàng sao.

Sau khi đạt được mục đích, Phương Ni không tiếp tục dây dưa nữa, ả còn bận đi xã giao, hẹn thời gian gặp Lâm Tập Tập vào ngày mai xong thì ngâm nga rời đi.

Lâm Tập Tập phát hiện bánh đậu xanh trên đĩa đã bị cô chọc biến dạng hoàn toàn, cũng không chê gì, há miệng ăn một miếng.

Đợi thêm một lát nữa, Tần Mộng và Quý Du Hồng mới nhảy

xong quay lại, Lâm Tập Tập tiếp tục tán gẫu với họ hồi lâu rồi mới lưu luyến từ biệt.

Chương 18

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Ys

Tham dự bữa tiệc, đến khi Lâm Tập Tập và Lý Ngọc về đến nhà thì đã qua 11 giờ, đây là lần đầu tiên Lâm Tập Tập ngủ muộn từ sau khi xuyên đến thế giới này, ngày thường không có cuộc sống về đêm cũng không có di động internet, cô đều lên giường ngủ lúc 9 giờ, hiếm khi được một hôm ngủ muộn, ngày hôm sau liền quang minh chính đại lười biếng nằm trên giường.

Đợi khi cô khoan thai tỉnh lại, mặt trời đã xuyên qua khe hở của rèm cửa, ánh nắng chiếu lên giường, giờ đã là buổi trưa.

Lười nhác vươn vai ngồi dậy, không khí hơi lạnh làm lông tơ cô dựng cả lên, vội vàng khoác thêm chiếc áo ngủ dậy, lê dép ra ngoài ban công.

Phòng của cô có ban công nhìn ra hướng đông, chỉ cần đứng trên ban công là cả người sẽ đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp.

Tầm nhìn của ban công rất rộng, không chỉ nhìn được khoảng sân rộng của dinh thự mà còn có thể trông thấy dòng sông Tần Hoài chậm rãi xuôi dòng cách đó không xa, thời tiết sáng nay không tồi, ánh mặt trời chiếu lên mặt sông, sóng nước lóng lánh, nhìn từ xa hệt như dải ngân hà lấp lánh triệu vì sao.

Lâm Tập Tập đầu tóc rối bù, vẫn còn buồn ngủ, ngáp dài tựa vào lan can, nửa ngày vẫn chưa muốn nhúc nhích, mãi đến khi Thuý Bình bưng thau nước ấm vào hầu hạ cô rửa mặt thì cô mới chậm rãi trở lại phòng.

“Tiểu thư, bữa sáng muốn dùng ở trong phòng hay là xuống lầu ăn?”

Lâm Tập Tập rửa mặt xong đưa lại khăn lông cho cô ấy, sau đó đi đến trước tủ quần áo chọn một bộ mặc vào: “Chị dâu đâu?”

“Thiếu phu nhân đã dậy từ sớm, đang ở dưới lầu.”

“Chị xuống dưới ăn.” Lâm Tập Tập vốn muốn chọn một bộ váy, ngẫm nghĩ một hồi lại đổi thành một bộ âu phục nhỏ dễ hành động, lúc ở Tô Thành, lão phu nhân cấm cô mặc loại quần áo này, cô lại rất thích nên mang theo nó tới Nam Kinh.

Mặc âu phục nhỏ vào, mang đôi giày da, Lâm Tập Tập tức khắc thấy mình đẹp trai ngời ngời.

Trang điểm xong xuôi đi xuống lầu, phát hiện Lý Ngọc đang ngồi trong phòng khách đọc báo, tối hôm qua Lâm Tập Tập chỉ thuận miệng nói, không ngờ hôm nay nàng ấy đã nghiêm túc làm theo.

“Hôm nay có tin tức lớn gì không?” Lâm Tập Tập thuận miệng hỏi một câu.

“Đều là nói mấy nơi độc lập linh tinh, có một loạt tên người nào đó, chị không quen biết, chị còn thấy trên báo Giang Tô có nhắc tới bữa tiệc tối qua, có cả ảnh chụp cha chị.” Lý Ngọc cười nói.

Lâm Tập Tập đứng sau sô pha thò đầu lại gần xem, thấy có một bức ảnh, trong đó có vài người, Lý Điền Dã mặc đồng phục đô

đốc đứng chính giữa, bên trái ông ta là một người đàn ông cao lớn, cũng ăn quân trang, khoảng 50 tuổi, nét mặt uy nghiêm, nhìn ghi chú bên dưới, hoá ra ông ấy là Quý Khôn, cha của Quý Du Hồng.

Quý Du Hồng cũng có trong ảnh, có điều chức của anh không cao, bị xếp ở vị trí tương đối xa, nhưng vẫn rất có cảm giác tồn tại.

“Thật đẹp trai.” Lâm Tập Tập chăm chú nhìn Quý Du Hồng một lúc lâu, nhịn không được khen một câu.

Lý Ngọc lại cho rằng Lâm Tập Tập đang nhìn cha mình, buồn cười nói: “Bụng to như vậy, đẹp chỗ nào đâu.”

Lâm Tập Tập:…

“Chiều này chị định đi thăm mẹ, em có muốn đi cùng không?” Lý Ngọc hỏi cô.

Lâm Tập Tập lắc đầu, thành thật nói: “Không được, em muốn đến tiệm vài Duyệt Dung một chuyến.”

Lý Ngọc nhíu mày, hỏi: “Tiệm vải Duyệt Dung? Em muốn may quần áo mới sao? Hay là muốn đi tìm Phương Ni?”

“Chị dâu biết chuyện của tiệm vải Duyệt Dung?” Lâm Tập Tập hơi bất ngờ, cô vốn còn đang do dự không biết có nên nói cho Lý Ngọc biết hay không.

Lý Ngọc thở dài, nói: “Lúc tiệm vải vừa mới khai trường, mẹ chị đã viết thư cho chị, bảo chị khuyên Kính Đình một chút, nhưng chị không khuyên, anh ấy đã quyết làm chuyện gì thì ai có thể ngăn được.”

Lâm Tập Tập nói: “Ngày hôm qua trong bữa tiệc, Phương Ni tìm

em, tán gẫu một chút rồi bảo hôm nay em sang tiệm vải chơi, còn bảo em chọn vải, cô ta đang muốn nịnh bợ em đây mà."

Lý Ngọc lo lắng bàng hoàng, hỏi cô: "Em chồng, em định chấp nhận cô ta sao?"

Lâm Tập Tập chớp chớp mắt nhìn nàng ấy, đáp: "Chị dâu yên tâm, em nhất định sẽ đứng về phía chị, em chỉ muốn tới quấy rối một chập thôi."

Nghe cô nói như vậy, mày Lý Ngọc càng nhíu chặt hơn, nói: "Con gái con đứa, gây chuyện không tốt đâu, chị thấy chiều nay em vẫn nên theo chị đến phủ Đô Đốc đi."

Xuất đầu lộ diện thì thôi đi, còn muốn đi quấy rối, nếu bị truyền ra, sau này còn ai dám đến cửa cầu hôn, là một chị dâu, Lý Ngọc cảm thấy mình có trách nhiệm phải ngăn cô lại.

Thế nhưng Lâm Tập Tập mà đã có ý định thì nào có chịu nghe khuyên nhủ dễ dàng?

Mãi đến chiều, Lý Ngọc sắp xuất phát đến phủ Đô Đốc cũng không khuyên Lâm Tập Tập đổi ý được, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ, luôn miệng dặn dò cô đừng gây rối, đến lúc Lâm Kính Đình trách tội thì không ai dám che chở cô đâu.

Lâm Tập Tập đảm bảo một lần nữa: "Chị dâu yên tâm đi, em tự có chừng mực, có điều phải nhờ tài xế đi đường vòng, đưa em đến tiệm vải Duyệt Dung trước."

Lý Ngọc hỏi: "Đưa qua thì không thành vấn đề, nhưng em định về nhà thế nào? Đến lúc đó chị lại tới đón em?"

"Không cần đâu, đến lúc đó bảo Phương Ni cho người chở em về là được."

Lý Ngọc thấy cô đã sắp xếp ổn thoả thì cũng không nhiều lời nữa, bảo tài xế đưa cô đến tiệm vải Duyệt Dung rồi mới quay xe đến phủ Đô Đốc.

Trước đó Lâm Tập Tập đi ngang qua tiệm vải cũng chỉ nhìn sơ ngoài cửa, thấy quy mô không nhỏ, làm ăn cũng không tồi, nhưng sau khi đi vào mới thấy quy mô không chỉ không nhỏ mà còn rất hoành tráng, vừa nhìn đã biết là chi rất nhiều tiền.

Lúc Lâm Tập Tập đi vào, chỉ có người làm bước ra đón cô, hỏi cô muốn xem loại vải nào, ngay khi cô nói ra thân phận của mình, thái độ của đối phương lập tức trở nên cung kính, hẳn là Phương Ni đã phân phó từ trước.

“Mời đi theo tôi.” Người làm làm động tác ý bảo cô đi vào bên trong.

Phía sau quầy có một cái cầu thang thông lên lầu hai, Lâm Tập Tập đi lên, phát hiện lầu hai là khu vực văn phòng tiếp khách rất lớn, lúc này Phương Ni đang ngồi trước bàn làm việc lớn nhất xem tài liệu.

Trông thấy Lâm Tập Tập đi lên, Phương Ni nở nụ cười tươi nói: “Văn Nhi, em tới rồi.”

Lâm Tập Tập gật gật đầu, thích thú nhìn xung quanh.

Phương Ni thấy thái độ không nóng không lạnh của cô thì phát bực, nhưng lại không thể phát tác, chỉ đành hít sâu tự mình trấn tĩnh lại: “Em chờ chị một chút, xử lý xong công việc chị sẽ dẫn em đi chọn vải.”

“Ồ, vậy cô nhanh lên, tôi không muốn ở đây lâu đâu.” Lâm Tập Tập không kiên nhẫn nói.

Phương Ni nói: “Nếu đã tới thì đương nhiên là chị sẽ đãi bữa tối,

cơm nước xong chị sẽ đưa em về."

"Không cần, cảm ơn." Lâm Tập Tập kiên định từ chối.

Phương Ni liên tục bị chặn họng, buồn bực trong lòng, thầm nghĩ là mình tự chuốc lấy cực khổ, nhưng chỉ cần nghĩ đến Lâm Kính Đình là ả lại cảm thấy mọi uỷ khuất cầu xin để lấy lòng Lâm Tập Tập đều đáng giá.

Nhân lúc Phương Ni làm việc, Lâm Tập Tập quan sát tất cả bài trí trong văn phòng một lượt, sau đó nhịn không được mà hỏi ả: "Những món đồ cổ này đều là đồ thật?"

Phương Ni gật đầu: "Tất nhiên là đồ thật." Nói xong lại nghĩ đây là cơ hội để khoe khoang, bèn nói thêm: "Đều là anh của em đưa tới."

Ý định của à là muốn khoe khoang tình cảm, chứng tỏ tình cảm của bọn họ rất thắm thiết, nhưng Lâm Tập Tập nhìn qua chỉ thấy Lâm Kính Đình đúng là tên ngốc coi tiền như rác, vậy mà lại cho tiểu tam nhiều đồ như thế, nhưng nhớ ra đây đều là do mình tự viết khi xưa, tình tiết đều là cô sắp đặt, Lâm Tập Tập lại cảm thấy cái nồi này hẳn là của mình.

Có Lâm Tập Tập ở đây, Phương Ni không có lòng nào mà làm việc, cuối cùng dứt khoát bỏ qua công việc, dẫn Lâm Tập Tập xuống lầu: "Mùa đông tới rồi, nên làm thêm mấy cái áo khoác."

Lâm Tập Tập nghe thấy có thể may quần áo mới, bản tính cô gái nhỏ thích cái đẹp lập tức hiện ra, thay đổi vẻ lãnh đạm ban nãy, cười tủm tỉm nói với Phương Ni: "Cảm ơn chị Phương Ni."

Phương Ni cong môi lộ ra nụ cười đẹp, quay đầu nói với người làm vừa mới dẫn đường cho Lâm Tập Tập: "Đem gấm vóc tốt nhất tới đây, lấy thêm một ít tơ lụa."

Người làm cúi đầu khom lưng, nhanh chóng đi vào kho vải phía sau.

Lâm Tập Tập ngồi trên ghế thái sư, có người bưng trà đến cho cô, cô không nhận, chỉ bảo đối phương đặt lên bàn.

Thời điểm này có rất nhiều người tới mua vải, còn có thương nhân mua sỉ tới bàn chuyện làm ăn, tất cả mọi người ai cũng tất bật bận rộn.

Chẳng mấy chốc, người làm đã ôm mấy cuộn vải từ nhà kho tới, đưa đến trước mặt cho Lâm Tập Tập chọn, Lâm Tập Tập cầm một đoạn vải lên xem kỹ, khuôn mặt lập tức xụ xuống, vứt mảnh vải đi, quay đầu nói với Phương Ni: "Cô lấy mấy loại vải kém chất lượng này ra lừa tôi à? Đây mà cũng gọi là vải tốt nhất? Cô đang coi thường tôi không có hiểu biết hay tiệm vải lớn như vậy mà bán không chạy hàng?"

Thật ra Lâm Tập Tập vốn chẳng nhìn ra chất lượng vải, cô chỉ nhớ trước đó có viết một đoạn, Lâm Kính Đình có một người tình khác, quen biết với Phương Ni, có hôm đến đây mua vải, Phương Ni ngoài miệng thì chị chị em em thân thiết, còn bảo người làm lấy đến loại vải tốt nhất, vải đó tuy là tốt, nhưng lại là loại vải tồn kho không bán được, Phương Ni đem ra để đánh lừa cô tình nhân kia thôi, đối phương lại còn ngây thơ cảm ơn rối rít.

Lâm Tập Tập thấy vải trước mắt tuy kết cấu đúng là tốt thật, nhưng lại không thấy kiểu dáng này bầy trên quầy, vì vậy muốn lừa Phương Ni một chút, không ngờ tính tình nóng nảy của cô lại làm Phương Ni biến sắc, cho rằng cô đã thật sự nhìn ra, vội vàng úp cái nồi lên đầu người làm, nổi giận mắng: "Cái đồ không có mắt này, bảo mày lấy vải tốt nhất đến đây, vậy mà mày lại lấy mấy thứ này tới, muốn chết phải không!"

Người làm sợ tới mức run lên: "Tôi tôi…"

Lâm Tập Tập cười lạnh: “Phương Ni, cô đừng giả vờ, nếu không phải là ý của cô thì cậu ta sẽ làm vậy à?” Nói xong cô đột nhiên đứng lên, cả giận nói: “Coi như tôi đã hiểu rồi, ngoài mặt thì cô muốn lấy lòng tôi, nhưng sau lưng lại lấy mấy thứ này ra để làm nhục tôi, được, được lắm!”

Phương Ni không ngờ đại tiểu thư này nói nổi bão là nổi bão, ngay cả một đường sống cũng không cho người khác, vội vàng nói: “Vãn Nhi, em đừng tức giận, đây đều là hiểu lầm, chúng ta lên trên nói chuyện được khômg?”

Trong sảnh chính người đến kẻ đi, Lâm Tập Tập lại ồn ào như vậy, lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

Lâm Tập Tập cười lạnh: “Tôi với cô không còn gì để nói cả, Phương Ni, tôi nói cho cô biết, dù anh tôi có thích cô thì tôi cũng có rất nhiều cách khiến cô không thể bước vào cửa lớn nhà họ Lâm.”

Mấy năm nay Phương Ni đã quen với việc được tâng bốc nịnh nọt, nào chịu nổi cục tức lớn như vậy, nghe thấy lời cô nói lập tức bốc hoả: “Nhà họ Lâm chiều chuộng cô nên cô tự cho mình là đại nhân vật thật đấy à? Anh cô yêu ai cưới ai cô quản được chắc? Tôi có vào được cửa lớn nhà họ Lâm hay không không phải do cô quyết định.”

Lâm Tập Tập cười lạnh: “Vậy chúng ta cứ chờ xem!” Nói xong thì quay người định đi, nhưng ngẫm lại cứ thấy chưa đủ khí thế, bèn cầm tách trà bên cạnh hung hăng ném xuống đất, tách trà sứ trắng vỡ nát trên mặt đất, mảnh vỡ văng tung toé khắp nơi, Lâm Tập Tập mới ngẩng đầu ưỡn ngực nhanh chóng bước ra khỏi tiệm vải.

Chạng vạng tối, Lâm Kính Đình vội vàng từ bên ngoài chạy về dinh thự nhà họ Lâm, Lý Ngọc đã chờ sẵn ở phòng khách, thấy

anh ta bước vào, vội vàng nói: “Kính Đình, làm sao bây giờ, đến bây giờ em chồng vẫn còn chưa về.”

Lâm Kính Đình chỉ nghe cấp dưới nói trong nhà xảy ra chuyện, lập tức gấp rút quay về, vẫn chưa biết xảy ra chuyện gì: “Rốt cuộc là thế nào, từ từ nói rõ ràng.”

Lý Ngọc hít sâu một hơi, kìm nén cơn hoảng loạn rồi mới nói: “Em chồng nói Phương Ni hẹn em ấy đến tiệm vải Duyệt Dung chơi, chiều nay lúc em đến phủ Đô Đốc có tiện đường đưa em ấy đi, kết quả là em về nhà rồi vẫn chưa thấy em ấy về, em có phái xe riêng đến đón, tài xế lại trở về nói buổi chiều em chồng có cãi nhau với Phương Ni ở tiệm vải Duyệt Dung, sau đó rời đi rồi, em ấy không mang theo người hầu cũng không mang theo tài xế, một cô gái thì có thể đi đâu được, em sốt ruột nên mới cho người đi báo với anh.”

Lâm Kính Đình vừa nghe xong cũng đứng ngồi không yên: “Anh đi tìm xem.”

“Tìm thế nào? Đi đâu tìm?” Lý Ngọc sắp khóc đến nơi.

“Anh đến tiệm vải trước rồi phái người tìm kiếm quanh thành phố.” Lâm Kính Đình nói vậy rồi vội vàng ra khỏi dinh thự.

Lý Ngọc hoang mang lo sợ, ngồi trên sô pha chắp tay trước ngực, thầm nghĩ Lâm Tập Tập nói là đi gây sự, nhưng em ấy chỉ là một cô gái nhỏ thì có thể gây sự gì chứ, sao lại mất tích? Chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện?

———

Âu phục nhỏ chắc là trông như này. Loại đồ này có từ cuối đời Thanh, đến bây giờ thì đã cải tiến nhiều loại mẫu mã. Để hình này chắc mọi người dễ hình dung hơn.

Click để xem ảnh

Click để xem ảnh

Chương 19

Edit: Ys

Lâm Kính Đình lòng như lửa đốt chạy đến tiệm vải Duyệt Dung, cả chặng đường mặt đều u ám, thỉnh thoảng lại thúc giục tài xế chạy nhanh lên, tài xế đã lâu chưa thấy ông chủ Lâm tức giận đến vậy, lòng thầm sợ hãi, tay lại không dám run, phát huy năng lực nhà nghề phóng xe như bay qua con đường nội thành sầm uất, chỉ hận không thể lập tức bay đến tiệm vải.

Đang yên đang lành sao lại mất tích? Lâm Kính Đình cau mày, tự hỏi có phải kẻ thù của anh ta gây phiền phức hay không, nếu là như vậy, hẳn là anh ta phải nhận được tin đàm phán hoặc đòi tiền rồi chứ, nhưng lại không có, thêm nữa thời cuộc bây giờ đang căng thẳng, Lý Điền Dã vừa tuyên bố độc lập, lúc này Giang Ninh đang có trọng binh canh gác, ai lại chọn thời điểm mấu chốt này để gây chuyện?

Nếu không phải kẻ thù, vậy là ai? Phương Ni? Cô ta dám sao?

Bất cứ ai quen Lâm Kính Đình đều biết anh ta yêu quý đứa em gái này cỡ nào, cầm trong tay sợ lạnh, ngậm trong miệng sợ tan, ngay cả trước kia, cô vô cớ gây rối muốn đi du học, anh ta cũng cật lực phản đối ý kiến của mọi người để cô đi, nguyên nhân chỉ vì không muốn thấy dáng vẻ khóc lóc của cô. Có điều, tuy là đồng ý cho cô đi, nhưng ngoại trừ bảo người hầu và Lâm Kính Hoà ra nước ngoài cùng, anh ta còn phái hai người khác đi theo âm thầm bảo vệ cô chu toàn.

Hiện giờ vất vả lắm mới chờ được người trở về, nếu thật sự xảy ra chuyện, anh ta không biết mình sẽ làm ra chuyện cực đoan đến thế nào.

Lúc Vãn Nhi sinh ra, anh ta vừa tròn hai mươi tuổi, đã lập gia đình, thế nhưng bụng Lý Ngọc mãi vẫn không có động tĩnh, người trong nhà tuy sốt ruột nhưng vẫn cho rằng hai người còn trẻ, sau này nhất định có thể thụ thai. Đúng lúc này lão phu nhân lại bất ngờ có hỉ, cả nhả ai nấy đều rất kinh ngạc, lại cũng vui mừng hoan hỉ, sau khi mang thai mười tháng, lão phu nhân hạ sinh một bé gái khoẻ mạnh, Lâm Kính Đình vĩnh viên không quên được tâm trạng lần đầu được ôm đứa bé ấy, đó là một loại cảm xúc mới lạ, cảm động mà lại thoả mãn, anh ta bế lên liền không muốn đặt xuống.

Ở trong lòng anh ta, tình cảm anh ta dành cho Vãn Nhi không chỉ là tình anh em, mà còn có loại tình cảm giống như cha con, nhiều năm qua đi, anh ta vẫn không có con, cho nên đủ loại tình cảm mà anh ta dành cho Vãn Nhi chưa từng được chia sẻ cho bất kỳ ai, đây cũng là lí do anh ta luôn xem cô là bảo bối mà yêu thương.

Nhưng bây giờ một người lớn như vậy, nói không thấy là không thấy, Lâm Kính Đình chỉ hận không thể giết người.

Xe vừa đến cửa tiệm vải, còn chưa kịp dừng hẳn, Lâm Kính Đình đã đẩy cửa vội vàng lao xuống xe.

Phương Ni và người làm trao đổi công việc xong, đang chuẩn bị rời đi thì thấy Lâm Kính Đình vội vã chạy đến, còn tưởng anh ta đến đón ả về nhà, không khỏi cười ngọt ngào, đôi mắt đào hoa chớp chớp đưa tình: “Sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đón em vậy.”

Lúc này Lâm Kính Đình làm gì còn tâm tư tán tỉnh, thấy bộ dạng bám dính của ả, giận sôi máu, nói: “Có phải Vãn Nhi đã tới chỗ cô không?”

Nhắc đến Lâm Tập Tập, nụ cười ngọt ngào trên mặt Phương Ni tức khắc tiêu tán, đổi thành dáng vẻ uỷ khuất, nói: “Đúng vậy, em có ý tốt mời em ấy đến tiệm vải chơi, còn chuẩn bị cho em ấy loại vải tốt nhất, cuối cùng em ấy lại không biết điều mà náo loạn một hồi rồi bỏ đi.”

“Em ấy có nói là đi đâu không?” Lâm Kính Đình lạnh mặt hỏi.

Lúc này Phương Ni mới phát hiện sắc mặt Lâm Kính Đình có điểm không đúng, lòng đột ngột nhảy lên: “Em đấy đập nát tách trà rồi đi luôn, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Kính Đình nheo mắt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Dù em ấy có tức giận thì cô cũng không nên để một cô gái nhỏ một thân một mình bỏ đi.”

“Kính Đình, rốt cuộc là có chuyện gì? Anh thế này làm em sợ lắm, lúc đó em ấy tức giận như vậy, dù em có cho người đưa em ấy về thì em ấy cũng không đồng ý, huống hồ gì em còn không phải là người sai.” Phương Ni tiến lên hai bước ôm cánh tay anh ta, chu môi làm nũng, bình thường Lâm Kính Đình chịu nhất là dáng vẻ này của ả, chỉ cần ả dịu dàng nũng nịu là anh ta sẽ nghe theo ả hết.

Nhưng hôm nay Lâm Kính Đình lại như trúng tà, tay ả vừa mới đụng vào anh ta đã bị anh ta hất bay, chỉ thấy anh ta lạnh mặt nói: “Dù em ấy không cho cô đưa về thì cô cũng nên phái người đi theo, Phương Ni, tôi nói cho cô biết, ngày thường tôi chiều cô nhưng so với Văn Nhi thì cô chẳng là gì cả, ở Lâm gia không ai nỡ lớn tiếng với em ấy, cô thì ngược lại, dám cãi nhau với một cô gái nhỏ như em ấy, bây giờ em ấy mất tích rồi, cái mạng cô có lớn hơn nữa thì cũng không đền nổi!”

Phương Ni lập tức ngây ngốc: “Mất tích? Em ấy không về nhà?”

“Nếu em ấy về nhà thì tôi còn đến tìm cô à?” Lâm Kính Đình nheo mắt, ánh mắt ẩn chứa một tia nguy hiểm: “Tốt nhất là cô nên cầu cho em ấy tự đi lạc, nếu có người cố ý làm ra chuyện này, tôi nhất định sẽ khiến cho người đó chết không có chỗ chôn.”

Phương Ni bị dáng vẻ hung ác của anh ta làm cho nhũn chân, lui về sau hai bước, không thể tin nổi mà trợn mắt, nói: “Anh… Anh nghi ngờ em?”

Lâm Kính Đình lạnh nhạt nói: “Trước khi tìm được em ấy thì ai cũng đáng nghi.”

Phương Ni lập tức như rơi xuống vực thẳm, ả trăm triệu lần không ngờ tới, người đàn ông ngày thường ngọt ngào ân ái với ả nay nói trở mặt là trở mặt, thậm chí còn xem ả như kẻ tình nghi, chỉ bởi vì em gái anh ta về nhà muộn?

Ả liên tục lắc đầu: “Kính Đình, thật sự không phải em, anh phải tin em, em lấy lòng em ấy còn không kịp, sao có thể hại em ấy được…”

Lâm Kính Đình lạnh mặt nhìn ả, như đang đánh giá xem lời ả nói là thật hay giả, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi xoay người đi.

Nhìn người đàn ông tuyệt tình lên xe rời đi, Phương Ni đứng trong giá lạnh run lên bần bật, ả không rõ tất cả mọi việc phát sinh thế nào, chỉ biết từ sau khi Lâm Vãn đến Giang Ninh, ả chưa có được mấy ngày tốt đẹp cả.

Mặt trời sắp khuất núi, không còn ánh mặt trời ấm áp, nhiệt độ không khí nhanh chóng giảm xuống, hôm nay Lâm Tập Tập ra cửa chỉ mặc một bộ âu phục nhỏ, lúc ny ngăn không nổi khí lạnh xâm nhập, cô bất giác rụt vai, để tay lên miệng hà hơi rồi lại chà xát.

Bây giờ cô đang ở một vùng hoang vu ngoại thành Giang Ninh, nơi này ngoại trừ một căn nhà đổ nát phía sau thì trong phạm vi mười dặm không có một bóng người, gió lạnh thổi qua, rừng cây cách đó không xa phát ra âm thanh sàn sạt kỳ lạ, làm cô càng run hơn.

Lâm Tập Tập nhịn không được mà dậm chân, thầm nghĩ vì muốn dạy dỗ Phương Ni mà tự đẩy mình vào hoàn cảnh thế này, có phải hơi mệt thân không? Vừa rồi người đưa cô tới đây nói chỉ cần chờ một lúc là sẽ có người tới đón cô về, nhưng cô đã đợi gần nửa giờ rồi mà người đến đón cô vẫn chậm chạp chưa tới.

Gió dần lớn lên, Lâm Tập Tập không còn cách nào khác, chỉ đành đi đến căn nhà đổ nát gần đó, tìm một bức tường chắn gió ngồi xổm xuống, cố gắng ngăn mình đừng suy nghĩ bậy bạ.

Móc đồng hồ quả quýt ra nhìn giờ, đã 5 giờ chiều rồi, bấy giờ cô mới lờ mờ nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập truyền từ nơi xa đến, cô vội vàng đứng lên đi đến bãi đất trống, liếc mắt một cái đã thấy từ nơi xa có người cưỡi tuấn mã chạy như bay về phía cô.

Đây hẳn là người đến đón cô, Lâm Tập Tập phấn khích nhảy lên tại chỗ, vẫy vẫy tay với người nọ, sau đó vui vẻ nhìn người nọ từ từ đến gần cô.

Đập vào mắt cô là một bộ quân trang màu xanh lục bắt mắt và áo choàng dài phấp phới trong gió lạnh, đến khi anh chậm rãi tới gần, cuối cùng Lâm Tập Tập cũng nhìn rõ ngũ quan của anh, gương mặt đẹp trai sắc cạnh, đúng là người đàn ông mà cô vừa khen buổi sáng.

Cô có chút hưng phấn la lớn: “Quý Du Hồng…”

Khi con tuấn mã cao lớn chạy đến trước mặt cô thì mới gian nan dừng lại, vó trước khí thế đá vài lần lên không trung mới vững vàng đứng trên mặt đất.

Quý Du Hồng cầm dây cương trong tay, từ trên cao nhìn xuống cô, vào thời khắc ấy, cơ thể Lâm Tập Tập như có một dòng điện chạy qua, cả người tê dại.

“Xin lỗi, để cô đợi lâu rồi.” Quý Du Hồng nói xong liền xoay người xuống ngựa.

Lâm Tập Tập vội vàng lắc đầu: “Không có không có, tôi mới chờ một lát thôi.”

Quý Du Hồng ngước mắt nhìn khung cảnh hoang vắng xung quanh, thấp giọng hỏi cô: “Ở một mình có sợ không?”

Lâm Tập Tập lại lắc đầu, thấy anh cong môi cười tỏ vẻ không tin, lúc này mới thành thật trả lời: “Có hơi sốt ruột, sợ không ai tới đón tôi.”

Quý Du Hồng nói: “Tối qua đã đồng ý giúp cô, nhất định sẽ nói được làm được.”

“Tôi tưởng anh sẽ cho người tới đón tôi, không ngờ lại tự mình tới, liệu có làm mất thời gian của anh không?”

“Không mất thời gian, bây giờ chúng ta về luôn sao?” Quý Du Hồng hỏi cô.

Lâm Tập Tập nhìn đồng hồ, ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh có việc gấp cần về không? Nếu không thì ở đây với tôi một lúc được chứ? Đợi qua giờ cơm chiều rồi về.” Cô tính toán như vậy là muốn làm Lâm Kính Đình sốt ruột thêm một lúc, hiệu quả sẽ rõ ràng hơn.

Quý Du Hồng gật đầu đồng ý, sau đó tìm một nơi cột ngựa vào, thấy Lâm Tập Tập run lên bần bật bèn cởi áo choàng xuống đưa cho cô: “Khoác thêm đi, đừng để bị lạnh.”

Lâm Tập Tập hơi do dự nhận lấy: “Còn anh thì sao?”

“Tôi không sợ lạnh.” Anh đáp.

“Cảm ơn.” Lâm Tập Tập nói cảm ơn rồi khoác áo choàng lên người, áo choàng dày mang theo hơi thở của Quý Du Hồng lập tức bao phủ lấy cô, hơi lạnh nhanh chóng bị ngăn bên ngoài, Lâm Tập Tập cúi đầu hít một hơi, ngửi thấy mùi hương rất dễ chịu của đàn ông.

Lâm Tập Tập chỉ vào chân tường chỗ cô vừa ngồi xổm nói: “Chúng ta qua bên kia đi, bên đó chắn được gió.”

Quý Du Hồng nhìn thoáng qua nơi đó rồi dẫn đầu bước qua.

Hai người đứng dựa vào tường, cách nhau một cánh tay, lúc ngước mắt lên vừa đúng lúc nhìn thấy ánh tà dương còn sót lại phía chân trời, những đám mây chung quanh đều bị ánh chiều tà nhuộm màu đỏ nhạt.

Lâm Tập Tập dùng tay tạo thành ống nhòm, ngước lên trời cười nói: “Đẹp quá, giống như tranh vẽ vậy.”

Quý Du Hồng cười nhạt nhìn cô.

Nhận thấy ánh mắt dịu dàng mơ hồ mang theo ánh lửa của anh, Lâm Tập Tập như bị ai đó đấm mạnh vào tim, thậm chí còn nghe được tiếng tim thình thịch đập loạn của mình, cô hơi xấu hổ hạ tay xuống, tìm chủ đề nói: “Cảm ơn anh đã chịu giúp tôi.”

Tối qua sau khi quyết định đi gặp Phương Ni, cô đã tìm Quý Du Hồng, bảo anh xếp người phối hợp với kế hoạch của cô chiều nay.

Sau khi cô cãi nhau với Phương Ni thì tìm cơ hội đón cô đi, rồi giấu cô ở một nơi hẻo lánh, cố tình tạo ra một vụ mất tích giả.

Không ngờ sau khi người nọ đưa cô đến nơi này thì lại vội vàng rời đi, càng không ngờ Quý Du Hồng sẽ tự mình đến đón cô trở về.

Quý Du Hồng nói: “Cô tự dày vò mình đến đáng thương thế này chỉ vì để khi dễ Phương Ni sao?”

Lâm Tập Tập thở dài: “Đấu đá trong nhà mà, hết thảy đều là đau thương, nhất định không thể Phương Ni này ở lại Lâm gia, việc kinh doanh trên tay cô ta nữa, tôi cũng sẽ nghĩ cách lấy về.” Nói tới đây, cô bỗng nhiên quay đầu nhìn Quý Du Hồng, trong mắt loé lên tia hứng thú, hỏi anh: “Anh có muốn nghe báo cáo ở đây không?”

Quý Du Hồng nhìn vẻ mặt tinh quái của cô, cảm thấy buồn người, thuận miệng trả lời: “Báo cáo về phương diện nào?”

Lâm Tập Tập nói: “Cấu kết với người Nhật Bản.”

Nghe thấy ba chữ mẫn cảm, Quý Du Hồng lập tức nheo mắt lại.

Chương 20

Lâm Tập Tập nói khiến Quý Du Hồng lập tức cảnh giác, híp mắt hỏi cô: “Cấu kết với người Nhật Bản? Ai? Anh cô?”

Bị bộ dạng nghiêm túc của anh làm cho hoảng sợ, Lâm Tập Tập vội vàng nói: “Không không không, không phải anh tôi, anh ấy không biết gì hết, là Phương Ni.”

“Phương Ni?” Quý Du Hồng hơi bất ngờ, lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, hỏi: “Cô có chứng cứ không?”

“Tôi không có chứng cứ xác thực, nhưng cứ cách mười ngày sẽ có người Nhật Bản nguỵ trang thành thương nhân, lấy danh nghĩa nhập hàng tới tiệm vải của Phương Ni, Phương Ni sẽ dẫn những thương nhân bản địa khác gặp mặt người kia.”

“Làm sao cô biết được?” Quý Du Hồng hỏi.

Truyện là cô viết, sao cô không biết cho được.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Thật ra tôi cũng không biết, là chị dâu nói với tôi.” Lâm Tập Tập vô tội chớp hai mắt, rất không phúc hậu mà đẩy cái nồi sang cho Lý Ngọc, lại nói thêm: “Còn vì sao chị dâu tôi biết được thì chị ấy và Phương Ni vốn là hai phe đối lập.” Sau khi đẩy cái nồi cho Lý Ngọc, cô còn không quên giúp Lý Ngọc ném cái nồi sang trạch đấu, Quý Du Hồng cũng sinh ra trong gia đình giàu có, hẳn là biết rõ sự phức tạp trong hậu trạch, không cần cô gợi ra quá

nhiều, anh có thể tự tưởng tượng ra một màn kịch trạch đấu hoàn chỉnh.

“Nếu anh không tin thì có thể âm thầm phái người điều tra trước.” Lâm Tập Tập nói.

Quý Du Hồng gật đầu: “Tôi sẽ theo dõi, ngoại trừ tôi, cô có nói chuyện này cho ai khác nữa không?”

Lâm Tập Tập vội đảm bảo: “Không có không có, tôi cho rằng anh khá là đáng tin cậy.”

Thật ra cho đến lúc này, Quý Du Hồng cũng xem như hiểu được cá tính của Lâm Tập Tập, người lớn lên ở nơi nhà cao cửa rộng có mấy ai đơn giản đâu, Lâm Tập Tập bên ngoài có vẻ vô cùng dễ gạt, cả ngày cứ cười tủm tỉm, đơn thuần lương thiện như tiểu bạch thỏ, nhưng thực chất cô lại chính là một con sói đội lốt cừu.

Con sói con này đột nhiên nói anh đáng tin cậy, Quý Du Hồng có chút buồn cười, tâm trạng chợt tốt lên.

Khi dải hoàng hôn cuối cùng bị đám mây phía chân trời cắn nuốt, cuối cùng Lâm Tập Tập cũng đề nghị trở về, Quý Du Hồng tất nhiên không có ý kiến, bước nhanh đến bên ngựa cởi dây cương, Lâm Tập Tập đi theo sau anh lại có vẻ bối rối.

Dường như Quý Du Hồng cảm nhận được sự bối rối của cô, quay đầu lại nói với cô: “Xin lỗi, bên này không thích hợp để lái xe, cho nên tôi chỉ có thể cưỡi ngựa tới.”

Trước đó người đưa cô tới dùng xe ngựa, cho nên không có gì bối rối, nhưng giờ hai người buộc phải cưỡi chung một con ngựa, hơn nữa đối phương còn là một anh đẹp trai thích mắt, Lâm Tập Tập lo mình sẽ không kiềm chế được.

Nhưng dù sao cô cũng là người hiện đại, quan niệm không quá bảo thủ, chỉ bối rối đôi chút rồi cũng nhanh chóng thoải mái.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Quý Du Hồng xoay người lên ngựa, sau đó nói với cô: “Phía trước gió lớn, cô ngồi sau đi.”

Lâm Tập Tập lên tiếng, nhìn thấy anh vươn tay về phía cô thì cũng thoải mái hào sảng nắm lấy, Quý Du Hồng hơi nghiêng người về phía trước, chỉ cô bước lên bàn đạp rồi dùng sức kéo cô lên, Lâm Tập Tập mượn lực xoay người vững vàng ngồi phía sau anh, may mà hôm nay mặc quần nên động tác vừa rồi mới có thể hoàn thành một cách lưu loát nhanh nhẹn như vậy.

Đợi đến khi cô chỉnh áo khoác trên người xong, Quý Du Hồng mới thúc ngựa chạy về phía trước, lo lắng phía sau có người, anh cố gắng làm cho ngựa chạy chậm lại, nhưng dù có vậy thì Lâm Tập Tập vẫn suýt nữa bị xóc cho nôn ra.

Thật sự khó chịu vô cùng, cô chỉ có thể buông xuôi, dựa toàn bộ cơ thể vào tấm lưng Quý Du Hồng, vòng tay ôm chặt eo anh.

Dù đang khó chịu, cô vẫn lén lút dùng lòng bàn tay cảm thụ vòng eo rắn chắc của Quý Du Hồng, dáng người này thật quá hoàn mỹ.

Lâm Tập Tập ôm eo Quý Du Hồng, đồng thời cũng đổ dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên lưng anh, cơ thể Quý Du Hồng lập tức cương cứng thành khúc gỗ.

Quý Du Hồng đã lớn thế này, nhưng đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc gần gũi với con gái đến thế, đôi bàn tay mảnh khảnh ôm chặt eo anh, xúc cảm mềm mại đè ở sau lưng làm anh không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

Gió đêm rất lạnh, ấy vậy mà Quý Du Hồng ngồi trên lưng ngựa lại cảm thấy cả người nóng ran.

Quý Du Hồng đi theo con đường nhỏ, lúc đưa Lâm Tập Tập về đến dinh thự nhà họ Lâm thì vừa đến giờ cơm.

Dinh thự nhà họ Lâm đèn đuốc sáng trưng, tuy đã tới giờ cơm nhưng chẳng ai có lòng nào mà ăn cả, Lý Ngọc ngồi trong phòng khách niệm kinh, nghe thấy có người chạy vào nói tiểu thư đã trở lại, nàng ấy cuống quýt đứng dậy đi ra ngoài.

Lâm Kính Đình có lẽ cũng nhận được tin báo bên ngoài, vội vàng trở về, vừa xuống xe đã thấy Lâm Tập Tập leo xuống ngựa của Quý Du Hồng, chắc do ngồi ngựa lâu mà hai chân cô vừa mới chạm đất thì cả người đã xụi lơ.

Lý Ngọc ra tới cửa đúng lúc thấy cảnh này, không khỏi kinh sợ hét lên, Lâm Kinh Đình cũng hoảng sợ, ba bước thành hai chạy tới, động tác nhanh nhất phải kể đến Quý Du Hồng, chỉ thấy anh xoay người xuống ngựa, thuận thế đỡ người lên.

“Không sao chứ?” Quý Du Hồng hỏi.

Lâm Tập Tập lắc đầu: “Ngồi lâu nên nhũn chân thôi.”

Lâm Kính Đình tức thì chạy đến, sốt ruột hỏi cô: “Vãn Nhi, sao rồi, có phải khó chịu chỗ nào không, rốt cuộc cả chiều nay em đã đi đâu?”

Lúc Lâm Tập Tập đối mặt với Quý Du Hồng vẫn còn bình tĩnh, nhưng ngay khi quay đầu lại nhìn Lâm Kính Đình thì hốc mắt đã đỏ hoe, méo xệch miệng la lớn: “Anh, oa hu hu hu…”

Quý Du Hồng:…

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Kính Đình vội bước lên đỡ cô: “Văn Nhi đừng khóc đừng khóc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai bắt nạt em? Nói cho anh biết, anh tuyệt đối không tha cho họ.”

Dù Lâm Kính Đình có thuyết phục đến thế nào thì Lâm Tập Tập vẫn cứ khóc, cuối cùng tiếng khóc hoá thành tiếng nấc, ngay cả nói cũng không nên lời, Lý Ngọc ở bên cạnh nhìn đến chua xót, vội tiến lên khuyên nhủ: “Anh không thấy em ấy đã sợ đến vậy rồi sao, em đưa em ấy đi sưởi ấm trước, uống chút canh sâm, những chuyện khác hỏi sau cũng chưa muộn.”

Lâm Kính Đình thấy nàng ấy nói có lý, đành giao Lâm Tập Tập cho Thuý Bình bên cạnh, bảo cô ấy đỡ tiểu thư vào.

Đến khi các cô gái đều vào nhà rồi, Lâm Kính Đình mới nói với Quý Du Hồng: “Nếu Quý công tử không chê thì ở lại ăn bữa cơm đạm bạc ch?”

Quý Du Hồng nói: “Ông chủ Lâm khách khí, tôi còn phải về quân doanh, không làm phiền nữa.”

Nói xong, anh chuẩn bị lên ngựa thì lại bị Lâm Kính Đình lên tiếng ngăn trở: “Quý công tử dừng bước, xin hỏi cậu đã gặp Văn Nhi ở đâu?”

“Ở vùng hoang vu phía Nam thành phố.” Quý Du Hồng thành thật trả lời.

Lâm Kính Đình nhíu mày, nghi hoặc hỏi: “Sao em ấy lại chạy tới nơi đó?”

Quý Du Hồng mặt không biểu tình liếc anh ta một cái, nói: “Cái này hẳn anh nên hỏi em mình mới đúng, tôi và cảnh vệ đang trên đường đến quân doanh thì gặp cô ấy, cô ấy cầu cứu tôi nên tôi đưa cô ấy về.”

Lần này anh không đợi Lâm Kính Đình lên tiếng đã xoay người lên ngựa, lúc đi còn tốt bụng nói thêm một câu: “Ban nãy gặp em gái anh, dường như cô ấy rất sợ hãi, nếu ông chủ Lâm có thời gian ở đây hỏi tôi thì tốt hơn hết là nên vào đó an ủi cô ấy.”

“Đi!” Hai chân Quý Du Hồng vừa thúc, con tuấn mã cao lớn theo phản ứng mà chạy, chẳng bao lâu đã ra khỏi sân dinh thự nhà họ Lâm rồi dần dần biến mất ở cuối phố.

Lâm Kính Đình đè nén nỗi nghi ngờ trong lòng xuống, xoay người đi vào dinh thự.

Vừa vào đại sảnh đã thấy Lý Ngọc từ cầu thang đi xuống, vội hỏi nàng ấy: “Vãn Nhi thế nào rồi?”

Lý Ngọc đáp: “Đã ngừng khóc, Thuý Bình đang hầu hạ em ấy tắm gội, chắc là bị lạnh hư rồi, cứ run bần bật đáng thương biết bao nhiêu, em thấy hay là gọi đại phu đến xem cho yên tâm.”

Lâm Kính Đình nhanh chóng lệnh cho tài xế đi mời đại phu, sau đó quay vào đại sảnh, Lý Ngọc thấy vậy bèn bước lên hỏi anh ta: “Hay là anh ăn cơm tối trước đi.”

Anh ta xua tay: “Không ăn uống gì cả, anh còn phải lên xem em ấy.”

Lâm Tập Tập tắm rửa xong thì trực tiếp bò lên giường nằm, vừa đặt lưng xuống, Lâm Kính Đình đã đẩy cửa bước vào, cô biết Lâm Kính Đình mà không hỏi cho rõ ràng sẽ không buông tha, vậy nên cô uỷ uỷ khuất khuất gọi một tiếng anh, không đợi anh ta hỏi mà rất tự giác kể hết mọi chuyện đã trải qua cho anh ta nghe.

“Sau khi em ra khỏi tiệm vải, đi bộ một lúc lâu thì thấy đau chân nên định gọi một chiếc xe kéo, có một chiếc xe ngựa ven đường

chạy qua, em cũng không chú ý, không ngờ đột nhiên bị lôi lên xe, lúc ấy em rất sợ, muốn nhảy xuống nhưng người đó rất hung dữ, trói em lại còn bịt miệng em, mãi cho đến khi ra tới ngoại thành mới ném em ở một bãi đất hoang. Bọn họ không đánh em, lúc sắp bỏ đi chỉ nói đây là dạy cho em một bài học, đừng tưởng em là tiểu thư Lâm gia là có thể tuỳ hứng làm bậy, bọn có có rất nhiều cách để chỉnh đốn em." Nói tới đây, Lâm Tập Tập lại oà khóc: "Anh, một mình ở đó rất đáng sợ! Xung quanh không một bóng người, gió rất lớn, em tưởng mình sắp bị lạnh chết rồi, anh, bình thường em không hại ai, sao bọn họ lại đối xử với em như vậy! Hu hu hu hu…"

Thấy cô khóc bù lu bù loa, Lâm Kính Đình thấy lòng tan nát, nắm tay cô nói: "Vãn Nhi đừng sợ, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ, những ngày này em hãy ngoan ngoãn ở nhà, đừng đi đâu cả, nếu thật sự muốn đi chơi thì phải mang theo hai người, đừng một mình ra ngoài nữa."

Lâm Tập Tập nức nở, uỷ khuất hỏi: "Anh, em thật sự rất xấu sao? Những người đó rốt cuộc là ai?"

Lâm Kính Đình vỗ vỗ tay cô an ủi: "Vãn Nhi là bảo bối của Lâm gia chúng ta, bé ngoan, đừng quan tâm lời của những người xấu đó."

"Anh, em tới Giang Ninh chưa bao lâu, hẳn là sẽ chưa đắc tội ai đúng không?" Lâm Tập Tập vô cùng nghi ngờ hỏi anh ta.

Lâm Kính Đình thở dài, kiềm chế tức giận trong lòng, dịu dàng nói với Lâm Tập Tập: "Vãn Nhi, việc này rất có khả năng có liên quan đến Phương Ni, sau này em cách xa cô ta một chút, đừng tiếp xúc với cô ta."

Lâm Tập Tập dẫn dụ nửa ngày, cuối cùng mới nghe được lời muốn nghe, tâm trạng tốt đến nở ruột nở gan, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ kinh ngạc, nói: "Thật là cô ta sao? Nhưng vậy thì

cũng quá lộ liễu, em mới cãi nhau với cô ta xong, vừa quay lưng là cô ta đã cho người dạy dỗ em, cách làm này quá ngu ngốc."

Lâm Kính Đình cười lạnh, nói: "Người càng không có hiềm nghi lại càng khả nghi, cô ta là người thông minh, biết hầu hết mọi người đều sẽ nghĩ giống em, cho nên mới càng không sợ hãi gì mà làm."

Lâm Tập Tập trợn mắt há hốc mồm, sau đó khó hiểu hỏi: "Anh, cô ta lợi hại như vậy, anh lại để cô ta bên người, sẽ không sao chứ?"

Lâm Kính Đình nói: "Trước đó đúng là không thành vấn đề, nhưng cô ta dám đánh chủ ý lên em thì đã là vấn đề lớn."

Chương 21

Lâm Kính Đình nói chuyện với Lâm Tập Tập một lúc lâu, mãi đến khi Lý Ngọc bưng canh sâm lên, khuyên anh ta đi ăn cơm, lúc ấy anh ta mới rời phòng đi xuống lầu.

Lâm Tập Tập biết Lý Ngọc có chuyện muốn nói với cô nên tìm một cái cớ bảo Thuý Bình đi, đến khi trong phòng chỉ còn lại hai chị em thì cô mới tủm tỉm nói: “Chị dâu muốn nói gì?”

Lý Ngọc bưng canh sâm ngồi ở mép giường, tỏ vẻ muốn đút cô, Lâm Tập Tập liên tục xua tay nói: “Em có thể tự uống.”

Lý Ngọc lại không để ý, cố chấp giơ thìa lên trước mặt cô, Lâm Tập Tập đành phải há miệng uống sạch, Lý Ngọc vừa đút vừa nói: “Em chồng, lần này em quá lỗ mãng, không cho em đi em cứ nhất quyết đi, kết quả gây ra chuyện lớn như vậy, nếu em thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ? Lần này may mà gặp được Quý công tử, nếu cậu ấy không tình cờ đi qua thì em phải làm sao?”

Lâm Tập Tập chỉ cười tủm tỉm uống canh sâm mà nàng ấy đút, để mặc nàng ấy nhắc mãi.

Lý Ngọc chỉ biết cô đi gây chuyện, lại không biết màn kịch mất tích này từ đầu tới cuối đều là cô tự mình sắp đặt, mà người chân chính biết toàn bộ kế hoạch của cô lại là Quý Du Hồng, người không thân quen với cô lắm. Nhưng dựa vào nhân phẩm của Quý Du Hồng thì tuyệt đối sẽ không bán đứng cô, may mà lúc ấy Quý Du Hồng thiếu cô một ân tình, lần này vừa hay có dịp

dùng tới, nếu không, ở nơi trời xa đất lạ này, cô đúng là không có cách nào làm được hoàn mỹ thế này.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hiện giờ Lâm Kính Đình đã bắt đầu hoài nghi Phương Ni, sau này khẳng định sẽ âm thầm điều tra ả, Phương Ni có nhiều vấn đề như vậy, chỉ cần để Lâm Kính Đình tra ra mấy cái, những ngày tháng sau này của ả chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì, mà Lâm Kính Đình cũng tuyệt đối không tín nhiệm ả thêm lần nữa, thậm chí, có khi còn thu lại đặc quyền mà ả sở hữu trước đó.

Chỉ cần rời xa cô ả này, tỷ lệ tiếp xúc giữa Lâm Kính Đình và người Nhật sẽ giảm rất nhiều, cũng sẽ không trở thành chó săn Hán gian mà người người phỉ nhổ.

Có điều, nếu Lâm Kính Đình thu hồi mọi thứ của Phương Ni, vậy cô có nên đi tranh thủ chút quyền kinh doanh tiệm vải không? Nghĩ tới dáng vẻ khi mình làm bà chủ, Lâm Tập Tập nhịn không được mà phì cười ra tiếng.

Lý Ngọc bị cô doạ cho nhảy dựng, khó hiểu hỏi cô: “Em chồng bị làm sao vậy? Có phải bị doạ choáng váng rồi không, sao lại lúc sợ lúc hét.”

Lâm Tập Tập nén cười, nói: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy ngày hôm nay thật quá thần kỳ.”

Lý Ngọc cười mắng: “Còn thần kỳ, mọi người đều suýt bị em hù chết.”

Uống canh sâm xong, đại phu mà Lâm Kính Đình phái người đi mời cũng tới, bắt mạch cho Lâm Tập Tập xong, nói bị cảm lạnh nhẹ, bốc mấy thang thuốc uống hết là không sao nữa.

Đợi khi mọi chuyện xong xuôi, Lâm Tập Tập trực tiếp tê liệt ngã

xuống giường.

Ổ chăn đã mềm mại lại còn ấm áp, cô rúc mình trong đó, cảm thấy toàn thân ấp lên, bỗng nhiên nhớ tới chiếc áo choàng Quý Du Hồng cho cô mượn, lúc ấy chiếc áo choàng đó cũng mang lại cho cô sự ấm áp vô biên.

Vì vậy bèn ngẩng đầu tìm một vòng trong phòng, phát hiện chiếc áo choàng tối màu đang treo trên giá treo mũ áo, cô không gọi Thuý Bình, tự mình xốc chăn xuống giường, đôi chân trần chạy bước nhỏ vọt tới trước cái giá, nhanh chóng gỡ áo choàng xuống, sau đó ôm nó về ổ chăn, chỉ rời khỏi trong chốc lát là quay lại ngay nên ổ chăn vẫn còn hơi ấm dễ chịu.

Mới đầu cô chỉ mở chiếc áo choàng ra, đặt cạnh gối đầu để nhìn, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào lại cúi đầu ngửi ngửi, mặt trên vẫn phảng phất lưu lại hơi thở đặc trưng của Quý Du Hồng, quen thuộc mà xa lạ, làm cô không tự chủ được mà nhớ lại khung cảnh hai người cùng cưỡi chung một con ngựa lúc chạng vạng.

Loại cảm giác trái tim rung động hụt hẫng vài nhịp này cô chưa từng trải qua, cô hơi mê mang suy đoán, có phải là cảm giác động lòng không?

Lâm Tập Tập tức khắc tỉnh táo lại, phát hiện mình vậy mà lại có tà tâm với nam chính dưới ngòi bút của mình! Thật sự quá đáng khinh!

Cô vội vã quấn áo choàng thành một cục nhét vào ổ chăn, ép mình phải nhắm mắt làm ngơ.

Trong mơ màng, dường như cô cảm nhận được hơi thở quen thuộc đang từ từ bao quanh cô, cô vừa định vươn tay ra thì phát hiện đôi tay mình đã ôm lấy vòng eo của ai đó rồi, cô cúi đầu nhìn nhận thì thấy đối phương mặc quân trang chỉnh đề, hông

đeo đai vũ trang, một bên còn có bao đeo súng.

Người kia là ai, sao cô lại ôm anh, lại còn ôm chặt như vậy.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Chuyện tiếp theo càng hỗn loạn hơn, cô vốn đang ở sau lưng người đàn ông, nhưng chỉ trong chớp mắt, cô đã chạy ra phía trước đối phương, còn bị anh ôm vào trong ngực, cái ôm của người đàn ông cũng thực ấm áp, khiến cô trầm mê trong đó.

Lâm Tập Tập cảm thấy kinh ngạc, muốn ngẩng đầu nhìn rõ bộ dạng của đối phương, người nọ trùng hợp cúi đầu xuống, Lâm Tập Tập lập tức trợn to hai mắt, bởi vì người đàn ông đã chuẩn xác chiếm được môi cô, đầu lưỡi ấm nóng ướt át linh hoạt len vào khoang miệng, khoảng cách của hai người rất gần, đủ để cô thấy rõ dáng vẻ của anh…

Quý Du Hồng!

Lâm Tập Tập đột nhiên bừng tỉnh, nhận ra mình vẫn đang nằm trong ổ chăn ấm áp như cũ, bốn phía không có bóng dáng của người đàn ông lỗ mãng nào, đương nhiên cũng không có Quý Du Hồng.

Hoá ra là mơ…

Cũng may chỉ là mơ…

Không đúng, vì sao có lại mơ một giấc mơ đào hoa như vậy, đối tượng trong mơ lại còn là Quý Du Hồng!

Cô bị làm sao vậy? Trúng tà sao? Hay là từ sâu trong nội tâm cô đã nổi lên suy nghĩ không an phận với người đàn ông này?

Lâm Tập Tập hít một ngụm khí lạnh, thầm cảnh báo chính

mình: “Cô đừng có xằng bậy, đó là nam chính, định mệnh của anh là ở bên nữ chính, không có bất kỳ quan hệ gì với cô cả!

Nghĩ đến đây, cô vội lấy cái áo choàng nhét ở trong chăn ra, xuống giường chạy tới treo nó lại giá treo mũ áo.

Khi trên giường không có đồ của người khác nữa, cuối cũng cô cũng có thể ngủ một giấc an ổn.

Chuyện Lâm Tập Tập bị bắt đi đã để lại cho Lâm Kính Đình một bóng ma tâm lý nghiêm trọng, vậy nên anh ta nhẫn tâm quyết định tạm thời cấm cửa cô, ra lệnh cưỡng chế bắt cô ở trong dinh thự cả ngày, nhiều nhất cũng chỉ cho phép đi lại trong sân một chút.

Lâm Tập Tập tự biết đuối lý, không dám kháng nghị, cả ngày thành thật ở trong nhà ăn ăn uống uống, hoặc là lôi kéo Lý Ngọc và Thuý Bình chơi với cô, ngày tháng trôi qua rất dễ chịu nhưng cũng chán chường.

Hôm nay sau giờ nghỉ trưa, Lâm Tập Tập xuống lầu, thấy Lý Ngọc đang may quần áo, cảm thấy buồn cười: “Chị dâu, sao chị lại may quần áo vậy?”

Lý Ngọc cười trả lời cô: “Đây là vải mang từ Tô Thành tới, chị nghĩ không có việc gì làm nên lấy ra làm mấy bộ quần áo, loại vải này khá dày, thích hợp mặc vào mùa này.”

Lâm Tập Tập mở miệng ngọt ngào khen nàng ấy: “Chị dâu giỏi quá, còn có thể tự may quần áo!”

“Kiểu đơn giản thì may được chứ phức tạp quá thì không thể.” Lý Ngọc khiêm tốn nói tiếp.

Lâm Tập Tập ngẫm nghĩ, hỏi nàng ấy: “Nếu em vẽ ra một kiểu quần áo thì chị có thể chiếu theo đó may một bộ không?”

Lý Ngọc nói: “Có hình dáng để tham chiếu thì hẳn là không thành vấn đề, sao thế, em muốn may quần áo mới à? Vậy nên tìm một tiệm quần áo đặt may thì hơn, vừa nhanh vừa đẹp.”

“Kiểu dáng bây giờ đều cổ quá rồi, em muốn tự mình vẽ ra một cái thật đẹp.” Lâm Tập Tập nói xong thì sai Thuý Bình đến thư phòng lấy giấy bút tới cho cô.

Thuý Bình vội vàng chạy đi, chẳng bao lâu đã quay lại, sau đó đưa bút máy và giấy trắng cho cô.

Trình độ vẽ tranh của Lâm Tập Tập không tồi, hồi tưởng trong đầu một chút rồi quyết đoán hạ bút, sau vài nét bút, bản phác thảo của một chiếc sườn xám tay dài nhanh chóng hiện ra, Lâm Tập Tập lại nghiêm túc vẽ các chi tiết.

Lý Ngọc và Thuý Bình đứng bên cạnh cô nhìn, nhìn nửa ngày mới cau mày đánh giá: “Sao kiểu quần áo này lại lạ thế?”

Lâm Tập Tập cười nói: “Rất đẹp mà, đợi đến khi may xong mặc lên người còn đẹp hơn.”

Sườn xám vẫn chưa chính thức xuất hiện ở thời kỳ này, nhưng qua tầm mười năm nữa, sườn xám sẽ thịnh hành khắp xã hội dân quốc, trở thành loại quần áo yêu thích nhất của các cô gái trong mọi tầng lớp.

Lâm Tập Tập giơ tờ giấy bản thảo lên nhìn, xoay người đưa cho Lý Ngọc: “Chị dâu giúp em làm một bộ đi.”

Lý Ngọc lúng túng nhìn tờ giấy bản thảo trong tay, cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Để chị thử xem.”

Lâm Tập Tập tính toán trong lòng, nếu Quý Du Hồng tra được chứng cứ Phương Ni cấu kết với người Nhật Bản, chắc chắn anh

sẽ không dễ dàng buông tha cho Phương Ni.

Lâm Kính Đình âm thầm điều tra Phương Ni, rất có khả năng cũng tra ra vấn đề lớn, đến lúc đó khẳng định anh ta cũng sẽ không dễ dàng buông tha ả.

Bất luận kết quả thế nào, Phương Ni đều sẽ không có kết cục tốt, nghĩ đến đây, Lâm Tập Tập cảm thấy an tâm.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Phương Ni gặp chuyện, Lâm Kính Đình đương nhiên sẽ lấy lại tiệm vải, đến lúc đó Lâm Tập Tập lại nghĩ cách thu tiệm vải về tay, cô nghĩ kỹ cả rồi, có tiệm vải, cô sẽ có thể khai thác thị trường may mặc, dựa vào con mắt của người hiện đại như cô, nhất định có thể dẫn đầu xu hướng thời trang.

Nghĩ chung quy vẫn là nghĩ, muốn thực hiện được vẫn có những khó khăn nhất định.

Lâm Tập Tập phát hiện gần đây tâm trạng anh trai cô rất xấu, không biết là vì Phương Ni hay việc kinh doanh khác xảy ra vấn đề, tóm lại ngày nào sắc mặt anh ta cũng u ám.

Mãi cho đến khi Lâm Tập Tập nhìn thấy tin tức trên báo mới hiểu ra, hoá ra sau khi tỉnh Giang Tô tuyên bố độc lập, chính sách mới nhanh chóng được ban hành, trong đó có một văn bản quy định rõ ràng, cấm hút và buôn bán thuốc phiện.

Thì ra là đã bắt đầu cấm thuốc lá.

Quy định này liên quan mật thiết đến việc kinh doanh của Lâm Kính Đình, anh ta hẳn là nóng lòng muốn giận điên.

Lúc này có lẽ đã có người bắt đầu nhằm vào Lâm Kính Đình, muốn anh ta đóng cửa mấy tiệm thuốc phiện, cho rằng sự tồn

tại của nó là khối u ác tính còn sót lại của xã hội cũ, cần phải loại bỏ nó.

Lâm Tập Tập còn chưa biết làm cách nào để khuyên nhủ anh ta, bảo anh ta chủ động từ bỏ tiệm thuốc phiện, kết quả Phương Ni bên kia đã xảy ra chuyện trước.

Chạng vạng hôm nay, Lâm Tập Tập, Lâm Kính Đình và Lý Ngọc đang ngồi vào bàn ăn cơm chiều, bỗng nhiên có một người làm vội vã chạy tới, nói Phương Ni bị người của Quý Du Hồng bắt đi, chưa rõ nguyên nhân!

Lâm Kính Đình sững sờ tại chỗ, Lâm Tập Tập ngồi một bên nghe thấy lại âm thầm vui mừng, chắc là Quý Du Hồng nắm được chứng cứ xác thực rồi nên mới ra tay bắt người.

Chương 22

Edit: Cam

Từ khi Lâm Kính Đình bắt đầu tới Nam Kinh buôn bán, Phương Ni đã đi theo anh ta, tuy Lâm Kính Đình chưa từng cho ả danh phận, nhưng tình cảm đôi lứa nhiều năm như vậy, không thể nói bỏ là bỏ.

Chuyện ầm ĩ của Lâm Tập Tập tuy thành công ly gián tình cảm của hai người, nhưng cũng không hoàn toàn xé rách mặt ngoài, Lâm Kính Đình nghe thấy tin tức Phương Ni bị bắt đi xong vẫn rất coi trọng.

“Đang yên đang lành, sao nói bắt là bắt? Rốt cuộc Quý Du Hồng đang làm cái quỷ gì?” Lâm Kính Đình có chút không đè nén được tình khí của mình, quan hệ giữa anh ta và cha con nhà họ Quý trước nay không có xung đột, lần này vì chuyện cấm thuốc lá mà hai bên như nước với lửa, ở thời điểm mấu chốt này lại bắt người phụ nữ của anh ta đi, dưới con mắt của Lâm Kính Đình, đây rõ ràng là khiêu khích và sỉ nhục.

Sau khi người làm của tiệm vải thuật lại sự tình xong, Lâm Kính Đình có chút đứng ngồi không yên, giận đến nỗi đầu bốc khói như tàu hoả, anh ta cho rằng cha con nhà họ Quý khinh người quá đáng.

Xảy ra loại chuyện này, thật sự ảnh hưởng đến ăn uống, Lâm Tập Tập nhìn món ngon trên bàn ăn, âm thầm thở dài, nói: “Anh, anh đừng tức giận, theo lý mà nói, Quý Du Hồng là bộ đội

tác chiến, không có quyền tuỳ tiện bắt người, nếu anh ta dám công khai bắt người, khẳng định là được bên trên trao quyền, quân đội không phải nha môn bình thường, bọn họ xuất hiện chứng tỏ Phương Ni nhất định đã phạm phải vụ án hình sự không tầm thường."

Lâm Kính Đình vốn đang đi qua đi lại ở phòng ăn, nghe Lâm Tập Tập phân tích

xong, không khỏi đi đến bên cạnh cô, nói: "Vãn Nhi đột nhiên thông minh lên?"

Lâm Tập Tập bĩu môi tỏ ý không hài lòng: "Em vẫn luôn rất thông minh!"

Lâm Kính Đình cũng không phản bác, trước nay anh ta vẫn luôn cảm thấy em gái mình có muôn vàn điểm tốt, nhất định cũng rất thông minh, ra nước ngoài du học hai năm trở về, càng đáng kinh ngạc hơn, anh ta trầm tư một lát rồi nói: "Anh đến phủ Đô Đốc xem tình huống cụ thể trước."

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Thấy Lâm Kính Đình hấp tấp định ra cửa, Lý Ngọc vội gọi người đưa áo khoác tới, phủ thêm cho anh ta, cũng nhỏ giọng nhắc nhở: "Tính tình cha không tốt, anh hỏi thăm sự tình đừng trực tiếp quá."

Lâm Kính Đình liếc nàng ấy một cái, nói: "Tất nhiên là anh biết."

Lâm Tập Tập đi theo anh ta ra ngoài được một đoạn, thấy Lý Ngọc không theo kịp bèn nhỏ giọng hỏi anh cô: "Anh, anh thật sự thích Phương Ni sao?"

Lâm Kính Đình bất ngờ vì tự nhiên cô lại hỏi như vậy: "Sao lại hỏi cái này?"

“Nếu không phải yêu thật thì anh khẩn trương vì cô ta thế này làm gì?” Lâm Tập Tập nói.

Lâm Kính Đình đáp: “Anh là giận cái tên Quý Du Hồng kia ngồi lên đầu anh thôi.” Tạm dừng một chút, anh ta lại nói: “Mấy thứ như tình yêu chỉ có người trẻ tuổi bọn em mới coi trọng.”

Lâm Tập Tập nhún vai, lại dặn dò: “Anh, nếu chưa biết nguyên nhân cụ thể thì anh đừng vội bảo lãnh cho Phương Ni.”

Lâm Kính Đình thấy buồn cười, bản thân là người lăn lộn trong xã hội tự nhiên lại rơi vào tình thế để cho một cô gái nhỏ nhọc lòng vì anh ta, lại cảm thấy cô như vậy vô cùng đáng yêu, tuy cô dặn dò đều là làm chuyện thừa thãi nhưng vẫn cười nói: “Biết rồi, nghe Vãn Nhi hết.”

Trở lại phòng, thấy Lý Ngọc ngồi trên bàn ăn mặt mày buồn bực, Lâm Tập Tập đi qua vỗ vỗ vai nàng ấy, nói: “Chị dâu buồn cái gì? Cô nàng kia bị bắt, chúng ta nên vui mới đúng chứ.”

Lý Ngọc nói: “Nhưng em không thấy sao, anh em một khắc cũng ngồi không yên mà chạy đi rồi, trong lòng anh ấy vẫn có cô ta.”

“Em thấy nếu Phương Ni bị quân đội bắt đi, chuyện chắc chắn sẽ không đơn giản, nếu cô ta phạm phải chuyện lớn, anh em khẳng định sẽ không ngốc đến nỗi tiếp tục đối tốt với cô ta nữa.” Lâm Tập Tập bưng bát cơm của mình lên, thấy cơm đã nguội, bèn bảo Thuý Bình đem đồ ăn vào phòng bếp hâm nóng.

Quay đầu lại thấy Lý Ngọc vẫn buồn bã ỉu xìu, nói: “Chúng ta ăn cơm đi, vì một người không liên quan mà bỏ bữa, rất không đáng nha.”

Lý Ngọc thở dài, đợi người ở phòng bếp bưng đồ ăn đã được hâm nóng lên, hai người chị dâu em chồng lại tiếp tục hưởng thụ bữa

tối của bọn họ.

Lâm Kính Đình đi không bao lâu đã quay trở về, ở bên phủ Đô Đốc, đúng là Lý Điền Dã đã phê chuẩn lệnh bắt giữ cho Quý Du Hồng, với danh nghĩa là tội cấu kết với địch.

Lâm Kính Đình hơi sững sờ, người phụ nữ vẫn luôn ngủ bên người anh ta sao lại thành tội phạm cấu kết với địch? Việc này quá mức nghiêm trọng, sau khi anh ta biết cũng không dám tiếp tục truy hỏi, cho nên chẳng bao lâu đã quay trở về.

Lâm Kính Đình vốn không định nói chuyện này cho hai người phụ nữ trong nhà, nhưng vừa trở về đã thấy hai người mong ngóng chờ đợi mình, anh ta chỉ đành đuổi người hầu xung quanh đi, kể lại chuyện anh ta nghe được ở phủ Đô Đốc.

Lý Ngọc sợ tới mức che miệng lại, Lâm Tập Tập tuy biết rõ trong lòng nhưng vẫn giả vờ bất ngờ: "Vậy anh có hỏi rõ chuyện là thế nào không?"

Lâm Kính Đình nói: "Đô đốc chỉ nói như vậy, tình huống cụ thể ông ấy cũng không rõ lắm." Im lặng một hồi, anh ta lại nói: "Xảy ra loại chuyện này, anh nhất định cũng sẽ bị liên luỵ, có lẽ ngày mai bọn họ sẽ đến đưa anh đi hỏi chuyện, các em đừng quá căng thẳng, chuyện của Phương Ni anh không biết gì cả, cũng chưa từng tham gia, bọn họ hẳn là sẽ không làm anh khó xử."

Tất nhiên Lâm Tập Tập biết chuyện này không liên quan gì đến Lâm Kính Đình, Phương Ni tiếp xúc với người Nhật Bản, từ trước đến này đều lén lút, nếu không phải Lâm Tập Tập chen chân vào, người khác cũng rất khó phát hiện, kể ra thì hiệu suất làm việc của Quý Du Hồng rất nhanh, mới có mấy ngày đã có chứng cứ bắt người.

Nhưng nếu Phương Ni chó cùng rứt giậu cắn ngược lại Lâm Kính Đình một nhát, chuyện có lẽ sẽ không ổn.

Lâm Tập Tập nghĩ thầm, có phải cô nên tìm cơ hội đi gặp Quý Du Hồng một lần không?

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đêm nay dinh thự nhà họ Lâm không ai ngủ yên được, sáng sớm Lâm Kính Đình đã ra ngoài làm việc, Lý Ngọc cả ngày mặt ủ màu chau, cuối cùng vẫn là Lâm Tập Tập ám chỉ cho nàng ấy, bảo nàng ấy đến phủ Đô Đốc chờ tin tức, nếu Lâm Kính Đình thật sự bị bắt đi thì Lý Ngọc còn có thể ở gần đó cầu xin.

Lúc này Lý Ngọc mới nhớ tới tác dụng của mình, từ trước đến nay gặp chuyện gì nàng ấy cũng có thói quen nghe theo đàn ông, chưa từng có chủ kiến của mình, giờ đây nếu không phải Lâm Tập Tập nói, nàng ấy cũng không thể nghĩ ra mình có thể giúp đỡ, vì vậy vội vàng sửa soạn ra cửa.

Lâm Tập Tập ngồi một mình chán chết hồi lâu rồi bảo Thuý Bình gói áo choàng trong phòng cô lại, cô muốn trả đồ cho chủ.

Thuý Bình nghe nói cô muốn ra ngoài, khẩn trương khuyên nhủ: “Tiểu thư, đại thiếu gia còn cấm cửa cô đó.”

Lâm Tập Tập nhận lấy bọc đồ, nói: “Hiện giờ không phải thời điểm bình thường, có ai rảnh quản chuyện cấm túc nữa, hơn nữa lần này chị có chuyện quan trọng phải làm.”

Thuý Bình nói: “Em đi theo cô.”

Tất nhiên là Lâm Tập Tập không cho cô ấy đi theo, bởi vì một chiếc xe khác trong nhà vừa mới bị Lý Ngọc dùng rồi nên Lâm Tập Tập định đi thuê xe ngựa, nhưng những người trong nhà vẫn còn bóng ma tâm lý với xe ngựa, không dám cho cô ngồi, cuối cùng đành bảo bà Trần kêu người đến tiệm thuốc phiện lân cận điều một cái xe đến cho cô.

Lâm Tập Tập hiển nhiên không đi tìm Quý Du Hồng, cô mang theo áo choàng của Quý Du Hồng đi tìm Tần Mộng.

Nhà Tần Mộng ở quận Huyền Vũ, nằm cạnh hồ Huyền Vũ, Tần trạch cũng là lâm viên có kiến trúc xa hoa lộng lẫy, nhưng vẫn không thể so với đại trạch nhà họ Lâm.

Lâm Tập Tập tới cửa lớn nhà họ Tần, bảo gã sai vặt giúp cô đi truyền tin, không chờ bao lâu, Tần Mộng vội chạy ra chào đón.

Lâm Tập Tập phát hiện Tần Mộng rất thích cười, bất kể là khi nào cũng thấy nàng cười tủm tỉm, làm người ta vừa nhìn đã thấy thân thiết.

Tần Mộng mời Lâm Tập Tập đến đình viện mà nàng ở, Lâm Tập Tập chưa từng tới đây, nhưng lại quen thuộc mới mỗi một cảnh vật nơi này, truyện cô viết theo góc nhìn của Tần Mộng, cho nên cô không chỉ quen thuộc với tính cách của Tần Mộng mà còn rất quen thuốc với hoàn cảnh sinh sống của nàng.

Thuý Trúc Viện là một toà viện rất đẹp, trong sân chỗ nào cũng trồng các loại trúc khác nhau, ngay cả phòng ở cũng chủ yếu làm từ cây trúc.

Mỗi lần gió thổi tới, toàn bộ sân đều vang lên tiếng lá trúc xào xạc, khi gió lớn, tiếng xào xạc càng mãnh liệt như tiếng sóng võ, cực kỳ động lòng người.

Khi Lâm Tập Tập bước vào chỉ có gió nhẹ nên tiếng lá trúc lay động không lớn, nhưng vẫn khiến Lâm Tập Tập đứng nhìn hồi lâu.

Sở thích của nữ chính trong tác phẩm thông thường đều là chiếu theo sở thích của tác giả, cô tạo ra môi trường sống cho Tần Mộng như thế này, bản thân cô cũng cực kỳ thích.

Tần Mộng cười nói: “Tôi còn đang nghĩ lúc nào mới có thể gặp lại cô đây, không ngờ cô đã tới tìm tôi, cô nói xem chúng ta như vậy có tính là tâm linh tương thông không.”

Trong sân có một bộ bàn ghế, cả bàn và ghế đều được làm từ trúc, đúng là phù hợp với khung cảnh, thực sáng tạo.

Tần Mộng mời cô ngồi xuống cạnh bàn, lại bảo người hầu pha một ấm trà, trên bàn bày hai đĩa điểm tâm tinh xảo, nàng rất nhiệt tình đẩy đến trước mặt Lâm Tập Tập mời cô ăn.

Lâm Tập Tập xua tay tỏ vẻ mình vẫn còn no.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Bữa tiệc ngày đó tôi với cô vừa gặp mà như đã quen lâu, cô cho tôi cảm giác vô cùng thân thiết, tôi còn đang nghĩ xem nên lấy cớ gì để ra ngoài tìm cô, không ngờ cô đã tới rồi, thật tuyệt quá.” Tần Mộng vẫn ngồi đó biểu đạt niềm vui sướng của mình.

Lâm Tập Tập nghe xong thấy hơi xấu hổ, bởi vì cô đến đấy tìm Tần Mộng chủ yếu là có việc muốn nhờ, không phải thật sự tới tìm nàng chơi.

Lâm Tập Tập đặt bọc đồ lên mặt bàn, vừa mở ra vừa nói với Tần Mộng: “Thật ra lần này tôi tới là có việc muốn làm phiền cô, lần trước Quý công tử cho tôi mượn một chiếc áo choàng, tôi không biết trả cho anh ta thế nào, vì vậy vẫn luôn để ở nhà, hôm nay đột nhiên nhớ ra cô hẳn là có thể giúp tôi trả cho anh ta, nên tới đây tìm cô.”

Tần Mộng nghe xong chớp chớp mắt, giả vờ cả giận nói: “Hay lắm, hoá ra là có việc sai sử, uổng công tôi vui vẻ một hồi.”

Lâm Tập Tập cười nói: “Đúng là tới trả áo choàng, nhưng trả

xong rồi là có thể chơi với cô."

Tần Mộng cũng không ngốc, trả lời: "Nếu tôi không giúp cô trả áo choàng này thì cô sẽ không chơi với tôi à?"

"Vậy cô có giúp tôi hay không?" Lâm Tập Tập hỏi.

Tần Mộng bĩu môi, cố ý nói: "Không giúp không giúp, muốn trả thì cô tự tìm anh ta đi, nhà bọn họ ở con phố bên cạnh, đi từ cửa sau qua rất gần."

Lâm Tập Tập bất đắc dĩ nhìn nàng, thầm nghĩ Tần Mộng diễn còn giỏi hơn cả cô.

Không có cách nào, cô chỉ có thể tiếp tục diễn: "Chị yêu… Xin chị đó."

Không ngờ lúc này Tần Mộng đột nhiên thu lại nụ cười, cúi người kéo gần khoảng cách giữa hai người, nghiêm túc nhìn cô, sau đó hạ giọng nói: "Muốn tôi giúp cô trả áo choàng cũng được, nhưng trước tiên cô nói cho tôi nghe xem, cô nói tiếng phổ thông lưu loát thế là thế nào?"

Lâm Tập Tập:…

Chương 23

Trong nháy mắt, Lâm Tập Tập cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh xuống đầu, đột nhiên nổi hết cả da gà.

Tuy đã chuẩn bị thú nhận thân phận với Tần Mộng từ trước, nhưng tiền đề phải là Lâm Tập Tập tự mình chủ động thú nhận. Là một người biết rõ tình tiết phía sau, cô vẫn luôn cho rằng mình có thể khống chế tốt các phân đoạn, cho nên khi đối mặt với sự chất vấn bất thình lình của Tần Mộng, Lâm Tập Tập có chút sững sờ.

Giờ khắc này cô mới ý thức được, mặc dù thế giới này là thế giới trong sách do cô viết ra, nhưng hiện giờ nó cũng là một thế giới tồn tại một cách chân thật, ở nơi này, mỗi một con người mỗi một sự kiện, kể từ sau khi cô xuyên vào đã thoát khỏi sự khống chế của cô, tự do phát triển theo quỹ đạo của riêng bọn họ rồi.

Cô cho rằng mình có thể dễ dàng nhìn thấu mọi người, nhưng thật ra người khác cũng có thể nhìn thấu cô, cô đã không còn là tác giả có được góc nhìn của thượng đế nữa, mà là một quân cờ bé nhỏ hoà mình vào thế giới rộng lớn này.

Tần Mộng trước mặt vẫn bình thản như cũ tiếp tục nói: “Sao lại ngây ngốc rồi? Có muốn tôi giúp cô nhớ lại, có phải sau khi đi du học cô đã học được những kiến thức tân tiến không? Du học chính là một cái cớ không tồi, bất kể sự thay đổi gì đều có thể đổ cho nó, về phương diện này tôi chính là tiền bối của cô đấy.”

Lâm Tập Tập hít một hơi, đúng là cô có miêu tả Tần Mộng là

người hoạt bát phóng khoáng, cũng là người khôn khéo am hiểu sâu sắc về thế đạo, cho nên nàng mới có thể thuần thục đại thắng trong trạch đấu của Tần trạch.

Hiện giờ xem ra, nàng không chỉ khôn khéo mà còn phúc hắc nữa!

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Tập Tập có chút thẹn quá hoá giận, nếu biết sớm thì nên viết nàng ngu xuẩn một chút rồi!

Vuốt mặt, Lâm Tập Tập nói: “Nếu tôi nói tôi đột nhiên lĩnh ngộ thì cô có tin không?”

Tần Mộng trả lời như chém đinh chặt sắt: “Nhất định không có khả năng.”

Lâm Tập Tập nhướn mày, nói: “Vậy cô có thể nói cho tôi nghe trước, vì sao cô lại nghe hiểu “tiếng phổ thông” không?”

Tần Mộng trợn to hai mắt: “Còn phải hỏi sao? Bởi vì chúng ta là đồng hương đó!” Cuối câu còn dùng chữ đó, nàng có vẻ rất kích động: “Trong bữa tiệc tôi đã đoán được rồi, nhưng khi đó không có cơ hội nói, mấy ngày nay cô lại không tới tìm tôi, tôi cũng không ra được, tôi nôn nóng sắp điên cả lên rồi!”

Lâm Tập Tập đánh giá nàng từ trên xuống: “Không nhìn ra cô nôn nóng chỗ nào cả.”

Tần Mộng dùng ngón tay gõ gõ lên bàn, nghi hoặc hỏi cô: “Có điều, lúc biết tôi và cô giống nhau, sao cô còn bình tĩnh như vậy được? Chẳng lẽ cô cũng đã nhận ra từ trước?”

Thật ra đây cũng là điểm mà cho tới nay Lâm Tập Tập tương đối rối rắm, cô đã chuẩn bị thú nhận với Tần Mộng, nhưng phải

dùng phương thức gì để thú nhận thì cô vẫn luôn lưỡng lự.

Tuy hai người đều là xuyên việt, nhưng một người là hiện thực còn một người là hư cấu ra, đúng ra mà nói, bọn cô là người ở hai thế giới khác nhau xuyên đến cùng một thế giới, quan hệ phức tạp như vậy cô phải giải thích thế nào? Nếu trực tiếp nói với Tần Mộng: Cô là nhân vật mà tôi viết ra, là tôi đặc biệt sắp đặt cho cô xuyên tới đây. Loại lời nói này, Tần Mộng nghe xong sẽ trực tiếp liều mạng với cô, làm không khéo thì nhận thân không thành lại còn kết thù.

Cô phải giấu giếm một cái gì đó cho thích hợp.

Nghĩ đến đây, Lâm Tập Tập gật đầu, tỏ vẻ cao thâm khó đoán nói: "Tôi không chỉ biết cô là người xuyên việt, tôi còn biết trước khi xuyên qua cô tên Giản Mộng, là một nhà nghiên cứu súng ống, học thức uyên bác, cực kỳ tài giỏi."

Vẻ mặt Tần Mộng như bị sét đánh trúng, đột nhiên nắm lấy tay cô, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nói, có phải cô là lâu la do đại thần xuyên việt phái tới, có phải cô làm nhiệm vụ không thông thạo, trời xui đất khiến thế nào ném tôi tới nơi này, bây giờ cô phát hiện mình thất trách cho nên đuổi tới đền bù sai lầm? Tôi nói cho cô biết, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô, trừ phi cô lập tức đưa tôi trở về!"

Lâm Tập Tập:...

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Dùng sức gỡ tay nàng ra, Lâm Tập Tập bất đắc dĩ nói: "Chị gái à, cô có thể đừng tưởng tượng doạ người như vậy được không?! Chúng ta nói chuyện bình thường thôi không tốt sao?"

Tần Mộng trợn trừng mắt, nói: "Cô cảm thấy chúng ta thế này được xem là bình thường à?"

Lâm Tập Tập nghẹn họng một chút, cười mỉa hai tiếng nói: "Hoàn cảnh chung tuy không bình thường, nhưng chúng ta cần phải giữ tâm thế bình thường thì mới có thể phân tích và giải quyết vấn đề một cách khôn ngoan, cô thấy đúng không?"

Tần Mộng đúng là nhanh chóng bình tĩnh lại, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: "Cô thật sự không phải đến đưa tôi trở về?"

"Tin tôi đi, tôi còn muốn trở về hơn cô." Ngày tháng không có di động, không có wifi quả thực làm người ta tuyệt vọng.

Náo loạn một hồi, cuối cùng Tần Mộng cũng tìm lại suy nghĩ bình thường, hỏi cô: "Vậy sao cô biết chuyện của tôi?"

Lâm Tập Tập thở dài, nói: "Thật ra tôi xuyên vào một cuốn tiểu thuyết mà cô là nữ chính trong cuốn sách đó, còn cô là xuyên từ hiện đại về dân quốc."

Tần Mộng sững sờ, ngơ ngác nhìn cô nửa ngày mới gian nan lặp lại lời nói: "Hoá ra tôi chỉ là nhân vật hư cấu trong một cuốn sách? Cho nên nói đúng ra thì tôi thật ra không phải người?"

Lâm Tập Tập nói: "Không không không, trong cuốn sách đó cô tuyệt đối là con người hàng thật giá thật, tính cách của cô cực kỳ hoàn mỹ, lại là một người vừa xinh đẹp vừa có mị lực."

Tần Mộng vẫn tiếp tục sững người, ngay khi Lâm Tập Tập cho rằng nàng chịu đả kích quá lớn nên ngốc luôn rồi thì lại nghe nàng nói: "Tác giả viết cuốn sách này có phải trong đầu có hố không?"

Lâm Tập Tập trong đầu có hố:...

"Một nhà nghiêm cứu thế kỷ mới cả ngày thành thành thật thật ở trong phòng thí nghiệm xuyên về thời kỳ dân quốc, đây là giả

thiết kỳ lạ quái quỷ gì thế? Đột phá ở đâu? Đáng yêu ở đâu? Người đó không đặt tâm vào à mà viết ra một cuốn truyện như vậy?"

Đầu gối liên tiếp trúng vài mũi tên khiến Lâm Tập Tập suýt thì khuỵu xuống, cô ổn định tin thần, giãy giụa tự cứu bản thân, nói: "Thực ra cuốn truyện này của người đó vẫn rất được đón đọc, dẫu sao thì kỹ năng này của cô cũng coi như bàn tay vàng."

Tần Mộng bày ra bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc nữa, nói: "Bảo một thiên kim tiểu thư cửa lớn không thể ra, cửa nhỏ không thể bước đi chế tạo phi cơ đại pháo cứu vớt thế giới sao? Không khả thi mấy!"

Lâm Tập Tập:...

Bóp chết nữ chính do mình viết ra có tính là phạm pháp không?!

Tần Mộng nhìn Lâm Tập Tập nói: "Thế sao cô lại tiến vào?"

Cuối cùng cũng nghe được câu đối thoại bình thường, Lâm Tập Tập thở dài, đáp: "Tôi cũng không biết, ngủ một giấc tỉnh lại đã tới nơi này."

Tần Mộng đồng cảm sâu sắc với những gì cô trải qua, lại nắm tay cô: "Cô đừng quá tuyệt vọng, hãy nghĩ về điểm tốt đi, cô xem như hack rồi, ít nhất cô đã biết cốt truyện."

"Thực xin lỗi, truyện này tôi cũng chỉ mới đọc một nửa thôi." Điểm này cô không nói dối, truyện của cô đúng thật chỉ mới viết được một nửa.

Tần Mộng:...

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đôi chị em cá vàng bụng bọ cứ ngồi cùng nhau như thế, bi ai ba giây cho sự bi thảm mà cả hai trải qua.

Tần Mộng không hổ là bước ra từ phòng nghiên cứu, tố chất tâm lý cực kỳ tốt, dù cho thế giới quan vừa bị đập đi xây lại thì sau khi bình ổn cảm xúc, chẳng mấy chốc nàng đã khôi phục lý trí.

Tiếp theo đó chính là thời gian hai người đồng hương đã được kết nối ám hiệu trao đổi tin tức với nhau.

Vì để che giấu thân phận tác giả của mình nên có một vài chuyện Lâm Tập Tập không nói hết ra, nhưng về cơ bản vẫn kể đại khái cốt truyện cho Tần Mộng nghe.

“Cho nên mục tiêu bây giờ của cô là giúp Lâm Kính Đình tẩy trắng?” Tần Mộng buồn cười nhìn cô: “Cô thật sự thảm hơn tôi nhiều, phải biết rằng không bao lâu nữa Lâm Kính Đình sẽ hắc thành than củi, có tẩy bao nhiêu cũng là nước mực mà thôi.”

Lâm Tập Tập nhíu mày nói: “Thật ra cũng không khoa trương như vậy, chỉ cần để anh ta rời xa một vài người, dẹp quán thuốc phiện, ít đối đầu với bọn người Quý Du Hồng thì hẳn là sẽ không sao nữa.”

Tần Mộng cười lạnh: “Vài chuyện mà cô nói, tuỳ tiện lấy một cái ra cũng là khó như lên trời.”

Lâm Tập Tập lập tức nhụt chí: “Chẳng lẽ chúng ta không phải chiến hữu sao? Chuyện còn chưa bắt đầu cô đã đả kích tôi như vậy mà coi được à?”

Trước đó khi cô viết về Tần Mộng sao lại không phát hiện, Tần Mộng không chỉ là thần đồng, là phúc hắc, mà nàng còn độc miệng nữa vậy, mỗi lần mở miệng đều khiến người ta muốn bóp chết nàng!

Hai người nói chuyện đến tận trưa, Tần Mộng tất nhiên không thể thả Lâm Tập Tập đi dễ dàng, nhưng Lâm Tập Tập lo lắng cho Lâm Kính Đình, muốn trở về xem tình hình, vì thế hai người lại giằng co một hồi, mãi đến khi Tần Mộng nói: "Lần này bà nội Quý Du Hồng ngã bệnh, cứ cách hai ngày anh ta sẽ về nhà thăm bà một chuyến, hôm qua tôi đến không gặp anh ta, chắc chắn hôm nay anh ta sẽ về, không phải cô tới trả áo choàng sao? Không muốn gặp anh ta à?"

Hôm nay Lâm Tập Tập đặc biệt cầm áo choàng tới tìm Tần Mộng là muốn tìm hiểu hành tung của Quý Du Hồng, bây giờ nghe nói có thể gặp Quý Du Hồng, nhất định cô sẽ không bỏ qua cơ hội này, vì vậy liền ỡm ờ ở lại ăn cơm trưa.

Sau khi ăn xong, hai người dời bước đến giường La Hán trong phòng khách nghỉ trưa, Tần Mộng lải nhải về chuyện mà nàng thấy sau khi đến đây, còn có đám người nhà kỳ lạ của nàng nữa, những chuyện đó Lâm Tập Tập đều biết, tối qua cô ngủ không ngon, giờ lại nghe Tần Mộng lảm nhảm bên tai, tiếng lảm nhảm khiến cô mơ màng buồn ngủ.

"Tôi bảo người đến nhà họ Quý truyền lời với Quý Du Hồng, bảo anh ta nếu có về thì sang đây một chuyến." Cuối cùng Tần Mộng cũng nói câu khiến Lâm Tập Tập thấy hứng thú.

Cô xoay người ngồi dậy, nói với Tần Mộng: "Anh ta có thể tự do vào viện của cô à?"

Tần Mộng gật gật đầu, bất đắc dĩ nói: "Anh ta là "người ngoài" mà tôi hay gặp nhất, cô cũng biết đấy, hai nhà chúng tôi đều hy vọng chúng tôi có thể ở bên nhau, cho nên lần nào anh ta tới tìm tôi cũng chẳng có ai ngăn trở cả."

Lâm Tập Tập đột nhiên nhớ tới nụ hôn nồng nhiệt trong mơ lần trước, tim lại đập lỡ một nhịp nên ho nhẹ một tiếng, hỏi Tần Mộng: "Vậy rốt cuộc cô có ý gì? Cứ kéo dài vậy sao?"

Tần Mộng thả tay: “Tôi chẳng có cảm giác gì với anh ta cả, trước đó vì để tỏ thành ý nên tôi đề nghị nói chuyện yêu đương với anh ta trước, cô biết anh ta nói thế nào không?”

Lâm Tập Tập buồn cười hỏi: “Nói thế nào?”

“Anh ta nói anh ta không rảnh!” Tần Mộng cười nhạo nói: “Có phải buồn cười lắm không, trước khi kết hôn thái độ đã cho có lệ như vậy, cô bảo sau khi kết hôn anh ta có thể tốt hơn chỗ nào? Dù sao tôi cũng không có hứng thú gả cho anh ta, có thể kéo dài một ngày thì cứ kéo đi, may mà anh ta bận bịu công chuyện rất nhiều, vốn chẳng có thời gian cưới vợ.”

Những điều Tần Mộng nói cô đều biết, nhưng lúc nghe Tần Mộng chính miệng bày tỏ ý kiến cá nhân về Quý Du Hồng thì trong lòng Lâm Tập Tập lại có chút khó chịu, thầm nghĩ tôi viết nam chính đâu có kém như vậy, chẳng qua anh ta có tinh thần trách nhiệm tương đối nặng lại yêu nước mà thôi.

Chương 24

Hơn ba giờ chiều vẫn không chờ được Quý Du Hồng xuất hiện, ngay cả Tần Mộng cũng thấy lạ: "Anh ta rất hiếu thuận, ngày thường dù có bận công tác thì lâu lâu cũng sẽ về thăm mẹ và bà nội anh ta, dạo này bà nội anh ta bệnh nên cứ cách hai ngày sẽ trở về một chuyến, vậy mà hôm nay lại không về." Nói tới đây nàng nhún vai: "Chậc chậc, xem ra hai người không có duyên rồi."

Lâm Tập Tập:...

Sao những lời này nghe kiểu gì cũng làm người khác khó chịu thế nhỉ?

Lâm Tập Tập bước xuống giường La Hán, tiện tay vuốt lại nếp nhăn trên quần áo, nói: "Vậy tôi về trước, tôi phải đi xem xem tình hình anh tôi bên kia thế nào rồi."

Tần Mộng lười nhác vươn vai xuống giường theo, chuẩn bị tiễn cô, thấy dáng vẻ tâm sự nặng nề, Tần Mộng cũng muốn an ủi một chút, nhưng lời nói ra lại không liên quan gì tới an ủi cả: "Dù nhà họ Lâm có xảy ra chuyện cũng không sao, nếu chúng ta đã là đồng hương, tôi chắc chắn sẽ che chở cô, đến lúc đó tìm một toà viện nhỏ để ở, nuôi cô trong đó, lúc tôi rảnh sẽ qua đó trò chuyện với cô, cũng khá tốt."

"Cô lo thu nạp hậu cung của mình đi, lại còn nói chuyện với tôi, ai cần chứ." Lâm Tập Tập nói xong còn liếc nàng một cái, dẫn đầu đi ra khỏi phòng.

Hai người một trước một sau đi ra sân, Tần Mộng kéo tay áo cô kè mặc cả với cô: “Ngay mai đến đây đi đến đây đi đến đây đi đến đây đi.”

Lâm Tập Tập nghiêng đầu nhìn nàng, phát hiện cô gái bề ngoài nhu ngược nội tâm khôn khéo phúc hắc vậy mà lại cao hơn cô nửa cái đầu, trong lòng cảm thấy không cân đối, quyết đoán từ chối: “Không tới.”

Tần Mộng ôm lấy cô: “Đừng như vậy mà, ở nơi này tôi chỉ thân với mỗi cô thôi, sao cô lại nhẫn tâm thế chứ.”

Lâm Tập Tập cố sức tránh khỏi nàng, lạnh giọng nói: “Nhưng tôi không thân với cô.”

“Vậy ngày mai có đến nữa không?” Tần Mộng hỏi.

Lâm Tập Tập lắc đầu.

“Ngày kia thì sao?” Tần Mộng chưa từ bỏ ý định.

Lâm Tập Tập tiếp tục lắc đầu.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Vậy hôm nào mới đến?” Tần Mộng bĩu môi, bày ra biểu cảm nếu cô dám nói không tới thì tôi khóc ngay cho cô xem.

Lâm Tập Tập cười nhạt, dùng lời lúc nãy của nàng để chặn miệng nàng: “Cô ngoan ngoãn ở đây đợi, đợi ngày nào đó tôi rảnh sẽ tới trò chuyện với cô.”

Tần Mộng: …

Hai người vừa đi đến cạnh cái cổng hình vòm ngoài sân thì thấy

một người đi về phía họ, Lâm Tập Tập nhìn kỹ, đúng là người đàn ông khiến cô đợi cả một buổi chiều kia.

Quý Du Hồng quân trang chỉnh tề, dù có bụi bặm vì vội vã đi đường thì cũng không hề tỏ ra mệt mỏi chút nào, nhìn thấy Lâm Tập Tập đứng bên cạnh Tần Mộng, anh có chút bất ngờ, sau đó rất lịch sự mà chào hỏi hai vị tiểu thư.

Tần Mộng và Quý Du Hồng tương đối thân quen, giọng điệu nói chuyện cũng khá tuỳ tiện: "Còn tưởng hôm nay anh cũng không về nữa chứ, chúng tôi đã đợi anh cả buổi chiều đấy."

Lúc này Quý Du Hồng đến đây cũng là vì việc này, anh vừa về nhà thăm bà nội đã nghe người hầu nói Tần Mộng có gửi lời nhắn với anh, bảo anh nhất định phải sang nhà họ Tần tìm nàng, bây giờ nhìn thấy Lâm Tập Tập ở đây, tâm trạng bỗng nhiên trở nên vi diệu, ngày đó ở vùng ngoại ô hai người tiếp xúc quá thân mật, làm anh hơi canh cánh trong lòng.

"Có chuyện gì sao?" Quý Du Hồng hỏi Tần Mộng, nhưng khoé mắt lại không tự chủ mà quét sang bên cạnh.

Tần Mộng nói: "Người ta đặc biệt tới trả áo choàng cho anh, nói muốn đích thân cảm ơn anh, nhưng đại thần anh khó mời quá, để chúng tôi chờ biết bao lâu."

Lúc này Quý Du Hồng mới chuyển tầm mắt sang khuôn mặt Lâm Tập Tập, chỉ thấy khoé miệng cô mang theo nụ cười nhạt, mi mắt cong cong nhìn anh, đối diện với ánh mắt trong veo của cô, anh không được tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, nói: "Không cần đặc biệt tới trả."

Như nhìn thấy sự bối rối của anh, trong mắt Lâm Tập Tập hiện lên ý cười trêu chọc, nhẹ giọng nói: "Chuyện ngày đó tôi vẫn chưa chính thức nói lời cảm ơn với anh, thật sự rất cảm ơn anh." Nói xong thì hơi cúi đầu, hai tay đặt lên bụng, nghiêm chỉnh

thực hiện động tác cúi chào.

Chỉ nghe thấy giọng anh căng thẳng trả lời: “Không cần khách sáo.”

Lâm Tập Tập vốn đang cúi đầu, lúc này lại đứng thẳng dậy, tầm mắt cũng theo đó mà hướng lên, lập tức thấy lòng bàn tay anh quấn một dải băng lỏng lẻo, quan tâm hỏi: “Tay anh làm sao vậy?”

Cô vừa hỏi, tầm mắt của ba người đều đổ dồn vào bàn tay Quý Du Hồng, Quý Du Hồng trả lời: “Trầy da nhẹ thôi, không đáng ngại.” Nói xong lập tức chuẩn bị đưa tay ra sau lưng.

Nhưng lại bị Tần Mộng kéo cổ tay, nàng nhìn tình trạng băng bó, ghét bỏ nói: “Anh đây là gói bánh hấp à? Sao lại băng bó tuỳ tiện như vậy.” Nàng vừa vươn tay kéo nhẹ sợ dây băng, sợi dây đã bung ra.

Lâm Tập Tập, Tần Mộng: …

Tần Mộng cũng không buông tay, kéo anh vào trong viện, vừa đi vừa nói chuyện: “Vào đi, tôi chỉnh lại cho anh.”

Quý Du Hồng bị lôi đi hai bước, nhanh chóng rút tay lại: “Lát nữa tôi về quân doanh sẽ băng bó lại.”

Lâm Tập Tập vốn định rời đi, nhưng sau khi Quý Du Hồng xuất hiện thì không vội đi nữa, xoay người đi theo họ vào viện.

Tần Mộng không để ý tới lời Quý Du Hồng nói, bá đạo ấn anh xuống ghế trúc, rồi lại đặt bàn tay anh lên mặt bàn, sau đó bắt đầu tháo băng vải.

Lâm Tập Tập cũng đến gần xem, chờ đến khi dây băng được tháo ra, nhìn thấy nơi nối tiếp giữa lòng bàn tay và cổ tay máu

me be bét, ở giữa còn xen lẫn vô số vết đen dơ bẩn, tuy diện tích không lớn nhưng trông cảnh máu thịt mơ hồ vẫn rất kích thích thị giác.

Lâm Tập Tập thoáng nhìn qua đã thấy da đầu tê dại, Tần Mộng trực tiếp thét chói tai: “Trời ạ, phải gọi đại phu tới xử lý, anh thành cái dạng này rồi chẳng lẽ không thấy đau sao?”

Quý Du Hồng rất kiên cường trả lời: “Vết thương nhỏ thôi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Tập Tập nhíu mày: “Trong quân doanh hẳn là có thuốc chống viêm tốt hơn, vẫn nên trở về rồi xử lý, nhưng miệng vết thương này quá bẩn, phải rửa sạch trước mới được.”

Tần Mộng buông tay, bất đắc dĩ nói: “Trong nhà cũng không có nước rửa vết thương!”

Lâm Tập Tập ngẫm nghĩ, nói với Tần Mộng: “Đi lấy một ít nước trà lạnh tới, tốt nhất là nước ngâm thừa vào buổi sáng, súc rửa đơn giản trước.” Sau đó lại hỏi Quý Du Hồng: “Trên miệng vết thương là cát à? Hay là bùn đất?”

Quý Du Hồng trả lời: “Là cát.”

Tần Mộng cũng chẳng nghĩ ra biện pháp tốt hơn, chỉ có thể nghe theo sắp xếp của Lâm Tập Tập, bảo người đi lấy nước trà tới, nghĩ rồi lại nói: “Tôi tới nhà kho tìm xem có thuốc gì cầm máu được hay không, Vãn Nhi, cô giúp anh ta rửa sạch vết thương trước, tôi sẽ quay lại nhanh thôi.”

“Tôi có phải dân chuyên nghiệp đâu!” Lâm Tập Tập còn chưa nói xong, Tần Mộng đã đi xa.

Người hầu bưng một chậu nước trà tới cho bọn họ, thấy không

khí có chút kỳ quái, lập tức xoay người về phòng.

Lâm Tập Tập nhìn miệng vết thương của anh, vẫn cảm thấy da đầu tê dại, cuối cùng cắn răng ngồi xuống cạnh anh.

Một tay Quý Du Hồng đặt lên bàn, ngồi đối diện cô, sau khi phát hiện khoảng cách giữa hai người hơi gần, lỗ tai thoáng đỏ lên: "Thật ra đợi lát nữa về quân doanh băng bó cũng không muộn."

Lâm Tập Tập nói: "Vẫn nên rửa sạch một chút thì tốt hơn." Nói xong thì bắt đầu xắn tay áo mình lên: "Lần đầu tiên gặp mặt anh cũng bị thương, lần này cũng vậy, anh… Anh phải cẩn thận chút."

Quý Du Hồng mím môi, gật đầu xem như đáp lại.

Lâm Tập Tập lại ngồi sát lại anh một chút, cầm lấy khăn vải mềm mại do người hầu đưa tới bên cạnh, ngâm nó vào nước trà cho ướt, cũng không vắt khô, cầm chiếc khăn thấm nước trà nhẹ nhàng lau miệng vết thương cho anh.

"Đau không?" Cô ngước mắt hỏi anh.

Quý Du Hồng nhìn hàng mi dày cong vút của cô, cùng với con mắt sáng ngời dưới hàng mi, thoáng sững sờ một chút, sau đó quay mặt đi, nói: "Không sao, cô cứ việc rửa."

Lâm Tập Tập cẩn thận chà lau, sợ anh đau, thỉnh thoảng còn cúi đầu thổi thổi miệng vết thương, nhưng mỗi lần cô thổi, tay Quý Du Hồng lại bất giác rụt về, không biết có phải do quá đau hay không.

Sau khi giặt sạch khăn vải vài lần, hạt cát đen trên miệng vết thương cơ bản đã được rửa sạch, không còn thứ dơ bẩn che lấp, miệng vết thương kia thoạt nhìn không còn khủng bố nữa, tận dụng khoảng thời gian trống này, Lâm Tập Tập nói: "Thật ra

hôm nay tôi tới, ngoại trừ trả áo choàng và cảm ơn ra thì còn có mục đích khác."

Quý Du Hồng trực tiếp trả lời: "Tới hỏi thăm chuyện của Phương Ni?"

Lâm Tập Tập lắc đầu: "Chuyện của cô ta tôi không hứng thú, tôi muốn hỏi một chút, việc này có thể liên luỵ tới anh tôi không, anh tôi không hề tham dự, cũng không biết gì cả."

Về việc xử lý vụ án, tất nhiên Quý Du Hồng không thể nói nhiều với cô, cuối cùng đành châm chước nói: "Thanh giả tự thanh, nếu anh ta không làm gì cả, ắt sẽ không có chuyện gì."

Quý Du Hồng nói vậy khiến Lâm Tập Tập yên tâm, tuy cô có sợ Phương Ni sẽ cắn ngược Lâm Kính Đình, nhưng chuyện lo lắng nhất lại là cha con nhà họ Quý liệu có nhân cơ hội này gán cho Lâm Kính Đình tội danh cấu kết với địch, danh chính ngôn thuận giải quyết triệt để anh ta hay không.

Nhưng nếu bây giờ Quý Du Hồng nói như vậy thì chắc chắn sẽ không động tay động chân, vậy nên cô cũng có thể an lòng.

Hai người im lặng ngồi một lúc mà Tần Mộng vẫn chưa trở lại, Lâm Tập Tập đứng lên nói: "Tôi đi xem nàng..." Kết quả cô còn chưa xoay người đã nhận ra cổ tay mình bị giữ chặt.

Cô hơi sững người, quay đầu lại nhìn, phát hiện Quý Du Hồng đang dùng bàn tay không bị thương nắm lấy tay cô, hiển nhiên là vì cô định đi nên vội vàng giữ chặt cô lại.

Đối diện với ánh mắt Lâm Tập Tập, Quý Du Hồng ngây người một chút, sau đó lại như bị điện giật mà chợt rút tay về, trong lòng đột nhiên thấy bồn chồn, chính anh cũng không biết vì sao lại đột nhiên kéo tay người ta, khoảnh khắc đó cứ như bị ma xui quỷ khiến vậy.

Lúc này, giọng Tần Mộng từ ngoài sân xa xa truyền đến, chỉ nghe thấy nàng hưng phấn nói: “Tới rồi tới rồi, khó lắm mới lục được cái này, quản gia nói là thuốc cầm máu tiêu viêm.”

Không khí ái muội như có như không vừa rồi lập tức biến mất ngay khi Tần Mộng tới, Lâm Tập Tập lén nhìn Quý Du Hồng, tâm trạng thực phức tạp, nhịp tim cứ mãi trong trạng thái mất kiểm soát mà đập loạn.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tần Mộng như không nhận ra sự khác thường giữa bọn họ, khen Lâm Tập Tập khéo tay, vậy mà lại rửa miệng vết thương sạch sẽ được thế này, sau đó rắc một ít thuốc bột màu trắng lên miệng vết thương.

Chờ khi giúp Quý Du Hồng băng bó lại miệng vết thương xong, Lâm Tập Tập lập tức đứng dậy từ biệt.

Tần Mộng nhìn sắc trời, cũng không giữ cô lại nữa: “Chiếc xe đưa cô tới ban sáng chắc là đã đi rồi, tôi phái một xe khác đưa cô về.”

Lâm Tập Tập còn chưa kịp đồng ý đã nghe thấy Quý Du Hồng ở bên cạnh xen vào: “Tôi đưa Lâm tiểu thư về, tôi định ra khỏi thành phố, đúng lúc tiện đường.”

Tần Mộng hơi bất ngờ chớp chớp mắt, nhìn Lâm Tập Tập rồi lại nhìn Quý Du Hồng, sau đó cười tủm tỉm nói: “Vậy thì tốt còn gì bằng.”

Lâm Tập Tập cũng không từ chối, ngồi xe ai cũng là ngồi, hà khắc quá lại thành ra giấu đầu lòi đuôi.

Cử chỉ của Quý Du Hồng lúc sau đã khôi phục sự nho nhã lễ độ, tựa như màn kéo tay vừa rồi chỉ là ảo giác giữa bọn họ mà thôi.

Việc dùng nước trà rửa miệng vết thương là kinh nghiệm lúc nhỏ của tôi, lúc ấy mẹ tôi đã rửa sạch miệng vết thương cho tôi như vậy nhưng không có căn cứ khoa học, mọi người chớ nên bắt chước!

Chương 25

Edit: Cam

Lúc tới nhà họ Tần vào buổi sáng, Lâm Tập Tập được Tần Mộng đón vào từ cửa chính, giờ rời đi lại theo Quý Du Hồng ra từ cửa sau hậu viện, xem như đã nhìn bao quát hết trước sau Tần trạch.

Tần Mộng vốn kiên trì muốn tiễn bọn họ, vừa ra tới cửa viện đã bị mẹ nàng phái người hầu tới gọi đi, đoạn đường còn lại chỉ còn hai người bọn họ.

Khi ngang qua hậu hoa viên, cảm giác gió có hơi lớn, Quý Du Hồng lại đưa áo choàng trong tay cho cô, nói: “Gió lớn, phủ thêm đi.”

Lâm Tập Tập bối rối nhìn áo choàng vừa mới trả lại, do dự không biết có nên nhận hay không, ở trong viện hướng mặt về phía Nam của Tần Mộng cả ngày cũng không cảm thấy lạnh, vừa mới đến nơi trống trải, gió thổi qua quả thực có chút lạnh run.

Quý Du Hồng thấy cô do dự, cũng không nói gì, giũ áo choàng ta, tự mình phủ lên cho cô.

Xem ra áo choàng này rất có duyên với cô: “Cảm ơn.”

Quý Du Hồng sợ cô lại đích thân đi một chuyến tới trả áo choàng, nói: “Không cần đặc biệt tới trả, tôi có áo khác.”

Lần này Lâm Tập Tập không từ chối, gật đầu nói cảm ơn lần nữa, hôm nay tới trả áo choàng cũng chỉ là cái cớ mà thôi, bây giờ mục đích đã đạt được, tất nhiên không cần đắn đo vài ba chi tiết nhỏ, có điều, áo choàng lại rơi vào tay cô, ngày nào đó muốn gặp anh, có phải có thể dùng lại cái cớ này không? Nghĩ tới đây, Lâm Tập Tập trộm cười.

Có áo choàng chống lạnh, bước chân Lâm Tập Tập nhẹ nhàng hơn nhiều, khi đi qua hậu hoa viên còn có thể phân tán sự chú ý mà thưởng thức cảnh đẹp.

“Hoa viên này xinh đẹp quá.” Hậu hoa viên của Tần trạch có diện tích không lớn, nhưng hòn non bộ lại được xây rất độc đáo, dù Lâm Tập Tập đã quen nhìn cảnh đẹp ở lâm viên thì vẫn không keo kiệt mà khen một câu.

Quý Du Hồng cong môi, thả chậm bước chân sóng vai cùng cô, nói: “Nói tới cảnh đẹp lâm viên, lâm viên của Tô Thành Lâm gia ở Giang Tô mới là nức tiếng gần xa, người may mắn được tham quan đều khen ngợi không ngớt.

Lâm Tập Tập được khen mà lâng lâng, nghiêng mặt nhìn anh: “Nếu có cơ hội thì anh tới chơi đi.”

Quý Du Hồng nghe cô nói câu này xong thì chỉ cười chứ không nói.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lúc này Lâm Tập Tập mới nhớ ra, bây giờ hai nhà bọn họ đang ở hai phe đối lập, tranh đấu gay gắt, dưới tiền đề như vậy sao Quý Du Hồng có thể chạy tới nhà họ Lâm chơi?

Hai nhà bọn họ đối lập, cho nên hai người bọn họ cũng đối lập, nghĩ đến tình cảnh như vậy, Lâm Tập Tập cảm thấy không vui.

Nhưng truyện là do cô xây dựng, cô không thể phàn nàn về nó giống Tần Mộng được.

Quý Du Hồng thấy sắc mặt cô không tốt lập tức thay đổi đề tài: "Lần này Phương Ni đi vào, chưa chắc có thể ra được, lần trước cô nói muốn lấy lại công việc kinh doanh trong tay cô ta, có sắp xếp cụ thể chưa?"

Lâm Tập Tập cười nói: "Hành động của anh nhanh như vậy, tôi chưa kịp sắp xếp gì cả."

Anh nghiêm mặt nói: "Có chứng cứ xác thực lập tức bắt người."

Lâm Tập Tập cười tủm tỉm: "Đúng đúng đúng, tôi đang khen anh làm việc năng suất đó."

Quý Du Hồng nhìn dáng vẻ hai mắt cong cong của cô, tuy biết bộ dạng hồn nhiên này chỉ là biểu hiện giả dối của cô nhưng vẫn nhịn không được mà nhếch khoé miệng theo.

Lâm Tập Tập vừa ngước mắt đã thấy anh mỉm cười thuần khiết, lập tức ngứa ngáy trong trong, khi Quý Du Hồng nghiêm túc thì cực kỳ ngầu, giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ, còn khi anh cười rộ lên thì lại giống như mặt trời ấm áp trong mùa đông, làm người ta nhìn vào thấy vô cùng thoải mái.

Cô đang nghĩ ngợi trong lòng, chân vô ý bước hụt một cái, lảo đảo thiếu chút nữa là ngã nhào về phía trước.

Phản ứng của Quý Du Hồng cực kỳ nhanh, lập tức ôm lấy cô kéo trở về.

Có lẽ do dùng sức quá mạnh, Lâm Tập Tập bị anh kéo thẳng vào lồng ngực.

Đó là vòng tay bằng phẳng rắn chắc mà lại ấm áp.

Lũ chim réo rắt bay qua đỉnh đầu, gió thổi lay động nhành cây, lá cây kêu lên xào xạc, thế giới xung quanh ồn ào náo nhiệt, hai người bọn họ thì lại im lặng, chỉ còn hai trái tim kề bên nhau thình thịch liên hồi.

Cảm giác như đã trôi qua rất lâu, thật ra cũng chỉ mới vài giây mà thôi, cái ôm trong nháy mắt, cơ thể mềm mại của cô làm da đầu anh tê dại, Quý Du Hồng ho khan, cứng đờ người buông tay ra để cô tự đứng vững.

Một bàn tay Lâm Tập Tập vẫn ôm lấy eo anh rất tự nhiên, sau khi bị buông ra, cô chỉ có thể lưu luyến không rời mà rút tay về, lúc rút về được một nửa còn nhịn không được mà sờ sờ eo anh một phen, ăn thêm chút đậu hũ.

Chờ khi hai người đứng vững lại, Lâm Tập Tập vội vàng nói cảm ơn, tai Quý Du Hồng đỏ ửng, không nói gì cả, dẫn đầu bước ra ngoài.

Lâm Tập Tập nhướn mày, chẳng lẽ trêu ghẹo quá mức làm người ta xù lông rồi? Không kịp nghĩ nhiều, cô vội vàng xách váy đuổi theo.

Lúc Quý Du Hồng lái xe chở cô về tới dinh thự nhà họ Lâm thì đã gần tới giờ cơm chiều, Lâm Tập Tập bước xuống xe, kéo lại áo choàng rồi vẫy vẫy tay với người trong xe, đối phương chỉ gật gật đầu, nhanh chóng quay xe đạp chân ga rời đi.

Chạy nhanh như vậy làm cái gì, cô đâu có ăn thịt người, cùng lắm chỉ ăn miếng đậu hũ thôi mà.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Tập Tập xoay người vào nhà, Thuý Bình bước đến giúp cô cởi áo choàng, lòng thầm cảm thấy kỳ lạ, buổi sáng rõ ràng nói

là đi trả áo choàng, kết quả trả cả một ngày trời, áo choàng vẫn mặc trên người cô.

Thấy trong đại sảnh không có ai, Lâm Tập Tập hỏi Thuý Bình: "Anh trai ta về chưa? Chị dâu đâu?"

Thuý Bình trả lời: "Đại thiếu gia đã về từ sớm, giờ đang ở thư phòng, chiều nay thiếu phu nhân sai người tới nói đêm nay sẽ ở lại nhà mẹ đẻ."

"Biết rồi." Lâm Tập Tập gật gật đầu, nhanh chóng bước tới đầu cầu thang, định lên thư phòng ở lầu hai tìm Lâm Kính Đình.

Thuý Bình lại đuổi theo nói: "Tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi."

"Tốt, em bảo người hâm nóng trước, lát nữa bọn ta xuống ngay." Lâm Tập Tập không quay đầu lại mà dặn dò.

Lên tới lầu hai, phát hiện cửa thư phòng đã bị đóng, Lâm Tập Tập hơi do dự không biết có nên vào hay không, Lâm Kính Đình có thể sẽ bị suy sụp tinh thần, dù sao thì tình nhân nhỏ của anh ta cũng vừa mới bị bắt đi, tiệm vải lớn như thế, không thể tìm được người quản lý thích hợp trong một sớm một chiều, sẽ có nhiều chuyện phiền phức lắm.

Cuối cùng cô vẫn tiến lên gõ cửa, cô không chỉ muốn giúp anh ta tẩy trắng, còn phải giúp đỡ thu dọn cục diện rối rắm nữa.

Lâm Kính Đình ở bên trong cực kỳ ngắn gọn nói ra chữ "vào đi", Lâm Tập Tập vội vàng mở cửa phòng, tươi cười nói: "Anh, đến giờ ăn cơm rồi, anh đang làm gì vậy?"

Lâm Kính Đình trong thư phòng cũng không suy sụp tinh thần như cô tưởng, anh ta mải mê nhìn sổ sách, đủ loại sổ sách chất đống trên bàn như một ngọn núi nhỏ.

Lâm Kính Đình nghe thấy giọng cô, cau mày ngẩng đầu: “Em lại đi đâu cả một ngày? Lệnh cấm túc vẫn chưa bỏ đâu.”

Lâm Tập Tập thè lưỡi: “Anh, hôm nay người của Quý Du Hồng có tìm anh gây phiền phức không?”

Lâm Kính Đình buông sổ sách trong tay ra, thả lỏng người dựa lưng vào ghế: “Anh cũng thấy lạ, bọn họ không tìm tới anh hỏi chuyện, có lẽ là không tra đến anh.”

“Vậy Phương Ni thì sao? Anh có đi hỏi thăm tin tức không?” Lâm Tập Tập đi tới chiếc ghế cạnh bàn ngồi xuống.

“Có hỏi, muốn ra ngoài có lẽ hơi khó, nhưng không ra được thì cứ không ra được đi, chiều nay anh nhìn sổ sách của tiệm vải một hồi, thật muốn bóp chết cô ta.” Lâm Kính Đình nghiến răng nghiến lợi nói ra câu này.

Lâm Tập Tập rất tò mò, ghé lại bàn cúi đầu nhìn, chữ chi chít nhìn đau cả đầu: “Đống sổ sách đó có vấn đề gì lớn sao?”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Kính Đình hừ lạnh một tiếng, nói: “Vấn đề nghiêm trọng lắm, trong tay cô ta có ba loại sổ sách, một loại của tiệm vải, một loại cô ta giữ, còn một loại để cho anh xem, anh đối xử không tệ với cô ta nhiều năm đến vậy, cũng biết cô ta có tâm cơ, nhưng không ngờ ngay cả anh mà cô ta cũng tính kế cẩn mật đến thế.”

Lâm Tập Tập nhìn sổ sách trên mặt bàn, nói: “Vậy làm sao anh biết cô ta có sổ sách riêng? Thứ đồ thế này hẳn nên được giấu rất kỹ.”

Lâm Kính Đình cười nhạt: “Tâm phúc của cô ta tới nói bí mật cho anh biết.”

Lâm Tập Tập nhíu mày: “Loại người hai mặt này ngàn vạn lần không thể giữ lại.”

“Đã đuổi đi từ lâu rồi.”

“Anh, chúng ta xuống ăn cơm trước đi, cơm nước xong anh dạy em xem mấy thứ sổ sách này nha.” Lâm Tập Tập mỉm cười lấy lòng anh ta.

Lâm Kính Đình không quá tin tưởng: “Thứ buồn tẻ thế này em nhìn vào nổi sao?”

Lâm Tập Tập nghiêm túc nói: “Em đã lớn rồi, nên học cách chia sẻ phiền muộn với anh mới đúng.”

Lâm Kính Đình bật cười, lắc đầu nói: “Em nghe lời anh là anh đã thắp nhang đội ơn lắm rồi, phúc của anh có thể chia sẻ với em, còn phiền muộn thì miễn đi, anh không nỡ.”

Lâm Tập Tập trợn trắng mắt: “Anh, em là người lớn, anh đứng có xem em như đứa trẻ ba tuổi.”

“Dù em có bảy tám chục tuổi đi chăng nữa thì ở trong mắt anh em vẫn là đứa trẻ, có điều, giờ em cũng biết mình đã trưởng thành rồi, có phải nên mau chóng tìm một người tốt để gả đi không?”

Lâm Tập Tập buồn rầu, vậy mà cũng có thể lái sang kết hôn, cũng nể thật: “Anh, nếu đối phương không thể đối xử với em giống như anh thì em không gả đâu.”

Lâm Kính Đình lập tức bị chọc cười: “Vậy em đừng mong gả đi được, dưới gầm trời này chỉ có anh mới có thể đối tốt với em như vậy thôi.”

Lâm Tập Tập vội vàng nương theo cây cột mà bò lên, nói: “Thế càng tốt, anh nuôi em cả đời đi, dù sao thì nhà ta cũng giàu mà.”

Lâm Kính Đình tức đến nỗi không thèm ngó ngàng đến cô.

Hai người xuống lầu ăn cơm chiều xong rồi quay lại thư phòng, Lâm Tập Tập tấn công quá giỏi, Lâm Kính Đình vốn không chống cự nổi, cuối cùng đành phải dạy cô xem như ý nguyện của cô.

Lâm Tập Tập vừa lật sổ kế toán ra đã đau đầu lắm rồi, trên đó lại còn dày đặc kiểu chữ, đều là số viết dưới dạng chữ, thật ra thời kỳ này đã có chữ số Ả Rập rồi, chỉ là người trong nước không có thói quen dùng lúc ghi sổ.

Lâm Tập Tập nhẫn nại đọc vài trang, đột nhiên cảm thấy váng đầu hoa mắt, thầm nghĩ nếu ngay cả sổ sách mà cũng xem không được thì liệu cô có tiếp nhận được tiệm vải không?

“Mệt thì nghỉ ngơi đi.” Lâm Kính Đình ở bên cạnh nhắc nhở cô.

Lâm Tập Tập dứt khoát gấp sổ lại, hỏi Lâm Kính Đình: “Ngày nào anh cũng phải xem những thứ này sao?”

Lâm Kính Đình cười nhạo: “Sao có thể, nếu cả ngày anh đều phải nhìn mấy thứ này thì còn kinh doanh kiểu gì được nữa, anh mời nhiều người về làm kế toán thế để làm gì?”

“Vậy sao giờ anh lại xem tỉ mỉ như vậy?”

Lâm Kính Đình nhìn chằm chằm vào đống sổ sách, cười lạnh nói: “Anh chỉ muốn xem thử mấy năm nay Phương Ni đã làm những gì mà không nói cho anh biết thôi.”

Chuyện cô ta giấu anh thì nhiều lắm.

Cuối cùng cô vẫn thử khuyên giải an ủi: “Cô ta đã bị bắt rồi, giờ anh có tiếp tục tra thì chỉ càng tức giận thêm thôi, cũng chẳng ích lợi gì, chẳng lẽ anh còn có thể lôi cô ta ra báo thù riêng rửa hận à?”

Lâm Kính Đình thấy cô chớp chớp đôi mắt tinh ranh, không khỏi buồn cười: “Anh phát hiện gần đây em nói rất nhiều chuyện cực kỳ có đạo lý.”

Lâm Tập Tập khựng lại rồi cười hề hề hai tiếng: “Em vẫn luôn thông minh mà, chẳng qua là gần đây được thông suốt thôi.”

Lâm Kính Đình cũng chỉ thuận miệng nói vậy, không truy hỏi tới cùng, nhưng lời Lâm Tập Tập nói anh ta cũng lọt tai phần nào, chỉ thấy anh ta đứng lên thu dọn đống sổ sách bừa bộn, nói: “Không xem nữa, để cho người tiếp nhận tiệm vải xem đi.”

Lâm Tập Tập kinh ngạc, hét lớn: “Cái gì! Anh, anh đã tìm được người tiếp nhận tiệm vải rồi?!”

Lâm Kính Đình bị sự sửng sốt của cô doạ cho nhảy dựng, nói: “Tiệm vải vẫn hoạt động bình thường, không thể không có ai quản, một sớm một chiều đúng là không thể tìm ra người thích hợp nên anh bảo Lâm Tiêu tới giám sát trước.”

Chương 26

Edit: Cam

Lâm Tiêu là con trai duy nhất của quản gia Lâm Hoà của Lâm trạch, chỉ nhỏ hơn Lâm Kính Đình hai tuổi, hai người đã chơi với nhau từ nhỏ, cùng nhau chơi đùa cùng nhau học tập, sau khi thành niên lại cùng đi theo Lâm Kính Đình học kinh doanh, về sau Lâm Kính Đình tiếp quản việc làm ăn của gia tộc, Lâm Tiêu nghiễm nhiên trở thành trợ thủ đặc lực duy nhất mà anh ta tín nhiệm.

Để được Lâm Kính Đình đánh giá cao, đáng tin cậy thôi là chưa đủ, quan trọng nhất vẫn là có bản lĩnh thực thụ.

Tính cách Lâm Tiêu trầm ổn, tâm tư kín đáo, thủ đoạn độc ác, người như vậy, người bình thường chẳng ai thích giao thiệp với hắn, sợ mệt não sợ ăn thiệt, cũng sợ đến một ngày hắn ta sẽ vì chuyện gì đó mà phản bội, nhưng Lâm Kính Đình lại cực kỳ đánh giá cao tính cách này của hắn ta, cũng rất bằng lòng trọng dụng hắn ta.

Hiện giờ phần lớn việc làm ăn của nhà họ Lâm ở Tô Thành đều do Lâm Tiêu toàn quyền xử lý, ngay cả những thúc thúc bá bá của Lâm Kính Đình cũng không dễ dàng nhúng tay vào được.

Lâm Tiêu được Lâm Kính Đình uỷ thác trọng trách, bận rộn như con quay, thế cho nên bây giờ đã ba mươi sáu tuổi mà vẫn chưa lấy vợ, thật ra người của nhà họ Lâm, kể cả Lâm Kính Đình đều từng muốn giúp hắn ta sắp đặt việc hôn nhân, nhưng đều bị

Lâm Tiêu quyết đoán từ chối, dần dà đành tuỳ ý hắn ta.

Lúc ấy Lâm Tập Tập viết về Lâm Tiêu cũng chỉ muốn hắn ta kế nghiệp cha, lập tức nhận chức quản gia Lâm trạch, nhưng về sau Lâm Kính Đình đến Nam Kinh phát triển, sự nghiệp ở Tô Thành không thể hoàn toàn bỏ mặc, cho nên cô mới cho Lâm Tiêu thêm một giả thiết là trợ thủ tâm phúc.

Không ngờ nhân vật này lại lên sân khấu đúng lúc này.

Ngày hôm sau khi Lâm Kính Đình chuẩn bị ra ngoài, Lâm Tập Tập cũng ăn mặc chỉnh tề ở một bên chờ anh ta.

Thấy cô cười tủm tỉm, Lâm Kính Đình cảm thấy đau đầu, lòng biết cô lại đang có ý định quỷ quái gì đó, vì vậy dứt khoát quay đầu làm bộ không thấy cô.

Lâm Tập Tập bị hành động ấu trĩ của anh ta làm cho dở khóc dở cười, bất đắc dĩ hô: "Anh… Dẫn em theo đi."

Huyệt thái dương Lâm Kính Đình nhảy lên thình thịch: "Em biết anh muốn đi đâu không mà đòi đi theo?"

"Vừa rồi em nghe anh và tài xế nói muốn đến tiệm vải Duyệt Dung, em cũng muốn đi." Lâm Tập Tập đi lên trước ôm lấy cánh tay anh ta, bày ra điệu bộ anh mà không dẫn em theo là em không buông tay ra đâu.

Lâm Kính Đình hỏi: "Muốn đi chọn vải mới?"

"Không phải."

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Kính Đình nhíu mày, nghi ngờ nói: "Vậy rốt cuộc em muốn làm gì? Đầu tiên là muốn học xem sổ sách tiệm vải, bây giờ vừa

nghe anh nói muốn đi tiệm vải là đòi đi theo, chẳng lẽ em còn muốn giúp anh quản lý tiệm vải?"

Lâm Kính Đình nhạy bén đến nỗi Lâm Tập Tập phải kinh ngạc, không ngờ anh ta lại đoán ra nhanh như vậy, vì thế đành thoải mái thừa nhận: "Có gì mà không thể, một cô nàng như Phương Ni còn có thể quản lý tiệm vải đâu ra đó, em cũng có thể."

Lâm Kính Đình dứt khoát không để ý tới cô nữa, quay đầu đi ra ngoài. Nhưng cánh tay của anh ta vẫn bị Lâm Tập Tập ôm lấy, thế là anh ta di chuyển cũng kéo theo cô ra ngoài luôn.

Lâm Kính Đình:...

Lâm Tập Tập đắc ý cười nói: "Anh không dẫn em theo em sẽ không buông tay."

Lâm Kính Đình bất đắc dĩ thở dài, tận tình khuyên nhủ: "Em nhìn em xem, còn có dáng vẻ của tiểu thư khuê các không? Phương Ni là ai còn em là ai, sao có thể đánh đồng với cô ta được, đó chẳng phải là đang hạ thấp thân phận của em sao? Ngoan ngoãn ở nhà làm đại tiểu thư của em đi, tiền không đủ tiêu thì nói với anh, đừng có suốt ngày nghĩ lung tung nữa, toàn nói mấy chuyện không đâu."

Cuộc đàm phán lần đầu tiên giữa hai anh em vào buổi sáng đã kết thúc bằng thất bại.

Lâm Kính Đình lên xe đi tới tiệm vải, cũng tiện tay mang theo một món đồ trang sức mang tên Lâm Tập Tập.

Việc Lâm Kính Đình từ chối đã nằm trong dự kiến của Lâm Tập Tập, nếu vừa đưa ra yêu cầu anh ta đã đồng ý thì mới là gặp quỷ, dù ngày thường Lâm Kính Đình không hạn chế việc cô tự do ra ngoài, nhưng quan niệm truyền thống xưa cũ đã ăn sâu bén rễ, cô là một cô gái chưa lấy chồng, dưới con mắt của người thường,

việc xuất đầu lộ diện đi làm ăn buôn bán khẳng định là một việc lớn khiêu chiến tam quan.

Đã không thể trực tiếp đạt được thì chỉ có thể dùng trí để thắng thôi, Lâm Tập Tập quyết định đi đường vòng, lấy cớ học tập để đi theo Lâm Tiêu trước, Lâm Tiêu cũng có rất nhiều việc làm ăn bận rộn ở Tô Thành, hắn ta không thể ở lại Nam Kinh một thời gian dài được, Lâm Tập Tập chỉ cần từ từ đợi thời cơ thôi.

Xe tới cửa tiệm vải, Lâm Tiêu đã đợi sẵn ở cửa, sau khi Lâm Tập Tập xuống xe thì lén đánh giá hắn ta một phen, phát hiện hắn ta trông rất giống với lão quản gia Lâm Hoà, dáng người thiên gầy nhưng không cao, sống mũi cao, ánh mắt sáng ngời, vừa nhìn đã biết là người cực kỳ khôn khéo.

Lâm Tiêu chính thức chắp tay cúi đầu chào cô rồi nói: "Tiểu thư Vãn Nhi, lão phu nhân bảo tôi mang điểm tâm mà cô yêu thích nhất đến, bà ấy nói chỉ có đầu bếp trong nhà làm thì cô mới thích ăn thôi."

Lâm Tập Tập cười tủm tỉm gật đầu: "Ở đâu, mau đem tới cho tôi nếm thử."

Lâm Tiêu lại nói: "Lão phu nhân còn bảo tôi tiện thể nhắn thêm một câu, nói tiểu thư Vãn Nhi cũng nên chơi đủ rồi, mau về nhà đi."

Xem ra lão phu nhân vẫn còn nhớ thương, muốn cô mau chóng về gả chồng.

Lâm Tập Tập lập tức mím môi, hai mắt đỏ hoe quay đầu nhìn Lâm Kính Đình, dáng vẻ rưng rưng nước mặt trực tiếp giáng cho Lâm Kính Đình một đòn nặng nề, Lâm muội khống vội đầu hàng: "Chơi chơi chơi, muốn chơi bao lâu thì chơi bấy lâu, về phía mẹ anh sẽ nói chuyện."

Lâm Tập Tập nín khóc mỉm cười ngay tức thì, ôm cánh tay Lâm Kính Đình lắc lắc.

Lâm Tiêu ở một bên thở dài, nói với Lâm Kính Đình: “Lão phu nhân cũng có chuyện muốn mang tới cho anh, bảo đại thiếu gia đừng chiều tiểu thư Vãn Nhi quá, chiều đến không biết trời biết đất thì sau này gả chồng thế nào được nữa.”

Lâm Kính Đình, Lâm Tập Tập:…

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Không hổ là mẹ ruột, quả thực nắm rõ anh em bọn họ như lòng bàn tay.

Việc tư nói xong, Lâm Kính Đình liền dẫn Lâm Tiêu lên văn phòng ở lầu hai bàn chính sự, tất nhiên Lâm Tập Tập cũng đi theo lên, lần trước tới đây gặp Phương Ni là ấp ủ ý xấu mà tới, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, bây giờ tiệm vải đã trở về tay nhà họ Lâm, cô thấy cái nào trông cũng thuận mắt, đặc biệt là một đám đồ cổ giá trị trên kệ đồ cổ, cô cứ sờ tới sờ lui, yêu thích không buông.

Thi thoảng Lâm Kính Đình ngẩng đầu lên thấy dáng vẻ tham tiền của cô, buồn cười nói với cô: “Thích thì dọn về đi, dọn hết về cũng được.”

Lâm Tập Tập cười nói: “Không cần đâu, mấy thứ này thích hợp đặt ở đây, em cảm thấy thích, ngày nào cũng sẽ tới đây nhìn bọn hó, nói chuyện với bọn họ, như vậy là em thoả mãn rồi.”

Lâm Kính Đình cảm thấy mình thật sự không thể nào giao tiếp bình thường với cô được, chỉ có thể mặc kệ cô.

Buổi trưa ăn cơm ở tiệm vải, đồ ăn tất nhiên không thể tinh xảo như đồ nấu ở nhà, Lâm Tập Tập kén chọn, cuối cùng chỉ ăn nửa

chén, đột nhiên nhớ lại những ngày tháng cả ngày ngồi xổm trước máy tính gõ chữ gọi cơm hộp ăn, thầm nghĩ con người quả nhiên không thể quá nuông chiều, rất dễ làm ra vẻ.

Giờ cơm qua đi, Lâm Kính Đình còn có việc khác phải đi làm, Lâm Tập Tập hiển nhiên không thể đi theo nữa, vì vậy đành ở lại tiệm vải xem Lâm Tiêu kiểm kê.

Việc làm ăn của tiệm vải Duyệt Dung rất tốt, bất kể là bán lẻ hay bán sỉ đều không tồi, lượng hàng bán ra hàng ngày rất lớn nên hàng trữ trong kho cũng không thể ít, Lâm Tiêu dẫn theo vài người, chỉ kiểm kê hàng trong kho thôi mà đã đến gần mười hai giờ trưa.

Buổi trưa Lâm Tập Tập không nghỉ trưa, lại đi theo Lâm Tiêu đến nhà kho tẻ nhạt, kết quả chưa được bao lâu đã bắt đầu mệt rã rời, cuối cùng vẫn là Lâm Tiêu một mực yêu cầu tài xế đưa cô về dinh thự nhà họ Lâm.

Lâm Tập Tập phát hiện Lâm Tiêu thật sự là người rất khó ở chung, không có việc gì cũng cứ làm vẻ mặt khó đăm đăm, đôi khi cô có hỏi thì hắn ta cũng lạnh nhạt, quả thực vô tình không có bạn bè nổi, mới ở chung một buổi chiều mà cô đã có chút sợ hắn ta.

Lâm Tập Tập bị đưa về nhà vốn đang mất hứng, không ngờ lúc về dinh thự nhà họ Lâm lại gặp được chuyện vui vẻ bất ngờ.

Vừa vào phòng khách đã thấy một người đàn ông ngồi trên sô pha, Thuý Bình đang rót trà tiếp đón anh ta, Lâm Tập Tập bước lên vài bước nhìn rõ mặt người tới, vui mừng hô lên: “Anh nhỏ.”

Lâm Kính Hoà nhìn cô, cũng cười đứng lên: “Vãn Nhi.”

“Sao anh lại rảnh rỗi tới đây vậy?” Lâm Tập Tập đi đến ngồi cạnh anh ta, ra hiệu cho anh ta ngồi xuống nói chuyện.

Lâm Kính Hoà thấy cô ngồi gần như vậy thì hơi không được tự nhiên, sau khi ngồi xuống thì dịch sang bên cạnh một chút, Lâm Tập Tập cảm thấy buồn cười nhưng cũng không vạch trần anh ta.

“Anh và Tử Hằng sang bên đây làm việc, nhớ ra em ở bên này nên đến thăm em, vừa rồi nghe Thuý Bình nói bây giờ em là người bận rộn rồi, cả ngày không thấy bóng dáng đâu cả, lần trước còn suýt xảy ra chuyện?”

Lâm Tập Tập quay đầu lại trắng trợn liếc Thuý Bình lắm mồm một cái rồi mới nói với Lâm Kính Hoà: “Cũng không phải chuyện lớn gì, anh nhỏ đừng lo lắng.”

Lâm Kính Hoà nghiêm nghị nhìn cô, dáng vẻ kia quả thực có khí thế của một người dạy học, anh ta nói: “Em cũng rời nhà lâu rồi, không định trở về sao?”

Thuý Bình vừa bị Lâm Tập Tập trừng mắt nhìn một cái, vội vàng rót ly trà lấy lòng cô, Lâm Tập Tập nhận ly trà uống một ngụm rồi mới trả lời Lâm Kính Hoà: “Em còn chưa chơi đủ, không muốn trở về.”

“Là con gái đừng nên ham chơi quá.” Lâm Kính Hoà nói.

Lâm Tập Tập nhịn không được mà châm chọc: “Anh nhỏ, anh chắc chắn anh là người dạy kiến thức tân tiến chứ? Sao tư tưởng còn bảo thủ như vậy?”

“Tri thức tân tiến cần học, truyền thống tốt đẹp cũng không thể bỏ, cả hai đều phải thông hiểu mới được.”

Còn có thể nói chuyện phiếm nữa không đây, Lâm Tập Tập chỉ đành cứng đờ nói sang chuyện khác: “Hôm nay anh nhỏ ở lại đây đi, ở đây có rất nhiều phòng cho khách.”

Lâm Kính Hoà nói: “Không được, lát nữa Tử Hằng sẽ đến đón anh, sáng mai còn có buổi học.”

Lâm Tập Tập thấy không giữ người lại được, cũng chỉ có thể từ bỏ: “Đã lâu em không đến trường của bọn anh nghe biện luận, bây giờ nơi đó còn thảo luận nữa không?”

“Cuối tuần nào cũng có.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Tập Tập nhớ tới Tần Mộng, vội vàng nói: “Vậy hai ngày nữa em dẫn một người bạn đến, để cô ấy học hỏi thêm chút kiến thức.”

“Là bạn gì?” Lâm Kính Hoà tò mò hỏi cô, thầm nghĩ người có thể trở thành bạn của Lâm Tập Tập hẳn cũng là người thông minh.

Lâm Tập Tập hồi tưởng về tính cách Tần Mộng một chút, lập tức bày ra vẻ mặt ghét bỏ, trái lương tâm nói: “Một người bạn không dễ ưa.”

Để cho Tần Mộng phúc hắc độc miệng tham gia thảo luận, sau đó đứng trên đài chỉ điểm giang sơm, khẩu chiến quần hùng, tình cảnh đó sẽ vui lắm đây, vừa nghĩ tới đã kích động rồi.

Mà Tần Mộng đang bị nhốt ở nhà họ Tần tất nhiên không biết tính toán của Lâm Tập Tập, còn đang ngây ngô bấm ngón tay tính ngày tháng, nghĩ sao Văn Nhi còn chưa đến nói chuyện với nàng, đây là định biếm nàng vào lãnh cung sao?

Chương 27

Edit: Ys

Tuy đã nói với Lâm Kính Hoà là muốn dẫn bạn đến, nhưng thật ra Lâm Tập Tập cũng chắc chắn có thể thuận lợi đưa Tần Mộng ra khỏi nhà họ Tần.

Lúc trước vì muốn thể hiện nhà họ Tần là vọng tộc nổi danh ở Nam Kinh, cũng là gia tộc lớn có quan hệ rắc rối phức tạp nên Lâm Tập Tập đã thiết lập cho nhà họ Tần là một gia đình đông người, gia quy nghiêm ngặt bảo thủ, rồi lại để cho cha Tần Mộng hành xử khác người, cưng chiều thị thiếp ghẻ lạnh mà vợ cả, tạo ra rất nhiều mâu thuẫn.

Tần Mộng xuyên thành con gái duy nhất của chính thất, việc đầu tiên khi đến đây chính là trạch đấu, lợi dụng gia quy nghiêm ngặt, đánh ả thị thiếp mà cha nàng yêu chiều nhất đến nước chảy hoa rơi.

Mặc dù gia quy này chính là pháp bảo để Tần Mộng chiến thắng, thế nhưng nó cũng trở thành xiềng xích giam cầm nàng, khiến nàng chỉ có thể ở trong toà viện bé nhỏ, một bước khó đi.

Cho nên Lâm Tập Tập có bị đánh chết cũng sẽ không thừa nhận mình là bà tác giả vô lương tâm đẩy nàng rơi vào nước sôi lửa bỏng, nếu thật sự để nàng biết được thì nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống cô.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hai ngày này Lâm Tập Tập đều theo dõi chuyện của tiệm vải, cũng không vội đến trường học, vì vậy bèn viết một lá thư, phái người gửi đến Tần Mộng, đại ý là mời nàng cùng đến một trường dân lập tham gia buổi thảo luận dành cho người trẻ tuổi mấy ngày sau.

Sau khi Tần Mộng nhận được thư, lập tức viết thư hồi đáp, lại còn viết tận hai lá.

Lâm Tập Tập cầm hai lá thư hồi âm trong tay mà chẳng muốn mở ra chút nào, cô chỉ viết một lá thư chưa đến hai trăm chữ mà đối phương lại hồi đáp hai lá thư, không cần nghĩ cũng biết bên trong chắn chắn là lời không hay.

Cuối cùng cô vẫn cắn răng nhìn thư hồi âm, lá thư thứ nhất rất ngắn, cũng rất đứng đắn, nói nàng cảm thấy vô cùng vinh hạnh vì nhận được lời mời của Lâm Tập Tập, nàng nhất định sẽ tới đúng hẹn.

Lá thư hồi đáp nghiêm túc này làm Lâm Tập Tập vui vẻ một lúc lâu, vì vậy nhanh chóng mở lá thư thứ hai ra, nội dung trước mắt khác xa với vẻ đứng đắn trước đó, bao nhiêu lời nói tràn đầy oán hận xuyên qua con chữ ập vào mặt cô.

Tần Mộng vận dụng một lượng lớn điển cố để chứng minh rằng việc bạc tình bội nghĩa sẽ không có kết cục tốt, còn trở thành tội nhân nhiên cổ, bị người đời phỉ nhổ! Ví dụ như "Trần Thế Mỹ và Tần Hương Liên", "Lý Giáp và Đỗ Thập Nương", "Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh"…

Hình như có gì đó kỳ lạ bị gài vào.

Lâm Tập Tập thật sự dở khóc dở cười, Tần Mộng này rõ ràng đang chỉ cây dâu mắng cây hoè nói cô vô tình vô nghĩa, quẳng đồng hương sang một bên chẳng quan tâm, cái đường vòng này

thật sự vì thâm độc vừa lớn, người nào khả năng lý giải không tốt có lẽ không nhìn ra được.

Lâm Tập Tập cười lạnh gấp tờ giấy viết thư vào, nghĩ thầm nếu cô đã nói tôi vô tình thì tôi đây sẽ vô tình đến cùng, thế là tuyệt bút vung lên, viết lại cho nàng bốn chữ ngắn gọn súc tích "Cuộc hẹn bị huỷ!"

Tần Mộng lại đáng thương hồi đáp lại: Đại vương tha mạng, thần thiếp sai rồi, vì để tỏ rõ lòng trung thành, ngày tham gia thảo luận đó tôi nhất định sẽ mang Quý công tử đến.

Sau khi Lâm Tập Tập thấy lời này thì lại dùng một tay chống cằm, lâm vào trầm tư.

Vì sao Tần Mộng lại muốn đưa Quý Du Hồng đến buổi hẹn của hai người bọn cô? Còn nói là tỏ lòng trung thành, chẳng lẽ ngày đó ở nhà họ Tần, Tần Mộng đã nhìn ra gì sao?

Lúc ấy hành động qua lại giữa cô và Quý Du Hồng hẳn là rất bình thường.

Tần Mộng này quả nhiên là thiên tài, một câu ba phải ai cũng nói được mà có thể khiến người ta ngờ vực.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Câu trò chuyện tán gẫu cùng Tần Mộng ở trong viện của nàng ngày đó vẫn còn văng vẳng bên tai, thái độ kia của Tần Mộng, thật sự là không có hứng thú với Quý Du Hồng hay chỉ đang vui đùa nói lời khẩu thị tâm phi?

Lâm Tập Tập xoa xoa mặt, mặc kệ Tần Mộng nghĩ thế nào, cô với Quý Du Hồng cũng không có gì cả, chỉ là cô tự mình đơn phương ăn đậu hũ của anh hai lần thôi, Quý Du Hồng tuyệt đối là người đàn ông chính trực nhất, biết khắc chế nhất mà cô từng gặp.

Nghĩ như vậy nên Lâm Tập Tập không còn bối rối nữa, Tần Mộng muốn kéo Quý Du Hồng cùng đi quả thực tốt không gì bằng, mấy ngày nay Lâm Tập Tập không gặp được Quý Du Hồng, sớm đã có chút nhớ mong.

Hai ngày này Lâm Tập Tập vẫn luôn đến tiệm vải, Lâm Kính Đình bận rộn chuyện kinh doanh nên lười quan tâm cô rồi, chỉ dặn dò Lâm Tiêu trông chừng cô cho kỹ.

Lâm Tiêu quả thật rất giỏi, luôn trưng ra cái mặt than đối diện với cô, hầu hạ cô ăn ngon uống tốt, rồi khi cô dò hỏi về vấn đề kinh doanh thì lại hờ hững với cô, bất kể cô có hỏi gì thì hắn ta cũng đều xem cô như người vô hình, thái độ vô cùng kiên quyết, một mực không chịu để cô tham dự vào chuyện kinh doanh.

Hôm nay sau khi ăn xong bữa sáng, Lâm Tập Tập đứng dậy chuẩn bị ra ngoài thì bị Lý Ngọc giữ chặt, hỏi cô: “Em chồng, em vẫn chưa chết tâm sao?”

Sau khi Lý Ngọc biết Lâm Tập Tập có ý định muốn tiếp quản tiệm vải thì luôn tỏ vẻ không ủng hộ cũng không phản đối, nàng ấy biết em chồng là người có tư tưởng lớn, không giống những cô gái bình thường.

Lâm Tập Tập nghe nàng ấy hỏi như vậy thì mặt không đổi sắc nói: “Em nhất định sẽ đoạt được tiệm vải, vì sao phải từ bỏ!”

Lý Ngọc biết mình nói sai, vội cười nói: “Không phải chị muốn ngăn cản em, hôm nay chị là muốn hiến kế.”

Lâm Tập Tập nghe nàng ấy nói xong, vô cùng tò mò, hỏi: “Chị có kế gì?”

“Lâm Tiêu là người tương đối thâm độc, không dễ ở chung, nhưng hắn ta cũng không phải người xấu, chị nghe người hầu

trong nhà nói Lâm Tiêu không thích gì cả, chỉ thích ăn bánh ú, đặc biệt là bánh ú ngọt, khá là thích đó, cho nên lúc tới tiệm vải em có thể tiện đường mua một ít mang đến cho hắn ta, em có tâm như vậy, ít nhiều gì hắn ta cũng sẽ nhận nó, đúng không?"

Lâm Tập Tập nghe được thì kinh ngạc: "Chị dâu, sao chị lại biết việc này?"

Lý Ngọc che miệng cười: "Tất nhiên là nghe người hầu nói, đại trạch của chúng ta có rất nhiều người hầu nằm mơ cũng muốn được gả cho Lâm Tiêu đó."

Lâm Tập Tập tỏ vẻ đã hiểu, xuất thân của Lâm Tiêu không cao nhưng rất có bản lĩnh, giúp đỡ đại thiếu gia quán xuyến việc kinh doanh ở một phương, nhân vật như vậy chắn chắn bọn người hầu đều ao ước.

Những gì Lý Ngọc nói khá đáng tin, Lâm Tập Tập vui mừng cảm ơn, trên đường tới tiệm vải còn đặc biệt xuống xe mua một mớ bánh ú ngọt nóng hổi, vì sợ nó nguội mà còn dùng giấy dầu gói lại, rồi đắp khăn vải lên ôm vào trong lòng.

Khi Lâm Tiêu nhận được bánh ú, biểu cảm cuối cùng cũng hơi nứt vỡ, giật mình nhìn cô, thầm nghĩ chẳng lẽ đại tiểu thư cũng biết món mà hắn ta thích?

Còn chưa nghĩ xong đã nghe cô nói: "Vừa rồi lúc đi ngang qua có hơi thèm, mua thử rồi nhận ra là ăn khá ngon cho nên đem vài cái đến đây, anh thích bánh ú sao?"

Lâm Tiêu sửng sốt một chút, vội vàng nói cảm ơn: "Cảm ơn tiểu thư."

Lâm Tập Tập xua tay ý bảo không cần khách sáo: "Hôm nay anh có bận gì không?"

Có câu nói là: Cắn người miệng mềm, bắt người ngắn tay(*). Trên tay Lâm Tiêu còn đang cầm bánh ú nóng nổi của Lâm Tập Tập, thật sự không có cách nào tiếp tục bày ra vẻ mặt xấu, chỉ đành thành thật trả lời: “Dọn hàng tồn kho.”*Cắn người miệng mềm, bắt người ngắn tay*

Nghĩa là ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Dọn hàng tồn kho? Dọn thế nào? Bán phá giá sao?” Lâm Tập Tập tò mò hỏi.

Lâm Tiêu nói: “Phần lớn là kiểu dáng lỗi thời, một số thì bị ẩm mốc, hư hỏng. Vải lỗi thời có thể bán rẻ, còn hàng bị ẩm mốc hư hỏng thì phải vứt đi.”

Lâm Tập Tập nghe xong bèn nói: “Tôi có thể đi xem vải bị xử lý không?”

Lâm Tiêu đáp: “Ở cửa nhà kho kia.”

Lâm Tập Tập xoay người đi ra kho hàng sau hậu viện, quả nhiên nhìn thấy một đống vải dệt lớn ở đó.

Cô cẩn thận kiểm tra một chút, những cuộn vải bị hư hỏng ẩm mốc thật ra cũng không nghiêm trọng lắm, vì vậy cô nói với Lâm Tiêu đi phía sau: “Mấy thứ này vứt đi thì phí quá, hàng nào bị hư hỏng chúng ta có thể cắt ra làm tặng phẩm tặng cho khách, lỗi thời thì bán chiết khấu, còn vải bị ẩm thì chúng ta cũng có thể dọn kho bán phá giá, ngày nay đa số dân thường đều mặc vải thô, thước vải tinh tế của chúng ta dù có ẩm mốc thì cùng lắm cũng chỉ ảnh hưởng đến mỹ quan mà thôi, miễn là giá rẻ thì hẳn là sẽ có người mua.”

Lâm Tiêu nghe xong trực tiếp ngây người, sau khi tiêu hoá một hồi lâu thì cảm thấy lời cô nói cũng có lý, tính khả thi cực kỳ cao, thế nên hỏi cô: "Tiểu thư học được những cách này từ đâu vậy?"

Cô có thể nói là học được từ siêu thị và các trung tâm mua sắm lớn của người ta sao?

Cuối cùng chỉ có thể căng da đầu nói: "Tôi suy nghĩ vẩn vơ thôi."

Tuy Lâm Tiêu thấy nghi ngờ và khó hiểu nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi mà dựa theo lời Lâm Tập Tập làm một biểu đồ quy trình, vải nào hợp tặng kèm với vải nào, vải nào có thể bán hạ giá…

Bận rộn cả một ngày, cuối cùng Lâm Tập Tập cũng có thể nhúng tay vào hỗ trợ, cô cực kỳ vui vẻ, thậm chí còn định sắn tay áo phụ giúp dọn hàng nhưng lại bị Lâm Tiêu ngăn cản.

Ngày hôm sau, khi mở cửa buôn bán, mấy cái Lâm Tập Tập đề nghị đều được mang lên quầy, quả nhiên rất nhiều người cảm thấy mới mẻ, nhìn thấy nào là tặng nào là hạ giá, bọn họ đều nhao nhao bỏ tiền mua một ít, những người đi dạo ngang qua trông thấy cửa hàng náo nhiệt như vậy cũng dừng chân vây xem, mấy người dân thường hiếm khi đặt chân vào tiệm vải thấy tấm vải tinh tế bán bằng giá vải bố ở cửa thì đều ngây người, sau khi hỏi thăm thì mới biết là vải bị mốc, nhưng vẫn đẹp hơn so với vải thô nhiều, sắp tết đến nơi rồi, mua một ít về may mấy bộ đồ mới cho con nhỏ cũng không tệ.

Lâm Tập Tập đứng trên cầu thang sau quầy cười tủm tỉm nhìn dòng người mua hàng nối liền không dứt ngoài cửa tiệm, vui sướng như trúng 500 vạn.

Chuyện đẩy mạnh tiêu thụ lần này qua đi, thái độ của Lâm Tiêu với Lâm Tập Tập đã thay đổi rất lớn, tuy vẫn ít nói ít cười nhưng ít nhất cũng không cả ngày trưng ra cái mặt như tảng băng nữa,

cũng trả lời mấy thắc mắc của Lâm Tập Tập. Để đổi lại việc thay đổi thái độ của hắn ta, ngày nào Lâm Tập Tập cũng mua bánh ú ngọt cho hắn ta, có khi cũng cố ý chơi xấu, mua vài cái nhân thịt ba chỉ, Lâm Tiêu vừa cắn một miếng sắc mặt đã như trúng độc, suýt chút nữa là bóp chết Lâm Tập Tập, có điều đây đều là chuyện sau này.

Lâm Tập Tập và Tần Mộng đã hẹn sẽ đi tham gia thảo luận, tất nhiên không thể thất hẹn, đến ngày hẹn nàng còn đặc biệt nghiêm túc trang điểm một phen, đứng trước gương ngắm nhìn một hồi lâu rồi mới cảm thấy mỹ mãn mà ra ngoài.

Trước đó Tần Mộng nói sẽ dẫn Quý Du Hồng đến, không biết có phải thật hay không, nhiều ngày rồi không gặp, nhớ anh quá đi mất.

Nhà Tần Mộng ở quận Huyền Vũ, trường học của Lâm Kính Hoà trùng hợp cũng ở quận đó, quãng đường cách nhau không xa, Lâm Tập Tập trực tiếp bảo tài xế đưa cô đi đón Tần Mộng rồi mới đến trường.

Sau khi xe tới trước cửa Tần trạch, quả nhiên ngoài Tần Mộng thì Lâm Tập Tập còn trông thấy Quý Du Hồng trong bộ đồ trường quái màu đen nho nhã ở bên cạnh!

Chương 28

Chuyển ngữ: Meounonna

Beta: Ys

Lâm Tập Tập ngồi trong xe, tinh tế phác hoạ hình dáng của người đàn ông qua cửa sổ xe, mấy ngày không gặp, anh vẫn đẹp trai như cũ, tóc cắt ngắn đi lộ ra vầng trán đầy đặn, trông vô cùng xán lạn, lúc không mặc quân trang, hình như anh thích mặc trường bào hơn, nhưng dù có là trường bào không lộ vóc dáng thì mặc trên người anh vẫn vô cùng đẹp.

Đúng là từ đầu đến chân đều làm cô cảm thấy vô cùng thuận mắt, không hổ là nam chính của cô.

Tần Mộng đợi xe dừng hẳn, mở cửa chỗ ngồi đằng sau xe ra nhanh chóng chui vào, còn chưa kịp ngồi đàng hoàng, Tần Mộng đã ra thế thò hai tay về phía Lâm Tập Tập muốn véo mặt cô, nhưng bị Lâm Tập Tập nhanh tay lẹ mắt chặn lại.

“Lâm Văn Nhi, cô đúng là có bản lĩnh, vậy mà lại dám đe doạ tôi.” Cho dù hai tay bị chặn lại, Tần Mộng vẫn không từ bỏ ý định, cả cơ thể đột ngột bổ nhào về phía cô.

Tất nhiên Lâm Tập Tập không thể cản nổi quái vật khổng lồ như vậy, đành phải thôi giãy giụa, nhắm mắt chờ đợi trọng lượng của đối phương đập vào người cô

Kết quả vài giây qua đi, thân hình của Tần Mộng vẫn chưa đập

qua bên đây, Lâm Tập Tập mở to mắt ra nhìn, “phụt” một tiếng bật cười.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Chỉ thấy Tần Mộng đang khựng lại trên không trung trợn trắng mắt, tức giận thở hổn hển nói với Quý Du Hồng đang nửa chống trên ghế phụ: “Bỏ tôi ra, anh nắm cổ áo tôi làm gì vậy hả, đang muốn khoe tay anh dài à? Nếu thật sự muốn khoe thì anh đi xách Vãn Nhi ấy! Mau buông tay mau buông tay!”

Quý Du Hồng thấy nàng đã yên tĩnh lại mới buông lỏng tay ra, giọng điệu mang theo một chút ý ra lệnh: “Xe chạy rồi, ngồi đàng hoàng.”

Tần Mộng lại trợn trắng mắt, lúc này mới an phận ngồi vào đúng vị trí, nói với Lâm Tập Tập: “Có phải tôi rất thông minh không, chỉ cần mang theo anh ta là tôi có thể tự do ra ngoài rồi, anh ta quả thực cứ như một cái bùa trừ tà vậy.”

Đây là cái ẩn dụ rách nát gì chứ! Lâm Tập Tập mặt đầy ghét bỏ, bảo: “Loại người như cô đáng lẽ phải nhốt lại trong nhà, tránh cho cô ra ngoài phá hư sự yên ổn đoàn kết của xã hội.”

Tần Mộng hờn dỗi nói: “Lúc trước đi ngắm trăng với tôi thì gọi tôi là em gái ngọt ngào, bây giờ có niềm vui mới thì chê tôi phá hoại sự yên ổn đoàn kết của xã hội!”

Lâm Tập Tập, Quý Du Hồng: …

Bây giờ vứt người này về nhà còn kịp không?

Đợi ba người ngồi vững, xe cũng bình ổn chạy về phía trước, Tần Mộng và Lâm Tập Tập nói chuyện với nhau, Quý Du Hồng yên tĩnh ngồi ở ghế trước, có điều thỉnh thoảng anh sẽ liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, từ góc độ này của anh, vừa hay có thể nhìn

thấy sườn mặt của ai kia.

Tần Mộng tò mò hỏi Lâm Tập Tập trong hội nghị thảo luận sẽ nói cái gì, Lâm Tập Tập giới thiệu đơn giản: “Thì là những người trẻ yêu nước có lý tưởng có hoài bão, tụ lại thảo luận các vấn đề thời sự và phát biểu suy nghĩ cá nhân về buổi tụ họp này…”

Tần Mộng nhíu mày, không có hứng thú nói: “Cái đó có gì vui chứ, nghe một đám nhóc con nói bốc nói phét về mấy cái lí luận suông thiếu thực tế, còn không bằng đưa cô đi chèo thuyền trên hồ Huyền Vũ, trước có hoa dưới có trăng, khung cảnh lãng mạn, cảnh đẹp mê người…”

Lâm Tập Tập liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: “Nếu đã không có hứng thú, vậy bây giờ tôi bảo tài xế quay đầu xe đưa cô về.”

Tần Mộng rất không phục: “Sao mà cô đáng ghét thế nhỉ, chỉ biết uy hiếp người ta.”

Lâm Tập Tập nói: “Chiêu này hiệu nghiệm là được.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tần Mộng đột nhiên chớp chớp mắt hỏi Lâm Tập Tập: “Quý Hoài An cũng tham gia hội nghị thảo luận này, tôi hỏi anh ta ở đâu, vậy mà anh ta lại không nói cho tôi biết.”

Lâm Tập Tập nhìn gáy Quý Du Hồng, mím môi cười nhạt bảo: “Tài ăn nói của Quý công tử rất tuyệt, lần trước tôi đi dự thính, anh ấy nói hay nhất trong mấy người hôm đó đấy.”

Tần Mộng tỏ ra rất kinh ngạc nói, nói: “Ái chà, thì ra vào lúc tôi không hay biết gì, hai người đã thân thuộc như vậy rồi à, uổng công tôi còn muốn giúp hai người xây dựng nhịp cầu hữu nghị đấy.”

Lâm Tập Tập cảm thấy nói chuyện với người phụ nữ này còn mệt tim hơn so với khi ở cùng Lâm Thiến nữa.

Đi xe khoảng 10 phút, ba người đã đến trường dân lập Lâm Kính Hoà đang dạy, Lâm Tập Tập và Quý Du Hồng đều đã từng đến đây nên không hề xa lạ với chỗ này, chỉ có Tần Mộng tò mò thò đầu ra nhìn này nhìn kia, hết cách rồi, bình thường khó khăn lắm nàng mới được ra ngoài một lần, nên nhìn gì cũng thấy mới lạ.

Ba người đi về hướng toà nhà dạy học lần trước mở hội nghị thảo luận, Lâm Tập Tập đảo mắt nhìn Quý Du Hồng đang đi bên tay trái mình, hỏi anh: “Vết thương trên tay anh đã đỡ chưa?”

Quý Du Hồng đưa tay ra cho cô xem, vết thương đã kết vảy, đen thui rất xấu, Lâm Tập Tập thò ngón trỏ ra nhẹ nhàng chọt chọt, Quý Du Hồng không nhịn được cười nhẹ nhìn cô, nhưng cũng chẳng rút tay về.

“Còn đau không?” Cô lại hỏi một câu.

Quý Du Hồng lắc đầu: “Vết thương được xử lý kịp thời, sẽ nhanh chóng lành lại thôi, cảm ơn cô.”

Sự ấm áp của đầu ngón tay và lòng bàn tay làm hai người có hơi ngây ngất, lúc Lâm Tập Tập rút ngón tay mình về còn vô tình hữu ý mà lướt nhẹ qua lòng bàn tay của anh một chút, xúc cảm tê ngứa khiến Quý Du Hồng co lòng bàn tay thành nắm đấm ngay lập tức.

Tần Mộng đang đi xéo phía trước, chăm chú ngắm nhìn phong cảnh, dường như không hề thấy tương tác vi diệu của hai người đang ở đằng sau

Lúc họ đến có hơi trễ, hội nghị thảo luận đã bắt đầu rồi, Lâm Tập Tập quen cửa quen nẻo mở cửa sau ra, phát hiện người trong

phòng thật sự không ít. Cảm giác tồn tại của Quý Du Hồng rất lớn, anh vừa đứng ở cửa sau đã có rất nhiều người quay đầu cho họ một ánh mắt chào hỏi.

Lâm Tập Tập nhanh chóng phát hiện Lâm Kính Hoà, anh ta đang đứng bên cạnh Triệu Chấn Hoài.

Lâm Kính Hoà cũng nhìn thấy Lâm Tập Tập, bèn nhanh nhẹn xuyên qua đám người đi đến bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi Lâm Tập Tập: “Đến trễ thế, ở đây sắp kết thúc rồi.”

Lâm Tập Tập cười nói: “Em cũng không biết thời gian cụ thể mà, hôm nay có phải các anh bắt đầu sớm không?”

Triệu Chấn Hoài cũng đi theo tới, cười chào hỏi với họ, Lâm Tập Tập luôn thấy có vài phần không thoải mái khi đối mặt với vị tổng thống tương lai này, thế nhưng lần này người ta là nhằm vào Quý Du Hồng mà đến: “Hoài An, hôm nay cậu định nói về vấn đề gì đấy?”

Quý Du Hồng lắc đầu nói: “Hôm nay đến là do quyết định đột xuất, không có chuẩn bị, tôi ở đây nghe là được rồi.”

Anh nói thư thế, đương nhiên Triệu Chấn Hoài cũng sẽ không miễn cưỡng, sắp xếp chỗ ngồi ổn thoả cho ba người họ rồi lại đi về vị trí chủ trì hội nghị phía trước.

Sau khi ba người ngồi xuống, lúc ban đầu Tần Mộng rất hứng khởi, cũng rất kiên nhẫn lắng nghe những người có mặt ở đây phát biểu ý kiến, nhưng sau khi nghe xong, lại tỏ vẻ không kiên nhẫn, mãi đến khi có một nam sinh nói: “Sức mạnh của một quốc gia phụ thuộc vào sự giác ngộ của nhân dân, bây giờ người dân chỉ biết ngây ngây dại dại sống qua ngày thì còn có hy vọng nào đáng bàn nữa.”

Cuối cùng Tần Mộng không ngồi yên được nữa, đứng bật dậy,

cười lạnh nói với tên nam sinh đó: “Người dân đắc tội với cậu khi nào mà khiến cậu phải miệt thị họ như vậy, cậu không phải là dân à? Người nhà cậu không phải là dân? Cậu ăn của nhân dân, mặc của nhân dân, rồi quay đầu lại miệt thị quần chúng nhân dân, rốt cuộc cậu đang có mưu đồ gì? Tất cả mọi người đều biết, một quốc gia lớn mạnh cần phải có một chính phủ cứng rắn kiên cường, chính phủ muốn mạnh mẽ hùng cường thì tiên quyết phải có biên chế và trang bị quân sự khổng lồ hỗ trợ, không có những điều kiện tiên quyết này thì còn nói gì đến lớn mạnh? Thời cuộc hỗn loạn, thiên hạ bất ổn nên người dân mới sống trong sự ngu đần ngây dại, ngay cả quan hệ nhân quả cậu cũng không phân rõ ràng, mà còn không biết xấu hổ đứng lên phát biểu, cậu mau ngồi xuống đi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lời này vừa nói xong, nàng lại thay đổi giọng điệu, nói với một nam sinh khác lúc trước từng phát biểu ý kiến: “Còn cả người vừa nãy nói về cạnh tranh quân sự, ngay cả trang bị vũ trang mà hiện nay quốc gia của chúng ta đang có cậu cũng không biết rõ, vậy mà dám thảo luận đề tài quân bị ở đây…”

Thời gian sau đó là thời gian diễn thuyết cá nhân của Tần Mộng, nàng phân tích cụ thể chi tiết về lịch sử phát triển của vũ khí cho tất cả người có mặt ở đây nghe, cùng với những vũ khí tối tân nào mà các quốc gia đang nắm giữ trong giai đoạn hiện nay, sau đó lại tỉ mỉ phân tích khái quát về tình hình quân bị dự trữ trong nước hiện tại.

Nàng phân tích nhịp nhàng trôi chảy, nói có sách mách có chứng, khiến cho một đám đàn ông lão luyện trong phòng sốc đến mức sững sờ, điều đáng sợ nhất là nàng có thể miêu tả chi tiết quá trình sản xuất của một loại pháo cỡ lớn nào đó cùng với sức mạnh hoả lực lúc sử dụng của nó…

Lâm Tập Tập điềm tĩnh nghe Tần Mộng diễn thuyết hùng hổ

như xe lửa chạy trên đất bằng, sau đó cô vô cùng vui mừng suy nghĩ: Ái chà, đây là nữ chính mình viết ra đấy, quá ư là xuất sắc, đúng là quá tuyệt vời.

Quay đầu lại thấy Quý Du Hồng cũng bình bĩnh giống mình, cô hơi kinh ngạc, nhịn không được nghiêng người thì thầm bên tai anh hỏi: "Sao anh lại không bị sốc vậy?"

Quý Du Hồng nhìn gương mặt hoàn mỹ gần trong gang tấc, tim từ từ đập nhanh lên, nhỏ giọng nói: "Lúc trước tôi đã lĩnh giáo qua kiến thức uyên bác của cô ấy rồi."

Thì ra là vậy: "Vậy anh không cảm thấy tò mò sao cô ấy lại biết nhiều như thế sao?"

Quý Du Hồng nói: "Cô ấy nói lúc đi du học có một giáo sư đã từng dạy cho cô ấy."

Lâm Tập Tập hiểu ra gật gật đầu, du học quả nhiên là một cái cớ hay.

Hai người nói xong, Lâm Tập Tập mới phát hiện khoảng cách của hai người có hơi gần, nhưng cô lại không nỡ rời đi, thế là âm thầm dịch cái ghế lại gần anh hơn, Quý Du Hồng đương nhiên nhìn thấy, nhưng anh lại chọn cách ngầm đồng ý.

Sự độc miệng và công kích cả đám của Tần Mộng khiến nàng nhanh chóng trở thành tâm điểm của đám đông, Triệu Chấn Hoài càng tỏ vẻ hứng thú mà đi đến mời nàng lên bục tiếp tục diễn thuyết, Tần Mộng cũng không do dự, trước khi chính thức bước vào phòng thí nghiệm, nàng đã từng làm trợ giảng một thời gian rất dài đấy, không sợ lên bục giảng chút nào.

Hội nghị thảo luận vốn đã sắp kết thúc, nhưng vì Tần Mộng bất ngờ tham gia nên bị buộc kéo dài thêm một tiếng đồng hồ, mãi đến khi Tần Mộng nói tới miệng đắng lưỡi khô, không muốn

tiếp tục nữa thì mọi người mới chịu rời đi với vẻ vẫn chưa được thoả mãn.

Triệu Chấn Hoài lại giống như có được bảo vật, lôi kéo đám người Quý Du Hồng sống chết không cho rời đi, một hai phải mời họ ăn bữa trưa mới được.

Hành động của Lâm Tập Tập không bị ai trói buộc, đương nhiên không có ý kiến, Tần Mộng thì lại sợ phải về nhà quá sớm, nghe Triệu Chấn Hoài nói muốn mời ăn cơm, nàng bèn giành đồng ý, tiếp đó còn được voi đòi tiên mà đề nghị: “Sau khi ăn cơm chúng ta đi hồ Huyền Vũ chèo thuyền đi!”

Triệu Chấn Hoài lập tức gật đầu nói: “Không thành vấn đề, chèo cả một buổi chiều cũng được, tôi vẫn còn vấn đề muốn nghiên cứu thảo luận với cô một phen đây.”

Lâm Tập Tập, Quý Du Hồng: …

Bởi vì buổi chiều Lâm Kính Hoà còn có tiết, không cách nào đi cùng họ, cho nên lần ăn cơm trưa này cuối cùng chỉ có bốn người họ hai nam hai nữ đi.

Mãi đến khi đi ra khỏi cổng trường, lúc này Lâm Tập Tập mới muộn màng phát hiện rằng lát nữa ăn cơm trưa xong đi chèo thuyền ở hồ Huyền Vũ đó, rất có khả năng cô sẽ đơn độc ở cùng với Quý Du Hồng nha!

Chương 29

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Meounonna

Beta: Ys

Triệu Chấn Hoài vô cùng nhiệt tình mời họ đi ăn trưa, Lâm Tập Tập tưởng sẽ đến nhà hàng nổi tiếng nào đó gần đây ăn mấy món trứ danh quý giá, tuyệt đối không ngờ tới tổng thống đại nhân tương lai lại dẫn họ đi vòng quanh một hồi bước vào một con hẻm, hẻm lát đá xanh, giày da giẫm lên sẽ vang ra tiếng "cộp cộp cộp".

Lòng Lâm Tập Tập tràn đầy nghi ngờ, một con hẻm sơ sài như thế này sẽ ẩn chứa một nhà hàng nổi danh cao quý nào đó hay sao?

Mãi đến khi một cửa hàng cũng sơ sài như con hẻm xuất hiện ngay trước mắt họ, Triệu Chấn Hoài mới cười giới thiệu với họ bảo: "Cửa hàng này nổi tiếng gần xa, miến huyết vịt của cửa tiệm này tuyệt đối chính cống, ngon nhất toàn Kim Lăng đấy, hơn nữa phần ăn cũng nhiều lắm."

Cho nên họ đi xa như thế, chính là để ăn một bát miến huyết vịt, thật đúng là tuyệt vời mà.

Có điều cẩn thận ngẫm lại thì bữa cơm Triệu Chấn Hoài mời này

cũng được xem như độc đáo khác người, chí ít cũng để lại cho Lâm Tập Tập ấn tượng sâu sắc, ở đây ngoài Triệu Chấn Hoài ra, gia cảnh ba người còn lại đều không phải quyền thế thì cũng giàu sang, từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng, đồ ăn tinh xảo quý giá nào mà chưa từng ăn qua, cho nên Triệu Chấn Hoài mời họ ăn mấy món đặc biệt, ngược lại cũng được xem là vừa khéo.

Lâm Tập Tập ngầm cảm khái, tại sao sau khi cô đến thế giới này, người cô quen biết không phải là bụng dạ đen tối thì cũng là đầu óc khôn khéo nhanh nhạy vậy? Qua lại với mấy người này đúng là hao phí tinh thần hao tổn sức lực quá đi.

Y như lời Triệu Chấn Hoài nói, một phần miến huyết vịt của cửa hàng này thật sự kinh người, đầy ắp cả một tô lớn, một mình Lâm Tập Tập ăn không hết nổi.

Lúc tô miến đầu tiên được bưng lên Tần Mộng đã nhấc đũa ăn ngấu nghiến, nhìn dáng vẻ vừa thoả mãn vừa hưởng thụ của nàng, người bên cạnh nhìn thôi cũng cảm thấy khẩu vị tốt lên.

Ăn xong miến huyết vịt, bốn người lần theo đường cũ trở về, lúc đi ra hẻm, tài xế đã dừng xe bên đường đợi họ, lúc Lâm Tập Tập lên xe, hỏi tài xế đã ăn cơm trưa chưa, tài xế gật đầu bảo ông ta mới vừa ăn xong.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Để thoả mãn nguyện vọng chèo thuyền của Tần Mộng, Lâm Tập Tập bảo tài xế trực tiếp lái xe đến công viên hồ Huyền Vũ, hồ Huyền Vũ vốn là một lâm viên của hoàng gia, trải qua một vài biến động lịch sử, cuối cùng trở thành một trong những cảnh đẹp mà du khách mặc tử thích nhất.

Cảnh sắc tuy đẹp, nhưng thời tiết lại quá lạnh lẽo, gió bên hồ rất lớn, Lâm Tập Tập vừa xuống xe, mái tóc dài đã bị thổi thành một đống cỏ dại trong nháy mắt.

Tần Mộng trái lại rất hồ hởi, chuyện đầu tiên sau khi xuống xe là tìm một người qua đường hỏi thăm chỗ nào có thuyền để chèo, sau khi được người ta chỉ đường, nàng vội vàng kéo Lâm Tập Tập đi lên phía trước.

Nắm tay của Lâm Tập Tập, phát hiện bàn tay của cô lạnh băng, Tần Mộng nói: "Cô đi lại vận động thì sẽ không lạnh nữa đâu, ngây ngốc đứng ở đây bị gió thổi mới lạnh đó."

Lâm Tập Tập bất đắc dĩ nói: "Tôi đây là mặc ít quần áo đấy, cái váy này không cản gió được."

Hai người đàn ông đi phía sau các cô, sau khi nghe đoạn đối thoại này xong, Quý Du Hồng nhíu mày, hôm nay anh mặc trường quái, không có áo khoác cũng không có áo choàng, ngay cả cơ hội thể hiện phong độ quý ông cũng không có, từ phía sau quan sát, Lâm Tập Tập ăn mặc thật sự có hơi phong phanh.

Lại đi lên trước một đoạn, Quý Du Hồng đột nhiên mở miệng nói: "Chèo thuyền vẫn nên để hôm khác rồi hẵng đi, hôm nay gió lớn quá, không thích hợp chèo thuyền."

Tần Mộng còn chưa kịp bày tỏ thái độ, Lâm Tập Tập đã nói: "Đã đến đây rồi, không đi chơi thì tiếc lắm, hiếm khi Tần Mộng được ra ngoài một hôm, lần sau chẳng biết là đến khi nào nữa."

Vẻ mặt của Tần Mộng kiểu: Người hiểu ta, đúng là chỉ có Lâm Vãn Nhi.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Triệu Chấn Hoài vẫn luôn không nói tiếng nào lúc này đột nhiên lên tiếng: "Hay là nhóm người chúng ta chia làm hai đường đi, tôi đưa Tần tiểu thư đi chèo thuyền, Hoài An cậu đưa Lâm tiểu thư đến quán trà gần đây uống trà đi, có thể ngắm

cảnh cũng có thể giữ ấm."

Tần Mộng hớn hở nói: "Sắp xếp thế này rất hay, Quý Hoài An anh mau đưa Vãn Nhi đi tìm quán trà đi, cô ấy đã run đến như vậy rồi kìa."

Đối với sự sắp xếp này, Quý Du Hồng cũng không có ý kiến gì, ngay sau đó bốn người chia nhau đi hai đường, Triệu Chấn Hoài tiếp tục dẫn Tần Mộng đi đến nơi chèo thuyền, Quý Du Hồng và Lâm Tập Tập thì quay đầu đi về, ở chỗ dừng xe lúc nãy có một quán trà.

Mãi đến khi bước vào quán trà, Lâm Tập Tập mới cảm thấy ấm lên, hôm nay trước khi ra cửa cô đã lựa rất lâu mới chọn trúng một cái váy liền áo, mặc vào có thể lộ ra eo thon của cô, vốn cho rằng cả ngày hôm nay có thể xinh đẹp tuyệt vời, ai ngờ đến chiều đột nhiên nổi gió, đi tới bên hồ bị đông lạnh thành chó luôn.

Trong ngoài quán trà mang phong vị cổ xưa, ở giữa sảnh còn có một cô gái ăn mặc giản dị đang gảy đàn tranh, tiếng đàn trầm thấp sầu muộn, thanh âm rung động lòng người. Vì là thời gian nghỉ trưa sau bữa ăn nên có không ít người đến quán trà nghỉ ngơi.

Quý Du Hồng chọn một phòng riêng ở tầng ba, tiểu nhị trong quán cúi đầu khom lưng dẫn đường đi trước.

Phòng riêng có diện tích không lớn nhưng cửa sổ rất to, để khi khách uống trà có thể thưởng thức cảnh núi non tươi đẹp bên ngoài, điều khiến người ta cảm thấy ngạc nhiên vui mừng hơn là còn có một ban công khá lớn nữa.

Đi vào phòng riêng, Quý Du Hồng gọi một bình long tĩnh vũ tiền và vài món bánh ngọt, đợi tiểu nhị trong quán lau sạch bàn đi ra, anh mới đứng dậy đi đến bên cửa sổ.

Lâm Tập Tập nhìn hành động săn sóc của anh, lòng thầm thấy ấm áp, có điều vẫn mở miệng nói: “Không sao mà, vào đây là không còn lạnh nữa, anh đóng cửa sổ rồi sẽ không ngắm được phong cảnh đâu.”

Quý Du Hồng chọn ngồi bên tay trái của cô, một tay đặt trên bàn, một tay chống lên đầu gối, biểu tình hơi thả lỏng.

Lâm Tập Tập nói như thế xong, anh cũng không đi đóng cửa sổ nữa, sau đó dường như nhớ ra chuyện vui gì mà cong khoé môi nói: “Hồi mùa hè, tôi từng đưa Tần Mộng đi chèo thuyền, suýt chút nữa cô ấy đã làm lật thuyền, từ đó về sau tôi không muốn đưa cô ấy đến đây nữa, Tử Hằng thật không biết nông sâu, còn nhiệt tình đi với cô ấy nữa chứ.”

Không biết có phải là ảo giác của cô không, sao cô cứ cảm thấy lúc Quý Du Hồng nói lời này, vẻ mặt của anh có chút hả hê khi người khác gặp hoạ nhỉ?

Vừa nghĩ đến hai người họ có thể thường xuyên cùng nhau kết bạn ra ngoài chơi, Lâm Tập Tập rất cảm khái nói: “Có một người bạn cùng chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, thật tốt.”

Lời này của cô vừa nói xong, biểu cảm trên mặt của Quý Du Hồng lập tức trở nên mất tự nhiên, do dự muốn nói gì đó rồi lại thôi, sau cùng anh vẫn không nói điều gì cả.

Tiểu nhị nhanh chóng đưa trà và bánh ngọt họ gọi lên, Quý Du Hồng rót trà cho cô, ra hiệu cô nhân lúc còn nóng uống một chén đi để làm ấm cơ thể.

Một chén trà nóng xuống bụng, cả người của Lâm Tập Tập dần dần ấm lên, đầu óc cũng bắt đầu mơ màng, có đại soái ca Quý ngồi kế bên cạnh, không trêu chọc một xíu đúng là có lỗi với lần ở riêng hiếm có này à.

Ngay sau đó anh nghe cô nói: “So với chèo thuyền, tôi thích cưỡi ngựa hơn, ngồi trên lưng ngựa chạy băng băng ngắm phong cảnh, rất có tư vị đặc sắc riêng.” Thật ra ngày đó con ngựa rất sốc nảy, cô hoàn toàn không ngắm được phong cảnh, lần sau có cơ hội phải tranh thủ ngồi đằng trước mới được.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cô vừa như thế, Quý Du Hồng lập tức nhớ lại cảm giác cô dán sát lên người anh, đó là lần đầu tiên anh có tiếp xúc thân mật như thế với một cô gái. Trong lòng bỗng dưng nảy ra một suy nghĩ khiến anh không vui, bèn hỏi cô: “Cô thường đi cưỡi ngựa với người ta sao?”

Lâm Tập Tập thành thật lắc đầu: “Lần đó anh dẫn tôi đi là lần đầu tiên tôi cưỡi ngựa đấy.”

Lúc này Quý Du Hồng mới vừa ý gật đầu: “Có thời gian tôi dạy cô cưỡi ngựa.”

Lâm Tập Tập cười híp mắt nói: “Vậy là một lời đã định đấy nhé.”

Hai người im lặng ngồi một lúc, Lâm Tập Tập thưởng thức chén trà một lát, đổi chủ đề khác, là vấn đề liên quan đến Lâm Kính Đình.

Do lập trường nhạy cảm của hai nhà, từ lúc họ quen biết nhau cho đến nay luôn cố ý tránh nhắc đến đề tài này, phảng phất như chỉ cần hai người họ không nhắc thì tầng quan hệ đối lập ấy sẽ như không tồn tại, nhưng thật ra cũng chỉ là bịt tai trộm chuông mà thôi.

Lần này Lâm Tập Tập nhắc đến Lâm Kính Đình, chủ yếu vẫn là có chuyện muốn nhờ.

“Gần đây anh của tôi cứ luôn bận bịu đi sớm về muộn, tôi biết là anh ấy đang bôn ba vì chuyện của tiệm thuốc phiện.”

Quý Du Hồng nhíu mày nhìn cô, hỏi: “Cô muốn cầu xin giúp anh cô à?”

Lâm Tập Tập lắc đầu: “Đóng cửa tiệm thuốc phiện là chuyện tất nhiên phải làm, thuốc phiện đã đầu độc Trung Quốc bao nhiêu năm như thế, sớm muộn cũng phải biến mất, anh của tôi không nghĩ thông được điều này, cho rằng chỉ cần kiếm tiền là được.” Lâm Tập Tập bưng chén trà lên nhấp một ngụm, lại nói tiếp: “Người như anh ấy khá là điên cuồng, cộng thêm danh hiệu con rể của đô đốc, càng làm anh ấy không xem ai vào mắt, chuyện mọi người càng ép anh ấy thì anh ấy sẽ càng không làm, để thuyết phục dạng người như anh ấy, chỉ có thể dùng trí thôi.”

Cô ngước đôi mắt linh động lên, nở nụ cười thuần khiết nhìn anh: “Tôi đã nghĩ ra cách để khuyên anh ấy rồi, có điều vẫn phải nhờ Quý công tử giúp tôi một tay.”

Quý Du Hồng vừa nghe cô có cách khiến Lâm Kính Đình đóng cửa tiệm thuốc phiện, cảm thấy rất là thích thú, vội vàng hỏi: “Cần giúp đỡ điều gì cô cứ nói, chỉ cần là điều tôi có thể làm, nhất định sẽ không từ chối.”

Khoé mắt Lâm Tập Tập mang theo ý cười, nói: “Nghe nói Quý công tử có quen với lão pháp sư ở chùa Thê Hà?”

Cái này có liên quan bức thiết với việc đóng cửa tiệm thuốc phiện à? Tuy rằng Quý Du Hồng cảm thấy kỳ quặc, nhưng vẫn thành thật đáp: “Đúng thật là tôi thường đến nghe ông ấy giảng pháp.”

Lâm Tập Tập hỏi: “Vậy anh có cách nào mời sư phụ giảng pháp riêng cho anh trai tôi được không?”

“Giảng pháp đương nhiên không có vấn đề, nhưng mục đích của việc này là gì?”

“Anh của tôi là một tín đồ Phật giáo, mỗi năm vào sinh nhật của anh ấy, anh ấy đều sẽ đến chùa Thê Hà lễ Phật cầu bình an, nếu như đến lúc đó pháp sư có thể chỉ điểm cho anh ấy một chút, anh ấy chắc chắn sẽ nghe, ví dụ như nói lúc trước anh ấy không có con là vì nghiệp chướng nặng nề, chỉ khi không làm mấy việc hại người lợi mình nữa, mới có thể có duyên với con cái gì đó…”

Quý Du Hồng nghe xong lời cô nói, trợn mắt há mồm, mãi một lúc sau mới nói: “Người xuất gia không nói lời dối gạt, e rằng lão pháp sư không có cách nào giúp cô nói mấy lời đó.”

“Cũng không cần nói y như lời tôi, chỉ cần dẫn dắt anh tôi nghĩ theo hướng này là được rồi, chuyện sau này, tôi tự có cách, vả lại đóng cửa tiệm thuốc phiện là tạo phúc cho người dân, pháp sư hẳn cũng sẽ đồng ý giúp đỡ mà.”

Quý Du Hồng ngẫm nghĩ một hồi, hỏi cô: “Khi nào tới sinh nhật anh cô?”

“Mùng 10 tháng sau.”

“Ừm, tôi biết rồi, lát nữa tôi đi gặp ngài pháp sư một chút.”

Lâm Tập Tập vẫn là dáng vẻ cười tủm tỉm ấy, vui vẻ nói: “Vậy thì tôi sẽ ngồi đợi tin vui.”

Quý Du Hồng lại bị nụ cười của cô dao động ngay tức khắc, vì vậy anh vội vàng cảnh cáo bản thân, sở dĩ cô cười như thế là vì cô đang chuẩn bị tính kế anh trai ruột của mình đó!

Nhưng sau khi cảnh cáo xong, anh lại không thể không thừa nhận nụ cười của cô thật đẹp, rất là hấp dẫn người ta …

Hơn một tiếng sau, Tần Mộng và Triệu Chấn Hoài cũng đến quán trà, Quý Du Hồng gọi trà và bánh một lần nữa, trông thấy sắc mặt xanh xao của Triệu Chấn Hoài, bèn ân cần hỏi một câu: "Tử Hằng huynh, có phải là cơ thể không thoải mái không?"

Triệu Chấn Hoài ngồi trên ghế, khoát tay ỉu xìu ra hiệu hắn không sao, Tần Mộng bên cạnh lại cười ha ha mãi, bảo: "Anh ta là bị doạ đấy!"

…

Tác giả có lời muốn nói: Quý Du Hồng: Thì ra em thích cưỡi ngựa, anh cũng vậy.

…

Lời beta:

_____

Miến huyết vịt:

Click để xem ảnh

Chương 30

Chuyển ngữ: Meounonna

Beta: Ys

Sau khi đi chơi hồ Huyền Vũ với Tần Mộng về nhà, Lâm Tập Tập lại một lòng chuyên tâm với tiệm vải, hàng ngày cô đi ra đi vào với Lâm Tiêu, đặt hàng của mấy xưởng vải, bàn chuyện làm ăn với các nhà phân phối, từ nhập hàng đến xuất hàng, mỗi công đoạn cô đều cần phải hiểu rõ, đụng tới chuyện không hiểu thì đi hỏi Lâm Tiêu, Lâm Tiêu cũng biết gì nói đó.

Lâm Tập Tập phát hiện, cô và Lâm Tiêu chung đụng càng ngày càng hoà thuận, ngoài chuyện làm ăn ở tiệm vải, Lâm Tiêu còn dạy cô vài thủ đoạn nhỏ quanh co lắt léo với đối tác trên thương trường, mỗi lần nghe hắn ta nói mấy điều này, Lâm Tập Tập đều âm thầm cảnh cáo chính mình trong bụng, tuyệt đối đừng có đắc tội với Lâm Tiêu, nếu không hắn ta sẽ có trăm loại thủ đoạn khiến cô sống dở chết dở đấy.

Lâm Tiêu không chỉ dạy cô chuyện làm ăn như thường lệ, mà thi thoảng hắn ta cũng tán gẫu với cô đôi lời, phải biết là, lúc mới đầu cả ngày hắn ta chỉ bày ra bộ mặt lạnh thôi, ngay cả một ánh mắt cũng lười nhìn cô, mà bây giờ lúc rảnh rỗi, còn chủ động nói với cô vài chuyện không liên quan đến kinh doanh nữa, đây tuyệt đối là một bước tiến bộ nhảy vọt của thời đại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ngày nọ sau khi xem xong sổ sách, Lâm Tiêu ngồi trên ghế thái sư uống trà, thần sắc thư thả tán dóc với cô: "Tôi đã nói với anh cô về tình hình của cô bên này."

Lâm Tập Tập chầm chậm thổi trà nóng, cách một lớp hơi nước lượn lờ vấn vít nhìn hắn ta, nói: "Anh tôi không muốn cho tôi làm kinh doanh, anh đừng có nhắc mấy chuyện này trước mặt anh ấy, nếu không anh ấy sẽ lại muốn bắt tôi về cấm túc."

Lâm Tiêu hiếm khi nở nụ cười, bảo: "Vậy thì cô sai rồi, anh ấy nghe nói cô học tốt, rất là vui, còn kêu tôi chỉ cô nhiều thêm chút nữa."

Đây đích thực là phong cách của Lâm Kính Đình, anh ta thích nhất là nghe người khác khen cô, cho dù là khen cô trên phương diện nào, chỉ cần là lời hay khen ngợi cô, anh ta đều thích nghe, đúng là một sở thích kỳ quặc.

Lâm Tập Tập nhấp một ngụm trà, cười nói: "Khó trách dạo gần đây tôi chạy đến tiệm vải, anh ấy không cằn nhằn tôi nữa."

Miệng thì dạy dỗ cô phải an phận đợi ngày gả chồng, nhưng lại ngầm lén lút bảo Lâm Tiêu dạy cô nhiều bản lĩnh hơn một chút, tâm tư của lão già này, đúng là khiến người ta không thể nắm bắt.

Lâm Tiêu khá là cảm khái nói: "Tôi chưa từng gặp ai thương yêu em gái hơn anh ấy cả."

Lâm Tập Tập cũng đồng tình điểm này, cho dù anh ta là một vai ác, cho dù lúc trước anh ta có rất nhiều lỗi lầm, nhưng anh ta lại thật lòng thật dạ yêu thương em gái, không ai có thể bì được.

Người anh trai như thế, cô thật tình không muốn mất đi.

"Chuyện cấm thuốc phiện, anh biết không?" Lâm Tập Tập hỏi

Lâm Tiêu, đây là chủ đề hiện giờ được lan truyền xôn xao khắp nơi ngoài, Lâm Tiêu không thể không biết.

Quả nhiên, Lâm Tiêu gật đầu nói: “Chuyện lớn như vậy, đương nhiên tôi biết.”

“Vậy anh suy nghĩ như thế nào?”

Lâm Tiêu đột nhiên cười cười, bảo: “Suy nghĩ của tôi quan trọng sao? Làm thuộc hạ, đều là ông chủ quyết định thế nào thì tôi làm như thế ấy, đây mới thực sự là quan hệ chủ tớ.”

Lâm Tập Tập vẫn không hết hy vọng, truy hỏi: “Bỏ qua quan hệ chủ tớ, chắc hẳn anh phải có quan niệm đúng sai của riêng mình chứ.”

Lâm Tiêu nghiêm túc nhìn cô, đột phiên hỏi ngược lại: “Sao cô lại để ý đến suy nghĩ của tôi về việc này.”

Có cần phải nhạy bén như vậy không, cô chỉ thử thăm dò một chút thôi mà, hắn ta vậy mà có thể bắt lấy trọng điểm trong nháy mắt, cho nên, nói chuyện với người quá thông minh thật mệt mỏi.

“Vì tôi cảm thấy cách nhìn của anh về mọi chuyện đều rất thấu đáo, nên muốn nghe thử suy nghĩ của anh.” Cô vội vàng nịnh hót.

Lâm Tiêu cười một cách giễu cợt bảo: “Lúc mẹ tôi mất, cô còn rất nhỏ, có lẽ không nghe ai nói qua, bà ấy chết vì nuốt thuốc phiện đấy.”

Lâm Tập Tập trợn to đôi mắt, bụng thầm nghĩ ấy vậy mà còn có chuyện này, mẹ của Lâm Tiêu chưa từng được nhắc đến trong truyện, không ngờ bà ấy cũng là một người có chuyện xưa.

“Lúc đó bà ấy đột nhiên bị nghiện thuốc phiện, cha tôi nhốt bà ấy lại để cai thuốc, ngày nào tôi nghe thấy bà ấy la hét đau đớn xé ruột xé gan trong phòng, nhưng đành bất lực không có cách nào, kể từ lúc đó, tôi đã căm hận thứ thuốc phiện này đến chết được, sau đó khi chúng tôi cứ tưởng bà ấy sắp cai nghiện được rồi thì bà ấy lại đột ngột chạy đi, cũng chẳng biết tìm được thuốc phiện từ đâu, trực tiếp nuốt vào nên chết, có lẽ bà ấy cũng không nhẫn nhịn nổi sự giày vò sống không bằng chết ấy nữa rồi, cho nên chọn cách tự sát để giải thoát.”

Lúc Lâm Tiêu nói về chuyện xưa trong trí nhớ của mình, vẻ mặt nhẹ nhàng hời hợt, nhưng trong từng câu chữ lại toát lên sự thù hận, khiến cho người ta không cách nào xem nhẹ.

Lâm Tập Tập cảm thấy bản thân không cần phải truy hỏi thêm lập trường và thái độ của hắn ta nữa, câu chuyện này đủ để nói rõ hết thảy.

Thở dài một hơi, Lâm Tập Tập bảo: “Xin lỗi anh, gợi lên chuyện đau lòng của anh, tôi … thật sự không biết.”

Lâm Tiêu lắc đầu nói: “Đều đã nhiều năm như thế, dù có đau lòng cách mấy cũng đã hao mòn hết.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Tập Tập lại nói: “Bây giờ khắp nơi đều đang cấm thuốc phiện, anh tôi lại trước sau không chịu nhận thua, cứ như thế mãi chắc chắn sẽ có chuyện, đóng vài cửa tiệm thuốc phiện tuy thu nhập sẽ ít đi, nhưng sự nghiệp của nhà họ Lâm lớn như thế, kiếm tiền ít chút cũng có sao đâu.”

Lâm Tiêu nói: “Tiểu thư, cô suy nghĩ quá đơn giản, đây hoàn toàn không phải là chuyện chỉ đóng vài cửa tiệm thuốc phiện, tiệm thuốc phiện chỉ là vấn đề bày lên mặt ngoài thôi, còn sau lưng tiệm thuốc phiện là những thế lực ngầm đọ sức với nhau,

đại thiếu gia thân mắc vào trong đó, không thể dễ dàng thoát thân ra, hoặc nói cách khác, thật ra anh ấy cũng chỉ là một quân cờ thân bất do kỷ mà thôi."

Lâm Tập Tập kinh ngạc không thốt nên lời, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn hắn ta, phải mất một lúc lâu sau mới khó khăn lên tiếng hỏi hắn ta: "Những thế lực, là chỉ những thế lực nào?"

Lâm Tiêu liếc nhìn về phía cửa phòng bị đóng chặt một cái, thấp giọng nói với cô: "Thế lực của nhà họ Quý, thế lực phủ Đô Đốc, thế lực của các gia tộc khác..."

Cái này đúng thật là giúp cô mở mang kiến thức, Lâm Tập Tập nhớ truyện mình viết là truyện ngôn tình không sai mà, không ngờ sau khi xuyên qua mới phát hiện nước bên trong lại sâu đến vậy.

Thế giới này đáng sợ quá đi mất, cô muốn về nhà!

Có điều có một điểm cô biết, đại diện cho thế lực phủ đô đốc là Lý Điền Dã, không bao lâu sau, ông ta sẽ vì không chịu nổi áp lực mà từ bỏ phủ Đô Đốc, suốt đêm mang theo vợ và con trai chạy trốn, sau này Quý Khôn sẽ lên vị trí Đô Đốc.

Vậy nên có thể nói rằng, thật ra sau khi những thế lực này ngầm đọ sức với nhau, thế lực Quý gia sẽ là phe mạnh chiếm thế một phương giành chiến thắng cuối cùng.

Cho dù là thế nào, bảo Lâm Kính Đình đóng cửa tiệm thuốc phiện là việc vô cùng cấp bách, vì chủ động đóng cửa và bị động đóng cửa, kết quả cuối cùng của hai chuyện này khẳng định sẽ là hai cục diện hoàn toàn khác nhau.

Bây giờ chỉ có thể mong đợi Quý Du Hồng có thể thuyết phục được pháp sư ở chùa Thê Hà nói dối Lâm Kính Đình mà thôi.

Kể từ sau khi Lâm Tập Tập viết thư cho Tần Mộng, Tần Mộng dường như "get" được một kỹ năng mới, ngày nào cũng cử người đưa thư cho cô, Lâm Tập Tập thật sự chẳng hiểu sao nàng có thể có nhiều lời muốn nói như thế, mỗi ngày đều viết thư, mỗi lần còn viết kín cả một trang giấy, chỉ mỗi việc đọc thư của nàng đưa tới thôi đã phải tiêu hao không ít thời gian của cô.

"Lâm Tiểu Vãn cô khai thật cho tôi biết đi, cô và Quý Hoài An có phải nhìn trúng nhau rồi không?

Đừng có vội phủ nhận, từ lần đầu tiên tôi thấy dáng vẻ hai người tiếp xúc qua lại với nhau tôi đã bắt đầu hoài nghi rồi, tôi vô cùng hiểu Quý Hoài An, bình thường anh ta ngoài công việc thì đều không có hứng thú với mấy chuyện khác.

Lúc trước tôi kêu anh ta dẫn tôi ra ngoài chơi, bảo mười lần thì nhiều nhất anh ta chỉ đồng ý có một lần, nhưng lần trước tôi nói có hẹn với cô, sau khi anh ta nghe xong không nói hai lời đã dẫn tôi đi.

Hành vi của anh ta khác thường như thế, kẻ đui mù cũng có thể nhìn ra, tôi nói như vậy không phải có ý phản đối hai người, chỉ muốn bảo cô đừng có giấu tôi, chúng ta vốn nên là bạn bè thân thiết nhất, gần gũi không có khoảng cách mới phải.

Tuy người trong nhà cứ muốn tác hợp chuyện của tôi và anh ta mãi, nhưng tôi thật sự không có cảm giác với anh ta, tin chắc rằng anh ta cũng như vậy, cho nên nếu cô nhìn trúng anh ta thì đừng có ngại ngùng gì mà xông lên đi!"

Người phụ nữ tinh ranh Tần Mộng này, đúng là một vết tích cũng không qua khỏi mắt thần của nàng, có điều chuyện này nàng chỉ nhắc đến một lần trong bức thư, sau đó không hề nhắc đến nữa, xem chừng là đang đợi Lâm Tập Tập chủ động thừa nhận với nàng, nhưng Lâm Tập Tập có thể nói gì chứ? Cô và Quý Du Hồng đến bây giờ vẫn rất trong sáng đấy, cô có thể thừa nhận

cái gì?

Nhưng nếu Tần Mộng nếu đã nói như vậy thì Lâm Tập Tập vẫn nên nhanh chóng giành thời gian đi một chuyến đến nhà họ Tần, Tần Mộng tuy không tiện ra khỏi cửa, nhưng bạn của nàng đến, người nhà họ Tần vẫn rất nhiệt tình hiếu khách, mà Lâm Tập Tập có thể nói là người siêng chạy đến nhà họ Tần nhất.

Tần Mộng thấy Lâm Tập Tập đến đương nhiên là trải thảm hoan nghênh, trà ngon nước ngọt tiếp đãi nồng hậu.

“Ngày nào tôi cũng hết ngắm sao rồi lại ngắm trăng, không ngừng trông ngóng cô đến đây đấy, cô nói xem rõ ràng đều là xuyên không, vì sao cô có thể tự do tự tại, còn tôi lại bị nhốt trong cái lồng này.” Tần Mộng buồn bực oán trách, xem điệu bộ có vẻ lại chuẩn bị hỏi thăm tác giả đây.

Lâm Tập Tập vội vàng ngắt lời nàng bảo: “Không phải nói với cô rồi sao? Kiên trì thêm một khoảng thời gian nữa, qua hết Tết thì cô có thể được dỡ bỏ lệnh cấm rồi.”

Qua Tết, ông nội của Tần Mộng đổ bệnh, nằm trên giường bệnh không dậy nổi, mấy người phụ nữ trong nhà tất bật chăm sóc vị Thái Sơn Bắc Đẩu(1) này, đàn ông thì vội vàng tranh giành quyền kinh doanh của gia tộc, về cơ bản chẳng ai thèm quan tâm Tần Mộng có giữ gia quy hay không, vậy là nàng có thể tự do ra vào rồi.*Thái Sơn Bắc Đẩu*

Ý chỉ nhân vật được mọi người kính trọng.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Loại tự do này được đánh đổi bằng chuyện đổ bệnh của người lớn trong nhà, sau khi Tần Mộng biết được trái lại cũng không sốt ruột lắm: “Ông nội nhà họ Tần này, tuy nghiêm khắc nhưng vẫn tạm được, quản lý nhà họ Tần trật tự đâu ra đấy, nếu ông ấy

ngã xuống, nhà họ Tần chắc chắn sẽ loạn."

Trong sân gió to, hai người họ thư thả ngồi trên giường La Hán trong hoa sảnh(2) uống trà cắn hạt dưa.

Hoa sảnh

Là phòng khách bên ngoài đại sảnh của ngôi nhà cổ. Dễ hiểu thì đại sảnh là cái phòng khác chính, hoa sảnh là cái phòng khách phụ ó.

"Rốt cuộc cô có ý gì với Quý Hoài An vậy?" Tần Mộng hỏi cô.

Lâm Tập Tập đột nhiên cảm thấy buồn cười, Quý Du Hồng vốn là nhân vật cô viết ra để ghép đôi với Tần Mộng, bây giờ hai người họ ngồi đây, lại đang thảo luận về chuyện ghép đôi của Quý Du Hồng và Lâm Tập Tập…

"Tôi cũng không thể nói rõ nữa, chỉ là mỗi lần gặp anh ấy, nhìn dáng vẻ chính trực ngay thẳng của anh ấy là nhịn không được muốn trêu ghẹo anh ấy một chút, tán tỉnh anh ấy một chút."

Tần Mộng nghe xong bĩu môi: "Tôi thấy anh ta không có nghĩ như vậy đâu, anh ta đối xử với cô rất đặc biệt."

Lâm Tập Tập nghe xong, khoé miệng cong lên mang theo ý cười dù có làm thế nào cũng không giấu nổi.

Thấy dáng vẻ trộm vui vẻ của cô, Tần Mộng rất ghét bỏ "hứ" một tiếng, tiếp theo đó sai người hầu lấy thư trên đầu giường của nàng tới.

Sau đó nói với Lâm Tập Tập: "Cô biết không? Triệu Chấn Hoài con người này rất kỳ quặc, anh ta vậy mà lại viết thư cho tôi, tôi và anh ta chỉ cùng đi chèo thuyền một lần, còn chưa thân nhau đến mức viết thư qua lại cho nhau đâu, nhưng anh ta đã viết thư đấy, hồi lần đầu tiên nhận được thư, tôi thật sự rất muốn hỏi

anh ta một câu: Anh là ai vậy?"

Đợi lúc người hầu lấy thư ra, nàng đẩy toàn bộ thư cho Lâm Tập Tập xem, Lâm Tập Tập hơi kinh sợ hỏi: "Thư này tôi xem được không?"

Tần Mộng ra hiệu cô tuỳ ý xem, nói: "Thư này hoàn toàn không có bí mật gì đáng nói, nội dung trong thư toàn là thảo luận với tôi về chuyện chính trị thời sự! Viết thư với một tiểu thư khuê các không thể ra khỏi cửa, chủ đề là chuyện quốc gia đại sự, cô nói xem con người anh ta có bệnh không chứ? Hay là anh ta có bệnh hả? Hả? Hả?

Hơn nữa mỗi lần anh ta viết đều là kín hết hai trang giấy, đây là đang khoe khoang trá hình anh ta có văn hoá à? Có điều thường tôi sẽ trả lời anh ta kín hết ba trang giấy, điều này có thể chứng tỏ tôi còn có văn hoá hơn anh ta…"

Lâm Tập Tập cầm bức thư của Triệu Chấn Hoài, biểu cảm xán lạn: "Anh ta viết cho cô hai trang, cô viết lại cho anh ta ba trang, tính thế nào đều là cô chịu thiệt hơn thì có!"

Tần Mộng: …

Rời khỏi nhà Tần Mộng, Lâm Tập Tập lại quay về tiệm vải, nhưng chân trước cô vừa bước vào, chân sau Tần Mộng đã cử một gã sai vặt đưa thư đuổi đến.

Lâm Tập Tập nhận thư, tức giận nói: "Vừa mới về tới nơi thôi, rốt cuộc cô ta lấy đâu ra nhiều lời muốn nói như thế chứ!" Đưa thư gì đâu mà tới tấp, nàng cho rằng bản thân đang gửi tin nhắn bằng điện thoại chắc?!

Gã sai vặt hậm hực mà cười bảo: "Thật ra thư này không phải là tiểu thư viết ạ."

Lâm Tập Tập có hơi bất ngờ, không phải nàng viết thì còn có thể là ai viết?

Mở bức thư ra, chữ bút máy mạnh mẽ cứng cáp lập tức thu hút ánh nhìn của cô, cho dù không xem phần lạc khoản(3), cô cũng có thể đoán được người viết thư là ai trong tức khắc.

Lạc khoảnLạc khoản hay đề khoản, những phần chữ nằm ngoài nội dung chính cần biểu đạt gọi là lạc khoản. Ghi họ tên ngày tháng năm, nếu là bức tranh chữ thì có lời chúc thân tặng hoặc người nhờ viết vẽ.

Nhưng mà thư này cũng hơi ngắn à, Lâm Tập Tập nhẩm tính, trên đó chỉ viết tám chữ: “Ba ngày sau gặp ở chùa Thê Hà.”

Quý Du Hồng đây là đang hẹn cô cùng nhau đi gặp đại pháp sư ở chùa Thê Hà sao?

Chương 31

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Ys

Mấy ngày gần đây trời cứ lạnh dần, dù dinh thự có lò sưởi và hệ thống sưởi sàn nhà(1) thì Lâm Tập Tập vẫn cảm thấy lạnh, ngày nào cũng quấn mình thành cái bánh chưng.

Hôm nay là ngày hẹn đến chùa Thê Hà với Quý Du Hồng, thời tiết được một hôm ấm lên hiếm có, bầu trời buổi sớm trong lành, ánh nắng chan hoà.

Tâm trạng Lâm Tập Tập cũng giống như thời tiết vậy, cực kỳ tốt.

Hôm nay cô dậy rất sớm, phơi nắng trên ban công một lúc lâu mới lười biếng vào nhà rửa mắt.

Vì để tiện đi ra ngoài, Lâm Tập Tập chọn mặc quần dài, lại trang điểm nhẹ nhàng, lúc đang kẻ lông mày, Thuý Bình đứng bên cạnh cười trộm, nhanh chóng bị cô ném cho một ánh mắt xem thường: “Ta trang điểm xấu lắm sao? Có gì mà buồn cười?”

Thuý Bình đi theo cô lâu như vậy, biết cô sẽ không dễ dàng nổi giận, cho nên bây giờ cũng có chút không biết lớn nhỏ: “Cô trang điểm rất đẹp, em cười là vì hiếm khi mới thấy cô trang điểm một lần, xem ra hôm nay có lịch trình rất quan trọng đây, hoặc là đi gặp một nhân vật rất quan trọng.”

Lâm Tập Tập kẻ lông mày xong rồi son môi, lại vừa đấu võ mồm với cô ấy: “Em khôn khéo đấy, ta không nói cho em biết đâu, em từ từ đoán đi.”

“Muốn em đoán? Vậy em đoán cô đang muốn đi gặp vị công tử nào đó mà cô ái mộ.”

Thuý Bình nói lời này là muốn cô chọc cô xấu hổ một chút, không ngờ Lâm Tập Tập lại nhướn mày hào phóng thừa nhận: “Ồ, thật thông minh, đoán đúng rồi!”

Lần này đến phiên Thuý Bình ngây ngốc, trừng lớn hai mắt, tò mò truy hỏi: “Ai vậy ạ? Là công tử nhà ai thế? Tiểu thư mau nói cho em biết đi.”

Lâm Tập Tập trang điểm xong, đứng lên đi đến chiếc gương soi toàn thân ngắm nhìn một phen, sau khi xác định mình xinh đẹp rồi mới hài lòng ra khỏi phòng.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Thuý Bình ôm áo khoác đi theo sau cô, bày ra dáng vẻ ruột gan cồn cào: “Tiểu thư, cô còn chưa nói là công tử nhà ai mà!”

“Không phải em rất giỏi đoán sao? Vậy em tiếp tục đoán đi.” Lâm Tập Tập chớp chớp mắt nhìn cô ấy, nhẫn tâm kích thích sự tò mò của cô ấy.

Thuý Bình thầm nghĩ cô ấy ở nhà cả ngày, nào biết đâu được cô đi gặp công tử nhà ai chứ.

Đi xuống lầu, Lý Ngọc đã ngồi trước bàn ăn, nhìn thấy cô đi xuống lập tức gọi cô lại ăn sáng, Lâm Tập Tập thấy sắc mặt nàng ấy không tốt bèn hỏi: “Chị dâu làm sao vậy? Có chỗ nào không khoẻ sao?”

Lý Ngọc thở dài lắc đầu, đưa chén đũa cho Lâm Tập Tập, còn cẩn thận lột cho cô một quả trứng gà, Lâm Tập Tập nhận lấy quả trứng gà, hỏi: "Có phải hôm qua chị dâu đến phủ Đô Đốc không? Cơ thể mẹ chị không khoẻ sao?"

"Vài bệnh cũ thôi, thời tiết không tốt sẽ mắc phải, bây giờ không sao rồi." Lý Ngọc trả lời.

Lâm Tập Tập thấy dáng vẻ nàng ấy mặt ủ mày chau, đoán rằng lúc nàng ấy đến phủ Đô Đốc nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, hoặc là biết được chuyện gì, chẳng lẽ trước khi Lý Điền Dã trốn đi đã nói cho nàng ấy điều gì, hoặc là bảo nàng ấy cùng đi? Không có khả năng, người muốn chạy trốn đều sẽ không mang theo quá nhiều gánh nặng gia đình.

Có điều nếu Lý Ngọc đã không muốn nói thì cô cũng không ép người ta nói ra.

"Vậy chị không có việc gì thì qua đó ở cùng bọn họ nhiều hơn đi." Lâm Tập Tập nói, dù sao cũng sống chung với nhau một khoảng thời gian rồi ai đi đường mấy, đợi khi bọn họ đi rồi, trời nam đất bắc cuối cùng cũng không có cơ hội gặp lại.

Lý Ngọc nở nụ cười nhạt, gật gật đầu, nói: "Em chồng, chị thật hâm mộ em."

Lâm Tập Tập khó hiểu nhìn nàng ấy: "?"

"Tuổi trẻ, có sức sống, tự do tự tại." Nàng ấy nói.

Lâm Tập Tập ngẫm nghĩ, đáp lại: "Có rất nhiều thứ đều cần dựa vào bản thân tự mình phấn đấu và thay đổi."

Lý Ngọc lắc đầu, nàng ấy cảm thấy mình không có năng lực này, hoặc là nói, nàng ấy không có dũng khí để thay đổi.

Lâm Tập Tập ăn bữa sáng xong thì ngồi xe ra ngoài, chùa Thê Hà ở cùng ngoại ô, quãng đường không ngắn, Quý Du Hồng lại không nói thời gian cụ thể với cô nên cô chỉ có thể lựa chọn ra ngoài vào sáng sớm.

Xe đi nửa giờ mới ra khỏi thành, ngoài thành có một quan đạo(2), trên đường không có nhiều người qua lại lắm, mấy ngày trước khi nhiệt độ hạ xuống còn kèm theo vài trận mưa nhỏ, con đường có chút lầy lội, chiếc xe chạy rất khó khăn, lắc lư làm Lâm Tập Tập có cảm giác như quay lại con tàu ngày ấy.*Quan đạo*

Đường đắp lên cho xe ngựa của viên chức triều đình đi — Đường sá do triều đình, nhà nước cho lập ra để dân chúng dùng.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đi thêm một đoạn đường nữa, xe đột nhiên dừng lại, Lâm Tập Tập nghi hoặc hỏi tài xế: “Làm sao vậy?”

Tài xế chỉ vào lề đường phía trước, nói: “Người nọ hình như là Quý công tử.”

Lâm Tập Tập vội vàng mở cửa xe xuống xem, quả nhiên nhìn thấy Quý Du Hồng đang dắt một con ngựa chờ ở ven đường, hôm nay anh vẫn mặt quân trang, khoác một kiện áo choàng màu đen, gió thổi vạt áo choàng vén lên lộ ra lớp lót đỏ tươi bên trong.

Lâm Tập Tập bước nhanh đến đón anh, hỏi: “Anh tới từ bao giờ thế? Chờ bao lâu rồi?”

Quý Du Hồng đáp: “Tôi đến dinh thự nhà họ Lâm, bọn họ nói cô vừa rời đi, cho nên tôi mới đi đường tắt đuổi tới đây.”

Lâm Tập Tập nhịn không được mà nhếch khoé miệng lên, mỗi

lần nhìn thấy Quý Du Hồng, tâm trạng của cô đều trở nên rất tốt. Sau đó nhìn thấy con ngựa cao lớn phía sau anh, bèn hỏi: "Cưỡi ngựa đi sao?"

Quý Du Hồng gật đầu: "Dạy cô cưỡi ngựa."

Lâm Tập Tập vừa kinh ngạc vừa vui mừng nói: "Bầu trời xanh ngắt, ánh nắng chan hoà, đúng là thời tiết thuận lợi để cưỡi ngựa dạo chơi ngoại thành."

Không ngờ Quý Du Hồng lại nghiêm túc nhắc nhở cô: "Chúng ta phải đi gặp pháp sư."

"Gặp pháp sư tất nhiên là chính sự, nhưng cũng có thể nhân tiện dạo chơi ngoại thành mà, tôi còn chưa từng đến chùa Thê Hà đâu, đến lúc đó anh dẫn tôi đi dạo nhé?"

Quý Du Hồng không đồng ý ngay mà lấy một đôi bao tay da từ trong túi ra đưa cho cô: "Đeo cái này vào đi."

Lâm Tập Tập giơ hai tay lên cho anh xem bao tay len của mình: "Tôi có bao tay."

"Cái này của cô không thích hợp để cưỡi ngựa." Quý Du Hồng nói.

Lâm Tập Tập gật gật đầu, nghe lời cởi bao tay len của mình ta, thay vì cầm lấy bao tay da của anh, cô lại cười tủm tỉm giơ tay ra nói: "Vậy anh đeo vào giúp tôi đi."

Quý Du Hồng: …

Lâm Tập Tập nhướn mày, rất có điệu bộ nếu anh không đeo giúp tôi thì tôi sẽ không đeo.

Bởi vì anh cũng đeo bao tay da dày dặn, không tiện di chuyển

nên cuối cùng đành cởi bao tay của mình ra trước, kẹp dưới cánh tay rồi giúp cô đeo bao tay vào.

Chỉ mới cởi bao tay có một lát mà ngón tay Lâm Tập Tập đã lạnh cóng, bàn tay to lớn ấm áp của Quý Du Hồng vừa nắm lấy đã lập tức bị lạnh cóng vì sự lạnh lẽo của cô, ngón tay cũng theo đó mà run lên.

Hơi lạnh truyền đến lòng bàn tay anh, khiến anh không nhịn được mà nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất là muốn sưởi ấm cho cô.

Lâm Tập Tập nhìn bàn tay hai người nắm chặt, trên khuôn mặt cong lên nụ cười xinh đẹp nhất.

Quý Du Hồng dùng khoé mắt liếc cô một cái, không hề kiêng ky, nắm tay cô, nhanh nhẹn giúp cô đeo bao tay vào.

Cảm giác da thịt thân mật cọ xát thật làm tim người ta đập nhanh không thôi.

Lâm Tập Tập được anh đeo bao tay cho, nắn nắn bàn tay thử độ thoải mái xong mới hài lòng gật đầu, bao tay rất mềm rất ấm, độ rộng vừa phải, quan trọng nhất là kiểu dáng rất đẹp.

“Cái bao tay này mua ở đâu vậy?” Loại hàng cao cấp này có lẽ phải đến tận Thượng Hải mới có bán.

Không ngờ cô lại đột nhiên hỏi vấn đề này, Quý Du Hồng mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Phản ứng này của anh khiến Lâm Tập Tập càng thêm hăng hái, không ngừng quấn lấy hỏi: “Nói đi mà, mua ở đâu vậy, tôi muốn mua thêm vài đôi.”

Quý Du Hồng bị quấn lấy không còn cách nào khác, vành tai đỏ

ửng đáp: “Lúc tôi mua bao tay này, ông chủ nói là… Chỉ bán theo cặp.” Lời vừa nói xong, ánh mắt của anh lại đảo khắp nơi, chính là không muốn đối diện với Lâm Tập Tập.

Lâm Tập Tập nhìn bao tay anh vừa đeo cho mình, phát hiện hai đôi bao tay ngoại trừ kích cỡ khác nhau ra thì kiểu dáng giống nhau y đúc, không khỏi cảm thấy kinh ngạc xen lẫn vui mừng, hoá ra bây giờ đã có bao tay cặp rồi à? Cũng thời thượng quá đi chứ!

Cô lại nhìn bao tay trên tay mình thêm lần nữa, càng nhìn càng cảm thấy vừa lòng vô cùng.

Lâm Tập Tập quay đầu lại tống cổ tài xế về, tài xế không yên tâm lắm, nói ông ta lái xe theo phía sau, nhưng Lâm Tập Tập sao có thể bỏ lỡ cơ hội này cho được, thế là nhất quyết đuổi tài xế về.

“Cô ngồi phía trước đi.” Quý Du Hồng nói.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Tập Tập gật gật đầu, có chút háo hức muốn thử, vốn định bước chân lên bàn đạp như lần trước thì nhận ra eo hông đã bị một đôi tay đỡ lấy, chỉ cảm thấy bàn tay to kia dùng sức đẩy mạnh, vừa nhấc một cái, cả cơ thể cô đã bị nâng lên một cách dễ dàng, Lâm Tập Tập lập tức bị doạ sững người, vội vàng mượn lực nhấc chân ngồi lên yên ngựa.

Đợi khi cô ngồi vững, Quý Du Hồng mới dẫm lên bàn đạp nhanh nhẹn phi thân lên ngựa, Lâm Tập Tập cảm thấy lưng bị va vào, quay đầu lại nhìn, đúng lúc bắt gặp ánh mắt hướng nội và sâu lắng của anh.

“Hai tay nắm dây cương, eo thẳng, hai chân kẹp tự nhiên, cơ thể di chuyển theo nhịp…”

Giọng Quý Du Hồng đều đều vững vàng, giảng giải cặn kẽ cách cưỡi ngựa cho cô, Lâm Tập Tập lắng nghe lại xấu hổ mà đỏ mặt, hai chân kẹp chặt, cơ thể đong đưa theo nhịp… Tục tĩu quá đi, con người anh sao có thể giảng những lời đồi truỵ bạo dạn một cách nghiêm túc thế chứ!

Dưới sự chỉ đạo cẩn thận của Quý Du Hồng, Lâm Tập Tập nhanh chóng điều khiển con ngựa chạy nhanh lên, bởi vì phía sau có một vòm ngực rắn chắc an toàn, cho nên Lâm Tập Tập không hề kiêng kỵ mà điều kiển con tuấn mã phi nước đại, tiếng vó ngựa rơi xuống, Lâm Tập Tập cảm nhận được trái tim mình đang đập dữ dội, mà bàn tay to vốn chỉ hờ hững đỡ eo cô không biết từ bao giờ đã biến thành ôm chặt lấy.

Chùa Thê Hà bất luận ở trong thời đại nào cũng đều là thánh địa Phật giáo nổi tiếng gần xa, vào thời kỳ nào, trụ trì tiền nhiệm Nhất Hoằng đại sư lại càng là một cao tăng tài giỏi, ông ấy chu du khắp nơi, nhận lời mời giảng pháp, thời gian ở lại chùa Thê Hà hàng năm không nhiều lắm.

Lần này Quý Du Hồng dẫn cô đến để gặp pháp sư Nhất Hoằng.

Gương mặt pháp sư hiền từ, lúc gặp người luôn mang theo ý cười, làm người ta bất tri bất giác thả lỏng tinh thần.

Sau khi Quý Du Hồng nói ra mục đích đến đây của bọn họ, pháp sư vui tươi hớn hở nói: “Đây là muốn lão nạp lừa gạt người?”

Lâm Tập Tập không ngờ đại sư sẽ trực tiếp như vậy, nhất thời không nhịn nổi mà phụt một tiếng phì cười.

Pháp sư cười lắc đầu: “Người xuất gia không nói dối, các tiểu thí chủ làm khó lão nạp quá.”

Lâm Tập Tập xua tay nói: “Không dám không dám, tôn chỉ của Phật pháp là phổ độ chúng sinh, bây giờ chúng sinh gặp nạn,

pháp sư cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, thuốc phiện đầu độc người quốc gia ta nhiều năm, là vật chí ác, nếu pháp sư có thể chỉ bảo cho anh tôi chút ít, đó cũng coi như là tạo công đức."

Pháp sư vẫn vui tươi hớn hở: "Nữ thí chủ thật biết cách ăn nói."

Lâm Tập Tập không dám mạo phạm nữa, vội vàng nhìn về phía Quý Du Hồng.

Quý Du Hồng nói: "Pháp sư có thể giảng giải cặn kẽ cho anh ta về nhân quả luân hồi trong kinh Phật."

Pháp sư nghe xong gật gật đầu, cười ha hả nói: "Việc này thì có thể thử một lần xem."

Pháp sư nói vậy hẳn là đã xem như đồng ý rồi?

Lâm Tập Tập nghiêng đầu, là ảo giác của cô sao? Sao cô cứ cảm thấy pháp sư cười tinh quái thế nhỉ, giống như cuối cùng cũng gặp được chuyện thú vị, hứng thú bừng bừng ấy.

Buổi trưa ở lại chùa ăn cơm chay, nói thật ra là có hơi khó ăn, cô ăn một lúc đã buông đũa, còn Quý Du Hồng thì lại rất điềm tĩnh ăn một chén cơm lớn.

Sau khi ăn xong, Quý Du Hồng dẫn cô đến một vài nơi danh lam thắng cảnh, đến khi cô dạo chơi mệt rồi mới đề nghị về nhà.

Trên đường trở về, Quý Du Hồng điều khiển ngựa, tuy rằng cô ngồi phía trước nhưng nghiêng người, nhẹ nhàng dựa vào anh.

Hai người không ai nói câu nào, có điều lại có cảm giác tâm ý đã tương thông từ lâu.

Buổi trưa Lâm Tập Tập không nghỉ trưa, trên đường về dựa vào

lồng ngực Quý Du Hồng, dần dần chìm vào giấc ngủ, Quý Du Hồng thả chậm tốc độ, kéo áo choàng qua cẩn thận ôm cô vào trong lồng ngực, để cô ngủ được thoải mái một chút.

Không biết qua bao lâu, con ngựa bỗng nhiên chạy nhanh hơn, tiếp đó cô nghe thấy tiếng Quý Du Hồng nói bên tai mình: “Văn Nhi, dậy đi, ngồi vững.”

Lâm Tập Tập chợt bừng tỉnh: “Làm sao vậy?”

“Có người đuổi theo, cô ôm chặt tôi vào.” Quý Du Hồng trầm giọng ra lệnh.

Lâm Tập Tập vội xốc lại tinh thần, cố hết sức ngồi vững, hai tay ôm chặt eo anh: “Là ai thế?”

“Không rõ lắm, bọn họ có súng.”

Lâm Tập Tập vừa nghe, trái tim đã giật thót.

———

Hệ thống sưởi sàn nhà

Click để xem ảnh

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Ys

Roi quất ngựa liến thoắng, thúc giục nó gia tăng tốc độ, tiếng gió gào thét bên tai như quỷ khóc sói gào, hệt như nhạc nền trong phim điện ảnh, thần kinh toàn thân Lâm Tập Tập căng lên.

Vì có người đuổi theo phía sau, trên tay bọn chúng còn có cả súng nên Quý Du Hồng không dám thúc ngựa chạy trên đường phẳng, như vậy thì biến thành mục tiêu quá rõ ràng, bèn thúc ngựa dọc theo con đường nhỏ chạy vào khu rừng nhỏ bên cạnh, rừng cây không rậm rạp nhưng ít nhất cũng có tác dụng che chắn.

Lâm Tập Tập ngồi nghiêng người nên không vững, tuy vẫn luôn ôm chặt Quý Du Hồng nhưng lâu dần cũng không chịu nổi, chờ sau khi ngựa chạy vào rừng, Quý Du Hồng hô một câu: "Ngồi cho vững!" Rồi thuận thế nâng eo cô lên để cô chuyển mình ngồi quay mặt về phía trước, quả thật giống như biểu diễn xiếc vậy.

Con ngựa chạy xóc nảy làm Lâm Tập Tập chỉ vừa mới học cưỡi ngựa có chút không chịu nổi, nhưng tình thế nguy cấp, cô cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Bọn họ thúc ngựa chạy trốn càng nhanh, người phía sau càng đuổi theo sát, đoàn người ngươi chạy ta đuổi, thỉnh thoảng làm

đám chim rừng hoảng sợ bay đi, Lâm Tập Tập chỉ mới thấy cảnh mạo hiểm kích thích thế này trên TV mà thôi, không ngờ đến một ngày mình lại có cơ hội tự trải nghiệm một phen, quả thực ngay cả linh hồn cũng run rẩy.

“Sao anh biết bọn họ có súng?” Lâm Tập Tập quay đầu lại hỏi, không ngờ cô vừa mới dứt lời thì phía sau đã truyền đến hai tiếng súng vang kinh thiên động địa, âm thanh kia giống như hai quả pháo lớn nổ tung vậy, lập tức doạ cô sững người.

Đúng lúc này giọng nói Quý Du Hồng vang lên bên tai cô: “Bây giờ cô cũng biết bọn họ có súng rồi đấy.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Tập Tập gật gật đầu, nắm chặt tay vịn trước yên ngựa(1), mặt mũi trắng bệch, cảm tưởng như trái tim sắp vọt ra ngoài đến nơi.

Quý Du Hồng trầm giọng nói bên tai cô: “Đừng sợ, cô nắm chặt dây cương, điều khiển ngựa chạy thẳng về phía trước.” Cho dù đang trong tình cảnh nguy cấp thì giọng anh vẫn bình tĩnh vững vàng, mang theo loại sức mạnh khiến người ta yên lòng.

Lâm Tập Tập nghe lời cầm lấy dây cương, giờ đây mới muộn màng nhận ra anh đang muốn cô khống chế ngựa, vậy mà lại vào thời điểm thế này…

“Tôi tôi tôi…” Một câu tôi tôi tôi Lâm Tập Tập còn chưa nói xong, Quý Du Hồng đã quyết đoán buông tay ra.

“!!!” Lâm Tập Tập lập tức thấy nghi ngờ nhân sinh.

Quý Du Hồng giao an nguy của hai người vào tay cô một cách nhẹ nhàng như thế, Lâm Tập Tập thực sự rất căng thẳng như có ngọn núi đè lên người, lại nghĩ tới anh làm như vậy có lẽ có lí do

của anh nên không dám hỏi nhiều, cắn chặt răng nắm chắc dây cương, hồi tưởng lại những động tác thiết yếu Quý Du Hồng đã dạy cô trước đó, cố hết sức ổn định con ngựa và điều khiển nó tiếp tục phi nước đại về phía trước.

Trong tiếng gió gào thét, cô lờ mờ nghe thấy anh khẽ cười khen mình: "Giỏi quá."

Vào thời điểm thế này rồi còn có tâm trạng đùa giỡn, người này rốt cuộc là quá mạnh hay là gan quá lớn?

Lâm Tập Tập chuyên chú nhìn con đường phía trước, cảm nhận thấy dường như Quý Du Hồng đang hành động gì đó, ngay sau đó bên tai tức thì vang lên tiếng súng vang dội trong ký ức, Lâm Tập Tập khiếp sợ, bàn tay nắm chặt dây cương cũng run theo, hoá ra Quý Du Hồng buông tay là muốn phản kích.

Tiếng động cực lớn làm con ngựa hơi hoảng, nó càng thêm liều mạng chạy như điên về phía trước, dù trên tay có đeo bao tay rồi thì Lâm Tập Tập vẫn cảm thấy lòng bàn tay bị cọ đau điếng. May mà sau khi Quý Du Hồng bắn hai phát đạn, thấy người đuổi theo bị tuột lại một đoạn khá xa, lúc này mới xoay người cầm lại dây cương.

Chạy thêm một đoạn đường nữa, ngay khi Lâm Tập Tập cho rằng bị họ đã thoát khỏi nguy hiểm thì tiếng súng phía sau lại vang lên, lần này tiếng súng dữ dội hơn, đùng đùng đùng vang lên không ngừng, thậm chí cô còn nghe được cả tiếng viên đạn phá không mà đến, bắn trúng cây cối gần cô.

Quý Du Hồng đành giao dây cương cho cô một lần nữa, xoay người tiếp tục phản kích.

Lâm Tập Tập chỉ nghe động tĩnh phía sau thôi đã biết tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt, lúc này Quý Du Hồng dường như kêu lên một tiếng, thế nhưng lại nạp đạn vào tiếp tục phản kích.

Có phải anh trúng đạn rồi không? Lâm Tập Tập hoảng sợ suy đoán, có điều không dám quay đầu, chỉ có thể điên cuồng thúc ngựa chạy thục mạng.

Sau khi lao ra khỏi rừng cây, đằng trước trống trải, ngước mắt nhìn lên, cách đó không xa xuất hiện một thôn nhỏ nhà cửa thưa thớt, Lâm Tập Tập mừng như điên, quay đầu lại nói với Quý Du Hồng: “Đằng trước có một cái thôn!”

Quý Du Hồng bảo: “Qua đó đi.”

Dù anh không nói, Lâm Tập Tập cũng muốn qua đó, đến nơi đông người sẽ an toàn hơn một chút.

Quả nhiên, sau khi bọn họ tiến vào phạm vi thôn trang, những người vốn đang đuổi theo họ lượn lờ quanh khu rừng một lúc rồi quay đầu rút lui.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Bọn họ lại đi về phía trước thêm một đoạn nữa, xác định không có ai đuổi theo phía sau, Quý Du Hồng mới dừng ngựa, hai người xuống ngựa. Giờ đây Lâm Tập Tập mới nhớ khoảnh khắc kinh hồn ban nãy, vội vàng hỏi Quý Du Hồng: “Có phải anh bị thương không?”

Quý Du Hồng cố sức tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, duỗi thẳng chân cho cô xem, đôi bốt da cao cổ vốn được đánh sáng bóng nay đã bị thủng một lỗ, máu tươi chậm rãi chảy ra từ cái lỗ nhỏ bị thủng ấy, Lâm Tập Tập kinh sợ hét lên, vội vã ngồi xổm xuống xem xét: “Anh trúng đạn rồi!”

Quý Du Hồng thấy dáng vẻ kinh hoảng của cô, vội an ủi: “Đừng sợ, viên đạn không kẹt lại bên trong.”

“Nhưng anh phải mau chóng cầm máu.” Hốc mắt Lâm Tập Tập ửng đỏ nói.

“Ừ, chúng ta vào thôn xem có có đại phu ở địa phương nào không.” Khi Quý Du Hồng nói câu này anh có hơi không ổn, sau đó lấy khăn tay ra, quấn qua loa lên miệng vết thương.

Lâm Tập Tập đoán anh hẳn là đau lắm: “Vậy anh lên ngựa đi, tôi dắt ngựa qua đó.”

Quý Du Hồng gật gật đầu, dưới sự trợ giúp của Lâm Tập Tập, anh miễn cưỡng lên ngựa một lần nữa.

Hoàng hôn buông xuống, nhiệt độ không khí càng lúc càng lạnh, cách đó không xa, khói trắng lượn lờ trên ống khói các căn nhà, Lâm Tập Tập dắt ngựa đi từng nhà gõ cửa, hai nhà trước thấy người lạ đến, lại còn mặc quân trang đều vội đóng cửa, mãi đến căn nhà thứ ba, một ông chú già lớn tuổi ra mở cửa, Lâm Tập Tập không hy vọng quá nhiều mà nói với ông ấy: “Đại thúc, hai anh em chúng tôi gặp phải bọn mã phỉ trên đường, anh tôi bị thương rồi, có thể mượn chỗ của ngài nghỉ ngơi một lúc không?”

Đại thúc nương theo ánh chiều tà mờ ảo nhìn bọn họ, không do dự mà gật đầu cho bọn họ vào nhà luôn.

Lâm Tập Tập bị đóng cửa từ chối hai lần, khó khăn lắm mới gặp được người có lòng tốt, suýt thì mừng khóc, liên tục nói lời cảm ơn xong thì đỡ Quý Du Hồng vào nhà.

Ngôi nhà rất thấp và tồi tàn, không có đồ đạc gì, chỉ có một cái giường gỗ đơn sơ dùng hai băng ghế dài, cộng thêm vài tấm ván gỗ tạo thành cạnh vách tường, giữa nhà có một cái bàn bốn cạnh, kế bên bàn có hai cái ghế dài, trên bàn đặt một ngọn đèn dầu, ánh sáng rất yếu, chỉ cần có một luồng không khí lưu chuyển thôi là đốm lửa kia sẽ lay động không ngừng, lúc mờ lúc

tỏ.

Lâm Tập Tập đỡ Quý Du Hồng để anh ngồi trước bàn, lúc này mới xoay người hỏi đại thúc: “Xin hỏi trong thôn có đại phu chân trần(2) không? Anh tôi bị thương rồi, cần người đến cầm máu giúp.”*Đại phu chân trần*

Bác sĩ (đại phu) được chính phủ đào tạo để khám chữa bệnh cho dân làng ở vùng sâu vùng xa, nơi mà các bác sĩ được đào tạo chính qui ít đặt chân đến

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đại thúc cau mày, nói: “Có thì có, nhưng không biết có tác dụng gì với vết thương của các người không nữa.”

Lâm Tập Tập vội vàng lên tiếng: “Chỉ cần có thể tiêu viêm cầm máu là được, những việc khác chúng tôi sẽ nghĩ cách.” Nói xong cô lấy 5 đồng đại dương từ trong túi ra, ngẫm nghĩ một chốc rồi lấy thêm 5 đồng nữa, cuối cùng đưa 10 đồng đại dương cho đại thúc: “Đại thúc, ông cầm số tiền này đi.”

Đại thúc nhìn tiền trong tay Lâm Tập Tập, hoảng sợ, vội nói: “Không không không, chỉ đi xin chút thảo dược cầm máu thôi, không cần tiền đâu.”

Lúc này Quý Du Hồng mới mở miệng nói: “Ông cầm đi, phiền ông giúp chúng tôi tìm chút thức ăn nữa.” Cũng không biết có phải do Quý Du Hồng mặc quân trang không mà lại có chút uy nghiêm của nhà quan, đại thúc nghe anh nói như vậy mới nơm nớp lo sợ nhận lấy số tiền, sau đó lập tức nói với bọn họ: “Các người chờ một lát nhé, tôi đi tìm thuốc và đồ ăn về.”

Lâm Tập Tập nói: “Cảm ơn.”

Chờ đại thúc đi khỏi, Lâm Tập Tập mới cầm đèn dầu ngồi xổm

xuống nhìn miệng vết thương của anh, máu đã nhuốm đỏ chiếc khăn tay bên ngoài, cô nhíu mày nói: “Anh phải cởi giày ra.”

“Vãn Nhi.” Quý Du Hồng đột nhiên nhẹ giọng gọi tên cô, đợi cô ngẩng đầu cùng anh đối mặt, anh mới nói: “Đêm nay có thể chúng ta sẽ không về nhà kịp, cô không sợ sao?”

Lâm Tập Tập lắc đầu: “Có anh ở đây, tôi không sợ.”

Quý Du Hồng mím môi, thở dài một tiếng: “Xin lỗi, liên luỵ cô rồi.”

Lâm Tập Tập đặt đèn dầu lên bàn rồi ngồi xổm xuống giúp anh cởi giày, nghe anh nói như vậy, cười nhạt đáp: “Sao anh biết bọn họ đến vì anh? Nói không chừng là đến vì tôi đấy?”

Quý Du Hồng không hề nghĩ ngợi nói: “Những người đó nhất định là nhắm vào tôi, bọn chúng có súng, có ngựa cao lớn, hẳn là mã phỉ gần đây, biết rõ tôi là quân nhân mà vẫn đuổi theo không buông, thậm chí còn nổ súng lộ rõ ý định mưu sát, bây giờ có rất nhiều mã phỉ kinh doanh mua bán đầu người.”

“Vậy đêm nay bọn họ sẽ còn đến nữa sao?”

“Vừa rồi bọn họ loanh quanh ở lối vào thôn rồi rút lui, hẳn là có điều kiêng kỵ, thế nhưng đêm nay chúng ta vẫn phải cẩn thận.”

Lâm Tập Tập nghe anh phân tích chí lí, rõ ràng nên không phản bác, cúi đầu giúp anh cởi đôi bốt cao cổ, ống quần và vớ bên trong đã sớm bị máu thấm ướt.

Không bao lâu sau, đại thúc mang theo thảo dược và một ít đồ ăn về, Lâm Tập Tập đặc biệt nhìn đống đồ ăn một cái, phát hiện bên trong có khoai lang đỏ, mì sợi, thịt khô, rau dưa, thậm chí còn có một con gà sống, xem ra đại thúc đã cầm tiền thu mua toàn bộ đồ trong thôn.

“Đây là thuốc trị thương đại phu đưa, dùng nước thuốc này rửa miệng vết thương trước rồi giã nhuyễn thảo dược đắp lên.” Những lời này là đại thúc nói với Lâm Tập Tập, tuy Lâm Tập Tập tự xưng hai người là anh em, nhưng đại thúc dùng ánh mắt của người từng trải, liếc một cái đã nhìn thấu, bọn họ chắc chắn là đôi vợ chồng son, nói không chừng là vì bỏ trốn nên mới bị thương…

Lâm Tập Tập cầm lấy chiếc cối giã thuốc nhỏ mà đại thúc đưa cho, liên tục nói lời cảm ơn, đại thúc lại nói: “Đường ngoài thôn không dễ đi, trời tối càng dễ xảy ra chuyện, đêm nay hai người tạm ở đây một đêm đi, sáng mai rời đi cũng không muộn, trước cửa có một cái bếp lò bằng đất, hai người có thể tự nhóm lửa nấu cơm.”

Quý Du Hồng hỏi ông ấy: “Xin hỏi đại thúc, từ thôn đi về hướng Đông có phải có quân doanh không?”

Đại thúc gật gật đầu, nói: “Cách hơn hai mươi dặm.”

“Sáng mai đại thúc có thể tìm một người đến quân doanh báo tin giúp tôi không?”

Người dân bình thường nghe thấy quân đội vẫn có chút sợ, đại thúc do dự một chút, nói: “Sáng mai tôi tự đi.”

Lâm Tập Tập lại chuẩn bị bỏ tiền ra cảm ơn ông ấy, lần này bị ông ấy quyết đoán từ chối: “Các người đã cho nhiều tiền lắm rồi.”

Chờ đại thúc rời đi, lúc này Lâm Tập Tập mới bắt đầu thu xếp giúp Quý Du Hồng đắp thuốc, trong lúc giã thuốc cô nhận ra: Đêm nay bọn họ phải qua đêm chung một căn phòng!

———

1 dặm Trung Quốc = 0.5km => 20 dặm = 10km. (Người xưa đi bộ giỏi ghê)

Tay vịn trước yên ngựa:

Click để xem ảnh

Chương 33

Edit: Ys

Vào thời kỳ này, trai đơn gái chiếc ở trong một phòng là chuyện kinh hãi thế tục, có điều Lâm Tập Tập là người hiện đại, Quý Du Hồng lại từng ra nước ngoài, quan điểm của hai người đều không bảo thủ, ở chung cũng không có quá nhiều câu nệ và xấu hổ.

Quý Du Hồng đã bị cô bắt cởi giày ra ngồi lên giường, giường tuy đơn sơ nhưng bên dưới tấm chiếu lại được lót rơm rất dày, khiến cho chiếc giường mềm mại hơn vài phần. Trên giường có chăn bông, thế nhưng vỏ chăn lại đen thui làm người ta nhìn thôi đã thấy sợ, Lâm Tập Tập và Quý Du Hồng cũng không định chạm vào nó.

Lâm Tập Tập ngồi xổm xuống mép giường giã thuốc, vừa rồi cô đã lấy nước thuốc rửa miệng vết thương cho Quý Du Hồng, giờ chỉ cần đắp thuốc lên nữa là được.

Cũng chẳng biết là thảo dược gì, có hiệu quả hay không, nhưng sau khi giã nát thì mùi cũng không quá khó ngửi.

“Chỉ có thể tạm chấp nhận một đêm, ngày mai đến quân doanh rồi xử lý lại.” Cô nói.

Quý Du Hồng gật đầu, anh rất biết nhịn đau, dù cho cẳng chân có bị đâm xuyên một lỗ thì vẻ mặt vẫn bình tĩnh, như thể không có thần kinh đau vậy.

Đắp thuốc lên xong, Quý Du Hồng lại cởi áo sơ mi của mình ra, xé thành mảnh vải băng bó vết thương, cuối cùng hai người cũng có thể ngồi xuống nghỉ ngơi.

Quý Du Hồng ngồi trên giường dựa vào tường, Lâm Tập Tập ngồi trên băng ghế dài bên cạnh bàn, đèn dầu rất tối, khiến bọn họ nhìn không rõ nét mặt của nhau.

Trải qua một cuộc truy đuổi căng thẳng và đầy kích thích, khó khăn lắm mới thả lỏng ra được, giờ đây Lâm Tập Tập mới cảm thấy toàn thân đau nhức khó chịu, cô xoa xoa cổ tay, bụng lại không biết lựa thời điểm mà réo lên.

Thật xấu hổ quá đi mất.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cô gẩy gẩy đống đồ ăn trên bàn, khoai lang đỏ, mì sợi, rau dưa, thịt khô,... Có chút bối rối khi phát hiện ra mấy thứ này đều phải nhóm lửa mới nấu được, tuy rằng cô biết nấu cơm, nhưng chỉ trong giới hạn là bếp gas thôi, nhóm lửa nấu cơm bằng cái bếp lò bằng đất, thao tác tuyệt đối là khó cấp SSSS. Cũng chẳng biết đại thúc kia chạy đi đâu rồi, cô thà rằng bỏ thêm tiền để nhờ ông ấy nấu giúp bữa cơm còn hơn.

Thấy dáng vẻ mặt ủ mày chau của cô, Quý Du Hồng hỏi: “Có phải đói bụng lắm không?”

Lâm Tập Tập thành thật gật đầu: “Nhưng tôi không biết dùng lò đất.”

Là một thiên kim tiểu thư được nuông chiều mà lớn lên, không biết nấu cơm là chuyện hết sức bình thường, nếu lúc này Lâm Tập Tập xắn tay áo chạy lại bếp nổi lửa nấu cơm thì Quý Du Hồng mới thấy không thể tưởng tượng nổi ấy.

“Để tôi nấu cho.” Quý Du Hồng nói xong rồi định xuống giường.

Lâm Tập Tập vội vàng đứng lên ngăn cản anh: “Anh còn đang bị thương đó, đừng nhúc nhích, hay là anh dạy tôi đi, tôi thử xem?”

Quý Du Hồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Sau cánh cửa có cái chậu than, hẳn là đại thúc dùng để sưởi ấm, cô nhóm lửa trong đó đi, chúng ta nướng hai củ khoai lang đỏ.”

Lâm Tập Tập nghe đề nghị như thế, ánh mắt sáng ngời, cười tủm tỉm nói: “Cái này được, cái này được.”

Kết quả chỉ mỗi việc đánh lửa chậu than thôi mà đã tốn không ít thời gian, hộp diêm trên bếp của đại thúc gần như bị cô quẹt sạch.

Nhóm lửa chậu than xong, ném khoai lang đỏ vào, hai người ngồi chờ. Quý Du Hồng thấy cô khó chịu nằm nhoài ra bàn, sắc mặt mệt mỏi, vô cùng đau lòng, bèn gọi một tiếng: “Vãn Nhi.”

Lâm Tập Tập chống một bên mặt nhìn anh: “Sao?”

Quý Du Hồng vỗ vỗ giường, nói: “Lên đây ngồi đi.”

Lâm Tập Tập lập tức bị doạ, bọn họ còn chưa xác định mối quan hệ mà đã trực tiếp cùng giường rồi, như vậy có tốt không?

Hiển nhiên Quý Du Hồng không nghĩ nhiều như cô, chỉ đơn thuần muốn cô ngồi thoải mái hơn chút mà thôi.

“Bên này ấm áp hơn.” Anh nói.

Lâm Tập Tập cũng không do dự lâu, cởi giày rồi bò lên giường, học theo dáng vẻ của anh, dựa vào tường ngồi.

Trên người Quý Du Hồng quấn một lớp áo choàng, thấy cô mặc phong phanh, nhịn không được mà mở áo choàng ra nói với cô: "Ngồi vào trong đi."

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Sức hấp dẫn của áo choàng dày dặn rất lớn, Lâm Tập Tập nghe lời ngồi cạnh bên anh, tiện thể rúc vào trong áo choàng của anh. Quý Du Hồng thấy cô ngoan ngoãn ngồi vào, khoé miệng hơi cong lên một nụ cười. Áo choàng phất lên rồi bọc hai người vào trong.

Trong tiếng hít thở, chóp mũi tràn ngập khí tức của Quý Du Hồng, rất dễ ngửi, Lâm Tập Tập ngọt ngào nghĩ, gần thêm một chút nữa, cô lại có thể trắng trợn ăn đậu hũ anh rồi.

Cô muốn nói gì đó, thế nhưng ngại bầu không khí quá tốt, cô không nỡ phá vỡ thời khắc tĩnh lặng này, hơn nữa dựa vào người anh thật ấm, ấm đến nỗi cô mệt rã rời, chỉ muốn chìm vào giấc ngủ.

Trong một lúc mơ hồ, cô nghe thấy Quý Du Hồng gọi cô, bèn vội vàng mở to mắt: "Làm sao vậy?"

"Khoai lang đỏ chín rồi, nếu nướng thêm nữa thì sẽ biến thành than mất."

Lại thêm một chập luống cuống tay chân, đợi đến khi hai người ăn khoai lang đỏ xong, ngồi lại lên giường một lần nữa thì đã là đêm khuya.

"Có lẽ anh tôi sắp cuống chết rồi." Lâm Tập Tập hơi lo lắng nói.

"Ngày mai tôi về cùng cô, giải thích với anh ta một chút, được không?" Quý Du Hồng đề nghị.

Lâm Tập Tập vội vàng lắc đầu: “Thế thì anh ấy chắc chắn sẽ tức giận hơn!”

Lâm Kính Đình vốn đã căm ghét Quý Du Hồng rồi, nếu biết em gái bảo bối của mình qua đêm một mình với người khác, còn không vác súng ra đấu tay đôi với anh à!

Quý Du Hồng cúi đầu nhìn cô, nhìn từ góc độ này, lông mi của cô vừa dài vừa cong, lúc cô chớp mắt, hàng lông mi kia tựa như hai cây quạt nhỏ, nhẹ nhàng phe phẩy, cảm giác thật giống như có người cầm một cọng lông vũ nhẹ nhàng gãi vào trong trái tim anh, thoải mái nhưng chưa thoải mãn, cuối cùng anh thấp giọng lên tiếng: “Anh sẽ chịu trách nhiệm.”

Nhất thời Lâm Tập Tập không nghĩ sâu xa, cho rằng anh muốn giúp cô gánh chịu lửa giận của ông anh, vội nói: “Không cần, anh tôi có nổi giận cũng sẽ không thật sự làm gì tôi…” Nói xong, cô đột nhiên hiểu ra ý nghĩa trong lời nói của anh, sửng sốt một lúc mới ngẩng đầu nhìn anh, cười tủm tỉm nói: “Vậy anh chịu trách nhiệm đi.”

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt chạm nhau, dường như họ có thể nhìn thấy pháo hoa nở rộ đẹp nhất từ trong mắt nhau.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đêm khuya, nhiệt độ không khí càng ngày càng thấp, dù mép giường có chậu than nướng thì Lâm Tập Tập vẫn nhịn không được mà run bần bật, cô dựa vào người Quý Du Hồng, thỉnh thoảng quan sát anh, phát hiện anh bắt đầu sốt nhẹ rồi, Quý Du Hồng an ủi cô: “Chỉ sốt nhẹ thôi, không sao cả, sức khoẻ anh rất tốt.”

“Cơ thể có tốt cỡ nào cũng không chịu nổi ba lần bảy lượt bị thương.” Chỉ tính từ sau khi bọn họ quen nhau thôi mà cô đã

thấy anh bị thương ba lần, nếu còn cứ như vậy, chẳng bao lâu nữa cô có thể trở thành hộ lý chuyên nghiệp rồi

Thế nhưng sốt nhẹ cũng có chỗ tốt. Quý Du Hồng sợ cô lạnh, bèn dùng cánh tay vòng qua cô, áo choàng dày dặn cùng với nhiệt độ cơ thể ấm áp làm toàn thân cô ấm lên, thậm chí còn mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Giấc ngủ này thế mà lại còn nằm mơ, trong mơ Quý Du Hồng ôm cô vào trong lòng, nhìn cô một cách thâm tình, sau đó thừa dịp cô không phát hiện mà cúi đầu khẽ hôn lên trán cô, đôi mắt, cái mũi,... Lâm Tập Tập vô cùng chờ mong anh có thể ấn lên môi cô, nhưng cuối cùng anh lại không làm như vậy. Cô ở trong mơ cực kỳ ảo não, nghĩ thầm: "Vì sao ở trong mơ anh cũng khắc chế như vậy!

Trời tờ mờ sáng, đại thúc tới gõ cửa, Lâm Tập Tập đi ra mở cửa, phát hiện có hai sĩ quan đi theo sau đại thúc, ba người đội sương sớm đến, trên người có chút ẩm ướt. Hoá ra vừa mới sáng sớm đại thúc đã tới quân doanh.

Hai sĩ quan nhìn thấy Quý Du Hồng trên giường, vội vàng kính cẩn chào, nói: "Thiếu tá, thuộc hạ tới đón ngài trở về."

Quý Du Hồng gật đầu chuẩn bị xuống giường, Lâm Tập Tập muốn bước lên giúp anh đeo giày, nhưng động tác của sĩ quanh bên cạnh đã nhanh hơn cô, ngồi xổm xuống thuần thục giúp anh đeo giày vào.

Quý Du Hồng nhìn sắc trời bên ngoài, cởi áo choàng trên người xuống đưa cho Lâm Tập Tập: "Khoác thêm đi."

Lâm Tập Tập không muốn nhận: "Anh còn đang bị sốt đó."

Hai người cứ đẩy tới đẩy lui cái áo choàng, cuối cùng vẫn là sĩ quan tự cởi áo khoác ra khoác cho Quý Du Hồng, lúc ấy Lâm Tập Tập mới đồng ý cầm lấy chiếc áo choàng kia.

Lâm Tập Tập quay đầu lại cảm ơn đại thúc một lần nữa rồi mới theo bọn họ rời thôn nhỏ tuy đơn sơ nhưng lại có trải nghiệm tốt đẹp.

Bọn họ quay về quân doanh để băng bó vết thương cho Quý Du Hồng trước. Vì Quý Du Hồng còn đang sốt nên bác sĩ kiến nghị anh nên nằm trên giường nghỉ ngơi, nhưng Quý Du Hồng lại kiên trì muốn đích thân đưa Lâm Tập Tập về nhà. Mọi người khuyên thế nào cũng vô dụng, đành để mặc anh đi. Có điều lần này có ô tô nên đi đường không khó khăn lắm.

Trời dần dần sáng, dọc đường đi hai người đều im lặng, nhưng không khí lại đặc biệt hoà hợp. Bọn họ cùng nhau trải qua trận đấu súng thất hồn lạc vía, lại ở bên nhau trong đêm lạnh lẽo. Mối quan hệ ban đầu ái muội không rõ ràng, trải qua một đêm ở chung, dường như đã thăng hoa, thậm chí chỉ cần nhìn vào mắt nhau là có thể dễ dàng đọc hiểu những tình cảm bị che giấu lúc ban đầu.

Quý Du Hồng nói anh sẽ chịu trách nhiệm, Lâm Tập Tập tất nhiên là tin tưởng, nam chính của cô là người coi trọng lời hứa, chỉ cần anh đã nói thì sẽ không dễ dàng sửa đổi. Tuy rằng đó không phải câu gì lãng mạn gì cho cam, thế nhưng lại lãng mạn và dễ lay động lòng người hơn bất kỳ câu nói nào.

Nghĩ đến đây, Lâm Tập Tập ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt như thiêu như đốt.

Lâm Tập Tập cong khoé môi lộ ra nụ cười ngọt ngào xinh đẹp, đột nhiên duỗi tay ra, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay anh. Quý Du Hồng có chút bất ngờ, nhưng cũng rất biết điều mà lật bàn tay lại, nắm chặt tay cô, cả đoạn đường không hề tách ra.

Lúc xe tới gần dinh thự nhà họ Lâm, Quý Du Hồng hỏi: “Lát nữa anh vào cùng em nhé?”

Lâm Tập Tập cười bảo: “Không cần, em tự vào là được rồi.”

Quý Du Hồng nói: “Em ra ngoài lâu như vậy, anh em chắc sẽ nổi giận.”

Lâm Tập Tập cười tủm tỉm: “Anh ấy có nổi giận thì em cũng có cách đối phó với anh ấy.”

Quý Du Hồng thích nhất là nhìn dáng vẻ này của cô, chứa đựng một chút tính kế, một chút giảo hoạt, lại thêm chút dự liệu trước mọi việc. Mỗi lần thấy cô nở nụ cười như vậy, anh đều không rời mắt nổi.

Xe đến cửa dinh thự, Lâm Tập Tập xuống xe, sau khi vẫy tay tạm biệt Quý Du Hồng, cô mới xoay người vào nhà.

Bước vào đại sảnh, quả nhiên nhìn thấy Lâm Kính Đình hai mắt đỏ bừng, nét mặt u sầu ngồi trên sô pha. Sau khi thấy cô bước vào, anh ta như trông thấy quỷ mà đứng bật dậy: “Vãn Nhi!”

“Anh…”

Lâm Kính Đình bước lên vào bước, kiểm tra cô một vòng từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Em sao rồi? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh phái rất nhiều người đi tìm nhưng không tìm được em! Rốt cuộc em đã đi đâu?”

Lâm Tập Tập tỏ vẻ khó chịu nói: “Anh, em bị lạnh cóng cả một đêm, đầu đau quá, cơ thể cũng rất khó chịu, em có thể đi nghỉ ngơi trước không, anh mời đại phu giúp em đi.”

Vừa nghe thấy cô đổ bệnh, Lâm Kính Đình không có lòng nào mà chất vấn nữa, vội vã quay đầu bảo bà Trần gọi đại phu, còn mình thì cẩn thận đỡ cô lên lầu, vừa đi vừa uy hiếp: “Việc này chưa xong đâu, chờ em khoẻ lại thì phải thành thật cho anh một lời giải thích!”

Chương 34

Edit: Ys

Khi Lâm Tập Tập được đỡ lên lầu thì đụng phải Lý Ngọc ở đầu cầu thang, Lý Ngọc lòng đầy lo lắng, đuổi theo dò hỏi: “Làm sao vậy, làm sao vậy, bị thương ở đâu?”

Lâm Tập Tập xua tay, dựa đầu vào vai Lâm Kính Đình chớp chớp mắt cười với Lý Ngọc, Lý Ngọc đã sớm quen với cô em chồng quái đản này rồi, thấy dáng vẻ này của cô, tâm trạng lo lắng cả buổi tối rốt cuộc cũng được thả lỏng, nàng ấy cũng giống Lâm Kính Đình, cũng lo lắng hãi hùng cả một đêm.

“Con gái con đứa, đi cả đêm không về nhà, nếu việc này truyền ra ngoài thì còn ai dám cưới em nữa?” Lâm Kính Đình cẩm thận đỡ cô, ngoài miệng lại nhịn không được mà lải nhải quở trách, Lâm Tập Tập cong khoé môi mặc kệ anh ta nói, mãi đến khi nghe thấy phiền mới cố ý “ây da” một tiếng.

Lâm Kính Đình lập tức khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu?”

“Đau đầu quá, anh đừng tụng nữa, càng tụng em càng đau hơn!” Lâm Tập Tập bĩu môi làm nũng.

Lâm Kính Đình thật không có cách nào với cô, trong bụng đoán chắc rằng cô đang giả bệnh để chiếm sự cảm thông, nhưng cũng không dám qua loa. Hiện giờ thời tiết lạnh như vậy, dù ở trong nhà ấm áp hơn thì vẫn nghe cô than lạnh cả ngày, huống chi là ở

bên ngoài cả một đêm, không bị lạnh cóng đã là may lắm rồi. Anh ta thực sự là vừa đau lòng lại vừa tức giận.

Có điều, chuyện một cô gái cả đêm không về nghiêm trọng như vậy, Lâm Kính Đình tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, lòng thầm nghĩ chờ đến khi cô đỡ hơn chút rồi mới tính sổ với cô.

Lý Ngọc biết bộ dáng này của Lâm Tập Tập là giả vờ nhưng vẫn không nhịn được mà giúp cô lên tiếng: "Kính Đình, để em ấy nghỉ ngơi trước đi, mấy chuyện khác chờ cơ thể em ấy khoẻ hơn chút rồi nói sau."

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đỡ Lâm Tập Tập ổn định lên giường xong, chẳng bao lâu sau đại phu đã tới. sau khi bắt mạch cho Lâm Tập Tập thì nói với Lâm Kính Đình rằng cô chỉ bị cảm lạnh nhẹ, không nghiêm trọng, uống hai thang thuốc là ổn thôi.

Lâm Tập Tập có hơi thất vọng, cô còn đang hy vọng mình thật sự sốt cao hay gì đó.

Lâm Kính Đình một đêm không ngủ, đến bây giờ có chút chịu không nổi nữa, tiễn đại phu đi xong, anh ta bèn trở về phòng ngủ bù, Lý Ngọc ở lại cùng Lâm Tập Tập.

Lúc chỉ còn lại hai người, Lâm Tập Tập cười nói với Lý Ngọc: "Chị dâu cũng đi nghỉ ngơi đi, em không sao cả, vừa rồi em lừa anh em thôi."

"Em đó! Tất nhiên chị biết em giả vờ, có lẽ anh em cũng biết ấy chứ." Lý Ngọc thở dài, nói: "Có điều lần này em đừng nghĩ dễ dàng lừa gạt qua ải được như thế."

Lâm Tập Tập lăn lộn trên giường, cười nói: "Em cũng không

định lừa gạt cho qua ải, em chỉ muốn hoãn lại một lúc, bây giờ anh em đang nổi nóng, em nói cái gì anh ấy cũng sẽ bùng nổ thôi. Cho nên kéo dài thời gian một chút, đợi chiều hoặc ngày mai, một bụng tức nghẹn cả đêm sẽ từ từ tiêu tan, lúc ấy em thẳng thắn kể mọi chuyện cho anh ấy, anh sẽ sẽ không dễ bùng nổ nữa."

"Nếu em đã có ý định vậy, sợ anh trai em nổi giận thì có thể nói với chị không? Chị cũng đã lo lắng cả một buổi tối, không phải ngày hôm qua em định đến chùa Thê Hà sao? Sau đó tài xế trở về nói em đã đi với Quý công tử rồi, buổi chiều chờ mãi không thấy em về, anh em còn phái người đến chùa Thê Hà tìm, em vốn là không có ở đó."

Lâm Tập Tập nằm trên giường, ra hiệu Lý Ngọc đưa lỗ tai lại, cô muốn nói nhỏ thôi.

Chờ khi Lý Ngọc ghé đầu qua, Lâm Tập Tập nhỏ giọng kể hết mọi chuyện từ đầu tới cuối cho nàng ấy nghe, đương nhiên, cô có che giấu mục đích đến chùa Thê Hà, chỉ nói là đi chơi.

Lý Ngọc nghe mà kinh ngạc hô lên: "Trời ạ, trải qua chuyện nguy hiểm như vậy mà sao trông em cứ bình thản như không vậy hả? Chẳng lẽ em không sợ chút nào sao?"

"Có Quý Du Hồng ở đó, em không sợ lắm, chị dâu chị biết không? Anh ấy bị bắn lủng một lỗ, thế mà mày anh ấy không nhăn lại nửa phần, có phải rất giỏi không?" Nói đến Quý Du Hồng, ánh mắt Lâm Tập Tập lại sáng lên.

Lý Ngọc bị dáng vẻ của cô chọc cười, mỉm cười trêu chọc: "Ừm ừm ừm, vừa nói đến người trong lòng đã mặt mày hớn hở như vậy, em là con gái đó, rụt rè chút đi."

Lâm Tập Tập cũng không xấu hổ, mặt dày nói: "Em cũng chỉ nói trước mặt chị thôi mà."

Lý Ngọc che miệng cười không ngừng, sau đó lại thở dài: "Nhưng chuyện giữa em và Quý công tử, liệu anh em có đồng ý không? Anh ấy không thích nhà họ Quý đâu."

Lâm Tập Tập cũng tỏ vẻ u sầu: "Chị dâu giúp em chút đi."

"Chị giúp em thế nào được, cho tới bây giờ anh em chưa từng nghe lời chị nói."

"Lần sau em ra ngoài hẹn hò với Quý Du Hồng, chị đừng nói với anh trai em thì đã là giúp em rồi!"

Lý Ngọc vươn một ngón tay điểm trán cô, cười mắng: "Cô nhóc không có lương tâm, em đây là đang oán trách chị mật báo với anh em ngày hôm qua sao?!"

Lâm Tập Tập vội vàng lắc đầu: "Không dám không dám."

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tối hôm qua Lâm Tập Tập chỉ dựa vào Quý Du Hồng thiếp đi được một lúc, giờ đây trở lại chiếc giường lớn thoải mái của mình, cô nhịn không được mà ngáp liên hồi. Lý Ngọc thấy cô mệt mỏi, không quấy rầy cô thêm nữa, giúp cô đắp chăn đàng hoàng rồi ra khỏi phòng, trông thấy Thuý Bình đang chờ ở cửa, bèn dặn dò cô ấy hâm lại thuốc, chờ khi tiểu thư tỉnh lại có thể uống ngay. Thúy Bình tất nhiên là gật gật đầu vâng dạ.

Lý Ngọc trở lại phòng ngủ chính trên lầu hai. Lâm Kính Đình nói muốn đi ngủ bù, lúc nào lại đang ngồi dựa đầu vào giường đọc báo, thấy Lý Ngọc tiến vào, mắt cũng chẳng ngước lên, hỏi nàng ấy: "Em ấy đã nói gì?"

Lý Ngọc ngồi bên mép giường, kể lại nguyên xi những lời Lâm Tập Tập vừa nói với nàng ấy cho Lâm Kính Đình nghe, Lâm

Kính Đình nghe thấy thì nhíu mày, cuối cùng tức giận đến độ vo tròn tờ báo, thấp giọng mắng: “Anh đã nói họ Quý chẳng phải thứ tốt đẹp gì rồi, đi theo bọn họ chẳng gặp chuyện gì tốt cả, nếu Vãn Nhi thật sự xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ băm xác hắn ra thành trăm mảnh!”

“Anh đừng để Vãn Nhi nghe thấy mấy lời này, đó là đối tượng mà em ấy ái mộ đấy.” Lý Ngọc nhắc nhở anh ta.

Lâm Kính Đình rất cáu kỉnh, theo thói quen muốn giơ tay sờ quả đầu trọc lóc một phen, lại e ngại đầu đã mọc tóc, chân tóc rất cứng, sờ vào có cảm giác như sờ phải xương rồng vậy.

“Con nhóc này, biết anh và nhà họ Quý đối nghịch nhau, vậy mà nó còn đi thích nhà họ Quý, Quý Du Hồng có gì tốt? Tính cách kém lại ương bướng, còn đối nghịch anh khắp nơi, cha con bọn họ còn ép anh đóng cửa tiệm thuốc phiện, người như vậy, sao anh có thể giao Vãn Nhi cho được chứ! Đó chẳng phải là để người khác chê cười đến chết à!”

Nghe anh ta oán giận mấy câu liên tiếp, Lý Ngọc hơi thấy buồn cười, việc kinh doanh của người đàn ông này lớn như vậy, cũng coi như là nhân vật uy tín danh dự ở Giang Tô, nhưng mỗi lần đụng phải chuyện của em gái là lại dễ dàng mất đi chừng mực.

Nàng ấy nhịn không được mà cười trêu: “Anh đi nói những lời này với Vãn nhi đi.”

Lâm Kính Đình vô cùng buồn bực, em gái anh ta mà anh ta không hiểu à, nếu thật sự ngoan ngoãn nghe lời thì anh ta đâu cần buồn rầu như vậy, nghĩ đến đây, anh ta nghiêng đầu nói với Lý Ngọc: “Em xem giúp anh xem, có phải anh có tóc bạc rồi không.”

Lý Ngọc buồn cười nhìn cái đầu nhím của anh ta, bảo: “Không có tóc bạc.”

Lâm Kính Đình tức giận nói: “Ngày nào cũng nhọc lòng như vậy, sớm muộn gì tóc cũng bạc cả thôi.”

Lý Ngọc ngẫm nghĩ, nói: “Hay là em dẫn em ấy về Tô Thành, như vậy thì anh không cần nhọc lòng vì em ấy nữa, còn có thể tách em ấy với Quý công tử ra, một công đôi việc.”

Lâm Kính Đình lắc đầu, nghiêm túc nói: “Em chưa từng nghe qua sao? Mời thần đến dễ, tiễn thần khó!”

Lần này Lý Ngọc thật sự cười ra tiếng: “Có ai lại đi nói em gái mình như thế không?”

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, rốt cuộc Lâm Kính Đình cũng ngáp liên tục, bèn nói với Lý Ngọc: “Anh đi ngủ trước, em bảo tài xế Hà Dũng tới đây, khi nào dậy anh muốn gặp ông ta, bảo ông ta đi tra chuyện mã phỉ.”

“Mã phỉ?”

Ngày thường Lâm Kính Đình sẽ không giải thích những việc này với Lý Ngọc, hôm nay vừa mới nói chuyện với nàng ấy mấy câu, cảm thấy không tệ lắm nên thuận miệng nói: “Theo như lời Vãn Nhi nói, mã phỉ biết rõ Quý Du Hồng là người trong quân đội mà còn ra tay tàn nhẫn với bọn họ, anh phải bảo Hà Dũng đi điều tra, xem đây là nhắm vào nhà họ Quý, hay là nhắm vào nhà họ Lâm chúng ta.”

Lý Ngọc hoảng sợ, kinh hãi nói: “Anh bảo có khả năng ngày hôm qua bọn họ nhằm vào Vãn Nhi?”

“Có lẽ là nhằm vào anh, chỉ là ngày thường anh rất ít khi ra ngoài một mình, đối phương không xuống tay được. Lần này Vãn Nhi và họ Quý kia ra khỏi thành, đó là một cơ hội tốt để xuống tay.”

Lý Ngọc sợ tới mức không thốt nên lời.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Em cũng đừng quá lo lắng, nói không chừng là người ta nhằm vào nhà họ Quý, bây giờ nhà họ Quý đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió, đắc tội nhiều người lắm, người khác hận bọn họ đến nghiến răng nghiến lợi, muốn giết họ là chuyện bình thường.”

“Nếu Quý công tử thật sự xảy ra chuyện thì Vãn Nhi phải làm sao bây giờ? Em ấy đã trai đơn gái chiếc ở cùng với Quý công tử cả đêm đấy.”

Lâm Kính Đình lập tức nổi tính tạc mao: “Em thật là, cái hay không nói toàn nói cái dở!” Mẹ nó tức quá!

Bên này Lâm Kính Đình chuẩn bị tìm người tra chuyện mã phỉ, bên kia Quý Du Hồng đã làm việc năng suất hơn, buổi trưa vừa mới ăn cơm xong, kết quả điều tra đã được đưa tới tay anh.

“Phương Kiệt? Anh trai Phương Ni?” Quý Du Hồng cười lạnh, Phương Ni đã bị anh nhốt lại từ lâu, không ngờ còn có thể tác oai tác quái, vậy mà lại bảo Phương Kiệt mưu đồ ám toán anh, như vậy cũng tốt, anh cũng không cần lo lắng mục tiêu của đối phương là Vãn Nhi nữa.

Giải quyết một Phương Kiệt không phải việc gì khó, nhưng bây giờ Phương Kiệt còn đang làm việc ở tiệm thuốc phiện, có tầng quan hệ này, muốn động vào hắn ta phải chuẩn bị kế hoạch chu đáo mới được.

Vừa mới cất văn kiện đi, Tần Mộng đã đĩnh đạc đi và viện của anh, từ xa nói lại: “Nghe bảo Quý đại công tử bị thương nặng, tôi đặc biệt đến đây chia buồn và an ủi.”

Quý Du Hồng ngồi trước bàn, mặt không biểu cảm nhìn nàng: "Vết thương nhỏ thôi."

Tần Mộng tỏ vẻ ghét bỏ mà nói: "Thật là nhàm chán, anh cho rằng tôi thật sự muốn tới thăm anh à, tôi chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí mà thôi."

Quý Du Hồng nhìn nàng, đột nhiên nói: "Tôi đưa cô đến nhà họ Lâm hít thở không khí, thế nào?"

"Anh tốt bụng vậy à?" Tần Mộng hoài nghi.

Ngày hôm qua Vãn Nhi ở cùng với tôi, một đêm không về, không biết Lâm Kính Đình sẽ phạt em ấy thế nào, cô giúp tôi qua đó nhìn xem."

Tần Mộng tấm tắc hai tiếng, nói: "Câu Vãn Nhi này nói nghe tự nhiên biết bao, hẳn là đã luyện tập trong lòng nhiều lần lắm nhỉ!"

Quý Du Hồng lạnh mặt, nói: "Cô có đi hay không?"

Tần Mộng vội vàng đầu hàng: "Đi đi đi, anh chuẩn bị xe đi, bây giờ tôi đi ngay, thật là, mới tuỳ tiện nói mấy câu đã thẹn quá hoá giận ngay được!"

Quý Du Hồng:…

Chương 35

Chuyển ngữ: Meounonna

Beta: Ys

Lâm Tập Tập mỹ mãn đánh một giấc, sau khi tỉnh lại đã là buổi chiều, trước hết Thuý Bình nói với cô hai tin, tin tốt là lúc này Lâm Kính Đình không có ở nhà, tạm thời sẽ không có ai xét hỏi cô, tin xấu là cô lại bị cấm túc rồi, thời hạn của lần cấm túc này chưa được xác định, khi nào được dỡ bỏ lệnh cấm phải xem tâm trạng của Lâm Kính Đình.

Lâm Tập Tập nghe xong hai tin này, vươn vai một cái, nói: "Lần nào cũng chỉ biết xài chiêu cấm túc này, chẳng có chút sáng tạo nào."

Thuý Bình tò mò hỏi: "Cái gì gọi là sáng tạo ạ?"

"Đại loại là nghĩ ra một vài ý tưởng mới, mà người khác không có, gọi là sáng tạo."

Thuý Bình tỏ vẻ sùng bái: "Tiểu thư ơi cô thông minh quá."

Lâm Tập Tập đắc ý dào dạt, bò từ trong ổ chăn ra: "Ta đói bụng rồi, muốn ăn thứ gì đó quá."

"Dạ, thuốc cũng đã nấu xong cho cô rồi, đợi xíu nữa ăn cơm xong thì cô uống nhé." Thuý Bình nói.

Nghe bảo còn phải uống thuốc, mặt mày Lâm Tập Tập xám xịt, tự tạo nghiệp không thể sống mà, cảm giác lấy đá đập chân mình đúng thật là sảng khoái không gì sánh được.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lúc Tần Mộng đến nhà cô chơi, Lâm Tập Tập đang gặm đùi gà, đùi gà này làm cô nhớ tới con gà mái đêm hôm trước không có duyên phận với mình, cô bỏ ra 10 đồng đại dương, đại thúc đã giúp họ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, cuối cùng cô và Quý Du Hồng chỉ ăn có hai củ khoai lang nướng, cảm thấy lỗ quá trời lỗ, lúc nãy bà Trần hỏi cô muốn ăn gì, cô không cần suy nghĩ đã nói muốn ăn gà, nguyên một con gà, mấy người phụ nữ trong nhà ai nấy đều nhìn cô bằng ánh mắt quái dị một hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn làm một con gà om vàng đem lên cho cô.

Tần Mộng đi vào nhà thấy cô đang cầm đùi gà gặm đến mức miệng đầy dầu mỡ, không nhịn được mà móc mỉa bảo: “Vốn là muốn đến để tặng chút hơi ấm, có điều nhìn cô ung dung thoải mái như vậy, chắc là cũng không thiếu chút hơi ấm của tôi đâu ha.”

Lâm Tập Tập nhìn thấy nàng đến, vội vàng bỏ đùi gà xuống muốn đi qua ôm nàng một cái, nhưng lại bị nàng đẩy mặt ghét bỏ đẩy ra: “Đừng có lấy cái móng vuốt đầy dầu mỡ của cô đụng vào tôi, bộ quần áo này là tôi mới may đó.”

Ngay cả bị ghét bỏ, Lâm Tập Tập cũng chẳng giận dỗi, nhận khăn ướt Thuý Bình đưa tới lau tay, lại giới thiệu cho Lý Ngọc và Tần Mộng quen nhau, sau đó cô mới cười hỏi Tần Mộng: “Cô vậy mà lại được ra ngoài à, đúng là khiến người ta bất ngờ.”

Tần Mộng vô cùng ngoan ngoãn khéo léo chào hỏi Lý Ngọc xong, bèn nhìn mấy món ăn trong một bữa cơm của Lâm Tập Tập, nàng vừa nhìn đã dỗi: “Một mình cô ấy vậy mà ăn năm món á, cô ăn hết được sao? Lãng phí thức ăn là đáng xấu hổ nhất

cô có biết không hả?"

Lâm Tập Tập trợn mắt một cái: "Nói cứ như cô tiết kiệm lắm không bằng."

"Món gà om vàng này coi bộ ngon đấy." Tần Mộng đứng bên cạnh bàn ăn nhận xét đĩa thịt gà.

Lý Ngọc nghe nàng nói vậy, bèn khách sáo hỏi han: "Món này vừa mới được bưng lên thôi, Tần tiểu thư cũng ngồi ăn cùng cho vui nhé?" Nói xong không đợi nàng đồng ý, đã quay đầu sai Thuý Bình đem thêm một cái bát, một đôi đũa lên.

Tần Mộng vừa nói "Vậy thì ngại quá." vừa kéo ghế ra ngồi xuống.

Lâm Tập Tập ở bên cạnh nhìn mà bất lực, tiếp đó cũng ngồi xuống bên cạnh Tần Mộng.

Tần Mộng cầm đũa lên chẳng khách sáo chút nào gắp cái đùi gà còn lại, phải biết rằng, trên bàn cơm của nhà họ Lâm, đùi gà đều là của đại tiểu thư đấy, Lâm Tập Tập thấy đùi gà thân yêu của mình bị gắp mất, rất ư là ghét bỏ bảo: "Cô đúng thật là chẳng khách sáo chút nào."

Tần Mộng cắn một miếng thịt gà non mềm tươi thơm, liếc cô một cái, mơ hồ không rõ nói: "Cô có còn muốn biết Quý Du Hồng nhờ tôi chuyển lời gì cho cô không?"

Vừa nghe thấy Quý Du Hồng có lời muốn nhắn cho cô, Lâm Tập Tập sáng mắt, gắp cho nàng một con tôm to, bảo: "Tôm này cũng ngon lắm, có cần tôi lột vỏ giùm cô không."

Tần Mộng nói: "Lột đại trên dưới 10 con là được rồi, không cần nhiều quá đâu."

Lâm Tập Tập: …

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hai người vừa đấu võ mồm vừa ăn cơm, bữa cơm này ngược lại ăn rất vui vẻ, ngay cả Lý Ngọc ở bên cạnh nhìn hai người tương tác với nhau, cũng cười híp mắt cả buổi trời.

Ăn cơm xong, mấy người đi ra phòng khách uống trà, dưới sự năn nỉ thúc giục năm lần bảy lượt của Lâm Tập Tập, cuối cùng Tần Mộng không thừa nước đục thả câu nữa, dựa sát bên tai Lâm Tập Tập nhỏ giọng nói: “Hoài An nhờ tôi nói với cô, cẩn thận Phương Kiệt ở tiệm thuốc phiện.”

Lâm Tập Tập không ngờ là nói về chuyện này, có chút bất ngờ, “Phương Kiệt?” Cô không quen với cái tên này lắm, nhưng họ Phương, lại làm việc ở tiệm thuốc phiện, vậy chắc là anh của Phương Ni, sau đó cô lại cảm thấy hiếm lạ, Phương Ni bị bắt, Lâm Kính Đình hiển nhiên cũng từ bỏ ả, nhưng anh của Phương Ni là Phương Kiệt, sao lại vẫn làm việc ở tiệm thuốc phiện? Vì sao Lâm Kính Đình không đuổi hắn ta đi, giữ hắn ta lại chẳng phải là một tai họa ngầm sao?

Tần Mộng lại nói: “Hoài An điều tra được chuyện lần này là do Phương Kiệt ở sau bức màn giở trò quỷ, hiện giờ Phương Kiệt vẫn là thủ hạ của anh cô, anh ta không tiện trực tiếp xuống tay, nhờ tôi đến hỏi ý của cô.”

Lâm Tập Tập nghĩ một hồi, nói: “Tôi nghĩ cách để anh tôi giải quyết việc này vậy.”

Hai người thì thầm nói nhỏ với nhau, Lý Ngọc ngồi ở xa, không nghe rõ, bèn cười hỏi: “Thì thầm nói gì mà không thể cho chị nghe vậy?”

Lúc trước Tần Mộng đã nghe Lâm Tập Tập kể về người chị dâu

rất dễ tính này, bèn nói đùa: “Là ai kia nhờ em đến truyền vài lời nhắn nhủ ạ.”

Lâm Tập Tập cười híp mắt, nhưng không phủ nhận.

Lý Ngọc nghe xong cũng hùa theo trêu, bảo: “Vậy phiền Tần tiểu thư giúp truyền lời cho ai kia, nói rằng anh của Vãn Nhi không chỉ cấm túc Vãn Nhi, mà còn chuẩn bị chia uyên rẽ thuý đấy nhé.”

Tần Mộng vừa nghe đã cảm thấy đây không phải là chuyện nhỏ: “Chị dâu, bây giờ đã là xã hội mới rồi, ấy vậy mà còn có chuyện tàn nhẫn như chia uyên rẽ thuý á!”

Lâm Tập Tập nói: “Mấy người đừng có lấy tôi ra làm trò đùa nữa được không, coi như tôi xin mấy người đó. ”

Cô vừa nói như thế xong, trong nháy mắt hai người còn lại cười tới mức ngã nghiêng ngã ngửa.

Lý Ngọc thấy Lâm Tập Tập hiếm khi có thời gian rảnh ở nhà, bèn sai nha hoàn của mình đem bộ trang phục mới nàng ấy đã may xong xuống.

“Bức vẽ lần trước Vãn Nhi vẽ, chị đã nghiên cứu rất lâu, cuối cùng cũng may nó ra rồi này, các em mau qua đây nhìn thử xem.”

Nha hoàn cầm bộ trang phục bày ra trong phòng khách, Lâm Tập Tập và Tần Mộng vội vàng đi lên vây xem, sau khi Tần Mộng xem kiểu dáng của bộ trang phục, kinh ngạc nói: “Đây là sườn xám ư?”

Lý Ngọc ngạc nhiên hỏi Tần Mộng: “Em cũng biết cái này à? Đây là Vãn Nhi vẽ ra đấy, em ấy cũng nói đây gọi là sườn xám.”

Lâm Tập Tập vội vàng nói: “Lúc trước em có nhắc qua với cô ấy.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lý Ngọc cũng không nghi ngờ nhiều, tiếp đó nói với Lâm Tập Tập: “Bản vẽ lúc trước của em ấy, hở hang quá, váy sao lại có thể xẻ tà cao như thế được, như vậy thì sao có thể mặc ra đường, chị có sửa lại một chút, tà váy này chỉnh sửa thành như vậy vẫn ổn nhỉ.”

Lâm Tập Tập dở khóc dở cười, sườn xám mà không xẻ tà cao thì còn gọi là sườn xám sao? Chẳng qua thời đại này vẫn chưa thịnh hành kiểu dáng thế này, cho nên có vẻ họ hơi bài xích mà thôi, nhưng mà có còn hơn không, thứ gọi là quan niệm này, cũng không phải là chuyện chỉ giải quyết trong một sớm một chiều được.

“Chị dâu chị giỏi quá, em cũng chỉ vẽ một cái hình đại khái thôi, vậy mà chị có thể may ra một bộ trang phục tinh xảo thế này, chị có mặc thử qua chưa?” Lâm Tập Tập hỏi nàng ấy.

Lý Ngọc lắc đầu bảo: “Đây là chị làm giúp em mà, sao chị có thể mặc thử chứ, nhưng bây giờ em có thể đi mặc thử xem có vừa người hay không.”

Tần Mộng đứng xem ở bên cạnh ngưỡng mộ vô cùng, nói: “Chị dâu làm đẹp quá, chị cũng giúp em may một bộ đi chị, đi mà chị!”

Lâm Tập Tập cầm trang phục, rất ghét bỏ mà bảo: “Ai là chị dâu của cô, bớt ở đây nhận vơ họ hàng lại đi nhé.”

Tần Mộng cắn răng nghiến lợi: “Lâm Tiểu Vãn, cô không muốn làm chị em với nhau nữa có phải không!”

Lâm Tập Tập cười một hồi, mới nói: “May thủ công thì chậm

quá, phí thời gian phí công sức, em đã nhờ Lâm Tiêu giúp em mua một cái máy may, như thế thì lúc chị dâu rảnh rỗi muốn may quần áo, có thể dùng máy may làm rồi, vừa nhẹ nhàng thoải mái lại vừa nhanh nữa."

Lúc trước Lý Ngọc cũng có nghe thợ may nói về máy may, hơi lo lắng bảo: "Máy may ấy là đồ do người phương Tây phát minh, cứ xem như là em mua về cho chị, chị cũng có biết dùng đâu."

Tần Mộng nói: "Vậy thì có gì khó, tìm một thợ may tới nhà dạy một xíu là được mà, đến lúc đó chị dâu nhất định phải làm cho em một bộ nha."

Lúc này Lâm Tập Tập mới lên lầu thay sườn xám, bây giờ là mùa đông, bề mặt vải của sườn xám rất dày, mặc vào có hơi thô cứng, nhưng đường nét của sườn xám vẫn hiện rõ, chỉ là tà váy hai bên chỉ xẻ tới dưới đầu gối, nhìn thế nào cũng cảm thấy kì lạ.

Thuý Bình hầu hạ cô thay trang phục xong, cô ấy bị sắc đẹp làm cho choáng váng ngay lập tức: "Tiểu thư, cô mặc như vậy đẹp quá đi, có cảm giác… cảm giác như cô càng yểu điệu hơn ấy, còn đẹp hơn những bộ âu phục nhiều!"

Sườn xám là kiểu dáng thịnh hành nhất vang dội cả nửa thế kỷ, kể cả vào thời đại thời thượng nhất như thế kỉ thứ 21, sườn xám vẫn rất được phái nữ ưa thích, rất nhiều thương hiệu thời trang nổi tiếng đã nhiều lần tổ chức các buổi trình diễn thời trang lấy chủ đề chính là sườn xám, nó là kinh điển, cũng là trào lưu trường tồn mãi không suy.

Đặc điểm chủ yếu của sườn xám là thể hiện ra một cách hoàn mỹ đường cong cơ thể của nữ giới, cũng chẳng trách vì sao Thuý Bình lại kêu lên như thế, nhìn quen những kiểu trang phục không lộ vóc dáng như trường quái và đoản quái, lại nhìn sườn xám, cảm giác ấy chắc chắn là cách biệt một trời một vực.

Lâm Tập Tập mặc trang phục xong, lại búi tóc lên, lúc này mới ra khỏi phòng đi xuống lầu, thời điểm này chỉ mặc một bộ sườn xám chắc chắn sẽ lạnh, nhưng may mà trong nhà có lò sưởi và hệ thống sàn sưởi, cô mới có thể không e ngại gì mà mặc như vậy.

Tần Mộng và Lý Ngọc thấy dáng điệu cô mặc sườn xám xong, cũng kinh ngạc cảm thán liên tục, Tần Mộng tuy đã sớm biết sự tồn tại của kiểu dáng như sườn xám này, nhưng không thể không thừa nhận, vóc dáng của Lâm Tập Tập vô cùng phù hợp mặc sườn xám, vóc người bình thường nhìn rất gầy nhỏ yếu ớt, vừa mặc sườn xám vào, lập tức trở nên ấn tượng vô ngần, làm một đứa con gái như nàng cũng nhìn tới trái tim ngứa ngáy, nhịn không được đi lên phía trước trêu đùa ngả ngớn nói: "Nếu Quý công tử mà nhìn thấy bộ trang phục này của cô, đoán chừng phải chảy máu mũi đây."

Lý Ngọc cũng cảm thấy rất bất ngờ: "Bộ trang phục này nhìn thì kỳ lạ, nhưng không ngờ mặc vào người lại đẹp mắt như vậy."

Lâm Tập Tập điệu đà đi lại một vòng trong khách để trình diễn một chút, bảo: "Mọi người mau làm quen với bộ trang phục này đi, không bao lâu nữa, em chắc chắn sẽ khiến các tiểu thư nhà giàu ở Kim Lăng thi nhau đến mua kiểu dáng sườn xám mới lạ này của chúng ta."

Tần Mộng hú hét "wao wao" như quỷ kêu bảo: "Lâm Tiểu Vãn, cô muốn bán trang phục này à?"

"Bán quần áo thì quá ư là tầm thường, mục tiêu của tôi là mở một xưởng may quần áo." Lâm Tập Tập đắc ý nói.

Lúc này, Lâm Kính Đình từ ngoài cửa lớn bước vào, vừa nghe thấy mấy chữ xưởng may quần áo, bèn thuận miệng hỏi: "Xưởng may quần áo gì thế?" Vừa dứt lời, liền nhìn thấy trang phục trên người Lâm Tập Tập, ngay lập tức xù lông nói: "Lâm

Vãn Nhi! Trên người em đang mặc bộ đồ lung tung bát nháo gì đó, sao lại hở hang như vậy hả!”

Những người phụ nữ: …

Anh trai nhà họ Lâm tuyệt đối là một ngọn núi lớn trên con đường cách mạng đó!

Chương 36

Edit: Ys

Lâm Kính Đình có ý kiến rất lớn với sườn xám trên người Lâm Tập Tập, thân trên bó chặt như vậy, còn có thể cử động sao? Vạt áo xẻ hai bên, đi đường không lọt gió sao? Chính yếu nhất là thật sự quá hở hang, đường cong cơ thể cùng với cẳng chân đều lộ ra ngoài, hợp lý sao?

Cuối cùng, Lâm Tập Tập bị anh ta bắt đi thay sườn xám ra một cách ngang ngược vô lý.

Mặc quần áo ở nhà rồi xuống lầu lần nữa, Lâm Tập Tập không phục mà nói với Lâm Kính Đình: "Anh, anh trở nên cổ hủ thế từ bao giờ vậy, ở Thượng Hải anh cũng đã thấy mấy cô gái nước ngoài rồi, người ta đều mặc áo cổ thấp với tay ngắn vào mùa hè mà."

Lâm Kính Đình cười lạnh nói: "Người khác mặc như thế nào anh không quản được, nhưng anh quản em."

Đối phó với mấy người làm càn vô lý, chiêu hữu dụng nhất chính là hoàn toàn phớt lờ anh ta!

Tần Mộng nén cười, thấy Lâm Tập Tập cực kỳ buồn bực đi đến cạnh nàng, bèn nhỏ giọng nói với cô: "Cô với anh cô cư xử với nhau thú vị ghê."

"Sắp bị anh ta làm tức chết rồi…"

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Kính Đình đi đến chiếc ghế sô pha đơn ngồi xuống, nhìn hai cô gái nhỏ châu đầu ghé tai, anh ta khẽ ho một tiếng, hỏi: "Vãn Nhi, đây là bạn em mới quen sao? Không giải thích với anh chút à?"

Lâm Tập Tập vừa nghiêng mặt thì thấy vẻ mặt hứng thú của Lâm Kính Đình, trong lòng tức khắc vang lên một hồi chuông cảnh báo, cô nghĩ tới cô từng viết trong chuyện rằng Lâm Kính Đình coi trọng nữ chính Tần Mộng, lão muốn cưới nàng làm vợ bé, nhưng lại cố kỵ nàng là đích nữ nhà họ Tần nên vẫn luôn không ra tay. Thế nhưng mỗi lần gặp Tần Mộng trong bất kỳ dịp nào, anh ta đều sẽ nhã nhặn ân cần, dáng vẻ như kiểu rốt cuộc cũng tìm được chân ái.

Nghĩ đến đây, Lâm Tập Tập thấy ớn lạnh trong lòng, sao cô lại quên được chứ, Tần Mộng thân là nữ chính, có hào quang vai chính, cho nên luôn thu hút sự chú ý của vài vai nam phụ một cách khó hiểu. Lâm Kính Đình là vai ác cũng không may mắn thoát khỏi.

Nghĩ vậy, cô đột nhiên lôi kéo Tần Mộng đi ra ngoài, vừa đi vừa nói với Lâm Kính Đình: "Cô ấy không phải nhân vật trọng yếu gì đâu, không cần giới thiệu, bây giờ cô ấy phải đi, em ra ngoài tiễn cô ấy."

Mọi người:…

Tần Mộng bị kéo đi càng ngạc nhiên, cầm lấy áo khoác mà người hầu đưa cho, vừa mặc vào vừa đi theo cô ra ngoài: "Lâm Tiểu Vãn! Sao đột nhiên tôi lại không quan trọng?"

Hai người đẩy cửa ra, gió lạnh tức khắc ập vào mặt khiến người lạnh run lên.

Lâm Tập Tập kéo áo khoác, nhanh chóng giải thích: “Trong truyện có ghi đại vai ác Lâm Kính Đình coi trọng cô, muốn cưới cô làm vợ bé.”

“!!!” Tần Mộng lập tức đẩy nhanh bước chân, đi còn nhanh hơn cả Lâm Tập Tập: “Con mẹ nó, việc này khủng bố quá đi.”

“Cho nên về sau cô đừng tới chỗ tôi nữa, gặp được anh tôi ở dịp nào đó cũng cố gắng tránh đi, tôi sợ anh ta sẽ theo như kịch bản, cầm lòng không đậu mà yêu cô”

Tần Mộng thở dài: “Mị lực quá lớn cũng là một loại gánh nặng.”

“Phì!” Lâm Tập Tập hung hăng phì nàng một câu.

Hai người đi nhanh đến đình viện bên ngoài cổng lớn, bên đường có một chiếc xe đang đậu, hẳn là đến đón Tần Mộng.

Lâm Tập Tập lấy một cái đồng hồ quả quýt trong túi ra, là món quà cảm ơn lúc trước Quý Du Hồng đưa cho cô, cô giao đồng hồ quả quýt cho Tần Mộng, dặn dò: “Giúp tôi đưa đồng hồ này cho Quý Du Hồng.”

Tần Mộng nhận lấy đồng hồ quả quýt, kêu lên: “Oà, Patek Philippe, không ngờ cô lại hào phóng như vậy, vừa tặng đã tặng luôn cái đồng hồ sang thế này.”

“Đây là lúc trước anh ấy cho tôi.” Lâm Tập Tập nói.

“Cho nên các người đã trao đổi tín vật đính ước từ lâu rồi?” Tần Mộng cầm đồng hồ quả quýt thưởng thức, sau đó mở ra, vừa nhìn đã hiểu.

“Éc… Tiểu Vãn Nhi, cô thật là tâm cơ nha!”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Bên trong nắp đồng hồ quả quýt được khảm một bức ảnh chụp Lâm Tập Tập cỡ nhỏ, thoạt nhìn giống như bức ảnh chụp đầu và vai, Lâm Tập Tập trong ảnh mỉm cười dịu dàng trước ống kính.

Trước kia xem trên TV, có thấy bỏ ảnh vào trong đồng hồ quả quýt, cô thấy làm vậy khá thú vị nên đặc biệt đi chụp tấm bỏ vào, nhưng lúc ấy cô chỉ muốn tự mình nhìn chơi thôi, bây giờ cô và Quý Du Hồng đã xác định mối quan hệ, nên muốn đưa cái này qua đó. Bọn họ không có cách nào gặp mặt mỗi ngày, nhìn vật nhớ người vẫn có thể đi, chỉ cần lúc anh muốn nhìn thời gian, mở ra là có thể thấy cô, thật tốt.

Hai người từ biệt xong, nhìn Tần Mộng lên xe, Lâm Tập Tập mới xoay người về phòng.

Lâm Kính Đình còn ngồi trên sô pha, Lý Ngọc ở một bên đan áo len, sợi len màu lục đậm nhìn thật xinh đẹp.

Lúc Lâm Tập Tập đi qua, Lâm Kính Đình nhìn cô một cái, nói: "Hiếm khi có bạn tới nhà chơi, vậy mà em lại vội vã đuổi người đi, thật không lịch sự."

Lâm Tập Tập bĩu nôi, không muốn tiếp tục chủ đề này, thoải mái ngồi xuống sô pha, nói với Lâm Kính Đình: "Anh, có phải anh vẫn giữ Phương Kiệt ở bên người không?"

"Vì sao lại hỏi cái này?" Lâm Kính Đình nhìn cô.

"Chính là cảm thấy kỳ lạ, Phương Ni bị bắt, anh cũng tra ra cô ta ngầm làm rất nhiều chuyện có lỗi với anh, sao anh còn chấp nhận giữ lại Phương Kiệt? Hắn ta chính là anh trai Phương Ni mà."

Lâm Kính Đình mở hộp xì gà trên bàn ra, lấy một cây rồi cẩn

thận cắt đầu: “Từ lúc tiệm thuốc phiện khai trương, Phương Kiệt đã luôn ở đó, tham dự rất nhiều chuyện, cũng biết rất nhiều chuyện. Phương Ni xảy ra chuyện, anh cũng từng điều tra hắn ta, hắn ta cũng không có qua lại với người Nhật Bản, có rất nhiều chuyện Phương Ni đều giấu hắn ta làm.” Châm điếu xì gà, anh ta hút một hơi rồi nói tiếp: “Con thỏ bị ép cũng biết cắn người, huống chi là sói! Trước mắt anh không định động vào hắn ta.”

Lâm Tập Tập nói: “Anh, hắn ta đúng thật là một con sói, còn chuẩn bị ăn người.”

Lâm Kính Đình híp mắt hỏi: “Nói thế là sao?”

“Quý Du Hồng đã điều tra ra, ngày hôm qua kẻ thuê mã phỉ hành hung chính là Phương Kiệt.”

Lâm Kính Đình rất khó chịu mà cười nhạo: “Cậu ta nói là em tin ngay à?”

Lâm Tập Tập gật đầu, nói: “Đương nhiên tin, không phải anh cũng tìm người tra xét sao? Vậy sớm muộn gì cũng tra ra, chẳng qua bên bộ đội bọn họ tra tương đối nhanh thôi.”

Buổi sáng Lâm Tập Tập là cố ý kể chuyện ngày hôm qua cho Lý Ngọc, cô biết Lý Ngọc chắc chắn sẽ nói với Lâm Kính Đình. Sở dĩ mượn lời Lý Ngọc nói ra chuyện này, cũng là vì tránh đối mặt chính diện với Lâm Kính Đình, từ đó giảm bớt lửa giận của anh ta. Sự thật chứng minh, phương pháp này rất có hiệu quả.

Thấy Lâm Kính Đình không nói gì, Lâm Tập Tập lại bảo: “Phương Ni bị bắt, Phương Kiệt sớm đã ghi hận trong lòng, ngày hôm qua biết Quý Du Hồng đi một mình nên đã báo với mã phỉ, anh, lúc ấy Phương Kiệt cũng biết em ở đó nhưng hắn ta vẫn ra lệnh cho mã phỉ là giết hết.”

Lý Ngọc che miệng, khó có thể tin nổi mà nhìn Lâm Tập Tập: "Việc này là Tiểu Tần tới nói với em?"

Lâm Kính Đình hút điếu xì gà chưa được hai hơi đã bực bội dập tắt.

Nghe thấy Lý Ngọc đặt câu hỏi, Lâm Tập Tập gật đầu, nói: "Phương Kiệt là thủ hạ của anh, giờ hắn ta công khai thách thức nhà họ Quý như vậy, còn không phải là ỷ vào thế lực của anh sao. Nhưng cứ như vậy, anh sẽ rơi vào thế bị động, anh thật sự nguyện ý bị một tên thủ hạ nắm mũi dắt đi sao?"

Thật ra Lâm Tập Tập nói nhiều như vậy, chỉ có một điều khiến Lâm Kính Đình đứng ngồi không yên, chính là Phương Kiệt vậy mà lại muốn giết Lâm Tập Tập, chỉ riêng vấn đề này thôi đã đủ khiến anh ta nổi cơ tam bành. Còn có đấu với nhà họ Quý hay không, đã đấu nhiều năm rồi, anh ta thật không ngại tiếp tục đấu.

"Bây giờ tiệm thuốc phiện đang ở một vị trí rất tế nhị. Rất nhiều người ngóng trông anh xảy ra chuyện, anh, tốt hơn hết là anh nên cẩn trọng trong mọi việc."

Lâm Kính Đình gật đầu nói: "Việc này anh sẽ tự đi điều tra rõ, một cô gái như em không cần suốt ngày cân nhắc những việc này."

Lâm Tập Tập nhún nhún vai, không nói nữa, nói nhiều sai nhiều, Lâm Kính Đình có nghe vào tai là mục đích của cô đã đạt được rồi.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Tập Tập tiếp tục bị cấm túc, nhưng thật ra cô cũng không nhàn rỗi. Cái máy may mà Lâm Tiêu đặt từ hồi lâu được chuyển đến đúng lúc, Lâm Tập Tập và Lý Ngọc bắt đầu

lăn lộn với thứ này. Lâm Tiêu còn tri kỷ mời sư phó tới dạy các cô cách sử dụng.

Lý Ngọc nhàn rỗi cả ngày, nay rốt cuộc cũng tìm được việc để làm nên rất hăng hái học tập.

Hai người cùng nhau nghiên cứu máy may, cùng nhau nghiên cứu kiểu dáng quần áo, Lâm Tập Tập chủ yếu là quấn lấy nàng ấy làm đủ lại kiểu dáng sườn xám. Dưới sự kiên trì của cô, rốt cuộc Lý Ngọc cũng làm cho cô một chiếc sườn xám không tay áo, tà xẻ đến đùi. Lâm Tập Tập lén mặc thử một chút, làm Lý Ngọc xấu hổ đỏ cả mặt: "Mặc loại quần áo này ra ngoài, đừng nói là anh em muốn đánh em, ngay cả chị cũng muốn đánh!"

Quần áo này tất nhiên không thể để Lâm Kính Đình biết được.

Khi sinh nhật Lâm Kính Đình ngày càng đến gần, dinh thự nhà họ Lâm bỗng nhiên xảy ra chuyện lạ. Nửa đêm lúc nào cũng lờ mờ nghe thấy có tiếng ai đó gõ mõ, đầu tiên là Lâm Tập Tập phát hiện, sau đó đến bà Trần ở lầu một cũng lờ mờ nghe thấy.

Lâm Kính Đình bảo gia đinh lục soát hết trong ngoài dinh thự cũng không có thu hoạch gì. Điều đó nhất thời làm mọi người hoảng sợ, Lâm Kính Đình không có cách nào, chỉ có thể phái thêm vài người gác đêm.

Qua thêm hai ngày nữa, Lý Ngọc nói buổi tối nàng ấy luôn mơ thấy một giấc mơ, có một hoà thượng ngồi trên tảng đá niệm kinh, mặc kệ nàng ấy dò hỏi thế nào cũng không để ý tới.

Lâm Tập Tập kết hợp với những việc lạ gần đây, đưa ra kết luận là: "Liệu có phải do anh sắp đi lễ Phật nên trong nhà mới xuất hiện chuyện có duyên với Phật không? Tục ngữ nói: Thành tâm ắt linh nghiệm, anh em thành tâm như vậy, chắc chắn là Phật Tổ có thể cảm nhận được!"

Kể ra thì cũng lạ, hai ngày trước khi Lâm Kính Đình xuất phát đến chùa Thê Hà thì không còn nghe tiếng mõ nữa. Mọi người đều đang nói lần này đại thiếu gia lễ Phật, nhất định sẽ cầu được ước thấy!

Bởi vì Lý Ngọc cũng mơ thấy Phật, cho nên lần này Lâm Kính Đình cũng dẫn nàng ấy theo, cuối cùng chỉ còn mình Lâm Tập Tập ở nhà.

Những người khác trong nhà sao có thể cầm chân Lâm Tập Tập được, chân trước Lâm Kính Đình và Lý Ngọc vừa rời khỏi dinh thự nhà họ Lâm, chân sau Lâm Tập Tập đã theo sau ra ngoài. Ban đầu tài xế không đồng ý chở cô ra ngoài, nhưng nghe nói cô muốn tự mình đi bắt xe ngựa thì cũng chỉ có thể thoả hiệp, so với để cô đi ngồi xe bên ngoài thì tài xế nhà mình chở vẫn an toàn hơn.

Lâm Tập Tập vừa xác định quan hệ với Quý Du Hồng đã bị chia cắt nhiều ngày như vậy, sớm đã nhớ chết đi được. Lần này vừa ra cửa là chạy thẳng đến nhà họ Tần, có điều trên đường đi vẫn có chút oán trách Quý Du Hồng không hiểu phong tình, không thể gặp mặt, chẳng lẽ không viết cho cô được lá thư gì đó sao, chẳng lẽ anh không nhớ cô chút nào sao?

Chương 37

Edit: Ys

Lâm Tập Tập đã tới nhà họ Tần vài lần, lần đầu tiên đến nhà họ Tần là được Tần Mộng đón đi vào từ cửa chính, sau vì để thuận tiện nên cô đều lựa chọn đi cửa sau vào, không những có thể rút ngắn quãng đường mà còn có thể tránh phải đối mặt với các trưởng bối trong nhà, tiết kiệm thời gian và công sức.

Đang là mùa đông, hậu hoa viên hiu quạnh hơn bình thường rất nhiều, Lâm Tập Tập đi qua nơi này đã vài lần mà chưa từng gặp ai, hôm nay lại bất ngờ gặp một cậu ấm đang dắt chó đi dạo. Con chó kia là một con chó ngao Tây Tạng rất lớn, thuần đen, lông rất dài, nhìn từ xa trông như một con gấu, vừa thấy người sống là nhe răng trợn mắt, mắt loé lên vẻ hung bạo.

Lâm Tập Tập theo thói quen đi trên con đường nhỏ trong hoa viên, lúc này trông thấy có con chó lớn hung mãnh chắn giữa đường đi, đành phải vòng qua một bên để đi ra hành lang. Đúng lúc này cậu công tử kia lại lên tiếng ngăn cô lại: “Chị là ai? Vì sao lại tự tiện xông vào Tần trạch?”

Lâm Tập Tập dừng bước, xoay người nhìn cậu ấm kia, nghĩ thầm người này một thân quý khí, lại còn dắt con chó lớn nổi bật như thế, hẳn là em trai cùng cha khác mẹ với Tần Mộng.

Mẹ của Tần Mộng tuy là vợ cả, nhưng không có con trai, chỉ có đứa con gái là Tần Mộng, tiểu thiếp vừa vào đã sinh cho nhà họ Tần một đứa con trai, cho nên được cưng chiều. Vợ cả vốn có thể

đem con trai về nuôi như con của vợ cả, thế nhưng tiểu thiếp lại cứ mè nheo bên tai lão gia suốt ngày, hơn nữa mẹ Tần Mộng cũng là một người không biết giận, chuyện nhận nuôi đành thôi. Từ nhỏ Tần Mộng đã không vừa mắt tiểu thiếp kia, luôn muốn dùng mấy biện pháp ấu trĩ để bắt nạt đứa em này. Tiểu thiếp kia cũng chẳng phải loại lương thiện gì cho cam, cả ngày cứ ngáng chân bôi đen hai mẹ con nàng. Cho nên Tần Mộng trải qua thời thơ ấu cũng không vui vẻ gì mấy, thậm chí về sau bị đưa đi du học, cũng là do tiểu thiếp kia ở sau lưng quạt gió thêm củi.

Cậu ấm này hẳn chính là Tần Kỳ do tiểu thiếp sinh ra.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Tôi tới tìm chị Mộng.” Lâm Tập Tập sửa lại xưng hô với Tần Mộng một chút, chứng tỏ hai người có quan hệ rất thân mật.

Tần Kỳ nhỏ hơn Tần Mộng ba tuổi, mười bảy tuổi, thoạt nhìn còn rất non nớt, có điều lúc này cậu ta hẳn cũng sắp lấy vợ rồi, nghe Lâm Tập Tập nói vậy, cậu ta ậm ừ nói: “Vì sao tôi chưa từng thấy chị?”

Lâm Tập Tập thầm sốt ruột muốn Tần Mộng dẫn cô đi gặp Quý Du Hồng, không muốn dây dưa với tên công tử bột này, bèn quyết định đi vòng qua cậu ta.

Tần Kỳ lại nói: “Tôi đồng ý cho chị đi vào sao?”

“Vì sao Tần thiếu gia không cho tôi đi vào?” Lâm Tập Tập hỏi.

“Tôi không quen biết chị, dựa vào cái gì mà phải cho chị vào?” Tần Kỳ tỏ ra vô lại.

Lâm Tập Tập ngẫm nghĩ, cũng không để ý tới cậu ta, xoay người rời đi, cô định đến cửa chính bảo người gác cổng thông báo.

Tần Kỳ ở sau lưng tò mò hỏi: “Sao chị lại đi rồi?”

Đúng lúc này, Tần Mộng vội vàng chạy tới hậu hoa viên, nhìn thấy Lâm Tập Tập chuẩn bị rời đi, vội vàng hô lên: “Vãn Nhi.” Lâm Tập Tập nghe thấy tiếng nàng, giờ đây mới ngừng bước.

Sau khi Tần Mộng xuất hiện, Tần Kỳ kẹt giữa hai người, cậu ta nhạt nhẽo bĩu môi, dắt con chó Ngao của mình rời đi, lúc đi ngang qua Tần Mộng, hai người còn ném cho nhau một ánh mắt xem thường.

Tần Mộng đi lên trước hỏi cô: “Cậu ta không làm chuyện gì quá mức đó chứ?”

Lâm Tập Tập đáp: “Không cho tôi vào có tính là quá mức không?”

“Đừng để ý cậu ta, một tên đần thôi.” Tần Mộng cực kỳ ghét bỏ đứa em trai này: “Nếu tôi không tới thì cô định đi à?”

Lâm Tập Tập nhướn mày: “Sao có thể, khó khăn lắm tôi với tới đây một chuyến, nếu cô không tới thì tôi định ra cửa chính bảo người vào thông báo.”

Tần Mộng gật đầu nói: “Cũng đúng, đường xá xa xôi đến đây, chính chủ còn chưa gặp được sao có thể quay về.”

Lâm Tập Tập bị trêu cũng không xấu hổ, hào phóng nói: “Đúng thế đấy.”

Tần Mộng không trêu cô nữa, hỏi: “Thế nào, muốn tôi dẫn cô qua nhà anh ta, hay là bảo người gọi anh ta tới?”

“Chân anh ấy đã đỡ hơn chưa? Vẫn là tới nhà anh ấy đi, tránh cho anh ấy bị thương còn phải lăn lộn.”

Tần Mộng buồn cười bảo: “Người ta chống gậy còn không biết chạy nhanh cỡ nào đâu, hai ngày nay vẫn luôn muốn đi tìm cô. Đi thôi, cùng tôi về thay bộ quần áo rồi tôi dẫn cô qua đó. Vừa rồi nghe nha hoàn nói cô ở hậu viện bị làm khó, tôi chưa kịp thay quần áo đã chạy tới đây, má ơi, lâu rồi không chạy nhanh như vậy, mệt chết tôi.”

“Anh ấy định đi tìm tôi?” Lâm Tập Tập có hơi bất ngờ, trên đường đi cô còn thấy tủi thân, cảm thấy hai người vốn không giống như đang yêu đương.

“Trước đó cứ một ngày anh ta lại viết cho cô một lá thư, kết quả viết nhiều ngày như vậy mà cô không hồi âm chút nào, anh ta sốt hết cả ruột gan, muốn đi tìm cô, mà tôi thì lại bị cô cảnh cáo không thể tới tìm cô. Cô nói xem nào, cô nghĩ gì thế, sao lại không hồi âm?”

Lâm Tập Tập đột nhiên dừng bước, vẻ mặt kinh ngạc: “Tôi… Một lá thư cũng không có nhận được!”

Tần Mộng hiểu ra, chỉ vào Lâm Tập Tập kêu lên: “Hoá ta cô thật sự bị chia uyên rẽ thuý! Mấy lá thư đó chắc chắn là bị anh cô lấy đi rồi.”

Lâm Tập Tập nhíu mày mím môi, cúi đầu nhanh chóng đi lên phía trước.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Ai ai ai, đừng khổ sở, quay về bảo anh cô đưa lại cho cô là được rồi, nếu cô đã biết tới sự tồn tại của mấy lá thư thì anh cô không thể nào giấu nữa đâu.” Tần Mộng nhanh chóng nện bước đuổi theo cô, thuận tiện an ủi cô vài câu, thấy cô không phản ứng gì bèn nói: “Làm sao vậy, khổ sở nói không nên lời rồi à?”

Lâm Tập Tập đắn đo rồi đáp lời: “Tôi đang nghĩ lúc về phải chỉnh Lâm Kính Đình thế nào.”

“Cái này hay, tôi có thể cho cô vài phương pháp hữu nghị.”

Hai người trở lại viện của Tần Mộng, lúc Tần Mộng vào phòng thay quần áo, Lâm Tập Tập cũng đi theo vào.

Tần Mộng vừa cởi quần áo vừa hỏi cô: “Từ nãy giờ tôi luôn muốn hỏi, sao trên tay cô lại cầm theo cái túi vậy? Có phải mang quà cho tôi không?”

Trên tay Lâm Tập Tập là một cái túi thủ công rất tinh xảo, là cô nhờ Lý Ngọc may cho, ngày thường có thể đựng mấy vật nhỏ, ra ngoài có thể coi như túi xách, lúc này túi đang căng phồng, rõ ràng là đựng đồ vật không nhỏ đâu.

Nàng vừa hỏi, Lâm Tập Tập liền đặt túi lên bàn rồi mở ra, sau đó lấy ra hai cái mõ tinh xảo.

Tần Mộng đi tới nhìn cái mõ kia một chút, không hiểu ra sao: “Cô lấy hai cái mõ này ở đâu ra thế? Muốn làm gì?”

Lâm Tập Tập đưa mõ cho nàng, nói: “Cái này cho cô, làm từ gỗ đàn tốt nhất đó, cơ mà đừng bảo là tôi đưa, trước đó tôi lấy nó ra làm chuyện xấu, bây giờ để trong nhà không an toàn.”

Tần Mộng trợn mắt há hốc mồm: “Cô đưa hung khí làm chuyện xấu cho tôi? Chúng ta còn có thể làm bạn bè tốt được nữa không?”

Lâm Tập Tập đành kể lại chuyện trước đó cô dậy gõ mõ lúc nữa đêm thế nào cho nàng nghe. Tần Mộng nghe thấy thì không khép miệng lại nổi: “Nhưng lúc anh cô dẫn người điều tra thì cô giấu cái này thế nào? Nếu cô là người đầu tiên phát hiện ra âm thanh, vậy làm thế nào mà cô duy trì được âm thanh khi cô đi

tìm người khác?"

"Lúc tôi đi ra ngoài tìm người, tiếng mõ là do Thuý Bình gõ, anh tôi dẫn người lên lầu hai kiểm tra thì tôi ở lầu ba gõ, lúc anh tôi lên lầu ba kiểm tra thì chị dâu tôi ở lầu hai gõ..."

"Cho nên thật ra chị dâu cô và Thuý Bình là đồng loã à?!"

Lâm Tập Tập gật gật đầu.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tần Mộng lập tức bổ nhào lên bàn, thiếu chút nữa cười ngã ngửa: "Ha ha ha ha ha ha, Thuý Bình chơi cùng cô thì thôi đi, vì sao chị dâu cô cũng chịu chơi với cô vậy, các người chơi như vậy, không sợ chơi hỏng Lâm Kính Đình sao?"

"Ai bảo anh ta không chịu dẹp tiệm thuốc phiện, tôi chỉ có thể dày vò anh ta thế thôi."

Tần Mộng tiếp tục ôm bụng cười một hồi lâu mới bảo nha hoàn mang thau nước tới cho nàng rửa mặt, không có cách nào, cười chảy cả nước mắt rồi. Cuối cùng nàng sảng khoái nhận lấy hai cái mõ, thề thốt sắt son: "Lần sau có ai làm tôi tức giận, tôi sẽ lấy cái mõ này tới cửa nhà hắn gõ cả buổi tối!"

Chờ khi Tần Mộng chỉnh trang gọn gàng, bảo nha hoàn đi thông báo với lão phu nhân, nói nàng muốn qua thăm Quý Du Hồng. Lão phu nhân nhanh chóng đồng ý, còn bảo nha hoàn mang đến một hộp nhân sâm, nói là để bồi bổ cho Quý công tử.

Tần Mộng cầm nhân sâm, dẫn theo Lâm Tập Tập tới Quý trạch.

Quả nhiên đúng như lời Tần Mộng nói trước kia, đi từ cửa sau Tần trạch ra, qua một con phố chính là cửa hông Quý trạch. Không giống nhà dân bình thường, chủ nhân nhà họ Quý là

người có chức quan, cho nên bất kể là cửa nào thì cũng đều có lính gác. Có điều Tần Mộng là khách quen của nhà họ Quý nên không ai cản các nàng cả, hai người một đường đi thẳng tới viện của Quý Du Hồng mà không gặp chút trở ngại nào.

Vào viện, Tần Mộng lập tức cười hì hì hô: "Quý thiếu gia, tôi lại tới thăm anh."

Nghe thấy giọng nói, Quý Du Hồng mang theo vẻ mặt không kiên nhẫn bước ra từ thư phòng, kết quả vừa liếc mắt một cái đã thấy Lâm Tập Tập đứng sau Tần Mộng, trong nháy mắt kia, vẻ nặng nề trên mặt đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Vãn Nhi."

Một tiếng Vãn Nhi gọi nghe mà rối bời tâm tư, dịu dàng thâm tình.

Tần Mộng ở một bên nghe thấy nổi cả da gà, nhỏ giọng lẩm bẩm: Tôi đi nhầm phim trường rồi sao? Đây không phải là phim xuyên không mà là phim Quỳnh Dao à!

Lâm Tập Tập mặc kệ nàng, lướt qua nàng đi lên trước nói với Quý Du Hồng: "Em tới thăm anh, chân anh đã đỡ chút nào chưa?"

Quý Du Hồng một tay chống gậy, đang định bước ra thì bị Lâm Tập Tập ngăn lại: "Bên ngoài lạnh lẽo, anh đừng ra."

Quý Du Hồng giờ đây mới bừng tỉnh, vội vàng nói với cô: "Mau vào đi, bên trong ấm hơn."

Tần Mộng ở phía sau cửa xoa xoa tay, cũng chuẩn bị đi theo: "Đúng thật là lạnh nha!"

Không ngờ nàng vừa mới dẫm chân lên bậc thang đã bị thân

người cao lớn của Quý Du Hồng chặn lại, chỉ nghe anh tàn nhẫn vô tình nói: “Cô tới phòng khách, nơi đó cũng ấm!”

“Hả…” Tần Mộng khó lòng tin nổi mà nhìn anh: “Anh có ý gì, dựa vào cái gì mà không cho tôi vào!” Kết quả lời kháng nghị chỉ mới nói ra được một nữa, cửa thư phòng đã bị đóng chặt trước mắt nàng!

“!!!” Tần Mộng trừng mắt nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt: “Tên đê tiện, có người nào qua cầu rút ván như các người sao hả!”

Xem ra cửa này không thể mở ra trong một sớm một chiều được, Tần Mộng chỉ có thể nghe lời đi tới phòng khách, sau đó nói với nha hoàn đi lên hầu hạ: “Có cái gì ăn ngon thì đem hết lên đây, tôi nhất định phải ăn cho anh ta nghèo luôn!”

Chương 38

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Cam

Lâm Tập Tập xoay người nhìn Quý Du Hồng nhanh nhẹn lưu loát đóng cửa vào, lại nghe tiếng kêu phản đối của Tần Mộng ngoài cửa, bảo rằng bọn họ qua cầu rút ván vong ân phụ nghĩa, nghe đến đó, cô nhịn không được mà phì cười, nói với Quý Du Hồng: "Có phải chúng ta có hơi không phúc hậu không?"

Quý Du Hồng tiến lên hai bước, nhìn dáng vẻ cô mỉm cười, giọng nói có chút khàn khàn: "Không cần để ý đến cô ấy, cô ấy có thể tự tìm việc vui."

"Mỗi lần cô ấy tới, anh đều vứt cô ấy sang một bên thế sao?" Lâm Tập Tập cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trước đó đúng là cô có viết rằng hai người không quá thân thiết, không ngờ lúc ngầm ở chung lại thành cái dạng này.

Quý Du Hồng muốn tìm từ ngữ chuẩn xác để hình dung nàng, nghĩ một lúc lâu mới nói: "Cô ấy ồn ào quá."

Cho nên lần nào Tần Mộng chạy qua chỗ anh giết thời gian, anh đều chỉ có duy nhất một yêu cầu với nàng là: Đừng quấy rầy tôi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tập Tập bước vào không gian riêng tư tràn ngập khí tức của Quý Du Hồng, thư phòng anh được bài bố

rất đơn giản, hai mặt tường đặt kệ sách, kệ sách rất lớn, thẳng từ nóc nhà tới mặt đất, trên kệ đầy ắp sách. Một mặt tường là giá đồ cổ tương đối thấp, trên giá không phải là đồ cổ quý giá gì, mà là mô hình phi cơ tàu thuỷ đại pháo, có một cái đồng hồ để bàn nhỏ tinh xảo đẹp mắt, quả lắc đồng hồ lắc lư trái phải, phát ra tiếng vang lạch cạch, một ô vuông khác là vài bản vẽ thư phòng đẹp. Trên vách tường phía trên giá đồ cổ có treo một bức tự, là cuồng thảo(1), nhìn như rồng bay phượng múa, có rất nhiều chữ nhìn không ra, chỉ mơ hồ nhận ra là "Phá trận tử" của Tân Khí Tật(2).*(1) (2)Cuồng thảo: Là loại chữ thảo được viết rất nhanh, nét bút nối liền, bút pháp vô cùng phóng túng. Chữ Cuồng thảo đã hoàn toàn thoát khỏi tính thực dụng của văn tự, trở thành thể chữ thuần nghệ thuật.*

Click để xem ảnh

Phá trận tử: tên một bài thơ.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cô nghiêm túc đánh giá thư phòng của anh, còn anh thì nghiêm túc đánh giá cô.

Cảm nhận được ánh mắt nồng nhiệt của anh, Lâm Tập Tập quay đầu lại nhìn anh, nói: "Thư anh viết có khả năng bị anh em lấy đi rồi, chờ em trở về sẽ lấy chúng lại."

Đáy mắt Quý Du Hồng ẩn chứa ý cười, nói: "Không quan trọng, cũng không có nội dung gì quan trọng đâu."

Lâm Tập Tập bước tới trước mặt anh hai bước, kéo gần khoảng cách giữa hai người họ gì còn hơn nửa cánh tay, cong môi hạ giọng nói: "Bất kể anh viết gì, đối với em đều quan trọng cả."

Quý Du Hồng nhìn người trong lòng gần trong gang tấc, trái tim không khống chế nổi mà nhảy lên liên hồi, lỗ tai cũng dần dần nhuộm thành màu đỏ.

“Trong thư có viết là nhớ em không?” Cô cười tủm tỉm truy hỏi vấn đề làm anh khó lòng mở miệng. Thấy anh không trả lời, cô lại tiến lên nửa bước, cơ thể hai người nhẹ nhàng đụng vào nhau, Quý Du Hồng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn: “Có hay không?” Cô không buông tha.

Lâm Tập Tập kiễng chân đứng không vững, Quý Du Hồng liền đứng thẳng tắp như cây tùng, để cô tuỳ ý dựa vào.

Dưới sự truy hỏi của cô, anh chỉ có thể nuốt nước miếng trả lời: “Có.”

Lâm Tập Tập lập tức cười thoả mãn, nhẹ giọng nói: “Bây giờ em sẽ hồi âm cho anh: “Em cũng nhớ anh, rất nhớ rất nhớ.”

Quý Du Hồng lòng như lửa đốt, nhìn vào mắt cô càng nóng rực, rồi lại khắc chế nắm chặt hai tay rũ bên người thành quyền, tựa như chỉ cần vươn cánh tay ra sẽ làm chuyện đụng chạm đến cô.

Lâm Tập Tập lại không kiêng kỵ nhiều như vậy, cô thích người đàn ông này, muốn tiếp xúc thân mật với anh hơn, cũng khao khát anh có thể kéo cô vào trong lòng ôm thật chặt.

Vì thế cô thoải mái hào phóng vươn tay ra, tự nhiên vòng qua eo anh. Từ rất lâu trước kia, cô đã thèm nhỏ dãi cái vòng eo thon gọn săn chắc này rồi. Trước kia chỉ lén lút ăn đậu hũ, giờ đây cô có thể quang minh chính đại ăn đậu hũ, bởi vì từ nay trở đi, cơ thể của người đàn ông này, từ đầu đến chân đều là của cô. Nghĩ đến đây, cô lại nhịn không được mà trộm cười.

Hai tay ôm eo anh, đầu dựa vào ngực anh, nhắm mắt lại say mê nửa ngày, thế mà đợi mãi vẫn không thấy người đàn ông đáp lại,

anh vẫn đứng trơ ra như cái cọc gỗ.

Cô vẫn duy trì tư thế ôm, nhắm mắt lại, hé môi dịu dàng ra lệnh: "Ôm em."

Lúc này người đàn ông mới vươn đôi tay ra, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, sau đó lại nghe cô nói: "Ôm chặt vào."

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đôi tay Quý Du Hồng chậm rãi, nhẹ nhàng siết chặt, trên mặt lộ ra biểu cảm chuyên chú mà lại thành kính, tựa như người đang ôm trong lòng là trân bảo có một không hai trên đời, mãi đến khi ấn chặt cô vào lòng mình mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Anh biết lúc này tiếng tim mình đang đập rất lớn, nhưng anh không ngại để cô nghe thấy, anh muốn cho cô biết, trái tim anh chỉ đập nhiệt liệt như vậy vì mỗi cô mà thôi.

Không biết hai người ôm nhau bao lâu, thời gian từng phút từng giây trôi qua, nhưng trải nghiệm ngọt ngào lại ngắn ngủi chỉ như mới trong nháy mắt, có ôm bao nhiêu cũng không đủ.

Lâm Tập Tập nghĩ trong lòng, hiếm khi được ở riêng cùng nhau mà lại chỉ ôm đơn thuần hình như có hơi phí, cô phải làm gì đó mới được.

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu lên nhìn Quý Du Hồng, phát hiện mí mắt anh cũng hơi cụp, cúi đầu nhìn cô.

Lâm Tập Tập cong cong mi mắt, cười tủm tỉm hỏi: "Em có đẹp không?"

Quý Du Hồng hoàn toàn không có sức chống cự với nụ cười này của cô, mím môi, nghiêm túc trả lời: "Đẹp."

Lâm Tập Tập cười càng tươi hơn, nhón mũi chân, kề môi định

hôn anh, lại bất đắc dĩ phát hiện dù mình có nhón chân thì vẫn không tới cằm Quý Du Hồng, không thể không nói: “Cúi đầu xuống chút.”

Tựa như đã biết bước tiếp theo cô định làm gì, Quý Du Hồng trực tiếp treo máy, chỉ có thể để mặc cô ra lệnh cho anh làm.

Chờ đến khi anh cúi đầu xuống, cô lại nhón chân, mỉm cười đưa đôi môi đỏ mọng lên, nhẹ nhàng chạm vào khoé môi anh. Cánh môi mềm mại mang theo mùi hương nhàn nhạt in một nụ hôn lên khoé môi như chuồn chuồn lướt nước. Cảm giác lâng lâng lướt qua trong giây lát, nhanh đến nỗi Quý Du Hồng không kịp bắt lấy, nhưng lại thành công khơi lên một trận tim đập như sấm.

Quý Du Hồng thở hổn hển nhìn cô, đang do dự không biết có nên đoạt lại quyền khống chế không, không thể để cô nắm mũi dắt đi như thế được, nhưng ngẫm nghĩ một hồi lại vẫn chỉ lẳng lặng ôm cô.

Anh vui khi chiều chuộng cô, hạnh phúc khi thấy dáng vẻ ngạo kiều không ai bì nổi của cô, càng vui hơn khi nhìn bộ dạng cô hớn hở vì ăn được đậu hũ của anh một cách thông minh, cô như vậy thật sự vô cùng đáng yêu.

Hai người đang tình chàng ý thiếp, ân ái ngọt ngào còn chưa đủ thì cánh cửa gỗ của thư phòng bị người bên ngoài đập rầm rầm, tiếp đó nghe thấy Tần Mộng ở ngoài gào lên: “Mau mở cửa mau mở cửa, Quý bá tới, mau mở!”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Nghe đến đó, Lâm Tập Tập vội vàng rứt ra khỏi vòng tay Quý Du Hồng, đứng yên rồi theo bản năng sửa sang lại quần áo của mình một chút, lòng thầm an ủi bản thân, thật ra bọn họ không có làm chuyện gì quá phận cả, không cần khẩn trương không

cần khẩn trương…

Quý Du Hồng mất đi nhuyễn ngọc ôn hương trong lồng ngực, lập tức cảm thấy trống rỗng, anh siết nắm tay, bước nhanh đi ra mở cửa.

Tần Mộng ở ngoài đang nghiêm túc kêu cửa, tay phải nắm thành nắm đấm đang định đập tiếp thì bị động tác mở cửa quyết đoán của Quý Du Hồng làm cho hoảng hồn, la oai oái: “Ai da, mở cửa nhanh thế à, không cần thu dọn chút sao?”

Lâm Tập Tập đi đến bên cạnh Quý Du Hồng, tức giận nói: “Chúng tôi cần thu dọn cái gì? Cô đừng có nghĩ phức tạp quá!”

Tần Mộng tấm tắc hai tiếng, nghiêng người chen vào thư phòng xem xét khắp nơi một phen: “Lang có tình muội có ý, khó khăn lắm mới được ở bên nhau, chẳng lẽ không nên ngâm thơ đối câu một phen sao? Tôi chỉ là muốn hai người thu gom đống thơ tình sến rện đi thôi mà, sao nào, cô cho rằng tôi muốn hai người thu dọn cái gì?”

Bị nàng hỏi ngược lại, Lâm Tập Tập lại trở thành người có suy nghĩ phức tạp!

Quý Du Hồng không đành lòng nhìn Lâm Tập Tập bị chèn ép, bèn mở miệng hỏi: “Không phải cô nói cha tôi đến sao?”

“Đúng đó, lúc này hẳn là đã đến cửa viện rồi, tôi bảo gã sai vặt của anh ra ngoài viện canh chừng, không có sai đâu.”

Vậy mà còn bảo người đi canh chừng! Lâm Tập Tập âm thầm tán thưởng cái đầu dưa cơ trí của nàng.

Tần Mộng vừa dứt lời thì nghe thấy giọng đàn ông trầm thấp hồn hậu từ ngoài sân truyền tới: “Hoài An đâu rồi?”

Quý Du Hồng đi tới cửa, nói với cha anh: “Con ở đây.”

Người đàn ông vốn định đi vào nhà chính nhanh chóng xoay người đi qua thư phòng.

Lâm Tập Tập cẩn mật đánh giá Quý Khôn, nhìn gần ông ấy trông đẹp hơn lúc nhìn xa hay nhìn qua ảnh chụp một chút, ngũ quan cực kỳ giống Quý Du Hồng, nhưng trên mặt ông ấy lại hằn in nhiều vết từng trải do năm tháng để lại hơn Quý Du Hồng, nhìn ông ấy là có thể thấy Quý Du Hồng vào ba bốn mươi năm sau.

Già rồi vẫn còn đẹp! Lâm Tập Tập tổng thể kết luận.

Quý Khôn nhìn thấy trong thư phòng có người khác, hơi bất ngờ, ngay sau đó bật cười ha hả hỏi Tần Mộng: “Cùng bạn đến đây chơi sao?”

Tần Mộng gật gật đầu: “Vãn Nhi cũng có quen Hoài An, nghe nói anh ấy bị thương ở chân nên theo cháu tới đây thăm.”

Quý Khôn bảo: “Các cháu có lòng quá.”

Quý Du Hồng hiển nhiên là cố ý tránh cho Quý Khôn tiếp xúc với Lâm Tập Tập, bèn hỏi ông ấy: “Cha, có việc gì sao?”

Quý Khôn đi đến chiếc ghế bành ở một bên ngồi xuống, nói với Quý Du Hồng: “Có chút việc định thương lượng với con, nhưng nếu con có bạn tới chơi thì tạm thời bỏ qua đi.”

Tần Mộng vội vàng xua xua tay bảo: “Bá có việc thì cứ làm trước đi, không cần để ý tới bọn cháu đâu, chúng cháu cũng tới một lúc rồi, đang chuẩn bị về đây ạ.”

Quý Khôn hỏi nàng về việc thường ngày: “Nha đầu họ Tần, đã lâu không gặp, ông nội cháu vẫn khoẻ chứ?”

Tần Mộng ngoan ngoãn trả lời: “Ông nội vẫn khoẻ ạ, mỗi bữa đều ăn một chén cơm lớn luôn.”

Quý Khôn gật gật đầu, lại nói: “Chuyện hôn nhân giữa cháu với Hoài An định bao giờ thì đính ước đây? Các cháu đều lớn cả rồi.”

Những người khác:…

Quý Du Hồng nói: “Cha, sao cha có thể nói chuyện này trước mặt con gái nhà người ta chứ?”

Quý Khôn xuất thân nhà binh, ngày thường đều đối mặt với mấy đại lão gia hào sảng nên không chú ý nhiều như vậy, nhất thời lanh mồm lanh miệng hỏi tới, bị Quý Du Hồng nói như thế, chỉ có thể xấu hổ cười ha ha ha.

Tần Mộng nhìn Lâm Tập Tập rồi lại nhìn sang Quý Du Hồng, bất đắc dĩ cười theo vài tiếng rồi vội vàng kéo tay Lâm Tập Tập, nói với Quý Khôn: “Bá có việc thì làm đi ạ, chúng cháu không quấy rầy nữa, hẹn gặp lại ha ha…”

Lâm Tập Tập cũng vội vàng nói lời từ biệt với hai người trong phòng rồi bị Tần Mộng kéo chạy đi.

Nhìn thấy Quý Du Hồng còn đứng ngây người ở cửa, Quý Khôn ho khan một tiếng: “Thích thì mau rước người ta về làm dâu đi, nha đầu nhà họ Tần quả thực rất thú vị…”

Quý Du Hồng thật muốn nói với cha anh: Cha nhìn lầm rồi, người con thích là vị bên cạnh.

Chương 39

Edit: Ys

Sau khi ra khỏi nhà họ Quý, Lâm Tập Tập trầm mặc đi theo Tần Mộng về nhà họ Tần, Tần Mộng cũng không khá hơn là bao, buồn bực nói: “Khi nào tôi với anh ta mới cởi bỏ trói buộc quan hệ được đây, trường hợp vừa rồi kia, xấu hổ chết tôi rồi.” Thế nhưng nàng lại quay đầu an ủi Lâm Tập Tập: “Thật ra chuyện này cũng không có cách nào, theo như lập trường hiện giờ giữa nhà họ Quý và nhà họ Lâm, nếu Quý Hoài An nói với cha anh ta về chuyện của hai người thì chắc chắn là không được đồng ý rồi.

Lâm Tập Tập gật đầu: “Tôi biết, chỉ là cảm thấy chặng đường phải đi phía trước sẽ lâu lắm.”

Tần Mộng lại rất lạc quan: “Không lâu không lâu, cô vẫn đang tiến hành việc tẩy trắng cho Lâm Kính Đình mà, tôi tin là sẽ có hiệu quả nhanh thôi.”

Lâm Tập Tập thở dài: “Chỉ mong vậy, hôm nay bọn họ đến chùa Thê Hà, hy vọng pháp sư chủ trì khuyên bảo có thể tạo ra chút tác dụng, có thế mới không uổng công tôi tạo nhiều điềm báo như vậy.”

“Không phải cô nói pháp sư kia trông qua đạo hạnh cao thâm lắm à? Ít nhiều cũng sẽ tạo được chút tác dụng thôi.”

Hai người vừa nói vừa trở về viện của Tần Mộng: “Hiếm khi cô ra ngoài được một chuyến, trưa nay ở lại đây ăn cơm đi, nói

không chừng chiều nay Quý Hoài An sẽ đến đây tìm cô đó?"

Lâm Tập Tập nghĩ có trở về thì anh trai với chị dâu cũng không có nhà, vì thế bèn sảng khoái đồng ý, thật ra trong lòng cô cũng chờ mong buổi chiều có thể gặp lại Quý Du Hồng, buổi sáng hai người bận tình chàng ý thiếp, chưa nói được mấy câu đứng đắn cả.

Kết quả ăn xong cơm, nghỉ trưa xong, Quý Du Hồng vẫn không đến, Tần Mộng không ngồi nổi, gọi một gia đinh qua đó hỏi mới biết trước giờ cơm Quý Du Hồng đã ra ngoài cùng Quý Khôn, vốn không có ở nhà.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Tập Tập có hơi mất mát, Tần Mộng ở một bên thấy dáng vẻ cô dâu nhỏ buồn hiu, bảo: "Yêu đương với một người như vậy, cô phải chuẩn bị sẵn tâm lý đi, anh ta là người lấy công việc làm trọng. Lúc trước tôi đề nghị thử yêu đương với anh ta, anh ta không cần suy nghĩ đã từ chối, nói anh ta không rảnh, còn nói hoặc là trực tiếp kết hôn, mấy chuyện khác không cần bàn nữa. Tôi không chịu nổi người bá đạo như vậy cho nên mới cắn răng không đồng ý đính hôn. Cơ mà hôm nay nhìn thấy bộ dạng anh ta hoà hợp với cô, thực sự phải nói rằng quả nhiên chân ái có khác, lúc trước khi tôi đề nghị yêu đương, anh ta chỉ kém không viết lên mặt bốn chữ "Tôi rất không thích", bây giờ lại mang vẻ mặt rơi vào bể tình."

Lâm Tập Tập duỗi tay nắm lấy khuôn mặt nàng, bày ra biểu cảm hung tợn, nói: "Đó là bạn trai tôi, không cho phép cô chèn ép anh ấy như vậy! Bây giờ đang trong loạn thế, người trẻ tuổi quan tâm đến quốc gia, có khát vọng có lý tưởng mới là đúng đắn."

"Vâng vâng vâng, bạn trai cô là nhất. Thế nhưng cô bắt nam chính trong tiểu thuyết đi rồi, ai sẽ ghép đôi với tôi đây!"

Lâm Tập Tập không trả lời mà chỉ hỏi một vấn đề nhìn như không liên quan gì đến đề tài: “Triệu Chấn Hoài có còn viết thư cho cô không?”

Lm nheo mắt lại, nghiêng đầu, hoài nghi nói: “Bây giờ chúng ta đang thảo luận vấn đề ghép đôi, sao tự nhiên cô lại nhắc đến anh? Làm tôi có cảm giác sởn cả tóc gáy đây này.”

Lâm Tập Tập tỏ vẻ vô tội: “Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, cô đừng mẫn cảm như vậy có được không? Tốt xấu gì người ta cũng là tổng thống tương lai, lại không phải phần tử khủng bố gì, sao lại khiến cô sởn tóc gáy! Có điều rốt cuộc gần đây hai người còn hồng nhạn tuyền thư không?”

Tần Mộng trợn trắng mắt, đập bàn nói: “Nói đến là tôi lại bực mình, rõ ràng có cả đống người tìm Triệu Trấn Hoài thảo luận thời sự, vậy mà anh ta còn không thoả mãn, mỗi ngày dù thế nào cũng phải viết hai tờ giấy gửi tới thảo luận với tôi, tôi cực kỳ phiền nên viết lại cho anh ta món ăn mỗi ngày tôi ăn.”

Lâm Tập Tập chống cằm, hỏi: “Sau đó anh ta rốt cuộc cũng hiểu cô không muốn nói chuyện với anh ta nên không viết nữa?”

“Sai! Sau đó anh ta nói với tôi một cách nghiêm túc: “Đất nước quốc gia, có quốc mới có gia, quốc gia đang đứng trong thời khắc nguy nan, ham muốn ăn uống của cá nhân chỉ có thể tạm thời buông xuống, bây giờ nơi nơi mất mùa, chỉ cần nghĩ tới những đứa trẻ đáng thương đang đói bụng thì sẽ không chú trọng ẩm thực nữa!” Tần Mộng lau mặt, giọng điệu buồn bực nói: “Sau khi nhận được thư đó, tôi đã ăn kiêng mấy ngày trời, mẹ tôi nấu cho tôi một chén tổ yến, tôi ăn mà cứ chột dạ! Về sau đến nhà cô, phát hiện cô vậy mà lại ăn năm món một canh, tôi lập tức cân bằng lại, cô còn nghiệp chướng nặng nề hơn tôi nhiều!”

Lâm Tập Tập:…

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Không thể không thừa nhận, mạch não của hai người này quả nhiên tuyệt phối!

Tần Mộng tiếp tục bắn liên thanh: "Tôi viết trong viện có hai loại kiến đánh nhau, anh ta lại hồi âm bảo con kiến bé nhỏ còn biết tranh đấu, huống chi nhân loại, nếu chúng ta không đoàn kết chiến đấu, địa bàn thuốc về chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ bị cướp sạch…"

Lâm Tập Tập hoang mang hỏi nàng: "Vì sao cô lại muốn nói với anh ta chuyện cơm ngày ba bữa của cô? Lại còn nói về chuyện con kiến trong viện cô với anh ta nữa chứ? Cô hoàn toàn có thể không để ý tới anh ta, không phản hồi nữa mà!"

Tần Mộng:…

Cuối cùng Lâm Tập Tập kết luận: "Cho nên cô có thể thử kết đôi với Triệu tiên sinh xem, tôi cảm thấy hai người rất xứng đôi."

"Bốp…" Cả khuôn mặt Tần Mộng đều đập xuống bàn.

Buổi chiều Lâm Tập Tập không ở lại nhà Tần Mộng lâu, lòng nhớ tới chuyện trong nhà, chờ khi cô trở lại dinh thự nhà họ Lâm, phát hiện Lý Ngọc đã về từ bao giờ, nhưng không thấy Lâm Kính Đình trở về với nàng ấy.

Nhìn thấy cô nhàn nhã vui vẻ đi vào, Lý Ngọc nhịn không được lên tiếng nhắc nhở: "Chị nhớ em còn đang bị cấm túc."

Lâm Tập Tập đi vào đến bên cạnh ôm cánh tay của nàng ấy, cười nói: "Đừng thế mà, chúng ta ở cùng một chiến tuyến mà."

Lý Ngọc uống trà, lạnh lùng nói: "Thôi đi, chị chỉ tạm thời đạt thành nhận thức chung với em trong một số chuyện thôi, chị

với anh em mới là một chiến tuyến!"

Lâm Tập Tập rất kinh ngạc nói: "Không tồi nha, đã học được cả ngôn ngữ ngoại giao rồi! Thế sao người đàn ông cùng một chiến tuyến với chị lại không về? Anh ấy nói chuyện với pháp sư thế nào rồi?"

Biểu tình của Lý Ngọc trở nên hơi vi diệu, đặt chén trà xuống rồi mới nói với cô: "Pháp sư chủ trì với anh em vừa gặp như đã quen lâu… Hai người giảng kinh luận đạo, rất là hợp ý… Anh em kể với pháp sư mấy trước trước có tiếng mõ vào buổi tối, pháp sư nói với anh ấy đây là Phật duyên…"

Lâm Tập Tập sửng sốt, ngay sau đó bật cười ha hả: "Đây không phải chuyện tốt sao?"

Lý Ngọc lại nói: "Pháp sư kia thật sự là người có trí tuệ siêu phàm, chỉ nói mấy câu ít ỏi thôi đã khiến anh em giải khai được bế tắc, quyết định đi theo ông ấy, chuyên tâm tu luyện bảy bảy bốn chín ngày." Lý Ngọc nói xong câu này, trong mắt tràn ngập vẻ rối rắm: "Em chồng à, em bảo xem liệu Kính Đình có thật sự xuất gia không quay lại không?"

Lâm Tập Tập cũng hoảng sợ: "Bảy bảy bốn chín ngày?! Một tháng rưỡi, vậy vậy vậy chuyện làm ăn của anh ấy phải làm thế nào?"

Lý Ngọc nói: "Anh ấy bảo chị đem con dấu riêng giao cho Lâm Tiêu, bảo anh ta thay anh ấy trông giữ một khoảng thời gian, còn nói nếu em thật sự muốn kinh doanh tiệm vải thì bảo Lâm Tiêu giao tiệm vải lại cho em."

Lâm Tập Tập thật muốn đi ra ngoài nhìn xem liệu có phải hôm nay mặt trời mọc đằng tây hay không?"

Tuy rằng cô nghĩ lời của pháp sư ít nhiều có thể có chút tác

dụng với Lâm Kính Đình, nhưng trăm triệu lần không ngờ tới pháp sư lại tài năng bực này, không chỉ lừa được người mà còn trực tiếp giữ người lại luôn! Đại sư này không đi bán hàng đa cấp thì thật phí phạm nhân tài!

Giao tiệm vải lại cho cô một cách dễ dàng như vậy, xem ra Lâm Kính Đình không chỉ được giải khai bế tắc đơn giản đâu, anh ta là đột nhiên ngộ đạo muốn đạp đất thành Phật mới đúng!

Nhưng nếu người không có ở đây thì ai gật đầu đóng cửa tiệm thuốc phiện bây giờ?!

Lý Ngọc vẫn còn rầu rĩ: "Một tháng rưỡi, tụng kinh lâu như vậy, anh ấy còn có thể quay về sao?"

Về điểm này Lâm Tập Tập không hề lo lắng: "Chị dâu yên tâm đi, tục niệm của anh em nặng như vậy, sao có thể dễ dàng xuất gia được? Nếu anh ấy thực sự không trở lại, em sẽ phái người đi nói cho anh ấy rằng em sắp kết hôn với Quý Du Hồng rồi, anh ấy chắc chắn sẽ lập tức chạy về."

Lý Ngọc liếc mắt nhìn cô: "Chị thấy em là đang ước gì lập tức kết hôn ngay với Quý công tử nhỉ!"

Lâm Tập Tập cười tủm tỉm, rất không biết xấu hổ.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ngày hôm sau, Lâm Tập Tập mang theo con dấu riêng của Lâm Kính Đình đến tiệm vải tìm Lâm Tiêu, giao con dấu cho hắn ta và truyền đạt lại lời Lâm Kính Đình.

Lâm Tiêu nghe thấy cũng sững sờ: "Ở trong chùa lâu như vậy, thật sự không có chuyện gì sao?"

"Cũng may anh tôi vốn không phải người tự tay làm tất cả mọi

chuyện, anh ấy sớm đã bồi dưỡng ra một nhóm người có thể một mình phụ trách một mặt công việc giống anh, công việc chủ yếu ngày thường là giám sát và giao tiếp thôi."

Lâm Tiêu lắc đầu nói: "Tôi không phải nói vấn đề đó, tôi là nói anh ta ở với hoà thượng lâu như vậy, liệu còn trở về được sao?"

Sao cả đám đều lo lắng vấn đề này thế: "Yên tâm đi, anh tôi thô tục như thế, dù anh ấy đột nhiên nhìn thấu hồng trần thì nhà pháp sư cũng sẽ không nhận anh ấy."

Nghe cô nói như vậy, Lâm Tiêu không rối rắm nữa, nói với cô: "Giao tiệm vải cho cô tuyệt đối không thành vấn đề, năng lực của cô tôi đã nhìn thấy cả rồi, trước đó tôi từng nhắc qua với đại thiếu gia, nếu ngày nào đó tôi quay về Tô Thành, tiệm vải này chắc chắn sẽ giao vào tay cô. Chỉ là, con dấu này tôi không thể cầm, lỡ như xảy ra chuyện gì thật, dùng thân phận của tôi thì gánh không nổi. Tôi có thể hỗ trợ giám sát chuyện làm ăn bên này, nhưng con dấu vẫn nên đặt ở chỗ cô thì thoả đáng hơn, dẫu sao cô cũng là đại tiểu thư con vợ cả của nhà họ Lâm."

"Cũng đúng, lúc nào anh cần dùng đến con dấu này thì đến bảo với tôi, nhưng chuyện tiệm thuốc phiện thì có khả năng là tương đối khó giải quyết."

Lâm Tiêu gật gật đầu: "Lúc này đại thiếu gia đi thật sự không đúng lúc, để lại một cục diện rối rắm lớn như vậy."

Lâm Tập Tập nhíu mày, suy tư một hồi, nghiêm túc nói với Lâm Tiêu: "Thật ra cũng không tệ lắm, phải xem anh có dám làm theo tôi không."

Lâm Tiêu chợt chấn động trong lòng, có chút thiếu tự tin hỏi: "Tiểu thư, dáng vẻ này của cô, chẳng lẽ muốn soán ngôi sao?"

Chưa đến mức gọi là soán ngôi, nhưng nhân lúc Lâm Kính Đình

không ở đây, tự tiện làm chủ đóng cửa tiệm thuốc phiện, liệu có kinh hãi thế tục quá hay không?

Thật ra nếu cẩn thận ngẫm lại, Lâm Kính Đình đi trong thời điểm này cũng có chỗ lợi.

Ở trong truyện, vào thời kỳ này, Quý Khôn sẽ vận dụng thế lực của quân đội, mạnh mẽ áp bức Lâm Kính Đình đóng cửa tiệm thuốc phiện, mâu thuẫn giữa hai người chuyển từ chỗ tối sang chỗ sáng, chính thức trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Không bao lâu nữa, đô đốc Lý Điền Dã sẽ trốn đi, để lại Giang Tô với tình hình rối ren không quan tâm, mãi đến khi Quý Khôn được đề cử tiếp nhận vị trí đô đốc, thời cuộc mới tính là yên ổn.

Lâm Kính Đình mất đi chỗ dựa là Lý Điền Dã thì không còn vốn liếng để đấu với nhà họ Quý nữa, cuối cùng thất bại thảm hại.

Cho nên Lâm Kính Đình có thể lựa chọn trốn tránh trong thời kỳ giông bão này cũng coi như một lối thoát, tuy rằng chính anh ta cũng không thể đoán trước được tất cả những điều này.

Xem ra cốt chuyện đại thần vẫn còn ưu ái bọn họ.

Chương 40

Chuyển ngữ: Meounonna

Beta: Ys

Từ sau khi phủ Đô Đốc được thành lập, các cuộc họp lớn nhỏ diễn ra liên miên, luật mới được ban hành, xây dựng thiết lập các điều lệ của chế độ mới, thực thi chính sách mới, những thứ này đều cần thông qua quá trình thảo luận và phân tích khảo chứng không ngừng của rất nhiều người, cuối cùng mới đưa ra để phổ biến, cho nên gần như ngày nào phòng hội nghị của phủ Đô Đốc cũng mở họp, hơn nữa có khi còn mở liên tục mấy cuộc họp liền trong một ngày.

Từ sau khi đề án "Đóng cửa triệt để tất cả các tiệm thuốc phiện trong tỉnh" được đưa lên bàn họp, đã có nhiều cuộc họp tranh cãi xung quanh việc tiến hành đề án này.

Có rất nhiều ý kiến bất đồng, các nhân sĩ thuộc phái lập hiến là người khởi xướng đề án này, đương nhiên là họ cực lực tán thành.

Quân đội do Quý Khôn dẫn đầu cũng ủng hộ việc đóng cửa tiệm thuốc phiện.

Nhưng nhân sĩ phái bảo thủ lại cho rằng xã hội mới chỉ vừa ở bước khởi đầu, không nên có hành động quá lớn, sợ rằng sẽ dẫn đến mâu thuẫn từ nhiều mặt, cho nên ủng hộ việc duy trì hiện trạng.

Cuối cùng là các nhân sĩ đại biểu giới thương gia, vì có quan hệ mật thiết với lợi ích với họ nên đương nhiên họ sẽ phản đối việc đóng cửa tiệm thuốc phiện. Trong đó, những người phản đối ý kiến này mạnh mẽ nhất chính là các ông chủ tiệm thuốc phiện do Lâm Kính Đình dẫn đầu.

Hôm nay là cuộc họp phản biện cuối cùng, sẽ tiến hành biểu quyết thống nhất với tất cả các ý kiến, sau khi có được kết quả cuối cùng, cuộc họp tiếp theo sẽ nhắm vào việc cải cách tiệm thuốc phiện, cho nên bất kể có bao nhiêu người không đồng ý, việc dẹp hay giữ lại tiệm thuốc phiện sẽ có kết quả cuối cùng trong hôm nay.

Buổi sáng đúng 9 giờ, thành viên dự họp đều lần lượt có mặt, sau khi mỗi người tự tìm thấy vị trí của mình ngồi vào, các đại biểu xì xầm phát hiện người đến tham dự hội nghị hôm nay ít đi rất nhiều, hơn nữa đa số những người không đến là những nhân sĩ phái bảo thủ lúc trước ủng hộ việc duy trì hiện trạng, vốn dĩ có mười mấy hai mươi đại biểu, sáng hôm nay chỉ đến có bốn, năm người! Bất thường ắt có trò ma quái, nhiều người như thế không đến, chắc chắn là có người đứng sau lưng giở trò.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Là người chủ trì cuộc họp hôm nay, đương nhiên Quý Khôn cũng chú ý đến hiện tượng bất thường này, trước khi cuộc họp bắt đầu, ông ấy còn đặc biệt hỏi cấp dưới của mình, cũng chính là con trai ông ấy Quý Du Hồng: “Vì sao có nhiều người phái bảo thủ không đến như thế, có tìm người đi hỏi thăm nguyên nhân chưa?”

Quý Du Hồng đứng dậy làm động tác chào trong quân đội, mạnh mẽ cứng rắn trả lời: “Báo cáo Trưởng Quan, đã cử người đi hỏi thăm rồi, ông Chung và ông Đỗ cáo ốm xin vắng, còn mấy người khác không biết tung tích, người nhà đã đến cục cảnh sát

báo án."

Quý Khôn tỏ vẻ tiếc nuối, nói: "Họp xong tôi sẽ đi thăm đám người ông Chung, về phần những người mất tích, nhất định phải bảo bên phía cảnh sát dốc toàn lực tìm kiếm và giải cứu, nếu như thiếu người, có thể điều tạm nhân lực bên quân đội."

Hai gót chân Quý Du Hồng dứt khoát khép sát lại, đáp một tiếng vang dội: "Rõ!"

Quý Khôn nặng nề thở dài, quay đầu nói với những người khác: "Tuy nhiều người của phái bảo thủ vắng mặt, nhưng cuộc họp vẫn phải tiến hành như thường, lúc trước đã nói rõ rồi, hôm nay cho dù có chuyện gì xảy ra cũng nhất định phải đưa ra một kết quả, dù sao thì việc này cũng đã kéo dài quá lâu rồi."

Bàn họp hình chữ nhật được trải chiếc khăn trắng tinh, giản lược hào phóng, một đám người ngồi vây quanh chiếc bàn, sắc mặt đều không tốt lắm, giống như chiếc khăn trải bàn vậy, đa phần đều lộ vẻ mặt trắng nhợt.

Thật ra nhiều người có mặt ở đây đều ngầm hiểu chuyện là thế nào, phái bảo thủ vẫn luôn kiên quyết duy trì hiện trạng, đắc tội phái cải cách do Quý Khôn dẫn đầu. Vì để đạt được mục đích, Quý Khôn không hề ngần ngại ngăn cản bọn họ đến dự hội nghị, rồi lại ở cuộc họp giả vờ bày ra vẻ mặt "tôi cũng rất vô tội", thật khiến cho người ta hận đến ngứa răng.

Nhưng có cách nào khác nữa đâu, trong tay Quý Khôn nắm giữ thực quyền, bộ đội đóng quân tại ngoại thành cũng chỉ nghe lệnh điều động của ông ấy. Nhân vật như vậy, không phải người bình thường có thể lay chuyển, kể cả là Đô Đốc Lý Điền Dã, bình thường cũng phải kính nhường ông ấy ba phần.

Có điều cho dù là như thế, trước lợi ích, vẫn sẽ có người dám mạo hiểm đứng ra nói chuyện.

“Đại biểu Quý, Lâm Kính Đình là ông chủ của tiệm thuốc phiện lớn nhất, cuộc họp quan trọng thế này anh ta bắt buộc phải có mặt.” Người mở miệng nói chuyện là một ông chủ của tiệm thuốc phiện nào đó, quy mô tiệm thuốc phiện của ông ta không to như tiệm của Lâm Kính Đình. Sở dĩ nói như thế là vì đám bọn họ đã sớm quen với việc đẩy Lâm Kính Đình lên đầu trước rồi.

Quý Khôn quan sát đám người một vòng, phát hiện đối thủ cũ bình thường vẫn luôn tranh đua phân cao thấp với ông ấy hôm nay thật sự không đến, ông ấy hơi nghi ngờ nhìn về phía Quý Du Hồng.

Hai cha con trao đổi ánh mắt một lát, ý nghĩa đại khái là như thế này:

Quý Khôn: Lão tử không kêu con ngăn Lâm Kính Đình đến mà?!

Quý Du Hồng: Không phải con làm.

Quý Khôn: …

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Người quan trọng nhất không đến, cuộc họp này phải tiến hành sao đây? Lâm Kính Đình là ông chủ của chuỗi tiệm thuốc phiện lớn nhất tỉnh, cuộc họp hôm nay chủ yếu là nhằm vào anh ta, nếu anh ta không xuất hiện, mọi người còn chơi thế nào được?

Quý Khôn đập bàn nói: “Đâu có lý nào như thế, cuộc họp quan trọng thế này lại không có mặt, trong mắt anh ta có còn vương pháp không? Hoài An!”

“Có!” Quý Du Hồng ‘soạt’ một tiếng đứng lên, cứ như ấn trúng lò xo trên ghế vậy, nhanh chuẩn ác bật dậy.

“Lập tức phái người đi tìm Lâm Kính Đình đến đây cho tôi.”

Quý Du Hồng đáp: “Báo cáo Trưởng Quan, đã phái người đi rồi.”

Quý Khôn gật đầu tỏ vẻ khen ngợi.

Đối với hành vi bắt tay diễn kịch của cha con nhà họ Quý, mọi người ra vẻ nhìn không nổi nữa, hoàn cảnh quan trọng thế này, hai cha con họ lại biến nó thành sân khấu biểu diễn.

Nhưng chính trị không phải là như thế sao? Anh ngừng hát thì tôi lên đài, chỉ xem thủ đoạn của ai cao minh hơn.

Trong quá trình chờ đợi, mọi người nhỏ giọng thảo luận tình hình hôm nay, người có tư cách cao một chút, hỏi Quý Khôn có nên trì hoãn cuộc họp hoặc chọn lại ngày mới để họp không, nhưng Quý Khôn đã hạ quyết tâm, hôm nay nhất định phải họp xong.

Không bao lâu sau, phụ tá được Quý Du Hồng phái đi vội vã trở về báo cáo, trước ánh mắt của bao người, đi đến bên cạnh Quý Du Hồng, thấp giọng nói bên tai của anh. Lúc mới đầu vẻ mặt của Quý Du Hồng vẫn bình tĩnh, sau khi nghe xong sắc mặt biến đổi trong nháy mắt, đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng bị Quý Khôn gọi lại.

Quý Khôn hỏi: “Lâm Kính Đình tới rồi sao?”

Quý Du Hồng nhìn mọi người xung quanh, hiếm khi lộ ra vẻ mặt do dự và rối rắm.

Quý Khôn cứ ngỡ có tình huống gì đột ngột phát sinh, chỉ là không tiện nói ở đây, bèn muốn kêu anh ra ngoài xử lý trước, nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe Quý Du Hồng nói: “Lâm Kính Đình đến không được, anh ta lên Chùa Thê Hà tu luyện rồi.”

“Tu luyện?” Những người khác đồng loạt ngây người, đúng là khó tin, có người quen khá thân với Lâm Kính Đình đứng lên nói: “Ý là anh ta xuất gia rồi à? Không thể nào, mấy ngày trước tôi còn uống rượu ăn thịt với anh ta cơ mà, Thiếu tá Quý, cậu đừng ăn nói lung tung đấy.”

Quý Du Hồng mặt không biểu tình đáp: “Quý mỗ không hề nói bậy, anh ta thật sự đã lên chùa Thê Hà chuyên tâm tu luyện với pháp sư rồi.”

Những người có mặt ở đây đều cảm thấy toàn bộ sự việc này đều lộ ra vẻ kỳ lạ và vô lý, có người lại bảo: “Nếu đã như thế, cuộc họp này có tiếp tục nữa không?”

Quý Khôn ngẫm nghĩ một hồi, nhíu mày nói: “Đương nhiên phải tiếp tục.”

Quý Du Hồng lại nói: “Lâm Kính Đình không đến được, nhưng đại diện người nhà của anh ta có đến.”

Hai mắt Quý Khôn loé sáng, nhanh chóng bảo: “Có người đại diện cũng được, người nhà của anh ta đang ở đâu?”

“Đang ở ngoài đợi.”

“Mau gọi người đó vào, chúng ta cũng dễ bắt đầu mở họp.” Quý Khôn xua tay ý bảo mau chóng kêu người vào đây.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Quý Du Hồng cũng không để cấp dưới đi truyền tin, mà là đích thân ra phòng họp gọi người, trong nháy mắt khi cửa phòng họp mở ra, anh cảm nhận cổ họng mình đang dần thắt chặt lại, ấy vậy mà có chút căng thẳng.

Bóng dáng nhỏ xinh đứng ngay ở nơi rất dễ thấy, một bộ âu phục nhỏ năng động, linh hoạt, chân mang đôi đôi giày da nhỏ, bên ngoài phủ thêm một áo khoác nỉ, cách ăn vận vô cùng thời thượng, anh tinh tế ngắm nhìn, nhịp tim đập nhanh hết sức mà gọi một tiếng: "Vãn Nhi."

Lúc cửa mở ra, Lâm Tập Tập đã xoay người đứng yên, sau khi phát hiện người đi ra là Quý Du Hồng, nụ cười ngọt ngào tự nhiên nở trên mặt cô, hơi nghịch ngợm nói: "Chào Trưởng Quan Quý, tôi đại diện cho Lâm Kính Đình đến tham gia hội nghị."

Quý Du Hồng đi lên trước hai bước, nhìn sâu vào cô nói: "Sao lại là em đến, em có căng thẳng không?"

Lâm Tập Tập thành thật gật gật đầu: "Có một chút."

"Đợi lát nữa có lẽ biện luận sẽ hơi quyết liệt, nếu em không biết nói gì thì im lặng ngồi nghe được rồi."

Lâm Tập Tập vẫn gật gật đầu.

Quý Du Hồng hơi lo lắng cho cô, bèn nhỏ giọng nói rõ ngọn ngành với cô: "Cuộc họp hôm nay có lẽ sẽ khá bất lợi với nhà họ Lâm, em phải chuẩn bị tâm lý trước."

Lâm Tập Tập cười nói: "Em không sao, em xem như đến đây để dự thính, dù kết quả cuộc họp này ra sao, nhà họ Lâm chúng em cũng sẽ chấp nhận."

Cô biết, tuy nói tiệm thuốc phiện đóng hay mở phải thông qua sự biểu quyết của mọi người để quyết định, nhưng thật ra kết quả biểu quyết đã bị người nhà họ Quý can dự vào, cho nên bất kể phái phản đối đấu tranh thế nào, tiệm thuốc phiện lớn này chắc chắn phải đóng, sau khi biểu quyết xong, điều đầu tiên Quý Khôn làm là sẽ lập tức phái bộ đội đi bao vây tiệm thuốc phiện, cưỡng chế các ông chủ tiệm thuốc phiện tuyên bố đóng cửa,

dừng kinh doanh trước mặt toàn thể người dân.

Những thủ đoạn liên tiếp này tuy hữu dụng, nhưng lại vô cùng thô bạo, làm người ta rất khó tiếp nhận, cho nên sau này Lâm Kính Đình mới ôm hận trong lòng, luôn muốn tìm cơ hội để báo thù.

Hôm nay cô có mặt ở đây, chính là muốn xem xem, có thể tìm ra được một kết quả tương đối ôn hoà hay không.

Lời của cô làm Quý Du Hồng thở nhẹ một hơi, đi lên phía trước nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng xoa nắn rồi nhanh chóng buông ra: "Đi thôi, anh đưa em vào."

Lúc cửa lớn của phòng họp được mở ra lần nữa, mọi người đều vô cùng tò mò ngẩng đầu lên quan sát, nhìn xem người của nhà họ Lâm có thể đại diện được cho Lâm Kính Đình rốt cuộc trông ra sao.

Sau khi Quý Du Hồng đi lên trước tránh sang một bên, mọi người cuối cùng được nhìn thấy người đại diện của nhà họ Lâm như ý nguyện, nhưng vừa nhìn thấy đã khiến toàn bộ những người ở đây ngẩn cả ra, trong phút chốc dường như có hàng ngàn hàng vạn con "thảo nê mã" đang phi như điên chạy qua phòng họp.*Thảo nê mã*

(Ở đây có nghĩa là người trong phòng họp đang thầm chửi thề trong lòng: 'thảo nê mã' là tiếng lóng của "con mẹ nó")

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Chuyện gì đây? Sao lại là một con nhóc đến? Còn nói là có thể đại diện cho Lâm Kính Đình, một con nhóc non choẹt thế này, con bé thành niên chưa vậy? Đây là đến để làm trò cười à?

Quý Khôn ngồi ở vị trí chủ trì cũng rất có hứng thú mà đánh giá

cô, qua một lúc sau mới hớn hở hỏi: “Cô bé, cháu thật sự là người tới đại diện cho Lâm Kính Đình sao? Không phải là đi nhầm đường chứ?”

Lâm Tập Tập trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, ngược lại rất bình tĩnh, tự nhiên hào phóng trả lời: “Kính thưa Trưởng Quan, gia huynh hiện giờ đang theo học pháp với pháp sư ở chùa Thê Hà, nhất thời không có cách nào về kịp, người trong nhà cho rằng không thể vì nguyên nhân cá nhân của anh trai cháu mà trì hoãn một cuộc họp quan trọng thế này, bèn cử cháu đại diện tham gia thay, tất cả mọi quyết định mà hôm nay cháu đưa ra cũng tức là quyết định của Lâm Kính Đình và nhà họ Lâm.”

Lời nói hùng hồn của cô vừa dứt, phòng họp phút chốc lặng ngắt như tờ.

Tác giả có điều muốn nói: Cô bé quàng khăn đỏ giữa bầy sói…
ヽ(ゝ ε ゝ)ノ

Chương 41

Edit: Ys

Người nào quen Lâm Kính Đình đều biết anh ta có một người em gái yêu quý như chính con ruột của mình, cũng có người từng gặp Lâm Tập Tập ở nơi công cộng nên nhận ra cô, cho nên không có ai hoài nghi với thân phận của cô cả.

Chỉ là sau khi nghe Lâm Tập Tập giới thiệu, một lão già lớn tuổi hừ lạnh ra tiếng, không vui nói: "Để một con nhóc tới tham gia hội nghị quan trọng thế này còn ra thể thống gì? Nhà họ Lâm coi chuyện quốc gia đại sự là trò đùa sao?"

Lập tức có người tán thành nói theo: "Đúng thật là quá đáng, tôi kiến nghị mời cô nhóc này ra ngoài, cô ấy vốn không thích hợp tham gia hội nghị."

Nhìn mọi người tức giận bất bình, Lâm Tập Tập không chút kinh hoảng, tiến lên hai bước nói với Quý Khôn: "Trưởng quan, có luật nào quy định phụ nữ không được tham gia hội nghị chính trị không?"

Quý Khôn không ngờ cô nhóc sẽ trực tiếp tới tìm ông ấy, có chút bất ngờ, nghe xong vấn đề của cô thì hơi nhíu mày suy tư một hồi rồi nói: "Trước mắt không có luật nào như vậy."

Lâm Tập Tập lại nói: "Không có luật nào quy định người 18 tuổi không được tham gia hội nghị chính trị đúng không?"

Lần này Quý Khôn trả lời tương đối quyết đoán, nói: “Cũng không có.”

Lâm Tập Tập cong môi mỉm cười với ông ấy, bảo: “Vậy tức là tôi hoàn toàn phù hợp với điều kiện tham gia hội nghị.”

Quý Khôn:…

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Sao lại có cảm giác bị mắc lừa thế nhỉ?

Cô phản bác như vậy, mọi người đều ngẩn ra, nghĩ thầm cô nói như vậy hình như không sai, nhưng cứ có cảm giác là lạ chỗ nào đấy. Chỉ có Quý Du Hồng ở một bên là cong môi, mắt đong đầy ý cười nhìn cô.

Lúc này, lão già phản đối ban đầu lại nói: “Dù pháp luật không quy định thì cũng không hợp lý, không ra thể thống gì, dịp nghiêm túc thế này há có thể để đàn bà con gái tham gia vào?!”

Lần này lại không có ai đứng ra tán thành, những nhân sĩ tân phái nghe thấy lời này xong đều nhíu mày, cũng không tán đồng quan điểm này của lão.

Quý Du Hồng ho nhẹ chuẩn bị lên tiếng, lại không ngờ Lâm Tập Tập đã giành trước anh một bước mở miệng nói: “Tỉnh tự mình tuyên bố độc lập, cũng đã bắt đầu thành lập phủ Đô Đốc, điều này đại biểu cho một thời đại dân chủ bắt đầu, thế nào là dân chủ? Chữ dân ở phía trước chỉ nhân dân, mà trong nhân dân, đương nhiên bao gồm cả nam và nữ, trong thời đại mới ai ai cũng bình đẳng, phụ nữ cũng có quyền hưởng thụ tất cả đãi ngộ như đàn ông, đương nhiên bao gồm quyền lợi tham dự vào việc chính trị.” Lâm Tập Tập quay đầu lại nhìn lão già kia: “Lão tiên sinh, đang ngồi ở nơi này đều là những người khởi xướng chủ nghĩa dân chủ, vì sao còn có tư tưởng ngoan cố bảo thủ như

vậy?”

Lão già kia trợn to hai mắt, đôi mắt đỏ bừng, muốn phản bác nhưng lại không tìm được từ ngữ nào sắc bén hơn, chỉ có thể lắp bắp: “Chuyện này, chuyện này…”

Quý Khôn rất nghiêm túc nghe Lâm Tập Tập nói, trong mắt không hề che giấu ý khen ngợi, một cô bé có thể xuất hiện trong dịp này đã rất khó nói, không ngờ còn có thể lâm nguy không sợ mà biện luận với một chính trị gia bảo thủ, quả thực cũng khá lớn mật. Ông ấy không khỏi nhìn cô thêm vài lần, cứ cảm thấy có chút quen mắt, hình như từng gặp qua ở đâu rồi?

Cuối cùng, Quý Khôn chỉ xua xua tay, bảo: “Nếu cô ấy đã nói vậy mà đuổi người ta ra thì ngược lại có vẻ như chúng ta lớn mà keo kiệt, cứ như vậy đi, cô bé, cô cứ ngồi ở vị trí ban đầu của anh cô, bắt đầu hội nghị đi.”

Trưởng quan tối cao đã lên tiếng rồi, những người khác dù có ý kiến lớn đến mấy thì cũng không ai dám công khai phản đối.

Trước bàn hội nghị dài hình vuông có một loạt các ông chú ông bác cao thấp mập ốm so le không đồng đều, mà ở vị trí gần Quý Khôn nhất, đối diện với Quý Du Hồng là Lâm Tập Tập mặc áo khoác nỉ màu lam nhạt, mặt búng ra sữa. Phong cách này trông thế nào cũng quái lạ, giống như đột nhiên xuất hiện một người màu sắc rực rỡ trên tấm ảnh đen trắng cũ kỹ.

Hội nghị bắt đầu trong bầu không khí kỳ lạ và phi lý như vậy.

Đầu tiên là nhân sĩ tân phái trình bày tính nguy hại của thuốc lá và thuốc phiện đối với nhân dân và quốc gia, cùng với sự tất yếu của việc cấm hút thuốc. Người phát ngôn hồi tưởng từ quá khứ kết hợp với hiện tại, cảm xúc tăng vọt, nói kích động đến độ nước miếng bay tứ tung, Lâm Tập Tập âm thầm may mắn vì vị trí của mình cách xa lão.

Thật ra, mấy thứ đó đều là lời lẽ tầm thường.

Thành viên cuộc hội chia làm hai phe, người ủng hộ và người phản đối đều phát biểu ý kiến của mình, không nhường nhịn mà kiên định với lập trường của bản thân, Lâm Tập Tập nghe một hồi, phát hiện tài ăn nói của mọi người đều rất tốt, nhưng khi bầu không khí trở nên nóng hơn thì chẳng khác gì một cuộc cãi vã.

Quý Khôn và Quý Du Hồng về cơ bản là không nói gì cả, nhưng bọn họ ngồi ở đó, bản thân đã là một loại thái độ, thái độ không nhận thua, không lay chuyển được.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Kính Đình vốn là thành viên chủ lực của phe đối lập, không ngờ trong thời khắc quan trọng này lại bỏ gánh giữa đường, việc này làm cho lòng người phe phản đối có chút dao động, sau một hồi biện luận, hiển nhiên bọn họ đã rơi vào hoàn cảnh bất lợi.

Nhưng vở kịch lớn của cuộc họp hôm nay không phải là biện luận, mà là màn biểu quyết cuối cùng, cho nên vào lúc hai bên đang tranh luận không thôi, Quý Du Hồng đứng lên nói: “Trọng điểm hôm nay không phải cãi cọ, mong hai bên khắc chế cảm xúc của mình, cuộc họp sẽ bước sang phần tiếp theo, tiến hành biểu quyết việc có đóng cửa tiệm thuốc phiện hay không.”

Anh vừa nói lời này, mọi người lại nhốn nháo cả lên, nhóm người phản đối thấy tình hình không ổn, thậm chí có người bắt đầu chuẩn bị đại náo hội trường để kéo dài thời gian.

Đúng lúc này có người tuyệt vọng đến độ gì cũng thử được, chỉ vào Lâm Tập Tập nói: “Nếu cô là đại biểu của Lâm Kính Đình, vậy thì nói quan điểm của nhà họ Lâm các người đi!”

Những lời này tựa như có công hiệu thần kỳ, gã ta vừa nói xong, toàn bộ phòng họp đều yên tĩnh lại, mọi người đồng loạt nhất trí nhìn chằm chằm vào Lâm Tập Tập. Thấy có người làm khó Lâm Tập Tập, Quý Du Hồng lại có chút đứng ngồi không yên, nhưng trải qua màn phản biện lúc đầu kia, không hiểu sao anh lại có một sự tin tưởng, trong thâm tâm anh tin rằng cô gái của anh có thể ứng phó tốt lần này.

Quả nhiên, phát hiện mình bị điểm danh, Lâm Tập Tập chớp chớp mắt, ngay sau đó lại hắng giọng, chậm rãi đứng lên nói: "Đúng là tôi có một vài ý kiến, hy vọng trưởng quan và các vị tiền bối lắng nghe."

Thấy dáng vẻ nghiêm trang chuẩn bị lên tiếng của cô, không biết sao Quý Khôn lại cảm thấy buồn cười, giống như bị chọc trúng dây cười, ông ấy nhẫn nhịn nhưng cuối cùng vẫn cong khoé môi, nói: "Cô nói đi."

Lâm Tập Tập nghiêm túc nói: "Đầu tiên, tôi muốn bày tỏ một chút về lập trường của nhà họ Lâm chúng tôi, chúng tôi vô cùng tán đồng việc đóng cửa tiệm thuốc phiện."

Lời này vừa được thốt ra, toàn trường lại ồ lên, những người xem Lâm Kính Đình như Thiên Lôi sai đâu đánh đó khi nghe thấy lời này thì sợ tới mức suýt rớt cả cằm, quả thực không thể tin vào tai mình, em gái nhà họ Lâm này điên rồi sao? Trước đó Lâm Kính Đình nhảy nhót lung tung, kéo bè kéo cánh vì không muốn để tiệm thuốc phiện bị đóng cửa, bởi vậy mà bọn họ thậm chí còn liên hợp góp tiền mua thuộc nhân sĩ phái bảo thủ.

Biết bao nỗ lực như vậy lại bị một câu nhẹ tênh của cô nhóc này biến thành bọt nước hết, bảo bọn họ không kinh ngạc làm sao được. Đồng thời nó cũng khiến rất nhiều người tức giận, bất bình trong lòng, thầm nghĩ bây giờ nhảy lên bóp chết cô gái này liệu có còn kịp không?

Quý Không và Quý Du Hồng nghe Lâm Tập Tập nói xong cũng cực kỳ ngạc nhiên, ngay sau đó, Quý Khôn thu lại ý cười trên mặt, nghiêm khắc đánh giá cô, đánh giá tính chân thật trong lời của cô.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Quý Du Hồng nhanh chóng bắt được trọng điểm trong lời cô, lập tức đệm hát: Cô nói là đầu tiên, vậy tiếp theo là gì?"

Lâm Tập Tập tán thưởng chớp chớp mắt với anh. Thấy ánh mắt của cô, lỗ tai Quý Du Hồng đỏ lên, nắm tay lại che trước mặt, khẽ ho một tiếng.

Quý Khôn ngồi rất gần hai người, tất nhiên cũng nhận thấy ánh mắt không quá rõ ràng này.

Quý Khôn:...

Hình như ông ấy phát hiện ra chuyện gì đó không đúng rồi.

Lâm Tập Tập tiếp tục nói: "Tiếp theo mới là trọng điểm mà tôi muốn nói, chúng tôi ủng hộ việc đóng cửa tiệm thuốc phiện, nhưng không phải là đóng cửa vô điều kiện, sau khi thận trọng thương thảo, chúng tôi liệt ra những yêu cầu dưới đây. Thứ nhất, phía chính phủ phải thu mua toàn bộ số thuốc còn tồn kho trong quán với giá nhập hàng để giảm bớt tổn thất cho chúng tôi. Thứ hai, phía chính phủ phải hứa sẽ sắp xếp cho tất cả người làm trong tiệm thuốc phiện một công việc mới, để tránh cho bọn họ lang bạt kỳ hồ. Thứ ba, lúc đóng cửa tiệm thuốc phiện, chính phủ phải phái quân đội đến bảo vệ an toàn xung quanh tiệm, tránh cho bạo dân gây chuyện. Thứ tư, nếu ông chủ tiệm thuốc phiện muốn thay đổi nghề nghiệp, phía chính phủ phải hứa nhất định sẽ miễn thuế trong một kỳ hạn nhất định để giúp việc kinh doanh mới đi vào quỹ đạo."

Lâm Tập Tập nói xong, nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng mới nhìn về phía Quý Khôn: “Trưởng quan Quý, mấy yêu cầu đơn giản tôi đưa ra, phía chính phủ có thể làm được không?”

Quý Khôn hít sâu, hai tay khoanh trước ngực, tựa lưng vào ghế, im lặng một hồi mới nói: “Những ý kiến này là ai nghĩ ra?”

Lâm Tập Tập không cần nghĩ ngợi đã trả lời: “Người nhà chúng tôi cùng với vài cấp dưới.”

Trước đó mọi người đều tranh luận xem có nên đúng cửa tiệm thuốc phiện hay không, nhưng chưa từng có ai đề nghị dùng biện pháp hiệp thương để giải quyết vấn đề này, giờ đây Lâm Tập Tập đột nhiên đưa ra biện pháp như vậy, trong lòng mọi người đều có cảm giác được khai thông.

Quý Khôn lại nói: “Vậy cô có nghĩ tới, nếu lát nữa biểu quyết thông qua đóng cửa tiệm thuốc phiện, vậy thì quân đội sẽ có quyền cưỡng chế các người đóng cửa, không cần phải chấp thuận nhiều điều kiện có hại cho phía chính phủ như vậy không.”

Lâm Tập Tập ngẫm nghĩ một chút, nói: “Sao lại có hại cho chính phủ được? Trước đó chính phủ đã thông qua thuế thu nhập, cũng đã thu đủ nhiều thuế từ phía chúng tôi rồi, mấy điều kiện này cũng đều nằm trong phạm vi hợp lý. Hơn nữa, đóng cửa tiệm thuốc phiện là tạo phúc cho bá tánh, vì nghiệp lớn lâu dài, dù phía chính phủ có bỏ thêm nhiều tiền hơn nữa cũng là đáng giá. Cuối cùng, hoà bình êm đẹp giải quyết tiệm thuốc phiện chẳng phải tốt hơn so với động đao động thương sao?”

Quý Khôn nghiêng đầu suy tư một lát, bỗng nhiên nói với người ghi chép bên cạnh: “Biên bản cuộc họp đã ghi xong chưa?”

Người ghi chép kia vội vàng gật đầu.

Lúc này Quý Khôn mới quay đầu lại nói với Lâm Tập Tập: “Chuyện này tôi phải bàn bạc với những người khác một chút, cuộc họp hôm nay tạm thời đến đây thôi, buổi chiều lại tiếp tục.”

Quý Khôn vốn một mực khăng khăng phải giải quyết vấn đề cho xong giờ đây lại chủ động đề nghị tạm ngưng họp, việc này làm cho rất nhiều người thấy giật mình, mà phe phản đối thì lại như thấy được một chiếc phao cứu sinh.

Chương 42

Edit: Ys

Thời điểm Quý Khôn tuyên bố nghỉ giải lao, phòng họp lập tức bùng nổ, ai cũng đang thảo luận về điều kiện vừa đưa ra của Lâm Tập Tập, có người nói cô là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, có người bảo rằng dựa vào các điều kiện này để đóng cửa tiệm thuốc phiên thì thật sự quá thiệt thòi.

Quý Khôn chưa nói gì cả, gật đầu với Lâm Tập Tập rồi đứng lên, đúng lúc xoay người thì ông ấy đột nhiên giơ tay vỗ trán, ngay sau đó xoay người lại, khom lưng cúi đầu cẩn thận nhìn Lâm Tập Tập, nói: “Cháu là cô gái lần trước đi cùng con bé nhà họ Tần tới thăm Hoài An?”

Lâm Tập Tập đứng lên, cười nhạt trả lời: “Trí nhớ của bá thật tốt, đúng là cháu.”

“Cho nên cháu và Hoài An là bạn tốt?” Quý Khôn xác nhận.

Lâm Tập Tập gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Không ngờ Quý Khôn nghe cô trả lời xong lại cười ha ha, cười xong mới nói: “Vậy mà Hoài An lại đồng ý làm bạn với em gái Lâm Kính Đình, thật thú vị.” Nói xong còn cố ý quay đầu lại liếc nhìn Quý Du Hồng đứng bên cạnh một cái.

Tất nhiên Quý Du Hồng nghe được rõ ràng đoạn đối thoại giữa hai người, nhưng cũng chỉ im lặng mà nghe, cũng không xen

miệng vào giải thích gì, xem như cam chịu.

Quý Khôn đứng thẳng dậy, thở dài nói: “Nếu là bạn tốt thì sao còn đưa ra điều kiện nhẫn tâm thế chứ!”

Lâm Tập Tập biết ông ấy đang trêu cô, mím môi, nói: “Bạn bè chính là coi trọng nhau, giúp đỡ nhau không tiếc mạng sống.”

Quý Khôn nhất thời không phản ứng lại, sửng sốt một chút, sau khi thông suốt ẩn ý trong lời nói của cô thì lại bật cười ha hả, tiếng cười lần này không thể nào ngừng được.

Quý Du Hồng vẫn luôn im lặng, nhưng khoé miệng khẽ nhếch lên đã bộc lộ tâm trạng của anh lúc này.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tiếng cười hồn hậu sảng khoái khiến những người khác chú ý, Quý Khôn cũng không để ý tới, duỗi tay vỗ vỗ bả vai Quý Du Hồng bảo: “Cô bé mới đến, con giúp cha đối xử tốt một chút nhé.”

Quý Du Hồng khép gót chân lưu loát đáp: “Vâng.”

Lâm Tập Tập chưa từng thấy thái độ giải quyết việc chung như vậy của Quý Du Hồng, chữ “Vâng” khí phách làm trái tim nhỏ của cô đập thình thịch, người đàn ông dồi dào tinh khí như vậy thật sự là anh chàng ngây thơ mới bị cô hôn lên khoé môi một cái đã không biết làm gì sao?

Làm sao bây giờ, cô lại bị nhan sắc của anh làm cho mê mẩn rồi.

Quý Khôn dẫn theo trợ thủ dẫn đầu rời phòng họp, Quý Du Hồng móc chiếc đồng hồ quả quýt ra nhìn thời gian, phát hiện đã sắp 11 giờ rồi, bèn nói với Lâm Tập Tập: “Anh dẫn em đi ăn cơm trưa.”

Lâm Tập Tập nhìn thấy đồng hồ quả quýt trong tay anh, đúng là cái cô trả lại, vì thế nhẹ giọng hỏi: “Đẹp không?”

Quý Du Hồng hỏi lại theo bản năng: “Cái gì?”

Lâm Tập Tập chớp chớp mắt với anh, lại nhìn nhìn đồng hồ quả quýt của anh, lúc này Quý Du Hồng mới phản ứng lại, nhanh chóng cất đồng hồ quả quýt vào trong túi áo trước ngực, ho nhẹ một tiếng để che đi nội tâm xấu hổ.

Lâm Tập Tập chưa từ bỏ ý định, lại nhỏ giọng hỏi lần nữa: “Đẹp hay không đẹp đây?”

Quý Du Hồng bất đắc dĩ nhìn cô một cái, nghĩ thầm cô gái này đùa giỡn anh đến nghiện rồi, thế nên đành tiến lên một bước, thấp giọng trả lời: “Không đẹp bằng người thật.”

Lần này đến phiên Lâm Tập Tập giật mình, thầm nghĩ có phải người đàn ông này thông suốt rồi không, đáng tiếc hoàn cảnh không thích hợp, nếu không cô có thể đưa đẩy đùa giỡn ba trăm hiệp.

“Cảm ơn đã khích lệ!” Cô không biết xấu hổ mà nhận lợi khen này.

“Đi thôi, dẫn em đi ăn gì đó.” Quý Du Hồng lại thúc giục cô.

Không ngờ Lâm Tập Tập lại lắc đầu, bất dắc dĩ nói: “Có lẽ không có cách nào đi ăn cơm với anh rồi, nơi này hẳn là có rất nhiều người đang chờ thảo luận với em.”

Trong lúc hai người nói chuyện, các thành viên tham dự cuộc họp đã lục tục rời đi, còn một đám người chưa rời đi thì đúng là những người bình thường rất thân cận với Lâm Kính Đình. Quý Du Hồng không khỏi đề phòng mà nheo hai mắt, nói với Lâm

Tập Tập: “Không cần đi thảo luận với bọn họ.”

Lâm Tập Tập lại nói: “Vẫn phải đi, điều kiện hôm nay là em đơn phương nói ra, chưa chắc mọi người đã nhất trí với em, vẫn nên thảo luận một chút thì tốt hơn.”

Hai người còn chưa nói xong, đã có người chờ không kịp nữa mà đi lên trước, nói với Lâm Tập Tập: “Lâm tiểu thư, nhóm người chúng tôi muốn mời cô đến Tuý Tiên Lâu nói chuyện.”

Hắn ta nói lời này với Lâm Tập Tập, cố ý làm lơ Quý Du Hồng bên cạnh cô, ý tứ rất rõ ràng, bọn họ không định mời Quý Du Hồng.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Tuý Tiên Lâu là một tửu lầu nổi tiếng khá gần phủ Đô Đốc, cũng là một tửu lầu chuyên bán món ăn truyền thống Tô Châu, trước đó tuy cô từng nghe Lý Ngọc nhắc tới, nhưng vẫn chưa có cơ hội đi nếm thử, không ngờ lần này lại là mấy ông chủ lớn mời cô đi ăn. Có điều, so với việc ăn cơm với mấy người thô lỗ thì cô muốn ở bên anh đẹp trai nhà cô hơn.

Nhưng cuối cùng cô vẫn phải gật đầu đồng ý, có vài lời vẫn là phải để mọi người tâm bình khí hoà ngồi xuống mới có thể nói rõ được.

Thấy cô đồng ý, những người khác cũng lục tục rời khỏi phòng họp, Lâm Tập Tập từ chối đi nhờ xe người khác, nói cô cũng mang theo tài xế. Đám người đi hết, Lâm Tập Tập muốn nói với Quý Du Hồng thêm hai câu, lại phát hiện ra nét mặt anh rất nghiêm túc, bèn bước lên dỗ dành: “Anh đừng nóng giận, nếu thật sự lo lắng cho em thì đi cùng em đi, bọn họ không mời anh, chẳng lẽ anh không có tiền tới gọi một bàn cho mình sao?”

Thấy cô dáng vẻ ngoan ngoãn dịu dàng trước sau như một của

cô, Quý Du Hồng thật sự không giận nổi. Thật ra không phải anh giận thật, chỉ là lo cô một thân một mình bị đám người kia làm khó.

Nhưng đúng như lời cô nói, anh có thể cùng qua đó, gọi một bàn đồ ăn, vừa ăn vừa chờ cô.

Anh nói: “Đi thôi, anh cùng em qua đó.”

Biết anh đã nghĩ thông, giờ đây Lâm Tập Tập mới thở phào nhẹ nhõm. Thấy bốn bề vắng lặng, cô bèn cười tủm tỉm nói: “Thật ra em muốn ăn cơm với anh hơn, đẹp quên cả đói nha.”

Quý Du Hồng thấy dáng vẻ háo sắc của cô, vừa tức vừa buồn cười, có phải vai vế của hai người bọn họ bị đảo ngược rồi không?

Vậy nhưng trong lòng anh rất rõ, anh yêu dáng vẻ này của cô, khi thì ngoan ngoãn, khi thì ranh mãnh, thỉnh thoảng còn giở trò lưu manh với anh, cô hệt như một tiểu yêu tinh thiên biến vạn hoá, bày ra vô vàn dáng vẻ khác nhau trước mặt anh, làm anh không kịp nhìn rồi lại trầm mê trong đó.

Mặc dù Tuý Tiên Lâu cách phủ Đô Đốc không xa, nhưng nếu đi bộ thì vẫn tốn chút thời gian, huống hồ thời tiết lại lạnh, cuối cùng hai người đành ngồi xe Lâm Tập Tập tới.

Xe vừa mới dừng ở cửa tửu lầu đã có người ra đón. Lâm Tập Tập và Quý Du Hồng lần lượt xuống xe, khi đối phương nhìn thấy Quý Du Hồng thì rõ ràng có vẻ sửng sốt, Lâm Tập Tập lập tức giải thích: “Chỉ là trưởng quan Quý tình cờ muốn đến đây dùng cơm, tôi tiện đường đưa anh ấy đến đây, yên tâm, anh ấy không ngồi cùng bàn với chúng ta.”

Người ra đón cô chỉ có thể xấu hổ cười, xoay người dẫn cô lên lầu.

Bọn họ đặt một gian phòng riêng trên lầu, khung cảnh yên tĩnh, rất thích hợp nói chuyện. Quý Du Hồng đi theo sau bọn họ lên lầu, không đặt phòng riêng như bọn họ mà chọn một vị trí sát cửa sổ ngồi xuống, vị trí khá xa phòng riêng nhưng lại có thể nhìn thấy nó dễ dàng.

Ý của Quý Du Hồng rất rõ ràng, anh ngồi ở chỗ này, người bên trong tốt nhất đừng có làm bậy.

Lâm Tập Tập mím môi cười trộm, lúc này mới cùng người khác vào phòng riêng.

Trong phòng có một bàn tròn lớn, trên bàn đã có mười người ngồi, còn hai vị trí trống, vừa hay là để lại cho Lâm Tập Tập và người dẫn đường.

Người đàn ông đi xuống dẫn đường cho Lâm Tập Tập tự giới thiệu ông ta họ Lý, Lâm Tập Tập bèn gọi ông ta một tiếng ông chủ Lý.

Sau đó ông chủ Lý giới thiệu những người khác với cô, nhưng trong khoảng thời gian ngắn Lâm Tập Tập không cách nào nhớ hết tên 11 người được, chỉ có thể miễn cưỡng nhớ họ, phía trước thêm chữ ông chủ vào, đơn giản lại dễ nhớ.

Mọi người giới thiệu xong, lúc này mới ngồi lại bàn, trên bàn đã được dọn sẵn đầy đồ ăn ngon, bào ngư vi cá tôm hùm cua và các món ăn trân quý khác đã được dọn lên. Sáng nay Lâm Tập Tập ra ngoài hơi vội, bữa sáng không ăn nhiều lắm, giờ nhìn thấy mấy món ăn nổi tiếng này, cô hơi nóng lòng muốn thử chinh phục chúng nó, nhưng hoàn cảnh không thích hợp, chỉ có thể nhịn xuống. Những người này tới tìm cô ăn cơm chỉ là mượn cái tên thôi, chủ yếu là muốn nói chuyện.

Quả nhiên, ông chủ Lý rót cho cô một ly trà rồi hỏi: “Những lời

Lâm tiểu thư nói trong cuộc họp chính là ý của Lâm Kính Đình?"

Lâm Tập Tập nói nửa thật nửa giả: "Cũng không phải tất cả, trước khi anh tôi đến chùa Thê Hà đã giao con dấu riêng cho tôi, dặn dò tôi và một thủ hạ thay anh ấy coi giữ việc kinh doanh, bảo rằng trong lúc anh ấy tu luyện có xảy ra chuyện gì thì sẽ do tôi chịu trách nhiệm, lúc đó anh ấy cũng không nhắc tới cuộc họp này."

Mọi người đều nhất trí tỏ ra kinh ngạc.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Một ông chủ họ Vương vô cùng bất mãn, lập tức nói: "Nếu anh ta không dặn dò cô làm vậy thì sao cô phải đưa ra những điều kiện đó?"

Lâm Tập Tập nói càn: "Vấn đề tôi đề cập không hợp lý sao? Bồi thường, nghỉ việc, đường lui, cái gì nên đề cập tôi đều đề cập cả."

Ông chủ Vương không nhịn nổi nữa, bảo: "Vấn đề ở đây vốn không phải nhắc tới điều kiện, mà là cô nên kiên quyết tỏ rõ lập trường phản đối mới phải!"

Lâm Tập Tập khẽ cười nói: "Các người cảm thấy có khả năng sao? Tình huống hôm nay đã không phải chúng ta ồn ào phản đối vài tiếng là có thể thay đổi nữa rồi, không bằng nhân lúc bọn họ chưa đưa ra quyết định mà nêu điều kiện, thuận nước đẩy thuyền vớt vát vài lợi ích cho chúng ra. Nếu không chờ khi bọn họ áp dụng biện pháp cưỡng chế thì chúng ta chẳng còn lợi lộc gì cả, có khi còn kết thù với các nhân vật trong quân đội, các người cảm thấy lựa chọn nào hợp lý hơn?"

Mọi người đều im lặng, lý trí tất nhiên biết mình phải chọn phương án trước, nhưng con tim vẫn thấy không muốn chấp

nhận, làm ăn kinh doanh nhiều năm như vậy, ai có thể nói dẹp là dẹp ngay? Nếu không phải Lâm Kính Đình vắng mặt thì lập trường của nhà họ Lâm sao có thể thay đổi dễ dàng như vậy!

Rốt cuộc cũng có người nặn ra một câu: "Nhưng điều kiện cô đưa ra quá ít, có bốn cái thì làm sao đủ được."

Lâm Tập Tập nhìn người nói chuyện, nó: "Chẳng lẽ ông muốn cắn một phát được luôn miếng to, một hơi đề ra mười mấy hai mươi cái yêu cầu à? Ông cho rằng chính phủ coi tiền như rác chắc? Bọn họ không ngốc như vậy, ngay cả bốn yêu cầu mà tôi đề ra, sau khi bọn họ bàn bạc có khi còn muốn đàm phán với chúng ta ấy chứ."

Ông chủ lý bảo: "Bốn yêu cầu này cũng không quá đáng, có thể nói là hợp tình hợp lý, bọn họ còn có gì để đàm phán nữa?"

Lâm Tập Tập suy ngẫm một lát, nói: "Vẫn phải có, ví dụ như giá mua thuốc phiện, phạm vi sắp xếp công việc cho người làm, thời hạn cấp ưu đãi khi chúng ta đổi công việc làm ăn…"

Nói tới đây, cô lại nghiêm túc đề nghị: "Tốt nhất là chúng ta cần đạt được sự đồng thuận về vấn đề thời hạn ưu đãi này trước, ví dụ như thời gian bao lâu là thích hợp, xác định thời gian trước rồi kỳ kèo với bọn họ sau."

Ông chủ vương nói: "Theo ý kiến của cô…"

Lâm Tập Tập nói: "Tôi cảm thấy đặt ra hai năm là tương đối thích hợp, phía chính phủ chắc chắn sẽ rút ngắn thời gian đến mức thấp nhất, có khi chỉ cho một năm. Nhưng nếu chúng ta muốn chọn lại con đường kinh doanh, còn phải trang hoàng, nhập hàng linh tinh, những việc này khả năng phải mất hơn nửa năm, cho nên thời gian ưu đãi một năm vốn không đủ, nhưng nếu chúng ra đề ra ba năm thì bọn họ cũng tuyệt đối không đồng ý, cho nên tôi cho rằng hai năm là hợp lý nhất."

Lâm Tập Tập đĩnh đạc nói, những người khác nghe xong đều gật đầu tán thành.

Mọi người không phát hiện ra, bọn họ đã bị Lâm Tập Tập dẫn dắt. Vốn là khăng khăng có chết cũng phải giữ tiệm thuốc phiện, giờ đây lại điềm tĩnh trao đổi về các vấn đề đóng cửa tiệm thuốc phiện với cô.

Chương 43

Chuyển ngữ: Meounonna

Beta: Cam

Sau khi Lâm Tập Tập phát biểu ý kiến xong, họ lại bắt đầu bàn về vấn đề các phương án khắc phục hậu quả, thậm chí còn có người đang bắt đầu suy diễn nên kinh doanh lĩnh vực mới gì trong tương lai, trong lòng Lâm Tập Tập cảm thấy buồn cười, có lẽ đây là bản tính của các thương nhân nhỉ, thực dụng, tham lam, đặt lợi ích lên đầu, tránh hại tìm lợi.

Tuy rằng lúc trước những người này đã đạt được nhận thức chung, nhất quyết không đóng cửa tiệm thuốc phiện, nhưng thật ra trong lòng họ đều rõ, đây chỉ là đang vùng vẫy giãy chết mà thôi, có lẽ còn có rất nhiều người trong bụng đang thầm tính toán đường lui sau khi đóng cửa tiệm thuốc phiện nữa kìa, nhưng nghĩ cũng chỉ là nghĩ, không ai muốn là người đầu tiên đứng ra nói điều này, vì chẳng ai muốn trở thành mục tiêu công kích của đám đông cả.

Nhưng hôm nay Lâm Tập Tập đã đứng ra rồi, cô không chỉ là người đầu tiên nói ra, cô còn đề ra một phương án khả thi, khiến những thương nhân sặc mùi con buôn này lập tức nắm được trọng điểm, ngay tại thời khắc gian nan này, họ thật sự có thể giành được lợi ích lớn nhất cho bản thân, nên họ khách sáo lễ độ mời Lâm Tập Tập đến, lại cẩn thận bàn bạc với cô, xuất phát điểm của tất cả những hành động này, chỉ vì họ đã nhìn thấy được lợi ích.

Lâm Tập Tập kiên nhẫn nói chuyện với họ một lúc lâu rồi đứng dậy cáo từ, ngay từ ban đầu cô đã không dự định ăn cơm cùng với đám người này.

Ông chủ Lý thấy không thể giữ được cô, bèn đứng dậy theo, tiễn cô đến cửa của gian phòng riêng, từ xa xa nhìn thấy Quý Du Hồng ở bên kia cửa sổ, hỏi cô: "Nếu như tôi nhớ không nhầm, Kính Đình và nhà họ Quý không hợp nhau lắm, nhưng trông dáng vẻ của Lâm tiểu thư, chắc hẳn là có quan hệ thân thiết với Quý Du Hồng."

Tầm mắt Lâm Tập Tập dừng lại trên người Quý Du Hồng, nghe ông chủ Lý nói vậy, mới lười biếng xoay người đối diện với ông chủ Lý, bảo: "Quan hệ của tôi và Quý công tử, chắc là không cần báo cáo với ông chủ Lý đâu nhỉ."

Ông chủ Lý cười nói: "Đúng là tôi có hơi quá đáng, nhưng tôi chỉ muốn biết quan hệ giữa cô và Quý công tử, liệu có ảnh hưởng đến kết quả chung cuộc của cuộc họp chiều nay không?"

Quả nhiên là người vô cùng thực dụng, Lâm Tập Tập cười đáp: "Điều này xin ông chủ Lý yên tâm, cứ cho là có ảnh hưởng đi nữa, cũng sẽ là ảnh hưởng tốt."

Câu nói của cô rất hàm súc, nhưng ông chủ Lý nhanh chóng hiểu được ý nghĩa sâu xa bên trong, ông ta tỏ vẻ hiểu rõ gật gật đầu, cười bảo: "Vậy thì còn gì bằng."

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hai người tạm biệt nhau xong, Lâm Tập Tập đi ra phòng riêng hướng thẳng đến chỗ của Quý Du Hồng, Quý Du Hồng thấy cô ra ngoài, nhanh chóng đứng lên tiếp đón: "Họ không làm khó em chứ?"

Lâm Tập Tập hơi nâng cằm lên, đắc ý cười đáp: “Họ hỏi em một vài vấn đề.” Nói xong nhìn lướt qua cái bàn anh vừa ngồi, hỏi: “Anh đến lâu như vậy rồi, sao món anh gọi còn chưa đem lên?”

Quý Du Hồng bảo: “Anh còn chưa gọi món.”

“Vậy vừa hay, em đói rồi, tụi mình mau gọi món đi.” Cô giục anh.

Lúc này Quý Du Hồng mới gọi bồi bàn đến, đặt lại một gian phòng riêng, gọi một bàn thức ăn ngon.

Tuy rằng các món ăn của phòng bên kia trông rất thịnh soạn, nhưng vì đông người quá, ngay cả đôi đũa Lâm Tập Tập cũng chưa đụng tới, còn phòng này chỉ có hai người các cô, đương nhiên ăn uống vừa tự do vừa thoả mãn. Quý Du Hồng ngược lại ăn không nhiều lắm, chỉ lo chăm cho cô ăn, lúc thì lột tôm, lúc thì lột cua, đưa canh xong thì lại đưa cơm, Lâm Tập Tập ăn không xuể, nhịn không được cười bảo: “Anh nghỉ ngơi lát đi nào, em tự có tay mà.”

Quý Du Hồng cũng cười nhạt theo, nói: “Thật ra, anh cũng không biết nên làm thế nào khi ở cạnh em, chỉ biết thuận theo những gì trái tim mách bảo thôi.”

Muốn ở bên cạnh cô, muốn thấy cô cười, muốn nuông chiều cô, đây chính là những điều hiện giờ lòng anh muốn làm.

Xem ra, Quý công tử cũng có thiên phú nói lời âu yếm lắm, Lâm Tập Tập cầm khăn ướt trong đĩa lên lau miệng, cười híp mắt ngoắc ngoắc ngón tay với anh đang ở bên cạnh, nói: “Lại đây, em có chuyện muốn nói với anh.”

Quý Du Hồng bán tín bán nghi, lấy khăn ướt lau tay sạch sẽ, mới nửa nghiêng người dựa vào gần bên cạnh cô.

Nhìn thấy một bên má của anh dâng lên trước mặt cô, Lâm Tập Tập chu môi hôn “chụt” một cái thật kêu lên mặt anh.

“Xong rồi, em nói xong bí mật rồi.” Cô vui vẻ bảo.

Quý Du Hồng: …

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cuộc họp buổi chiều không kịch liệt như buổi sáng, mọi người đã quen với sự hiện diện của Lâm Tập Tập, nhưng đa phần những người ở đây thi thoảng sẽ khẽ liếc trộm cô một cái, cho dù là buổi sáng đã nhìn thấy biểu hiện can đảm mạnh mẽ của cô, họ vẫn cảm thấy rất hiếm lạ.

Cũng không biết Lâm Kính Đình dạy dỗ ra sao, vậy mà lại dạy em mình giỏi như vậy.

Không có sự cản trở của phe phản đối, biểu quyết nhanh chóng được thông qua, đối với kết quả này, Quý Khôn cảm thấy rất bất ngờ, không cầm được mà nhìn Lâm Tập Tập thêm vài lần, hình như sau khi cô bé này xuất hiện, mọi việc trở nên đơn giản hơn nhiều, ông ấy đã biết việc trưa nay cô bị một đám người mời đi Tuý Tiên Lâu nói chuyện, ông ấy hơi tò mò không biết họ đã nói những gì, sao giác ngộ của vài ba người trong đây lại trở nên cao thế nhở.

Tuy biểu quyết nhanh chóng được thông qua, nhưng lúc cuối cùng giải quyết tới điều kiện của Lâm Tập Tập đưa ra, hai bên lại tranh luận một phen nữa, y như Lâm Tập Tập dự liệu từ trước, phía chính phủ muốn mặc cả với những điều kiện Lâm Tập Tập đề ra, muốn hạ thời hạn ưu đãi xuống trong vòng một năm, đương nhiên, đề nghị này của họ nhanh chóng bị phản đối, các ông chủ đứng trên một chiến tuyến thống nhất, đóng cửa tiệm thuốc phiện có thể, điều kiện phải dựa theo những gì Lâm Tập Tập đã đề xuất, nếu không họ sẽ tiếp tục phản kháng đến cùng.

Sau khi cuộc họp tiến hành được 1 tiếng đồng hồ, cuối cùng phía chính phủ cũng gật đồng chập thuận bốn điều kiện của họ.

Mãi đến thời khắc này, cuối cùng những tiệm thuốc phiện tồn tại lâu đời, đầu độc vô số người dân mới chính thức rời khỏi cuộc sống của mọi người.

Đất nước có lẽ chưa đủ lớn mạnh, nhưng đất mẹ đã bắt đầu nỗ lực thoát khỏi bệnh đau, tuy rằng trước mắt còn có một hành trình đen tối rất dài phải đi, chỉ cần trong lòng có hy vọng, không ngừng tiến lên phía trước, bình minh rồi sẽ đến thôi.

Dựa theo ý của phía chính phủ, ngày đóng cửa tiệm thuốc phiện đương nhiên là càng nhanh càng tốt, nhưng Lâm Tập Tập biết, việc này sẽ không dễ dàng như những gì mọi người suy nghĩ.

Phía chính phủ cho họ thời gian nửa tháng hoà hoãn, cuối cùng dưới sự tranh thủ cực lực của Lâm Tập Tập, thời gian được du di đến một tháng, theo cách nói của Lâm Tập Tập, thì những con nghiện mới là những tai hoạ ngầm khó giải quyết nhất.

Ban đầu Quý Khôn vốn không muốn gật đầu, nhưng sau đó Quý Du Hồng liệt kê ra những cuộc xung đột đẫm máu và thảm kịch ở những tỉnh khác do việc đóng cửa tiệm thuốc phiện gây ra, Quý Khôn mới miễn cưỡng chấp nhận thời gian hoà hoãn một tháng này.

Sau khi cuộc họp kết thúc, tất cả mọi người đều như trút được gánh nặng, lúc đi ra đại sảnh phòng hội nghị, họ cảm thấy bầu trời bên ngoài trong xanh hơn nhiều.

Lúc Quý Khôn đi ra ngoài, ông ấy kêu Quý Du Hồng lại, ra hiệu có chuyện cần nói với anh, Quý Du Hồng nhìn thoáng qua Lâm Tập Tập đang nói chuyện với người ta, chỉ đành xoay đầu đi theo Quý Khôn.

Hai cha con vừa đi vừa nhỏ giọng nói chuyện: “Tiểu tử thúi, khuỷu tay đã chỉa ra ngoài rồi nhỉ, còn dứt khoát chỉa tới nhà kẻ thù nữa chứ, có tiền đồ đấy.”

Quý Du Hồng nhếch môi lên, nói: “Có lẽ không phải là kẻ thù đâu.”

Quý Khôn trừng hai mắt, ngạc nhiên hỏi: “Không phải kẻ thù? Không phải kẻ thù chẳng lẽ là thông gia?”

Quý Du Hồng quét mắt nhìn ông ấy một cái, cười mà không nói.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Mãi đến khi hai người đi đến bên trong đình viện, Quý Khôn mới phản ứng kịp, lập tức vỗ mạnh bàn tay vào sau lưng anh, mắng to: “Tiểu tử thúi, nhưng đó là nhà họ Lâm đấy!”

Hai tay Quý Du Hồng đút vào túi quần, cúi đầu, đá nhẹ cục đá nhỏ dưới chân, nói: “Con cảm thấy rất tốt.”

Quý Khôn như lập tức nuốt phải một quả trứng gà to, nghẹn lời cả buổi trời mới nguôi được cơn tức, rồi rắm vò đầu, tự lẩm bẩm: “Trúng phóc rồi trúng phóc rồi, tôi đã bảo mà, sao trong cuộc họp con nhóc đó cứ nói một lát lại quét mắt nhìn anh một cái, còn không chỉ một lần, thì ra là đang liếc mắt đưa tình.”

Nghe thấy Quý Khôn đột nhiên nói câu lả lơi như “liếc mắt đưa tình”, Quý Du Hồng cầm lòng không đậu muốn phụt cười.

“Ngoài thân phận là em gái của Lâm Kính Đình làm người ta khó chịu ra, những mặt khác đều khá là thuận mắt, đặt biệt là rất thông minh nhanh nhẹn, miệng lưỡi lanh lợi, đúng là làm người ta yêu thích, chỉ có điều một cô bé như vậy, nếu cãi nhau, có lẽ con không thắng nổi nó đâu.”

Quý Du Hồng thuận theo câu nói của cha mình, tưởng tượng cảnh hai người cãi nhau, ý cười bên miệng sâu thêm vài phần, nói: “Con nhường cô ấy.”

Quý Khôn:…

Đúng là có con trai lớn trong nhà như quả bom nổ chậm mà.

Lâm Tập Tập vẫn chưa biết Quý Du Hồng đã công khai quan hệ của hai người trước mặt cha anh, sau khi cuộc họp kết thúc, cô vội vàng về nhà, từ sáng sau khi cô ra khỏi cửa, Lý Ngọc vẫn luôn niệm kinh trước tượng Phật, tượng Phật được thỉnh từ chùa Thê Hà trong lần đi đợt này, đã được khai quang rồi.

Lúc này nhìn thấy Lâm Tập Tập bình an vô sự trở về, nàng ấy bất giác thở phào nhẹ nhõm, vội hỏi cô tình hình cụ thể ở cuộc họp, Lâm Tập Tập bèn kể rõ ràng mọi chuyện hôm nay xảy ra với nàng ấy.

Nghe được tin tiệm thuốc phiện sẽ chính thức đóng cửa vào một tháng sau, lòng Lý Ngọc vẫn cảm thấy thấp thỏm, vừa vui vì Lâm Tập Tập đã thành công giải quyết xong chuyện này, vừa lo lắng, lỡ như một tháng sau Lâm Kính Đình trở về, phát hiện mấy tiệm thuốc phiện lớn đều không còn nữa, chẳng biết liệu có lột da hai người chị dâu em chồng các cô không nữa.

Việc đã đến nước này, Lâm Tập Tập đã không băn khoăn nhiều nữa, vì vẫn còn rất nhiều việc đợi cô xử lý.

Trong cuộc họp, tuy cô rất bình tĩnh, dự liệu kỹ càng mà đề ra mấy yêu cầu đó, nhưng không có ai biết, đây là kết quả do cô và Lâm Tiêu cùng nhau bàn bạc tới mấy buổi tối, bây giờ thiệt tình cô không có hơi sức đâu lo lắng việc sau khi Lâm Kính Đình trở về nữa.

Dù sao đợi đến khi Lâm Kính Đình trở về, tiệm thuốc phiện đã đóng cửa dừng kinh doanh từ lâu, dù anh ta có tức giận cỡ nào cũng đành bất lực, không lẽ anh ta có thể ăn thịt cô sao? Cô vẫn rất có lòng tin với thuộc tính muội khống của anh mình.

Muội khống muôn năm!

Sau khi kể cho Lý Ngọc nghe về trải nghiệm tham dự cuộc họp, Lâm Tập Tập bèn kêu người gọi Lâm Tiêu đến, chuyện trong cuộc họp cũng phải để hắn ta biết, dẫu sao cũng có rất nhiều việc, đều là do Lâm Tiêu bày mưu tính kế cho cô tất.

Lâm Tiêu nhanh chóng có mặt, hai người ngồi xuống nói chuyện, Lâm Tiêu nhịn không được khen ngợi: "Đòi một tháng hoà hoãn là đúng lắm, trong khoảng thời gian này, chúng ta có thể làm rất nhiều việc."

Lâm Tập Tập gật đầu bảo: "Chúng ta có thể phát tán tin tức đóng cửa tiệm thuốc phiện cho dân chúng biết trước, cũng có thể "ném cái nồi" (*) này cho bên phía chính phủ, để cho những con nghiện lâu năm có sự chuẩn bị tâm lý, mới không đến mức đi gây chuyện ngay ngày tiệm thuốc phiện đóng cửa."*Ném cái nồi*

甩锅: thuật ngữ mạng bên TQ , ám chỉ việc trốn tránh trách nhiệm, cố gắng đẩy trách nhiệm của mình sang cho người khác, để người khác gánh thay.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Tiêu nói: "Đây cũng là một cách, nhưng ngày đóng cửa tiệm, tốt nhất vẫn nên để phía chính phủ phái quân đội đi trấn giữ."

"Chuyện này tôi đã đề xuất với họ rồi, đến lúc đó Quý Du Hồng sẽ dẫn quân của anh ấy đến."

Hai người lại tiếp tục bàn bạc vài chi tiết về việc đóng cửa tiệm thuốc phiện thêm lát nữa, cuối cùng Lâm Tiêu ăn một bữa cơm tối ở biệt thự nhà họ Lâm xong mới rời đi.

Nhưng dù hai người có sắp xếp cẩn thận thế nào, những chi tiết có nghĩ được chu đáo đến mấy, thì chưa qua được mấy ngày, tiệm thuốc phiện vẫn xảy ra chuyện…

Một tiệm thuốc phiện lớn cách dinh thự nhà họ Lâm không xa, đêm hôm khuya khoắt lại đột nhiên bốc cháy…

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi cảm thấy phải mau chóng thả anh Lâm ra thôi, nếu không mấy chuyện đáng yêu phải ít đi rất nhiều í!

…

Chương 44

Edit: Ys

Phần lớn tiệm kiến trúc thuốc phiện làm bằng gỗ, gần đây thời tiết tương đối khô ráo, lửa lại bùng lúc nửa đêm, cho nên tới khi người làm trong quán phát hiện và triển khai dập lửa thì quán thuốc phiện đã bị đốt cháy vài phòng.

Lúc ấy Lâm Tập Tập đang nằm trong ổ chăn ngủ ngon lành thì mơ hồ nghe thấy có người sốt ruột gõ cửa lớn dịnh thự nhà họ Lâm, không lâu sau, bà Trần tới gõ cửa phòng cô.

Cô ngồi dậy từ trong ổ chăn, dụi mắt nghe bà Trần ngoài cửa nói, cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ, thuận miệng hỏi mấy giờ rồi? Bà Trần nói đã hai giờ đêm.

Một lúc lâu sau cô mới phản ứng lại là vừa rồi bà Trần nói với cô tiệm thuốc phiện bị cháy!

Lâm Tập Tập lập tức bị doạ tỉnh, té lộn nhào từ trên giường xuống, vừa tìm quần áo mặc vừa dặn bà Trần phái người đi báo cho Lâm Tiêu, bảo Lâm Tiêu đến hiện trường toạ trấn.

Thúy Bình cũng bị đánh thức, đầu bù tóc rối mờ mịt đi tới giúp cô mặc quần áo, mặc được một nửa, cô ấy mới nhớ ra, bèn hỏi: “Tiểu thư, cô muốn ra ngoài sao?”

Lâm Tập Tập gật đầu: “Ta phải đi xem bị đốt thành thế nào rồi.”

“Nhưng bên ngoài lạnh lắm.”

“Không vấn đề, ta mặc thêm hai cái áo là được.” Lâm Tập Tập đã hạ quyết tâm.

Thuý Bình không nói thêm nữa, lấy hết mấy bộ đồ ấm nhất trong tủ quần áo ra cho cô.

Quần áo còn chưa mặc xong, Lý Ngọc đã lo lắng sang tìm cô.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Em chồng, em nói phải làm sao bây giờ, sao lại cháy.” Lúc nói ra lời này, mặt nàng ấy như muốn khóc đến nơi, ở trong mắt nàng ấy, trong nhà không có đàn ông, không có trụ cột vẫn là không được.

Lâm Tập Tập an ủi nàng ấy: “Chị dâu đừng vội, bây giờ em qua đó xem thử.”

Lý Ngọc nghe thế càng nóng nảy hơn: “Cái gì, em muốn qua đó? Đêm hôm khuya khoắt, con gái như em ra ngoài không an toàn đâu, hơn nữa bên ngoài trời giá rét, lỡ như bị lạnh bệnh luôn thì làm sao?”

“Không sao đâu, em mặc đủ ấm mà, thêm nữa là có tài xế đưa em đi, không phải đi một mình.” Lâm Tập Tập đi đến bên cạnh vỗ vai an ủi Lý Ngọc, ngay sau đó lướt qua người nàng ấy định xuống lầu.

Lý Ngọc vội vàng đuổi theo cô: “Hay là chị đưa em đi.”

Lâm Tập Tập tỏ thái độ cứng rắn, nói: “Không cần, cơ thể chị yếu, ra ngoài nhất định sẽ phiền toái, chị ngoan ngoãn ở nhà đi, nếu ngủ không được thì niệm kinh, em sẽ về nhanh thôi.”

Khi Lâm Tập Tập xuống lầu, bà Trần đã gọi tài xế tới, đang khơi động xe. Lúc đi ra ngoài, bà Trần đưa cho cô một cái hũ sưởi ấm tay nhỏ bé tinh xảo bảo cô ôm, Lâm Tập Tập nói cảm ơn bà ta rồi ôm hũ sưởi ấm tay vội vàng lên xe.

Hai giờ đêm, bên ngoài tối đen như mực, không khí như đọng lại, hai cái đèn ô tô như hai thanh lợi kiếm, mạnh mẽ phá tan màn đêm phía trước.

Vì trên đường không có người qua lại nên tài xế chạy rất nhanh, chỉ vài phút đã tới hiện trường.

Lửa ở hiện trường đã bị dập tắt, nhưng khói đặc vẫn không ngừng bốc lên cuồn cuộn. May mà người làm trong tiệm thuốc phiện đều là thanh niên trẻ khoẻ, động tác bưng nước dập lửa cực kỳ nhanh nhẹn, cư dân lân cận sợ lửa lan đến nhà mình nên cũng hỗ trợ dập lửa suốt đêm, hiện trường nhốn nháo cả lên.

Lâm Tập Tập bảo tài xế đi tìm người phụ trách tiệm thuốc phiện tới, người phụ trách Tống Bình là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, bụng phưỡn ra như có thai sáu tháng, vội vàng chạy tới báo cáo tình huống.

Dưới quyền Lâm Kính Đình có năm tiệm thuốc phiện lớn nhỏ, quy mô lớn có ba tiệm, có hai người phụ trách xử lý việc hàng ngày của năm tiệm này, một người là Tống Bình, người còn lại là Phương Kiệt. Có điều mấy ngày trước Phương Kiệt tự chủ trương đắc tội Quý Du Hồng, suýt nữa ảnh hưởng đến Lâm Tập Tập, hắn ta có tật giật mình, không đợi Lâm Kính Đình ra tay mà tự chạy trốn trước, bây giờ nhân lực hai bên Lâm Kính Đình và Quý Du Hồng đều đang tìm hắn ta.

Tiệm thuốc phiện bên này vốn do Phương Kiệt phụ trách, nhưng sau khi hắn ta mất tích, Lâm Kính Đình đã giao cho Tống Bình toàn quyền phụ trách năm tiệm thuốc phiện, cho nên khi tiệm thuốc phiện xảy ra chuyện vào đêm nay, Tống Bình mới

xuất hiện tại hiện trường đầu tiên.

Lâm Kính Đình tín nhiệm ông ta như vậy, có lẽ Tống Bình này cũng là người có bản lĩnh.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lâm Tập Tập ôm hũ sưởi đứng cạnh xe, cô vốn muốn chạy qua xem cho rõ ràng tình hình, nhưng bị tài xế ngăn lại, cuối cùng cô chỉ có thể bảo tài xế gọi người phụ trách tới hỏi chuyện. Nhìn thấy Tống Bình mặt mày xám xịt cầm đèn pin chạy tới, Lâm Tập Tập không khỏi hỏi: "Quản sự Tống, ông không sao chứ, cứu hoả quan trọng nhưng cũng phải chú ý an toàn."

Tống Bình lau mặt, kết quả hươ tay một cái trực tiếp biến thành mặt Bao Công, ông ta nói: "Tôi không sao, đám cháy vừa được dập tắt, vị trí bị cháy hẳn là sẽ không lan ra nữa."

"Có biết vị trí cháy cụ thể ở đâu không?"

Tống Bình đáp: "Là mấy căn sương phòng, không có đồ gì quan trọng, nhưng nhà kho để thuốc phiện ở cách đó không xa, nếu chậm chút nữa thì thực không dám tưởng tượng tới hậu quả."

Lâm Tập Tập cau mày, bàn tay đeo bao tay da nhẹ nhàng vuốt ve hũ sưởi ấm, hỏi: "Trong mấy căn sương phòng có đồ gì dễ cháy không? Tỷ như ánh nến, đèn dầu hoặc là đầu thuốc chưa tàn hết?"

Tống Bình không hề nghĩ ngợi, quyết đoán trả lời: "Tất nhiên không có, chỉ khi khách đến yêu cầu sương phòng thì chúng tôi mới đưa mấy đồ dùng cần thiết nhất vào thôi, khách đi rồi thì sương phòng sẽ được quét tước toàn bộ, không để lại bất kỳ món đồ linh tinh nào."

Lâm Tập Tập nói: "Vậy có thể nói là không ngoại trừ khả năng có

người phóng hoả?"

"Việc này tôi không rõ lắm, dù sao chúng tôi cũng không phải chuyên gia phá án." Mặc dù Tống Bình có hoài nghi trong lòng, nhưng ông ta cũng không dám nói lung tung.

"Vậy phái người đi báo quan, đợi người bên quan tới điều tra, bây giờ chúng ta tập trung dập lửa thôi."

Tống Bình nói: "Đã phái người đi, nhưng chưa có ai tới."

Hai người đang nói chuyện, Lâm Tiêu được người phái đi truyền tin dùng xe đưa tới. Lâm Tiêu nhìn thấy Lâm Tập Tập cũng ở hiện trường, không khỏi nhíu mày: "Sao cô cũng tới, bây giờ trời rét lắm."

Lâm Tập Tập bảo: "Dù sao cũng tới rồi."

Cô lại kể lại những tin tức vừa biết được từ chỗ Tống Bình cho Lâm Tiêu một lần. Lâm Tiêu nói: "Tuy không lan đến nhà kho, nhưng vì sự an toàn, vẫn nên bảo người dọn thuốc phiện đến nơi an toàn thì hơn."

Lâm Tập Tập liên tục gật đầu, vừa rồi cô cũng nghĩ đến chuyện này, lập tức quay đầu căn dặn Tống Bình mau đi làm.

Nhưng tiệm thuốc phiện chỉ có bao nhiêu đó người, vừa múc nước dập lửa, vừa dọn thuốc phiện, căn bản là cáng đáng không nổi, cuối cùng cả tài xế và Lâm Tiêu cũng đều vào hỗ trợ. Lâm Tập Tập vốn cũng muốn qua giúp, nhưng đám đàn ông kiểu gì thì kiểu cũng không chịu cho cô vào, cô đành phải đứng ở nơi tránh gió giám sát.

Qua một lúc, lại có mấy chiếc ô tô chạy nhanh tới, đều là xe jeep quân dụng, Lâm Tập Tập tưởng là người của cảnh sát tới nên ra đón, kết quả ngay từ cái nhìn đầu tiên đã thấy Quý Du Hồng đi

tuốt đằng trước.

Quần bộ đội phối với ủng ống, thân trên là áo khoác da dày dặn ngắn đến thắt lưng, quả thực là đẹp mất tình anh em. Dáng vẻ anh bước dài đến chỗ cô hệt như người mẫu trong TV.

Nửa đêm ra ngoài mà ăn mặc mát mẻ như thế, định đi quyến rũ ai?

Khi đến bên cạnh cô, Quý Du Hồng sốt ruột hỏi: “Không bị lạnh chứ?”

Lâm Tập Tập lắc đầu, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Quý Du Hồng trả lời: “Lúc cấp dưới của anh truy theo dấu vết của Phương Kiệt thì phát hiện bên này cháy nên trở về báo cáo với anh, anh nghĩ anh trai em không có ở nhà, em nhất định sẽ chạy tới đây, nên anh tới.”

Lâm Tập Tập gật đầu, nhìn thấy vài người đứng sau lưng anh, bèn nói: “Nếu anh mang theo cấp dưới thì mau bảo bọn họ đến nhà kho hỗ trợ dọn thuốc phiện đi, mấy thứ đó mà cháy thì phiền phức lắm.”

Quý Du Hồng nghe xong lập tức xoay người chỉ huy cấp dưới đi vào hỗ trợ, cũng bảo bọn họ nghe theo chỉ dẫn của người phụ trách hiện trường.

Đột nhiên có nhiều người tới hỗ trợ như vậy, bất kể là dập tắt lửa hay dọn hàng, đều được tiến hành nhanh hơn. Quý Du Hồng xót thay Lâm Tập Tập, bảo cô vào trong xe, trong đó ấm áp hơn, nhưng Lâm Tập Tập không nghe khuyên bảo, một hai đòi phải đứng ở hiện trường giám sát, Quý Du Hồng không còn cách nào, đành phải đứng cùng cô.

Lâm Tập Tập bảo: “Vừa rồi anh nói cấp dưới của anh lần theo tung tích của Phương Kiệt? Tiệm thuốc phiện này của em tự nhiên bốc cháy, liệu có phải Phương Kiệt làm không?”

Quý Du Hồng ngẫm lại, nói: “Không ngoại trừ khả năng này, theo lời cấp dưới anh nói, cậu ta cũng là nhận được tin tức bảo Phương Kiệt lui tới vùng này nên mới chạy tới, lúc ấy bên này các em đã bốc cháy rồi, người làm cũng vội vàng dập lửa.”

Lâm Tập Tập nghiến răng nghiến lợi: “Nếu tìm được hắn ta, nhất định không thể tha dễ dàng!”

Mãi đến gần sáng lửa mới được dập hoàn toàn, thuốc phiện cũng được rời đi toàn bộ, lúc này Lâm Tập Tập mới được Quý Du Hồng đưa về nhà.

Quý Du Hồng không yên tâm bảo: “Trở về phải nghỉ ngơi cho tốt, anh thấy Lâm Tiêu kia cũng tự gánh vác được, việc giải quyết hậu quả cứ để anh ta làm đi.”

Lâm Tập Tập ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, em nghe anh.”

Quý Du Hồng nhịn không được mà cởi bao tay ra, duỗi tay nhéo nhéo gương mặt cô, xong mới thoả mãn mà để cô xuống xe.

Lâm Tập Tập ở ngoài bị lạnh cả buổi tối, vừa mệt vừa buồn ngủ, về đến nhà nói mấy câu với Lý Ngọc xong là về phòng ngủ bù luôn. Lý Ngọc cũng thức cả đêm, giờ nghe lửa bên tiệm thuốc phiện đã được dập, tổn thất cũng không lớn lắm mới hoàn toàn yên tâm về phòng nghỉ ngơi.

Lâm Tập Tập ngủ một giấc đến tận chiều, nếu không phải đói bụng quá thì cũng chẳng nhớ ra. Cô lật người, gọi Thuý Bình vài tiếng nhưng không ai đáp lại, lúc này cô mới lười biếng xoay người xuống giường, nhìn đồng hồ trên bàn trang điểm, đã là

buổi chiều, không biết tiệm thuốc phiện thế nào rồi, lát nữa ăn gì đó xong lại sang xem thử.

Rửa mặt xong, nghĩ định ra ngoài nên Lâm Tập Tập mở tủ quần áo chọn một bộ đồ ra ngoài, mặc chỉnh tề xong mới ra khỏi phòng xuống lầu.

Cô vừa xuống cầu thang vừa gọi vọng xuống lầu: "Chị dâu? Thuý Bình?" Không nghe ai đáp lại, cô lại gọi: "Bà Trần? Bà Trần, tôi muốn ăn cháo hải sản."

Dưới lầu vẫn không ai đáp lại, cô thầm thấy kỳ lạ, dường như hôm nay trong nhà yên tĩnh quá, chẳng lẽ ra ngoài hết rồi? Không thể nào!

Xuống tới dưới, phát hiện những người khác trong nhà đều đứng trong phòng khách như cọc gỗ, không khỏi tò mò hỏi: "Sao mọi người ai cũng..." Chưa nói hết câu, cô đã trừng lớn hai mắt nhìn người đàn ông ngồi giữa sô pha.

Đó là... Lâm Kính Đình.

"Anh... Anh, sao anh... Về rồi?" Lâm Tập Tập sợ tới mức cà lăm, nghĩ thầm còn chưa hết 49 ngày mà, sao lão hoà thượng đã thả anh ta ra rồi?

Lâm Kính Đình đầu trọc khoanh tay, nét mặt lạnh lùng nói: "Sao, chẳng lẽ tôi không được về à?"

Chương 45

Edit: Ys

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Kính Đình, Lâm Tập Tập tức khắc cảm thấy da đầu tê dại, hai chân nhũn ra.

Hệt như một đứa trẻ làm chuyện xấu bị người lớn trong nhà bắt được, cảm giác đó chẳng khác nào tận thế.

Trong lòng cô hiểu rõ, Lâm Kính Đình trở về ngay lúc này không phải do tình cờ, chắc chắn là anh ta đã biết tiệm thuốc phiện xảy ra chuyện nên mới có thể bỏ dở tu luyện mà gấp gáp trở về. Việc này đúng thật là làm Lâm Tập Tập trở tay không kịp. Trong kế hoạch của cô, Lâm Kính Đình sẽ trở về sau 49 ngày, tới lúc đó chuyện của tiệm thuốc phiện ván đã đóng thuyền rồi, bản lĩnh của Lâm Kính Đình có cao đến đâu chăng nữa thì cũng khó mà khởi tử hồi sinh được tiệm thuốc phiện. Đến lúc đó cô lại nghĩ cách dỗ dành anh ta, muốn đánh muốn chửi thế nào cũng mặc kệ.

Bất kể thế nào, trên con đường tẩy trắng cho Lâm Kính Đình, tiệm thuốc phiện chính là một khối u ác tính lớn, bỏ được nó thì mọi người đều an ổn, không bỏ được thì tất cả đều phải chờ chết.

Nhưng bây giờ, vào lúc mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ thiếu ngọn gió Đông quan trọng nữa thôi, cơn gió độc Lâm Kính Đình này lại đột nhiên thổi tới khiến cô choáng váng.

Không có cách nào, Lâm Tập Tập chỉ có thể cắn răng tiên hạ thủ vi cường: “Anh nghe em giải thích đã…”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cô còn chưa dứt lời, Lâm Kính Đình đã bùng nổ, bật người đứng lên, nói: “Còn giải thích cái gì? Có gì cần giải thích, giải thích rằng em định từng bước khiến nhà họ Lâm phá sản thế nào sao?”

Lâm Kính Đình vừa giận, mặt đã đỏ lên, bây giờ anh ta còn cạo cái đầu trọc, da đầu cũng đỏ lên theo, từ xa nhìn lại trông như cái bóng đèn màu đỏ. Chỉ là đương trong bầu không khí căng thẳng thế này, tất nhiên Lâm Tập Tập không dám cười anh ta. Nhìn thấy Lâm Kính Đình bước từng bước lại gần cô, cô chỉ có thể lui lại phía sau cùng tốc độ với anh ta, sau đó phát tín hiệu cầu cứu với những người khác trong đại sảnh.

Trong phòng khách có không ít người, Lý Ngọc, bà Trần, còn có mấy nha hoàn và người làm công nữa, ai nấy đều đứng nguyên tại chỗ im lặng không lên tiếng. Trông biểu cảm kia hẳn là đã bị Lâm Kính Đình dạy dỗ một lượt, sở dĩ thả Lâm Tập Tập tới cuối, là bởi vì cô chính là đối tượng trọng điểm cần phải sửa sai.

Tuy Lý Ngọc tỏ vẻ đồng tình, nhưng lại không dám nhúc nhích, chỉ có thể ném cho Lâm Tập Tập một ánh mắt tự cầu phúc đi em.

Tình đồng chí cách mạng này mong manh quá, căn bản là không chịu nổi chút khảo nghiệm từ ngọn gió độc này!

Thấy không thể cầu cứu, Lâm Tập Tập đành tự cứu lấy mình, thế nên cô tươi cười bảo: “Anh, anh có tiền như vậy, sao có thể phá sản dễ dàng vậy được? Anh coi trọng em quá rồi.”

Lâm Kính Đình lại tiến lên vài bước, âm trầm chỉ vào cô quát:

“Lâm Văn Nhi, anh là quá coi thường em nên mới sơ suất để con dấu riêng trong nhà, kết quả để em trực tiếp cầm nó đi phá Long Cung, bây giờ phá xong Long Cung rồi, tiếp theo đây có phải em định đi phá Thiên Cung luôn không? Em cho rằng không ai trị được em có phải không?!”

Hay lắm, trực tiếp so cô với Tôn hầu tử.

Lâm Tập Tập lại theo tiết tấu của anh ta lui về sau vài bước, đã sắp lùi đến phòng ăn rồi, cô vừa lùi vừa căng da đầu nói: “Nào… Nào có khoa trương như vậy? Nếu em là Tôn hầu tử, vậy thì anh chắc chắn là Như Lai Phật Tổ, chuyên trấn áp em.”

Lâm Kính Đình cười lạnh: “Anh nào phải Như Lai Phật Tổ, anh mẹ nó chính là tảng đá kia, em nhảy ra một cái là đập anh vỡ nát luôn!”

Mọi người đi phía sau vây xem:…

Trận cãi nhau này có phải hơi sai sai không?

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Nhìn Lâm Tập Tập không ngừng lui về phía sau, Lâm Kính Đình cả giận nói: “Em đứng lại đó cho anh!”

“Em đứng lại thì anh định làm gì?!”

“Đương nhiên là đánh chết em!”

“Thế sao em phải đứng lại!”

Lâm Kính Đình: …

Anh ta giơ tay lên xoa cái đầu trọc của mình một phen, mắng: “Nha đầu thối, em làm sai mà còn nói lý à? Em đứng lại đó cho

anh!” Anh ta rống lên rồi đột nhiên tăng tốc phóng về phía cô.

Mọi người bị hành động bất thình lình của anh ta làm sợ tới mức la toáng lên.

Lâm Tập Tập sửng sốt, ngay sau đó cô nhảy dựng lên, xoay người co chân chạy, vừa chạy vừa la lớn: “Quân tử động khẩu không động thủ, có chuyện gì chúng ta ngồi xuống từ từ nói không được sao?”

Lâm Kính Đình nện nhanh bước chân, nổi giận mắng: “Từ trước đến nay anh mẹ nó chưa từng là quân tử, em đứng lại đó cho anh!”

Phòng ăn không lớn lắm, ở giữa có một cái bàn tròn lớn mười hai chỗ ngồi, Lâm Tập Tập không có cách nào, chỉ có thể chạy vòng quanh cái bàn tròn. Trong lúc nhất thời, cả hai người đều vừa chạy vừa thở hổn hển, nhưng không ai chịu nhận thua mà dừng lại cả.

Tuy nhiên, Lâm Kính Đình lớn tuổi rõ ràng yếu thế hơn. Hai người chạy vòng quanh bàn vài vòng, mệt rã rời, đầu quay mòng mòng, Lâm Kính Đình không hét nổi nữa, chỉ có thể há miệng thở hổn hển không ngừng. Còn Lâm Tập Tập tuy cũng thở dốc nhưng vẫn còn nói được: “Mệt quá, anh, chúng ta đình chiến năm phút được không?”

Lâm Kính Đình run rẩy chỉ vào cô: “Em còn không mau dừng lại, anh phải dùng gia pháp trị em!”

Nhà họ Lâm có gia pháp gì, sao cô không biết gì hết thế!

Hai người lại chạy thêm vài vòng, tốc độ truy đuổi đã giảm thấy rõ, gần như là đi bộ, Lâm Tập Tập nhìn cái đầu sáng bóng của Lâm Kính Đình sắp chuyển thành màu gan heo, biết cứ chạy như vậy mãi không phải cách, không thể để muội khống này

làm ra sơ sót gì được.

Vì thế đành hạ quyết tâm, chết thì chết đi!

Cô đột nhiên phanh gấp lại, đau đó ngồi phịch xuống đất, nén hai giọt nước mắt hô: “Em không chạy nữa, anh đánh đi anh đánh đi, đánh chết em thì thôi, mẹ ơi… sau này mẹ không thấy được Vãn Nhi nữa rồi! Oa hu hu hu…”

Lâm Kính Đình chạy đến bên cạnh cô, cũng mềm nhũn chân ngã xuống, truy đuổi gắt gao đã tiêu hao hết toàn bộ thể lực của anh ta, anh ta giờ nâng cái tay thôi cũng khó khăn chứ đừng nói là đánh cô, hơn nữa anh ta cũng không thể nào thực sự xuống tay với cô được.

Nghe tiếng khóc như sét đánh của cô, Lâm Kính Đình cảm thấy cả người run bắn lên, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, hận mắng: “Sao anh lại sinh ra đứa em gái như em chứ!”

Mọi người:…

Lâm Kính Đình vừa mắng xong thì nhanh chóng phát hiện ra mình nói sai: “Phì! Anh bị em làm cho giận ngốc luôn rồi!”

Lâm Tập Tập vốn đang khóc nhập tâm, nghe anh ta nói những lời này xong lại “Phụt” một tiếng, tức khắc cười phì!

“Cười cái gì mà cười, em còn mặt mũi cười sao!”

Lâm Tập Tập nhịn người, ngồi dậy nhìn Lâm Kính Đình: “Anh, em sai rồi, em không nên gạt anh làm nhiều chuyện như vậy, anh đánh em mắng em đều được, nhưng anh phải nghe em giải thích đã!”

Lâm Kính Đình đánh không đánh nổi cô, mắng cũng không nỡ mắng, chỉ có thể thở dốc nghe cô giải thích.

“Anh cho rằng các anh tiêu tiền mua được phái bảo thủ là có thể vạn sự đại cát sao? Cuộc họp ngày đó, người bên Quý Khôn đã trực tiếp bắt giữ những người phái bảo thủ, không cho bọn họ tham dự, còn nói bọn họ là đột nhiên mất tích, cuối cùng cuộc họp vừa kết thúc, ngày hôm sau những người mất tích đó đều trở về nhà hết. Bọn họ có quân đội nên dám kiêu ngạo như thế, anh đấu với bọn họ lâu như vậy, còn không hiểu sao?”

Lâm Kính Đình cắn răng, hung hăng mắng: “Thật mẹ nó không ra gì!”

Lâm Tập Tập:…

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Làm sao bây giờ, hình như cũng kéo bạn trai cô vào mắng chung luôn rồi.

Nhìn thấy rốt cuộc hai người bọn họ cũng ngừng chiến, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Lý Ngọc mới bảo người pha hai lý trà nóng, tự mình đem qua bọn họ, dịu dàng nói: “Có gì từ từ nói.”

Lâm Tập Tập nhận lấy cái ly, hớp vài hơi hết sạch nước, cô chết khát đến nơi rồi.

Lâm Kính Đình cũng không thua kém chút nào, ừng ực hai tiếng đã cạn đáy.

Lâm Tập Tập thấy anh ta sau khi hoàn hoãn lại thì không có ý định nổi giận nữa, vì vậy mới tiếp tục nói: “Không có phái bảo thủ ủng hộ, nghị quyết này khẳng định sẽ được thông qua, sau khi thông qua nghị quyết, quân đội sẽ có thể lập tức cưỡng chế thi hành, giống như những tỉnh khác, kết quả này không hề tốt đối với chúng ta.”

Lâm Kính Đình thở dài, nói: “Trước đó anh cũng có nghĩ tới việc dùng đàm phán để giải quyết chuyện này, nhưng nhà họ Quý quá kiêu ngạo, anh thực sự nuốt không trôi cái khẩu khí kia, hơn nữa anh còn có đô đốc chống lưng, sao mà cam tâm được!”

Lâm Tập Tập nhìn Lý Ngọc còn ở bên cạnh, cũng không biết nói thế nào, chỉ đành nói tiếp: “Anh hồ đồ sao! Đô đốc thân giữ chức vị quan trọng, không thể nào vì một đứa con rể là anh mà không màng đại cục.”

Lý Ngọc cũng ở bên cạnh gật đầu: “Cha em cũng từng bảo em khuyên nhủ anh biết khi nào nên dừng lại.”

Lâm Kính Đình cười lạnh vài tiếng, quay đầu lại nói với Lâm Tập Tập: “Dù có lè thế thì đó cũng không thể thành lí do em xuất đầu lộ diện, có thể để Lâm Tiêu ra mặt!”

Lâm Tập Tập bĩu môi, nhỏ giọng phản bác: “Lâm Tiêu qua đó sao mà có sức thuyết phục bằng em gái là em chứ.”

Lâm Kính Đình duỗi tay vỗ ót cô một cái: “Rồi, em có lý!”

Đến lúc này, Lâm Tập Tập cho rằng báo động đỏ đã được giải trừ, bèn lén thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Sao anh lại có được tin tức? Sao lại đột nhiên trở về.”

“Lâm Tiêu phái người đưa tin cho anh, nói tiệm thuốc phiện bị cháy, em nửa đêm chạy tới hiện trường giám sát.”

Lâm Tập Tập ảo não mắng: “Hay lắm Lâm Tiêu, vậy mà lại bán đứng em!”

Lâm Kính Đình lại vỗ cô một cái, nói: “Hắn ta là lo cho em, sợ nếu anh không trở về nữa thì không biết em còn làm ra chuyện gì. Em nói xem, con nhóc như em ngoan ngoãn ở nhà với chị

dâu em không tốt sao? Nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, thích chơi thì chơi, sao cứ không an phận như vậy? Suốt ngày muốn đi kinh doanh, nhà thiếu tiền tiêu vặt cho em hay thế nào? Hay em mất tiền?"

Quả nhiên người từng tu hành có khác, uy lực đọc kinh lớn hơn hẳn!

Cô còn chưa nói gì đã nghe Lâm Kính Đình tự lẩm bẩm: "Cứ như vậy không phải là cách, Lâm Tiêu nói tối hôm qua Quý Du Hồng còn chạy tới hỗ trợ, không ngờ cậu ta dám trắng trợn tới tranh người với anh như vậy!"

Lâm Tập Tập:...

Đây mới là nguyên nhân chính khiến Lâm Kính Đình vội vàng trở về đúng không?! Sợ em gái bảo bối của mình bị người khác cướp đi?

"Anh... Em với Du Hồng anh ấy..."

Lâm Kính Đình trừng mắt: "Du Hồng? Gọi thuận miệng đến thế cơ à!"

Lâm Tập Tập:...

Lâm Kính Đình không nói gì nữa, đứng lên vỗ vỗ bụi trên quần, nói với bà Trần cách đó không xa: "Bà Trần, bảo vài người đi thu dọn đồ cho tiểu thư."

Lâm Tập Tập có chút ngốc hỏi anh ta: "Thu dọn gì cơ?"

"Thu dọn hành lý, bây giờ anh bảo tài xế đưa em về Tô Thành!" Lâm Kính Đình vô cùng kiên quyết nói.

Lâm Tập Tập hoảng sợ, sốt ruột nói: "Vì sao, không phải anh

không giận sao? Sao còn muốn đưa em đi!"

"Em ở đây nói không chừng sẽ xảy ra chuyện, anh trông không được em, anh bảo mẹ trông chừng em!"

"Không không không… Ta không trở về!" Lâm Tập Tập hơi hoảng: "Anh~"

"Làm nũng cũng vô dụng, bây giờ dù có trói cũng phải trói em về."

Xem ra lần này anh ra đã quyết tâm tiễn cô đi.

Lý Ngọc ở bên cạnh cũng sốt ruột theo: "Vậy em thì sao?"

Lâm Kính Đình liếc nhìn nàng ấy, nói: "Em không cần về, lần này em theo Vãn Nhi học hư, hai người cần phải tách nhau ra!"

Lý Ngọc:…

Chương 46

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh

Lâm Tập Tập đã thiết lập nhiều cái kết, mỗi cái kết đều bắt đầu bằng cơn thịnh nộ của Lâm Kính Đình và kết thúc bằng những chiêu trò khôn vặt của cô để xoa dịu hắn.

Tình huống hôm nay cũng không khác là mấy, Lâm Kính Đình không kìm chế đuổi theo, muốn đánh cô nhưng thật ra trong lòng không nỡ xuống tay, cuối cùng khiến bản thân thở hồng hộc. Lâm Tập Tập đang âm thầm đắc ý, trong cuộc chiến này, cô có thể lợi dụng tính muội khống của hắn, hoàn mỹ kiểm soát nó và giành thắng lợi.

Vạn lần không nghĩ tới, cái kết là một cú chuyển mình hoàn toàn đảo ngược lại!

Lâm Kính Đình không đánh cô, mắng cô, chỉ là đưa cô về Tô Thành.

Lâm Tập Tập cảm thấy hình phạt này không khác nào đánh gãy chân cô, khiến cô lâm vào tuyệt vọng.

Cô ngàn vạn lần không thể trở về, trở về không chỉ mất tự do, thậm chí có thể bị lão phu nhân ép gả đi, quả thật là muốn mạng già này của cô mà!

Hiệu suất làm việc của bà Trần từ trước đến nay đều rất cao, mệnh lệnh Lâm Kính Đình vừa đưa xuống, lão nhân gia dẫn vài

người lên lầu, Lâm Tập Tập muốn gọi bà lại: Lão nhân gia ngài có thể đi chậm lại một chút được không? Đi nhanh như vậy cẩn thận thắt lưng.

Vừa rồi tất cả mọi người trong nhà đều bị Lâm Kính Đình giáo huấn qua, để thể hiện lòng thành, mọi người đối với công việc rất nhiệt tình, hăng hái làm việc đến nổi mười con ngựa có kéo cũng không dừng lại.

Lâm Tập Tập chưa từ bỏ ý định, không để ý đến hình tượng, ôm bắp đùi Lâm Kính Đình làm nũng, nói: "Ca, xin ca, đừng đưa muội về được không, ở nhà buồn lắm, nương còn mai mối cho muội nữa!"

Lâm Kính Đình cười ha hả nói: "Đúng lúc lắm, tiện nghi cho ai chứ không thể tiện nghi cho Quý gia."

Lâm Tập Tập:...

Lý Ngọc đứng ở một bên không nỡ, nói giúp cho cô: "Cuộc đời dài như vậy, có thể gả cho người trong lòng, chính là phúc khí tu luyện mấy đời."

Lâm Tập Tập cảm kích nhìn Lý Ngọc, cảm thấy người chị dâu này thật đáng tin cậy.

Lâm Kính Đình không đồng ý, trừng mắt, hừ lạnh nói: "Ở đâu ra người trong lòng, kia rõ ràng là cừu nhân!"

Lý Ngọc bị hắn trừng một cái, rụt cổ, lại nói: "Gọi là cừu nhân cũng không sai."

Lâm Tập Tập khó tin nhìn nàng, trong đầu nghĩ chị dâu có thể đáng tin một chút được không? Làm cỏ đầu tường* quang minh chính đại như vậy cũng được sao?

**Cỏ đầu tường: gió chiều nào theo chiều đó.*

Không còn cách nào, cô cuối cùng cũng thỏa hiệp: “Ca, muội đồng ý với ca sẽ không lui tới với Quý Du Hồng nữa, ca đừng đưa muội về, được không?” Trước tiên chỉ có thể tranh thủ ở lại, chỉ có thể ở lại thì mọi chuyện có thể xoay chuyển được.

Nhưng Lâm Kính Đình lần này hiển nhiên không dao động, nói: “Chỉ quay về Tô Thành thì quan hệ giữa muội với Quý Du Hồng mới hoàn toàn cắt đứt.”

Lâm Tập Tập tức giận trừng mắt với hắn, “Ca bá quyền, chuyên chế, bảo thủ!”

Lâm Kính Đình sờ cái đầu trọc của mình, hớn hở nói: “Không sai, không sai, đều là ta, đa tạ đã khen.”

Lâm Tập Tập:…

Đại não của Lâm Tập Tập đang làm việc với tốc độ cao, thầm nghĩ thà rằng cắn răng va vào chân bàn đến chảy máu, nói không chừng Lâm Kính Đình cảm thấy có lỗi với cô nên sẽ không buông tha cho cô?

Không ổn không ổn, nếu Lâm Kính Đình cảm thấy cô có thể làm những điều cực đoan như vậy vì một người đàn ông, điều đó khiến hắn càng hạ quyết tâm đưa cô đi.

Trong khi cô còn chưa nghĩ ra cách ứng phó thì bà Trần đã dẫn theo người làm đi xuống, trên tay xách hành lý của cô.

Lâm Tập Tập trong phút chốc càng tuyệt vọng…

Quý Du Hồng chắc chắn sẽ buồn khi biết cô bị đưa đi, mặc dù hai người đã xác định quan hệ nhưng số lần gặp mặt lại rất ít. Mỗi lần chạm mặt đều phá lệ trân quý, lần này thì tốt rồi, cô bị

đuổi về Tô Thành, năm nào tháng nào hai người mới có thể gặp nhau đây?

Tại sao không nháo to hơn nữa!

Nghĩ tới đây, Lâm Tập Tập bất mãn nói với Lâm Kính Đình: "Nếu muốn muội đi cũng không thể gấp như vậy được, dù sao cũng để muội từ biệt bằng hữu, nói lời tạm biệt!"

Lâm Kính Đình cười nhạt, "Tốt nhất là để muội cùng Quý Du Hồng gặp mặt nhau lần nữa, phải không? Nghĩ thật đẹp!"

"Ca…" Lâm Tập Tập cắn răng nghiến lợi: "Ca vô tình, bất chấp lý lẽ!"

Lâm Kính Đình gật đầu: "Không sai, ta chính là như vậy!"

Lâm Tập Tập:…

Lâm Kính Đình cũng không để ý đến cô, quay đầu nói với bà Trần: "Tài xế chuẩn bị xong thì có thể lên đường, tí nữa ta phải tận tay đem muội ấy lên xe."

Lâm Tập Tập buông bắp đùi hắn ra, tức giận đứng lên, nói: "Không cần, muội tự đi!"

Lâm Kính Đình nhíu mày: "Sao vậy, đột nhiên nghĩ thông suốt?"

Lâm Tập Tập nghiêng đầu trừng hắn, "Muội ghét ca đến chết!"

Bị muội muội bảo bối nói như vậy, Lâm Kính Đình nháy mắt bị tổn thương nhưng so với việc muội muội bị nhà đối thủ cướp đi, hắn tình nguyện tạm thời bị ghét bỏ.

"Muội còn chưa ăn gì cả, bụng thật đói." Lâm Tập Tập sờ sờ cái bụng đói, làm bộ đáng thương.

“Đem lên xe ăn!” Lâm Kính Đình nói.

“Ca thật độc ác!” Lâm Tập Tập thở phì phò, quay đầu chuẩn bị đi ra ngoài.

“Chờ một chút…” Lâm Kính Đình gọi cô lại.

Trong lòng Lâm Tập Tập vui sướng, không phải là hắn thay đổi chủ ý chứ? Vì vậy cô mang tâm trạng mong chờ quay người lại, liền nghe Lâm Kính Đình nói: “Viết cho họ Quý một phong thư, nói hắn dẹp bỏ ý định đi, đừng mong chờ gì với muội nữa!”

Quả nhiên không những ác, còn ác hơn!

Làm sao Lâm Tập Tập có thể viết như vậy nhưng ngay sau đó cô đột nhiên nghĩ đến, cô không thể im hơn lặng tiếng mà rời đi, ít nhất phải lưu lại vài chữ ngắn gọn mới được.

Chờ người cầm giấy bút đến, viết: Ta phải về Tô Thành, sau này ngươi “đừng” nghĩ đến ta, “đừng” tìm ta, tạm biệt!

Viết xong thì đưa Lâm Kính Đình, Lâm Kính Đình nhìn, không có gì bất ổn, “Điểm cái gì mà lộn xộn bát nháo? Nhìn chướng mắt!”

Lâm Tập Tập bĩu môi, “Người phương Tây cũng viết như vậy, cái này gọi là dấu chấm câu!”

Thật ra ký kiệu này Quý Du Hồng xem cũng không hiểu, dù sao thời đại này chưa có sự thống nhất về tiêu chuẩn ký hiệu, Quý Du Hồng xem không hiểu nhưng Tần Mộng nhất định hiểu được.

Lâm Kính Đình nghi ngờ liếc mắt nhìn, quả thật ý trên mặt chữ không sai.

Viết thư xong, Lâm Tập Tập nói lời chia tay với Lý Ngọc, bà Trần, không do dự đưa Thúy Bình ngồi lên xe rời Nam Kinh.

Lý Ngọc nhìn xe dần đi xa, không nhịn được hốc mắt đỏ lên, nàng cùng tiểu cô này sống chung lâu như vậy, tình cảm sâu đậm, bây giờ đột ngột tách ra, trong lòng vô cùng khó chịu.

Lúc này Lâm Kính Đình cũng cảm thấy không thoải mái, sau này sẽ không có ai lắc lư tinh quái trước mặt hắn, quay đầu nhìn thấy Lý Ngọc len lén khóc thầm, không khỏi giận nói: "Khóc cái gì mà khóc!"

Nhưng Lý Ngọc bây giờ không sợ hắn, nói: "Tiểu cô đáng thương, lần này trở về khẳng định bị gả đi."

Lâm Kính Đình hừ nói: "Nếu muội ấy không muốn gả, ai ép được? Không ai thèm lấy cũng không sao, ta – Lâm Kính Đình nuôi muội muội ta, nuôi cả đời!"

Lý Ngọc mạnh miệng nói: "Nếu chàng già rồi chết, thì phải làm sao? Một mình nàng còn sống thật đáng thương!"

Lâm Kính Đình:…

Lâm Kính Đình không nghĩ tới có một ngày hắn không thể phản bác được phu nhân của mình, bây giờ nàng dám tranh luận với mình! Quả nhiên cùng nha đầu kia học thói xấu!

Nhưng khi nghĩ đến những gì Lý Ngọc nói, hắn lại cảm thấy khó chịu. Cũng đúng, mình sẽ cũng sẽ chết già, thì ai có thể thay thắn hắn tiếp tục nuôi cô, cưng chìu cô cả đời?

Quý Du Hồng?

Nghĩ đến cái tên này khiến hắn muốn hộc máu!

Hắn gọi ai đó đến rồi đem thư Lâm Tập Tập viết giao cho hắn, nói: “Đem đến Quý gia, nghĩ cách đưa đến tay Quý Du Hồng. Nhớ, nhất định phải tự mình đưa cho hắn!” Nói xong thì đi thẳng vào phòng.

Lý Ngọc lặng lẽ thở dài, cũng đi theo sau.

Lâm Tập Tập ngồi trong xe, nhìn cảnh vật dần dần lùi ra xa, trong lòng chất chứa không biết phải làm sao. Cứ như vậy mà bị đuổi về nhà, cô còn rất nhiều chuyện chưa làm, sự nghiệp tẩy trắng Lâm Kính Đình còn chưa xong nhưng bây giờ cái gì cô cũng không làm được.

Sợ cô giữa đường chạy trốn nên Lâm Kính Đình cử thêm một chiếc xe đi phía sau bọn họ, ngồi trong đó có năm vệ sĩ mà hắn hài lòng nhất.

Cho dù muốn nhảy ra khỏi xe, cô cũng sẽ nhanh chóng bị tóm gọn.

Bây giờ, cô chỉ có thể đặt tất cả hy vọng của mình vào Quý Du Hồng.

“Tiểu thư, chúng ta cứ như vậy mà rời đi sao?” Thúy Bình nhỏ giọng hỏi cô.

Lâm Tập Tập tức giận hỏi ngược lại: “Nếu không thì phải làm sao?”

“Tình lang của cô có thể hay không bất ngờ cưỡi bạch mã đến cứu cô, sau đó hai người từ đây lưu lạc chân trời!”

“Bình thường em nên đọc nhiều quyển sách có ích đi, đừng xem mấy cuốn tiểu thuyết lộn xộn đó nữa!”

Thúy Bình:…

Quý Du Hồng nhận được thư của Lâm Tập Tập, mông lung khi đọc nó, tại sao cô đột ngột rời đi? Còn nói đừng nghĩ đến cô, đừng tìm cô? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Hai người từng cãi nhau trước kia sao? Chẳng lẽ anh không hiểu phong tình nên cô mất kiên nhẫn rồi cô bỏ rơi anh?

Nghĩ tới đây, cả người anh giống như rơi xuống vực sâu, không được, anh phải đuổi theo cô hỏi rõ ràng mới được.

Tuy nhiên, khi anh vội vả cầm bức thư ra ngoài của thì đột nhiên thay đổi quyết định, quay người và đi đến hướng nhà Tần Mộng.

Tần Mộng đang nhàm chán đến mọc mốc, Lâm Tập Tập cũng không đến tìm nàng. Lâm Tập Tập thì cũng thôi đi, Quý Du Hồng càng không đến tìm nàng, mỗi khi ra cửa nàng cũng không biết tìm ai. Mỗi khi nghĩ đến đây, nàng không nhịn được mà mắng "Qua cầu rút ván, vong ân phụ nghĩa!"

Nhưng mà hôm nay Quý Du Hồng lại đột nhiên đến tìm nàng, mặt trời mọc hướng tây sao?

"Em giúp anh xem bức thư này một chút." Quý Du Hồng đem phong thư mở ra trước mặt nàng.

Tần Mộng liếc mắt một cái thì phát ra tiếng kêu như quỷ, nói: "Ôi, bức thư chia tay! Người kia thế mà vô thanh vô tức bỏ đi!"

Sắc mặc Quý Du Hồng lập tức thay đổi giống như thời tiết ở Bắc cực, lạnh đến mức băng đá cũng vỡ vụn.

Tần Mộng cười khan hai tiếng, nghiêm túc nhìn một lần nữa, nói: "Đây là Vãn nhi viết ngược, thêm hai cái ký hiệu này chính là muốn nói nàng nhất định bắt buộc phải viết những lời này.

Như vậy nếu nàng về Tô Thành cũng là bắt buộc.”

“Em chắc không?” Quý Du Hồng hỏi.

Tần Mộng vô cùng quả quyết gật đầu, “Em chắc chắn.”

Trái tim Quý Du Hồng lúc này mới buông xuống.

“Nàng đi rồi, anh đi tìm nàng sao?”

Quý Du Hồng nhìn nàng, vẻ mặt kiên định gật đầu nói: “Tất nhiên là anh phải đi tìm nàng.”

Chương 47

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh

So với cuộc sống đầy sóng gió và thăng trầm của Nam Kinh thì Tô Thành lại cách xa thế tục quyền thế, bình yên như chốn đào nguyên.

Lâm Tập Tập vào Tô Thành khi xe đã lên đèn, trời đông gió rét, nhà nhà đã sớm đóng cửa, mơ hồ có thể thấy vài ngọn đèn ấm áp qua khe cửa sổ. Trên đường phố không còn một bóng người, an tĩnh trống trải như một tòa thành bỏ trống.

Nhớ đến Nam Kinh sầm uất, phía trước mắt lại tiêu điều, sự chênh lệch quá lớn này làm Lâm Tập Tập cảm thấy sầu khổ.

Đường phố vắng vẻ cũng có chỗ tốt, ít nhất thì xe có thể đi nhanh, cho nên sau khi vào Tô Thành, xe đã đến trước cửa Lâm phủ.

Buổi chiều bọn họ vừa rời khỏi Nam Kinh thì Lâm Kính Đình đã cho người phát điện báo về nhà, vì vậy khi xe vừa dừng lại thì lão quản gia đã mở cửa ra ngoài đón các cô.

Lâm Tập Tập xuống xe, co rụt vai sợ lạnh, thấy lão quản gia đi ra, vội vàng nói: “Hòa thúc, lạnh như vậy sao thúc lại ra đây?”

“Vãn nhi tiểu thư, mau mau vào nhà, thời tiết lạnh lẽo, Đại thiếu gia cũng thật nhẫn tâm, trời lạnh thế này lại để cho người đi xa.”

Lâm Tập Tập bước nhanh lên bậc cấp, cười nói: “Không sao, chúng ta ăn mặc đủ ấm, còn đắp chăn nữa.” Trước khi ra khỏi cửa, Lý Ngọc sợ các cô bị lạnh nên kiên quyết đưa một cái chăn ấm vào ghế sau.

“Vậy thì tốt, lão phu nhân đang chờ người vào dùng bữa tối, người mau đến viện lão phu nhân đi.”

“Vâng.”

Vừa vào cửa đã thấy cảnh sắc lâm viên quen thuộc, mặc dù trời tối nhìn không rõ nhưng hành lang treo đèn lồng, nhìn từ xa cũng mang một ý cảnh khác.

Lâm Tập Tập chạy lon ton vào viện lão phu nhân, nha hoàn đã chờ ở đó giúp cô vén màn cửa, chân vừa vào nhà thì không khí ấm áp bọc người cô lại, khiến cô không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Lão phu nhân ở bên trong nghe được động tĩnh, hỏi một tiếng, “Là phong* nha đầu trở về?”

**疯[Phong] có nghĩa là điên, ham chơi. Ý lão phu nhân nói chị là đứa trẻ ham chơi về rồi à?*

Nghe được ba chữ phong nha đầu, Lâm Tập Tập bắc đắc dĩ cười một tiếng, đưa áo choàng cho nha hoàn, cô hô to vào trong: “Nương, con đã trở lại.”

Bên trong lập tức truyền đến tiếng cười của lão phu nhân, “Ai nha, dày vò ca ngươi đủ rồi, bây giờ trở lại dày vò bà già ta đây mà.”

Cởi áo choàng xong, lại cởi ra chiếc áo bông, nha hoàn lúc này mới bỏ qua cho cô, để cô tiến vào trong, Lâm Tập Tập vỗ vỗ áo bông mỏng trên người, cảm giác nhẹ đi mấy cân.

Trong phòng có hệ thống sưởi ấm, lại còn có bếp lò, ngay cả thở thôi cũng thấy nóng, Lâm Tập Tập đi vào trong, nhìn thấy lão phu nhân cả người mặc cẩm y, đang ngồi trên chiếc giường la hán có đệm lót, trên giường có hai chiếc bàn thấp, trên bàn đã bày các loại món ngon.

Cô tiếp lời lão phu nhân: "Ngày mai gọi tài xế đến vậy, mai con cũng đi theo luôn, tránh dày vò người." Nói xong thì liền cởi giày leo lên bàn nhỏ bên cạnh.

Nha hoàn bước tới, đưa cho cô một chiếc khăn nóng để rửa mặt và tay cho cô, sau đó lấy một chiếc chăn bông nhỏ để đắp chân cho cô, thế là xong việc.

Lão phu nhân cười mắng: "Tiểu vô tâm, đi ra ngoài lâu như vậy cũng không nhớ nương, bây giờ về rồi lại nói muốn đi!"

Lâm Tập Tập nhanh chóng cười dỗ dành: "Nương, người ta nhớ nương mà, thật sự."

"Không cần dỗ ta, ta không nghĩ tới là thấy con quay về."

Hai mẫu tử tâm tình qua đi, một lúc sau mới động đũa, lão phu nhân gắp cho cô một miếng thịt cá, nói: "Giọng điệu nói chuyện của con đã trở lại rồi, ta còn tưởng rằng từ nay về sau con đều với ngữ điệu kì kì quái quái."

Sau khi Lâm Tập Tập bị Tần Mộng phát hiện ra thân phận, cô cố gắng học nói tiếng bản địa, có thể trong đầu cô vẫn còn nhớ đến, cho nên học rất nhanh, bây giờ cô căn bản có thể đối thoại lưu loát với mọi người.

Lâm Tập Tập lè lưỡi một cái, xử lý qua loa đề tài này.

Hai người cơm nước xong thì nha hoàn bưng nước trà lên để xúc

miệng, lại đem bàn đi xuống, lúc này lão phu nhân mới hỏi cô: "Có phải con làm chuyện gì quá đáng với ca ca? Với tính cách cưng chìu của ca con thì sao lại có thể đưa con về trong thời tiết lạnh thế này?"

Lâm Tập Tập cúi đầu xuống, ủy khuất đem mọi chuyện nói đại khái, lão phu nhân nghe xong lắc đầu, "Con nói xem, một tiểu cô nương xuất đầu lộ diện cũng được đi, còn đi theo đám nam nhân họp cái gì… Hội nghị sao? Cái này mà truyền ra ngoài thì sau này ai dám cưới con nữa? Cũng tốt, trở lại rất đúng, nếu không trở lại thì lên trời rồi."

Lâm Tập Tập thay bản thân kháng nghị: "Nương… Nào có khoa trương đến như vậy."

Lão phu nhân đưa ngón tay dí lên trán cô, quay đầu nói với nha hoàn: "Đi đem những bức hình kia đến đây."

"Hình? Hình gì ạ?" Lâm Tập Tập bỗng nhiên có dự cảm xấu.

Lão phu nhân vòng vo không chịu nói, chẳng qua là cười nói nha hoàn đem tới là biết.

Nha hoàn rất nhanh đi vào trong phòng, không bao lâu lại cầm ra một xấp hình, mím môi nhìn Lâm Tập Tập: "Đây ạ, cho người."

Lâm Tập Tập nhận lấy một tấm hình nhìn thử, ngây người một hồi, bất đắc dĩ nhìn về lão phu nhân: "Nương, con đi đường xa, người rất mệt a, bây giờ người cho con xem mấy thứ này có thể hay không quá nóng vội rồi?"

Lão phu nhân bĩu môi nói: "Nhìn mấy tấm hình mà cũng mệt? »

Trong đầu Lâm Tập Tập nghĩ, người không mệt nhưng trong lòng mệt nha! Cô biết lần này trở về, lão phu nhân chắc chắn sẽ

không bỏ qua cho cô, nhưng không ngờ lại gấp đến như vậy, cô vừa mới về, ngồi còn chưa nóng mông thì đã đưa cho cô xấp hình thật dày.

Lão phu nhân đầy hứng thú thúc giục cô: “Mau nhìn xem, con có thấy thích người nào không.”

Lâm Tập Tập híp mắt, hết sức qua loa có lệ chỉ vào từng hình, “Người này quá gầy, người kia quá ốm, người này quá lùn, người này mắt nhìn đi đâu vậy? Người này sao mặt lại vuông vức thế kia…”

Lão phu nhân khó chịu, tức giận nói: “Được lắm, Lâm Vãn nhi, con đây là chê người hay chê ánh mắt của nương con? Những người này đều là ta tỉ mỉ lựa chọn, con nhìn người này thử xem, y là trưởng nam của lão bản Phúc Lâm, lớn hơn con một tuổi.”

Lâm Tập Tập nhìn cẩn thận một chút, nói: “Nương, nương có chắc là người này lớn hơn con một tuổi không? Con nhìn người này so với ca ca còn già hơn.”

Lão phu nhân trợn mắt nhìn cô, “Chẳng qua người ta để râu thôi.”

“Đang êm đềm tự dưng để râu quai nón làm gì!” Lâm Tập Tập ghét bỏ.

Lão phu nhân không còn cách nào, chỉ có thể đem hình của một người khác, “Nhìn người này một chút, Đại thiếu gia của Dụ Đức y quán, y thuật cao minh, của cải phong phú, người này không mập không ốm cũng không thấp, ánh mắt còn rất lớn.”

Lâm Tập Tập một tay ôm má, hỏi lão phu nhân: “Y không có lỗ mũi a!”

Lão phu nhân làm bộ muốn đánh cô, “Người ta chổ nào không

có lỗ mũi, chẳng qua là hơi tẹt một chút mà thôi."

"Nếu mà con gả qua, sau này người ôm cháu ngoại đi ra ngoài khoe, người ta liền hỏi 'Cháu ngoại bà sao lại không có lỗ mũi nha', như thế thì nương thấy được không? Nam hài thì không sao, nếu là một tiểu cô nương thì nàng lớn lên rất thương tâm!"

Lão phu nhân:…

"Người này không được, người kia cũng không, ta biết là con không muốn nhìn!"

"Nương, bây giờ cả người con đau nhức, người cho con về tắm trước, sau đó ngủ một giấc, sáng mai con sẽ bồi người xem hình, được không?"

Lão phu nhân thở dài, nói: "Nếu không thì con tắm ở đây đi, buổi tối ngủ với nương, chúng ta cùng nhìn."

"Nương, con cũng lớn rồi, còn cùng người ngủ chung, con ngủ không có được!"

Lão phu nhân chỉ có thể thỏa hiệp: "Được được được, con về phòng đi nhưng phải cầm hình theo về, trở về phòng xem từ từ."

Lâm Tập Tập trợn mắt từ chối: "Đem những thứ này về thì con nhất định không ngủ được!" Nói không chừng còn gặp phải ác mộng.

Lần này lão phu nhân thật sự không có cách nào ép cô được.

Sau khi nói lời tạm biệt với lão phu nhân, Lâm Tập Tập bất chấp gió lạnh quay về viện tử của mình.

Thúy Bình, Thúy Liễu sớm đã thu xếp mọi chuyện đâu ra đó, đã đốt lò sưởi, thấy Lâm Tập Tập vào phòng, Thúy Liễu vui vẻ tiến

lên hỏi thăm sức khỏe, Lâm Tập Tập nói: “Lần này trở về có chút vội, không mang quà về cho em, lần sau sẽ bù.”

Thúy Liễu vui vẻ thỉnh phúc, nói câu cảm ơn.

Thúy Bình nháy mắt vài cái, hỏi: “Lần sau? Chẳng lẽ chúng ta có thể quay về Nam Kinh sao ạ?”

Lâm Tập Tập nhíu mày không trả lời, chỉ phân phó các nàng chuẩn bị nước nóng, cô muốn tắm.

Thúy Bình không chịu, “Trời lạnh như thế này thì có thể ngâm chân, không thể tắm ạ, bị cảm lạnh là phiền lắm.”

Thúy Liễu đứng một bên phụ họa gật đầu.

Nhưng Lâm Tập Tập không nghe, cô chỉ bảo bọn họ đem thùng tắm vào trong phòng, bên trong có địa long, một chút cũng không lạnh. Bọn nha hoàn không còn cách nào, đành làm theo những gì cô nói, cuối cùng Lâm Tập Tập cũng được như ý nguyện, thoải mái ngâm nước nóng. Không phải nói, ngâm mình trong thùng gỗ tốt hơn nhiều so với bồn tắm.

Kết quả của việc đam mê hưởng lạc, chính là ngày thứ hai cô bị bệnh không rời giường được.

Lâm Tập Tập dáng vẻ đáng thương hề hề ở trong chăn, không ngừng nhảy mũi, chảy nước mũi nước mắt, chật vật đến làm sao.

Thúy Bình sớm đã mời đại phu đến, đại phu bắt mạch, nói chẳng qua là trúng gió cảm mao bình thường, uống mấy thang thuốc là không sao nữa.

Thuốc sắc có vị đắng kinh khủng, Lâm Tập Tập nắm lấy cái mũi, uống xuống. Uống xong chỉ cảm thấy đầu choáng váng thêm,

những triệu chứng bệnh khác cũng không giảm bớt.

Cứ như vậy cơn đau đầu choáng váng trải qua hai ngày sau, triệu chứng cảm bình thường bắt đầu có chuyển biến dần dần tốt lên, sau khi Lâm Tập Tập có chút khí lực, buồn cười suy nghĩ: Bệnh cảm lạnh này đến cũng không tệ nha, ít nhất thì tạm thời cô không cần xem những tấm hình dưa vẹo táo nứt* kia, mặc dù có mấy người dáng dấp cũng rất khá nhưng so với Quý Du Hồng thì quả thật không khác gì dưa vẹo táo nứt.

**Dưa vẹo táo nứt: ý chỉ xấu xí.*

Thời tiết buổi sáng hôm nay không tệ, Lâm Tập Tập đặt cái ghế trong sân phơi nắng, sau khi bị bệnh miệng cô rất nhạt, suy nghĩ một chút cô bảo Thúy Bình đi mua giúp cô ô mai, cũng dặn dò là nhất định phải đến cửa hiệu lâu đời mà mua.

Thúy Bình rất nhanh đi ra khỏi nhà.

Ánh nắng mặt trời làm cô miễn cưỡng tắm nắng, Lâm Tập Tập tự nhiên nhớ đến Tần Mộng, cô nàng kia cả ngày phải ở nhà, hẳn cũng giống như cô, vô cùng nhàm chán đi!

Cũng không biết Quý Du Hồng có biết bức thư kia hay không, không biết anh có đưa cho Tần Mộng xem không, cô đã trở về mấy ngày rồi, động tĩnh bên kia một chút cũng không có?

Không biết qua bao lâu, trong lúc cô mơ mơ màng màng tắm nắng, Thúy Bình đã trở lại, chỉ thấy nàng một mạch chạy đến bên cô, tỏ ra thần bí nói vào tai cô: “Tiểu thư, ở trên đường em gặp phải Quý công tử!”

Chương 48

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh

Lâm Tập Tập vốn đang lười nhác, nghe được ba chữ Quý Du Hồng giống như nhận được mật mã đặc biệt, cả người lập tức thay đổi, cô đột nhiên mở to hai mắt ngồi dậy, thần thái sáng lạng, mặt mày rạng rỡ hỏi: “Quý Du Hồng đến? Vậy ngài ấy có nói gì không?”

Thúy Bình nhìn thấy dáng vẻ được sạc đủ năng lượng của cô thì giật mình, vội vàng nói: “Ngài ấy hôm nay mới tới Tô Thành, đang nghĩ cách đến gặp cô.”

Lâm Tập Tập nghe xong thì lo âu, “Ngài ấy thì có thể nghĩ được cách gì, trèo tường sao? Em có nói là lén dẫn ngài ấy vào không?”

Thúy Bình nói: “Em nói ngài ấy chờ, để em về báo với cô, sau đó thì dẫn ngài ấy vào.” Nàng cũng không dám trực tiếp dẫn người vào.

Lâm Tập Tập nói: “Được lắm, bây giờ ta phân phó cho em dẫn người vào, mau đi đi.”

Thế nhưng Thúy Bình lại không động, nói: “Quý công tử không muốn cùng em lén vào, ngài ấy nói ngài ấy có cách đi vào thăm cô.”

Lâm Tập Tập cảm thấy kỳ lạ, anh có cách đến gặp cô? Có thể là

cách gì chứ?

“Ngài ấy nói là cách gì không?”

Thúy Bình lắc đầu một cái.

Lâm Tập Tập:…

Quý Du Hồng nói anh có cách vào thăm, vậy thì cô chỉ có thể yên lặng mà chờ đợi, chẳng qua vừa nghĩ đến việc gặp được anh thì tâm tình phá lệ dâng trào, căn bản không thể yên lặng được.

Nhưng mà mấy ngày trôi qua rất nhanh, vẫn không thấy anh xuất hiện.

Rạng sáng ngày thứ hai, Lâm Tập Tập vừa ăn sáng xong, lão phu nhân đích thân đến thăm cô, phát hiện sắc mặt cô hồng hào như trái đào, thần thái sáng lạng, liền cười ha hả nói: “Tiểu tổ tông của ta ơi, con hù chết nương rồi, vừa quay về thì đã đổ bệnh.”

“Khiến nương lo lắng rồi ạ.”

“Nếu khỏe hơn rồi thì để bọn nha hoàn giúp con chọn một bộ y phục đẹp mắt mặc vào, hôm nay nhà chúng ta có khách quý đến thăm.” Lão phu nhân vui cười hớn hở.

Lâm Tập Tập lại có dự cảm xấu, “Khách quý là ai ạ?”

Lão phu nhân lần này cũng không giấu giếm, nói: “Chính là Đại thiếu gia Dụ Đức y quán.”

Xem mắt!

Cô có chút ấn tượng với Dụ Đức y quán, không phải là người không có mũi sao! Lão phu nhân đúng là khẩu vị nặng, tướng

mạo như thế mà bà ấy cũng có thể mời tới.

Xem ra lão phu nhân hạ quyết tâm đem cô gả ra ngoài.

Lâm Tập Tập bất lực thở dài, nói: “Con biết rồi, con sẽ đi gặp.”

Gặp thì gặp, cũng không phải là gặp mặt một lần rồi phải gả đi, cô chưa từng thấy qua lỗ mũi nào tẹt như vậy, hôm nay xem như là đi tăng cường kiến thức.

Lão phu nhân vừa rời đi, Lâm Tập Tập bắt đầu trang điểm, Thúy Bình tò mò hỏi: “Tiểu thư, rõ ràng cô ghét đi xem mắt, tại sao còn nghiêm túc ăn mặc như vậy?”

Lâm Tập Tập nói: “Ta chính là ăn mặc thật đẹp, như vậy thì khi ngồi ở đó, ta đẹp, hắn xấu, lão phu nhân sẽ cảm thấy chúng ta không hợp.”

Thúy Bình che miệng cười, nói ngọt: “Tiểu thư, cô không cần ăn mặc xinh đẹp đâu. Cô ăn mặc tựa thiên tiên như vậy thì trừ Quý công tử ra, không ai xứng với cô cả.”

Tâm trạng Lâm Tập Tập rất tốt, nói: “Thật biết nói chuyện, có thưởng.”

Thúy Bình cao hứng nói cảm ơn.

Vừa trang điểm xong thì Lâm Thiến bay vào phòng như cánh bướm, thấy cả người Lâm Tập Tập trang điểm tinh xảo, không nhịn được hét lớn: “Tam tỷ thật xinh đẹp! Là vì muốn đi xem mắt sao ạ?”

Lâm Tập Tập bị bệnh hai ngày, Lâm Thiến chỉ ghé qua một lần, có thể là nương nàng không cho nàng đến, tránh bị lây bệnh. Hôm nay nghe nói cô khỏe lên, không kịp chờ trời sáng hẳn đã chạy đến.

“Đúng rồi, xem mắt không phải đều như vậy sao.” Lâm Tập Tập nhìn vào trong gương, rất hài lòng.

“Đáng tiếc là nương muội không cho muội đi qua nhìn một chút.” Lâm Thiến tiếc nuối nói.

“Không sao, muội rất nhanh sẽ bắt đầu trải qua những điều này thôi.”

Hai người nói chuyện được một lúc thì người ở tiền viện tới, nói rằng khách quý đã tới, mời tiểu thư đi qua gặp mặt.

Lâm Tập Tập thoải mái đi qua.

Vừa mới tới tiền sảnh thì nghe được thanh âm của lão phu nhân, hiển nhiên là đang trò chuyện vui vẻ với đối tượng xem mắt của cô, lão phu nhân quả thật không kén chọn.

Lâm Tập Tập đi vào phòng khách, quả nhiên nhìn thấy một vị thiếu gia mặc trường sam đang ngồi ghế thái sư bên tay phải, ngoài đời so với hình ảnh không khác biệt lắm nhưng lỗ mũi cũng giống như trong hình vậy, tẹt, chân nhân so với trong hình thì nhìn thuận mắt hơn một chút.

Lão phu nhân nhìn thấy cô đi vào, vẫy tay tỏ ý cô đến bên cạnh bà đi.

Thiếu gia Dụ Đức y quán kia sau khi nhìn thấy Lâm Tập Tập thì hai mắt nhìn chằm chằm, cả người ngây dại, thiếu điều không chảy nước miếng, hắn chưa từng nghĩ tiểu thư Lâm gia lại đẹp đến vậy, thật giống như nhặt được bảo bối!

Nha hoàn mang đến một cái ghế đẩu, để Lâm Tập Tập ngồi bên cạnh lão phu nhân, chờ cô ngồi vào chổ của mình, lúc này lão phu nhân mới lên tiếng giới thiệu cả hai, nhưng thực ra mọi

người đều đã biết, nơi này cũng không có người ngoài, không phải đối tượng xem mắt thì còn là ai nữa.

Lưu công tử hình như rất có hảo cảm với Lâm Tập Tập, bắt đầu thao thao bất tuyệt mình có bao nhiêu của cải, rồi giới thiệu tổ tông mười tám đời của mình, hóa ra tổ tiên của hắn từng là ngự y trong hoàng cung.

Lâm Tập Tập âm thầm kiểm điểm mình thất sách, cô không nên trang điểm xinh đẹp, cô phải giả thành bộ dạng xấu xí mới đúng!

Biểu hiện của Lưu công tử khiến lão phu nhân hết sức hài lòng, đang định để hai người đến hậu viện đi dạo, lời còn chưa nói thì quản gia tới báo, nói bằng hữu của Đại thiếu gia đến thăm lão phu nhân.

Lão phu nhân hỏi quản gia: “Có biết là ai không?”

Lão quản gia lắc đầu một cái, lại nói: “Y nói y là bằng hữu ở Kim Lăng, lần này đi ra ngoài làm việc trùng hợp đi ngang qua đây nên tới thăm người, y còn nói y cũng quen biết với Vãn nhi tiểu thư.”

Lâm Tập Tập nghe có người từ Nam Kính tới, trong lòng bắt đầu đánh trống, còn nói quen biết với cô, điều này làm cho tim cô trực tiếp nhảy đến cổ họng.

Lão phu nhân nghe đến đây thì nói: “Hiếm khi thấy người có lòng, mau mời y vào đi.”

Trong khi chờ lão quan gia mời người tới thì Lâm Tập Tập có chút đứng ngồi không yên, cô không tin là lá gan Quý Du Hồng lớn như vậy, dám lấy thân phận là khách nhân tới thăm nhưng trong lòng lại mong đợi đó chính là anh.

Không lâu sau, một người đàn ông mặc âu phục, mang giày da, cao lớn đẹp trai đi theo sau quản gia, tiến vào phòng khách, Lâm Tập Tập lén nhìn anh một cái, tim đập liên hoàn, nháy mắt quy cũ ngồi ở đó, quả nhiên là anh.

Không phải lén la lén lút, không cần dè chừng, mà chính là quang minh chính đại đến gặp cô.

Quý Du Hồng đem quà ra mắt giao cho quản gia, sau đó cung kính gọi lão phu nhân một tiếng bá mẫu.

Thường thì người đẹp luôn dễ có ấn tượng tốt với người khác, huống chi người vừa đẹp vừa lịch sự càng làm cho người khác rất có hảo cảm, Quý Du Hồng cũng không ngoại lệ, anh vừa gọi xong thì lão phu nhân lười cười không thấy mắt, "Nghe nói ngươi là bằng hữu của Kính Đình, là bằng hữu làm ăn sao?"

Quý Du Hồng bình tĩnh nói: "Chúng ta quen biết nhau ở phủ Đô đốc."

"Thì ra là bằng hữu trên thương trường." Lão phu nhân gật đầu nói: "Tuổi còn trẻ lại có thể làm quan, quả thật rất có triển vọng, ngươi tên là gì?"

"Bá mẫu có thể gọi là Hoài An."

Lão phu nhân lại hỏi: "Vậy Hoài An có quen biết với Vãn nhi sao?"

Quý Du Hồng nói: "Đại ca Kính Đình có một muội muội rất được sủng ái, những người quen biết với y đều biết chuyện này."

Lão phu nhân vui vẻ nói: "Hắn đúng là cưng chìu muội muội, ngay từ khi còn nhỏ." Nói xong thì quay đầu nói với Lâm Tập Tập: "Vãn nhi, nếu con với Hoài An quen biết nhau, tại sao không đứng lên chào hỏi?"

Lâm Tập Tập ngước mắt nhìn Quý Du Hồng, đối phương cũng nhìn cô thật sâu, trong mắt anh hiện lên nụ cười quen thuộc.

Chỉ thấy cô đứng lên, cúi người tác phúc*, vô cùng thùy mị ôn nhu nói: “Hoài An ca ca khỏe.”

**Tác phúc: [Mình để nguyên từ hán] là hành động cúi chào (phụ nữ thời xưa cúi đầu, vái chào bằng cách hai tay nắm lại để trước ngực).*

Quý Du Hồng ngẩn người, bên tai nhanh chóng ửng đỏ, vội vàng gật đầu với cô: “Muội… Muội khỏe.”

Lâm Tập Tập mở miệng cười khẽ, rất nhanh quay lại ngồi ghế, lão phu nhân lúc này mới mời Quý Du Hồng ngồi xuống.

Ngay khi Quý Du Hồng bước vào, anh đã đứng phía tay trái, khi ngồi xuống, anh tự nhiên ngồi vào chiếc ghế thái sư bên tay trái, đối diện với Lưu công tử.

Sau khi Quý Du Hồng ngồi xuống, tự nhiên nhìn thấy Lưu công tử ở phía bên kia, hai người nhìn nhau, đồng thời cau mày.

Lúc này Lâm Tập Tập mới nhớ tới Lưu công tử bị bọn họ hoàn toàn ló ngơ, không khỏi có ý muốn che mặt, cô làm sao quên được, cô cùng Lưu công tử xem mắt!

Lâm Tập Tập lập tức ngay thẳng, ở trước mặt bạn trai mà còn xem mắt người đàn ông khác, cứ cho là cô bị ép buộc đi nhưng nhìn sao vẫn thấy ngược nha! Đây chẳng phải là truyền thuyết Asura hay sao?

Lão phu nhân nhìn thấy hai nam nhân đang ngồi đối diện, tâm tình tốt nên giới thiệu hai người với nhau, nói: “Vị này Dụ Đức y quán Lưu công tử, hôm nay cũng vừa vặn đến đây làm khách.”

Có lẽ bà cho rằng Quý Du Hồng cùng cô không quá quen thuộc nên không nói đây là cuộc xem mắt, Lâm Tập Tập không kiềm chế được thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là chỉ số thông minh của lão phu nhân cao nhưng cũng không ngăn được người có chỉ số thông minh thấp, bà vừa nói xong thì liền nghe Lưu công tử nói: "Ta tới làm khách thuận tiện xem mắt luôn." Có thể là hắn cảm thấy áp lực lớn từ Quý Du Hồng nên mới nóng nảy tiết lộ danh tính của mình.

Một câu nói nhẹ bẫng của hắn lại khiến Lâm Tập Tập lập tức rơi vào ngày tận thế.

Sắc mặt Quý Du Hồng nhanh chóng lạnh xuống, quay đầu xác nhận với Lâm Tập Tập: "Xem mắt?"

Lâm Tập Tập cúi đầu không dám nhìn anh, ngược lại thì lão phu nhân cười nói: "Người trẻ tuổi ấy mà, biết thêm vài cái bằng hữu cũng tốt."

Không biết tại sao, sau khi Quý Du Hồng xuất hiện, lão phu nhân nhìn Lưu công tử không vừa mắt, dáng người phổ biến, tướng mạo xấu, còn không biết nói chuyện, ai lại trực tiếp mở miệng nói xem mắt trước mặt khách của họ?

Vì vậy bỏ qua tình cảnh lúng túng, lão phu nhân chuyển chủ đề lên người Quý Du Hồng, "Hoài An năm nay bao nhiêu tuổi, đã có hôn phối chưa?"

Quý Du Hồng đè xuống sự khó chịu trong lòng, trả lời: "Năm nay đã hai mươi ba tuổi, chưa thú thê."

Lão phu nhân gật đầu một cái, bắt đầu hỏi chuyện trong nhà của anh, dáng vẻ kia so với nói chuyện Lưu công tử thì vô cùng gần gũi.

Lâm Tập Tập có chút mông lung, trong đầu nghĩ lão phu nhân nhìn trúng Quý Du Hồng sao? Nếu không tại sao hỏi gia cơ của anh làm gì? Cô lại nghĩ đến: Chuyện này nếu như Lâm Kính Đình biết được, hắn có trực tiếp nổi điên không!?

Hắn nhanh chóng đưa em gái về nhà, để cô cách xa Quý Du Hồng, thế nhưng lão phu nhân ở nhà lại nhìn trúng Quý Du Hồng?

Đây rốt cuộc là nghiệt duyên gì a!?

Chương 49

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh

Tính cách Quý Du Hồng thuộc kiểu nghiêm trang, bình thường nói năng thận trọng, mặc quân trang vào thì lại tỏa ra khí tức cấm dục.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tập Tập nhìn thấy bộ dạng ung dung như vậy của anh, trên người mặc âu phục bình thường, từ khóe mắt đến chân mày đều mang ý cười, thần thái của người tuổi trẻ ngồi đó nói chuyện với lão phu nhân, dáng vẻ chậm rãi nói chuyện đó, chính là sát thủ đúng chuẩn của mọi phụ nữ.

Vì vậy anh đang cố gắng lấy lòng lão phu nhân sao?

Có thể sự xuất hiện của Quý Du Hồng khiến Lưu công tử sinh ra cảm giác nguy hiểm, vốn dĩ hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay nhưng lúc này thì lại gấp đến độ mồ hôi ra liên tục. Bây giờ trời đông gió rét mà hắn có thể toát mồ hôi đến vậy, thật lợi hại.

Quý Du Hồng hoàn toàn thu hút sự chú ý của lão phu nhân, bà bắt đầu bán tin bán nghi hỏi vài chuyện liên quan đến Lâm Kính Đình, Quý Du Hồng có thể trả lời lưu loát, điều đó khiến bà hoàn toàn yên tâm, thân thiết cùng anh nói vài chuyện, qua lời nói thấy được sự yêu thích của bà dành cho anh, không trách Lưu công tử lại sốt ruột đến như vậy.

Hôm nay Lâm Tập Tập là nhân vật nữ chính nhưng hoàn toàn bị xem nhẹ.

Cô không quen biết với Lưu công tử cho nên không nói lời nào là bình thường, nhưng Quý Du Hồng là bạn trai cô, hai người không nói chung đề tài nào thì khẳng định là có vấn đề.

Lâm Tập Tập cố gắng vài lần nói chung với bọn họ nhưng mỗi lần cô mở miệng thì Quý Du Hồng không tiếp lời, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với cô.

Xem ra anh tức giận thật rồi, cũng phải thôi, anh ấy ngàn dặm đến đây gặp người yêu, thế nhưng người yêu lại đi xem mắt với người khác, anh được giáo dưỡng tốt nên không tức giận tại đây, nhưng điều này không đồng nghĩa với việc anh không khó chịu.

Lâm Tập Tập có chút nhức đầu nghĩ thầm, lần này làm thế nào mới dỗ dành được anh đây?

Lão phu nhân bắt đầu kể những việc làm "ly kỳ" của Lâm Tập Tập ở Nam Kinh, những điều này thì Quý Du Hồng đều biết rõ.

"Nó còn chạy đến tiệm vải học quản lý, nghe Lâm Tiêu nói nó có thiên phú, dạy một thì sẽ suy ra ba, là một người có khiếu làm ăn." Nói tới đây, trên mặt lão phu nhân khó che vẻ đắc ý, bất quá bà nhanh chóng nói: "Nhưng mà theo ta, một cô nương biết nhiều như vậy làm gì? Tương lai gả ra ngoài, một ngày ba bữa phải giúp chồng dạy con."

Lưu công tử vừa rồi không chen vào cuộc nói chuyện được, nghe được điểm này, rốt cuộc không kịp chờ, nói: "Đúng vậy, nữ nhân không nên xuất đầu lộ diện ra bên ngoài."

Mặc dù hắn tán thành với lão phu nhân nhưng khi lão phu nhân nghe được lại có ý chê Lâm Tập Tập nên bà cảm thấy mất hứng.

Quý Du Hồng cười nói: "Bây giờ là tân xã hội, quan niệm sớm đã không giống nhau, Lâm tiểu thư thông minh lanh lợi, phải khen

nàng mới đúng."

Anh vừa mở miệng khen Lâm Tập Tập thông minh, lão phu nhân thân là nương dĩ nhiên cũng có chút vui lây, nụ cười sâu thêm mấy phần, nói: "Hoài An thật biết nói chuyện."

Lại bị đoạt đất diễn nên Lưu công tử tức giận, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi bầu không khí ngột ngạc này, trong đầu lóe lên, liền nói: "Lâm gia viên nổi tiếng gần xa, hôm nay may mắn tới đây, có thể mời Lâm tiểu thư dẫn tại hạ ngắm cảnh được không?"

Lâm Tập Tập dĩ nhiên là không muốn, người trong tim cô đang ở đây, còn cùng "nhạc mẫu tương lai" nói chuyện vui vẻ với nhau, cô điên mới dẫn người đàn ông khác đi ngắm cảnh.

Thật ra trước khi Quý Du Hồng đến thì xác thật lão phu nhân muốn để Lâm Tập Tập cùng Lưu công tử đi ra ngoài một chút, kết quả Quý Du Hồng vừa đến thì kế hoạch có chút loạn.

Lão phu nhân biết cô muốn nói chuyện với Quý Du Hồng, lãnh đạm với Lưu công tử kia nhưng nếu không so sánh thì cũng không tổn hại gì, bây giờ một người trẻ tuổi xuất sắc ở bên cạnh, so sánh với người kia, nếu để Vãn nhi gả cho Lưu công tử thì đúng là ủy khuất cho cô.

Lúc này thì lão phu nhân không quá tình nguyện để nữ nhi của mình ở cùng với Lưu công tử, đang lúc tiến thoái lưỡng nan thì nghe Quý Du Hồng nói: "Nhắc tới cảnh sắc Lâm gia viên thì ở Kim Lăng mọi người vẫn thường hay nhắc đến."

Anh nhớ trước đây Lâm Tập Tập nói có cơ hội dẫn anh đi ngắm cảnh, không nghĩ tới hôm nay người con gái với lời đường mật kia lại đi xem mắt người khác ngay trong nhà mình!

Thật là thiếu dạy dỗ!

Lão phu nhân nghe anh nói vậy, cơ trí tiếp lời, nói: “Nếu không như vậy đi, Vãn nhi dẫn hai vị công tử đi dạo ở hậu viện, tuy là mùa đông nhưng có rất nhiều loài hoa đang nở rộ ở đó.”

Lâm Tập Tập:…

Dẫn Quý Du Hồng đi dạo khẳng định không thành vấn đề, nhưng cô không muốn dẫn theo con kỳ đà cản mũi Lưu công tử kia.

Lúc này Quý Du Hồng đứng lên nhìn Lâm Tập Tập, nói: “Không biết Lâm tiểu thư nguyện ý dẫn đường?”

Rốt cuộc cũng nhìn thẳng vào cô? Lâm Tập Tập mím môi đứng lên, nói: “Hoài An ca ca muốn xem, ta tự nhiên nguyện ý dẫn đường.”

Lưu công tử trong lòng ăn khổ, rõ ràng là hắn đề nghị, kết quả một lần nữa hắn bị ngó lơ nhưng nghĩ đến hắn chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, nói không chừng hắn có cơ hội lấy cô nương đẹp tựa thiên tiên về nhà, Lưu công tử cảm thấy không nên dễ dàng buông tha.

Chờ ba người rời khỏi phòng khách, lão phu nhân gọi lão quản gia hỏi vài câu, “Ngươi có biết bằng hữu của Kính Đình, có ai tên Hoài An không?”

Lão quản gia trung thực lắc đầu một cái, nói: “Lão nô chưa từng nghe qua.”

Lão phu nhân nâng chung trà lên, nhấp một hớp trà, nghi ngờ nói: “Ta nhìn dáng vẻ y đoan chính, nói năng có độ, nhất định là xuất thân từ đại gia đình. Theo lẽ thường, nếu Kính Đình có quan hệ tốt với thế gia vọng tộc nào thì sao chúng ta không nghe nhắc tới? Lại nói, nam nhân có điều kiện tốt như vậy, Kính

Đình cũng chưa từng có ý nghĩ đem Vãn nhi gả cho y sao?"

Lão quản gia nói: "Tâm tư Đại thiếu gia, chúng ta làm sao có thể đoán được, có lẽ bọn họ chẳng qua mới gặp nhau hoặc là Đại thiếu gia không nỡ để Vãn nhi tiểu thư xuất giá?"

Lão phu nhân thở dài, chán ghét nói: "Kính Đình đứa bé kia, chính là quá cưng chìu muội muội, còn muốn nuôi nó cả đời, một chút cũng không giống nói đùa, trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, đây không phải là lẽ thường sao?"

Lão quản gia thế mà cười nói: "Trên đời này cũng không tìm thấy tình cảm huynh muội tốt đẹp như bọn họ, phu nhân có phúc lớn ạ."

Lão phu nhân nghe xong thì cười đắc ý hơn, "Xế chiều ngươi phát điện báo cho Kính Đình, hỏi trong nhà Hoài An một chút, nếu nhà có điều kiện tốt thì sẽ làm mai cho hai người, Hoài An đứa nhỏ này, ta nhìn thật thuận mắt."

Lão quản gia vẫn còn lý trí, nhắc nhở: "Người này chẳng qua tới làm khách, nói đến hôn phối, có vội quá hay không ạ?"

Lão phu nhân không cho là gấp, nói: "Cho nên mới bảo ngươi phát điện báo, hỏi thăm một chút nha."

Lão quản gia đáp vâng, sau đó ông ra ngoài làm việc của mình.

Bên này lão phu nhân đang ung dung uống trà thì Lâm Tập Tập bên kia đi một đoạn đường lúng túng.

Hai ngày nay thời tiết rất đẹp, còn chưa tới trưa thì mặt trời đã ban những tia nắng ấm áp, chính là thời điểm thích hợp để ngắm cảnh, trong viện có đình đài lầu gác độc đáo, cỏ cây hoa lá cũng tươi tốt, không có nửa điểm là mùa đông.

Cảnh sắc tuy đẹp nhưng bầu không khí không tốt lắm, ba người trước sau đi tới, Lâm Tập Tập đi trước dẫn đường, Quý Du Hồng ở giữa đi phía sau cô, Lưu công tử đi cuối cùng.

Thật ra có nhiều lần Lưu công tử muốn vượt qua Quý Du Hồng nhưng Quý Du Hồng là người có thân hình to lớn cùng phản ứng nhanh nhẹn, mỗi lần Lưu công tử có ý định vượt lên thì đều bị Quý Du Hồng tinh tế chặn lại, Lưu công tử không còn cách nào khác, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau.

Bởi vì có ngọn núi Quý Du Hồng ở giữa, mong muốn được trò chuyện với Lâm Tập Tập của Lưu công tử đã hoàn toàn biến thành một điều ước xa xỉ, điều khó chịu hơn nữa là ngọn núi chiếm địa thế thuận lợi lại không tận dụng. Trên đường đi, khiến người khác khó hiểu, không nói lời nào cả, quả thực là làm hỏng hết phong cảnh, tại sao có một người không thức thời đến như vậy? Biết rõ bọn họ đang xem mắt còn cứng rắn đi cùng, đúng là ghê tởm.

Đáng tiếc người không thức thời là Lưu công tử, hắn mới là cái người tự tiện xen vào!

Sở dĩ Quý Du Hồng không nói chuyện là bởi vì anh đang giận Lâm Tập Tập, mà Lâm Tập Tập không lên tiếng, chính là đang suy nghĩ biện pháp dỗ người, mặc dù hai người không nói lời nào nhưng tâm tư từ đầu tới cuối đều đặt trên người đối phương.

Lâm Tập Tập bước đi có chút bất cẩn, không cẩn thận vấp phải cục đá, trượt chân một cái, cả người ngã về phía sau.

Quý Du Hồng vẫn đang nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, thấy cô ngã làm anh sợ hãi, tuy nhiên thân thể anh phản ứng nhanh hơn đại não, chỉ thấy anh sải bước tiến tới, vươn tay bắt lấy thân thể Lâm Tập Tập một cách vững vàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lâm Tập Tập lập tức ủy khuất, thấp giọng nói: “Ngài đỡ em làm gì, để cho em té chết đi.”

Quý Du Hồng nhỏ giọng nói: “Em cố ý chọc giận ta sao?”

Ánh mắt Lâm Tập Tập lưu chuyển, giả vờ đáng thương: “Ngài cho rằng em nguyện ý à.”

Cô vừa dứt lời thì Lưu công tử liền chạy tới, “Lâm tiểu thư, nàng không sao chứ?” Hắn vừa nói vừa nhìn tình huống bên cạnh, chỉ là không chú ý mà đã bỏ lỡ cơ hội làm anh hùng mỹ nhân, đáng giận.

Thấy hai tay Quý Du Hồng như cũ ôm lấy thắt lưng cô, Lưu công tử không nhịn được nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi còn không buông Lâm tiểu thư ra.”

Quý Du Hồng không thể nhịn được nữa, nói với hắn: “Phiền ngươi tránh mặt đi một chút, ta muốn nói vài lời với Lâm tiểu thư.”

Lưu công tử không phục, nói: “Dựa vào cái gì, hôm nay ta đến đây xem mắt, phải là ngươi tránh mới đúng.”

Quý Du Hồng đỡ Lâm Tập Tập đứng dậy, bản thân cũng đứng thẳng, từ trên cao nhìn xuống Lưu công tử, đồng thời siết chặt nắm đấm, “Dựa vào nắm đấm của ta tương đối cứng rắn.”

Từ sau khi biết tên xấu xí này đến xem mắt, Quý Du Hồng vẫn luôn muốn đánh người.

Lưu công tử không nghĩ người này nói trở mặt liền trở mặt, hơn nữa còn muốn đánh người, dáng vẻ kia thật sự rất đáng sợ, Lưu công tử bị dọa sợ nên nói lắp bắp: “Ta, ta ta… Ta gọi, gọi, gọi… Gọi người….”

Quý Du Hồng nói: “Ngươi có tin trước khi ngươi gọi người đến, ta có thể đánh chết ngươi không? Qua lương đình kia ngồi, không được ta cho phép thì không được rời đi.”

Cuối cùng Lưu công tử cũng lựa chọn phục tùng mệnh lệnh, ngoan ngoãn ngồi ở lương đình, bất quá lương đình vào mùa đông rất lạnh, ghế đá lạnh đến nổi mông cũng đông cứng theo!

Chương 50

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh

Núi giả dưới ánh mặt trời tỏa ra nhiệt lượng, hai người đứng dưới núi giả nói chuyện, từ bên cạnh, xa xa có thể thấy Lưu công tử đang ngồi co người trong lương đình. Bên trong lương đình không có ánh mặt trời, nhiệt độ ở đó hẳn là thấp, không biết Lưu công tử có bị đông lạnh hay không.

Nhìn thấy Lâm Tập Tập nghiêng đầu nhìn người khác, Quý Du Hồng đưa tay nắm cằm của cô quay trở lại, "Em nhìn đi đâu vậy?"

"Em đang suy nghĩ Lưu công tử nhất định sẽ bỏ chạy." Lâm Tập Tập quay đầu nói với Quý Du Hồng.

Quý Du Hồng nhìn cô chằm chằm, bình thản đáp: "Ta biết."

Anh vừa dứt lời thì quả nhiên Lưu công tử bên kia không chịu lạnh được nữa, thấy hai người bọn họn đi xa liền vội vàng đứng lên chậm rãi rời khỏi lương đình, phát hiện bọn họ không đuổi theo nên hắn chạy nhanh như điên.

"Ngài không đuổi theo sao?" Lâm Tập Tập nháy mắt với anh.

Quý Du Hồng hừ lạnh, "Không cần, hắn đi thì tốt."

Lâm Tập Tập cười nói: "Cảm giác không có bóng đèn thật thoải mái, em đoán là hắn sẽ nói những gì với nương." Nói xong thì cô

hắng giọng, cố ý hạ giọng bắt chước Lưu công tử kia, nói: “Lâm lão phu nhân, các người đang đùa bỡn ta sao, nếu Lâm tiểu thư đã có ý trung nhân thì hà cớ gì gọi ta đến đây xem mắt, Lưu gia chúng ta không thể nói là cao môn đại hộ nhưng ở Tô Thành cũng có mặt mũi, không tin được là ngày hôm nay bị các người đem ra đùa bỡn, các người thật sự là quá đáng!”

Quý Du Hồng nói: “Bắt chước giống lắm, nghĩ ra cách đối phó dưới sự truy hỏi của bá mẫu rồi sao?”

Lâm Tập Tập cười gật đầu, “Nói thật thì sao?”

Quý Du Hồng hừ nhẹ, lại nói: “Vậy bây giờ em có thể giải thích chuyện xem mắt là sao?”

“Đây tuyệt đối là chủ ý của nương, đêm đó khi em vừa về thì bà cho em một xấp hình, sau đó em bị bệnh mấy ngày, bà cũng không có nói qua. Hôm nay tinh thần em tốt, lập tức tìm người đến nhà xem mắt, không nghĩ tới là ngài trùng hợp đến đây, em thề, đây tuyệt đối là lần đầu tiên.”

Quý Du Hồng cau mày, lo âu nhìn cô, “Hiện tại em khá hơn chút nào không? Ngày trước cũng không nghe nha hoàn em nói gì.”

Lâm Tập Tập nghịch ngợm lè lưỡi, nói: “Không sao, cuối cùng cũng lo cho em? Không phải vừa rồi còn không muốn để ý tới em sao?”

Quý Du Hồng bất lực giải thích: “Ta ở xa tới đây không phải để tức giận với em, chẳng qua phát hiện em đi xem mắt nên nhất thời sinh khí.”

Lâm Tập Tập đáng thương hề hề nhìn anh, “Ngài tin tưởng ta một chút đi.”

Quý Du Hồng trịnh trọng gật đầu một cái, nói: “Ta muốn nghe

kế hoạch của em." Từ đầu anh đã biết, thông minh như cô không thể nào ngoan ngoãn ở Lâm gia để người lớn trong nhà định đoạt.

Lâm Tập Tập nhíu mày, nói: "Em cảm thấy kế hoạch gì đó, không quan trọng bằng chuyện này."

Quý Du Hồng vội vàng hỏi: "Chuyện gì?"

Lâm Tập Tập nhìn xung quanh, phát hiện phía sau có khối đá khá lớn, liền đi tới đứng ở trên đó, sau đó lại vẫy tay với anh, "Đến đây."

Quý Du Hồng nghe lời tiến lên hai bước, cô nhìn khoảng cách giữa hai người, lại nói: "Lại gần hơn nữa."

Thật ra khoảng cách giữa cả hai chỉ cách một cánh tay nhưng cô muốn anh lại gần nữa, anh chỉ có thể tiến về trước thêm nửa bước. Lần này, hai người cơ hồ mặt đối mặt, chỉ thấy cô tự nhiên đưa tay ôm cổ anh, nói: "Thời gian cấp bách, Lưu công tử hẳn là rất nhanh tìm được người, chúng ta tranh thủ thân mật."

Những lời lưu manh xuất phát từ miệng một cô gái như một chuyện lẽ nhiên, nhưng tai của Quý Du Hồng lập tức đỏ lên sau khi nghe.

Anh còn chưa kịp nói gì thì khuôn mặt cô lập tức phóng đại trước mặt anh, lần này, cô hôn chính xác vào môi anh.

Thời gian tựa như dừng lại…

Tất cả hết thảy như ngừng lại, duy nhất chỉ có trái tim đang đập kịch liệt, giống như muốn xông ra khỏi xiềng xích trong ngực.

Trước kia cô cũng đã đánh lén anh vài lần nhưng mỗi lần đều dừng lại, nhưng lần này lại khiến anh rung động, cảm xúc mềm

mại của người kia không giống người thường, tốt đẹp đến vậy khiến anh không tự chủ đưa tay vòng qua eo cô, đem khoảng cách hai người kéo gần hơn một chút.

Đây là mùi vị của cô sao? Rất mềm, hơi lạnh còn mang mùi thơm thoang thoảng, rất muốn cắn một cái, sau đó ăn luôn.

Anh muốn đáp lại nhưng có chút mơ hồ, anh luôn cảm thấy người con gái này so với anh thì hiểu rõ chuyện này hơn, mặc dù không cam lòng nhưng anh luôn hưởng thụ mỗi khi cô mang lại, tuyệt đối là tuyệt vời.

Loại cảm giác này giống như nha phiến, lung lay mơ hồ, dễ gây nghiện.

Anh còn đang mê mẩn sờ lên môi mình thì cô đã thu lại, chạy đi khi đã xong chuyện, "Được rồi, chúng ta mau bàn tới kế hoạch."

Quý Du Hồng:...

Anh hít sâu một cái, tìm về chút lý trí, thật khó khăn buông eo cô ra, nói: "Trước tiên em nói về ý định ban đầu của em xem."

Lâm Tập Tập buông cánh tay ôm cổ anh, cười từ trên đá nhảy xuống, Quý Du Hồng đứng ở bên cạnh thấy cô làm trò trẻ con như vậy thì vội vàng dang hai tay bảo vệ cô, sợ cô ngã.

"Kế hoạch của em rất đơn giản, chính là chờ ngài tới sau đó đi cùng với ngài." Cô nói xong nháy mắt với anh, nói: "Chúng ta bỏ trốn."

Quý Du Hồng nhíu mày: "Thật?"

Lâm Tập Tập gật đầu nói: "Thật, chỉ cần em đi với ngài, dù ca ca có không muốn đi chăng nữa thì cũng không thể làm khó dễ hai người chúng ta, dù sao em theo ngài bỏ trốn thì ai còn dám cưới

em nữa?"

"Ta không đồng ý." Quý Du Hồng nói, "Thời điểm ta lấy em về nhất định phải quang minh chính đại cưới hỏi đàng hoàng, tuyệt đối không để em có nửa phần ủy khuất."

Lâm Tập Tập thở dài, cô biết thế nào cũng có kết cục này, cô không quan tâm đến danh tiếng của mình nhưng người đàn ông này lại phá lệ quý trọng danh tiếng của cô, "Vậy ngài nói xem còn có cách nào tốt chứ?"

Quý Du Hồng nói: "Thân phận của ta nhất định sẽ bại lộ, cho nên em cũng đừng giấu giếm giúp ta, hôm nay ta biểu hiện trước mặt bá mẫu cũng không tệ, hy vọng điều này có thể giúp ta để lại ấn tượng tốt. Bá mẫu hỏi cái gì thì em liền đáp cái đó, về chuyện khi nào em quay lại Nam Kinh thì tin tưởng ta, ca ca em nhất định sẽ tới đón em đi, sớm thôi."

Lâm Tập Tập cười nói: "Có lẽ khi huynh ấy biết ngài lấy thân phận là bằng hữu đến thăm thì cũng sẽ hiểu ra, cứ cho là đưa em về nhà cũng không an toàn, vì vậy huynh ấy có thể sẽ mang em đi, đặt ở bên người dễ quản người hơn."

Quý Du Hồng lắc đầu nói: "Đây chỉ là một trong những nguyên nhân thôi, còn có một nguyên nhân khác, cho dù hắn không muốn đi chăng nữa cũng phải đón em về Kim Lăng."

Lâm Tập Tập tò mò truy hỏi: "Rốt cuộc là nguyên nhân gì?"

Quý Du Hồng đột nhiên chớp mắt, cười nói: "Không phải em rất thông minh sao? Vậy thì từ từ suy nghĩ đi, có người tới, ta có cần phải rời đi trước sao?"

"Ngài rời đi bằng cách nào?" Lâm Tập Tập hỏi anh.

"Trèo tường." Quý Du Hồng trả lời như lẽ tất nhiên.

Lâm Tập Tập xua tay nói: “Nương em không thể nhanh như vậy biết được thân phận của ngài nhưng có lẽ hoài nghi quan hệ của chúng ta, ngài cùng ta đi qua đó, nói lời tạm biệt với nương rồi rời đi.”

Cô cũng không hy vọng người đàn ông của mình vì cô mà trở nên lén lút.

Nếu cô đã nói như vậy thì Quý Du Hồng cũng không nói thêm gì nữa, gật đầu một cái theo cô đi ra ngoài, quả nhiên có hai tên gia đinh vội vả chạy tới, nói lão phu nhân tìm cô.

Lâm Tập Tập dẫn theo Quý Du Hồng rất nhanh trở lại tiền thính, ở đó không thấy bóng dáng của Lưu công tử nữa, phỏng đoán là hắn tức quá nên rời đi rồi.

Trong phòng khách chỉ có lão phu nhân cùng nha hoàn thiếp thân của bà, lão phu nhân vẫn bình tĩnh ngồi trên ghế thái sư uống trà, nhưng ánh mắt bà nhìn hai người có thêm nhiều phần tìm tòi nghiên cứu.

“Nha đầu, con nói ta nghe xem, vì sao đuổi Lưu công tử đi? Còn nói nếu con đã có ý trung nhân thì cũng không nên đi trêu chọc y.” Khi bà nói những lời này, bà còn đặc biệt liếc Quý Du Hồng đang ở phía sau lưng Lâm Tập Tập một cái, hiển nhiên không còn nhiệt tình với anh như trước.

Lâm Tập Tập đến bên cạnh bà, nói: “Chuyện này bọn con sẽ giải thích cho người, Hoài An còn có việc, không thể ở đây quá lâu.”

Quý Du Hồng làm theo những gì cô nói, lễ phép nói lời tạm biệt với lão phu nhân.

Lão phu nhân nhìn anh từ trên xuống dưới, bình thản nói: “Nếu đã tới, thì cùng ăn với nhau bữa cơm rồi hẳn đi.”

“Quả thật vãn bối có chuyện quan trọng cần làm, chỉ có thể phụ tấm lòng bá mẫu, lần sau vãn bối nhất định sẽ chính thức đến thăm.” Quý Du Hồng trịnh trọng nhìn về phía trước.

“Nếu đã như vậy thì ta cũng không thể giữ người quá lâu, để quản gia tiễn ngươi đi.”

Quý Du Hồng nói lời từ biệt với hai người, lúc này mới theo lão quản gia rời đi.

Anh vừa đi thì cánh tay Lâm Tập Tập liền bị véo một cái, “Ôi, nương, tại sao người lại véo con?”

“Con nha đầu chết tiệt này, Lưu công tử kia nói con với Hoài An khanh khanh ta ta ở phía sau vườn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Có phải hai người tình đầu hợp ý hay không? Vậy tại sao còn ở trước mặt ta làm bộ làm tịch không quen? Ca ca con đột nhiên cho người mang con về đây có phải là vì chuyện này hay không? Hay là thân phận Hoài An có vấn đề? Y là quân cách mạng sao? Thần thần bí bí! Còn lừa gạt ta là bằng hữu của ca ca con! Con mau nhanh nói cho ta sự thật, không nói thì ta hỏi ca ca con, kiểu gì cũng biết.”

Lâm Tập Tập lập tức nhức đầu, “Nương hỏi nhiều như vậy thì con nên biết trả lời cái nào trước đây?”

Lão phu nhân tức giận trừng mắt với cô, nói: “Rốt cuộc Hoài An có thân phận là gì? Ngay cả họ cũng không nói cho ta biết.”

Lâm Tập Tập nói: “Bởi vì y là họ Quý, cho nên mới không dám nói cho nương nghe.”

Ở Kim Lăng, là họ Quý và biết nhiều về gia đình bọn họ đến vậy… Lão phu nhân mở to hai mắt, “Chẳng lẽ là đối thủ một mất một còn của ca ca con?”

Lâm Tập Tập hào phóng gật đầu thừa nhận.

“Con, xú nha đầu, ngay cả đối thủ của ca ca cũng trêu chọc, con muốn chọc ca ca con tức chết sao? Khó trách nó lại phái người đưa con về, ôi chao, ta còn nói nhiều với y đến vậy!” Lão phu nhân ảo não.

Lâm Tập Tập nói: “Nương, vừa rồi không phải người khen y sao, y thật sự là người ngay thẳng, sở dĩ y cùng ca ca đối lập là vì chính kiến không hợp mà thôi. Hiện tại tiệm thuốc phiện đã đóng cửa thì mâu thuẫn cũng sẽ biến mất, Quý gia là nhà quan, ca ca là thương nhân, hai nhà căn bản không có mâu thuẫn về lợi ích.”

Lão phu nhân bán tin bán nghi nhìn cô, “Mọi chuyện thật sự đơn giản như những gì con nói?”

Lâm Tập Tập gật đầu một cái, “Người nắm thông tin rất nhanh, chắc chắn sẽ biết được chân tướng, nếu như con không nói thì một thời gian ngắn sau người cũng có thể biết.”

Lão phu nhân hừ lạnh, “Bớt nịnh nọt.”

“Nương, ngoài thân phận không nói đến, người thấy Hoài An là người như thế nào nha?”

Lão phu nhân suy nghĩ một chút, cười nói: “Nói năng lễ phép, dáng vẻ đoan chính, là người ngay thẳng, đúng là một chàng trai tốt hiếm có, nếu người như vậy làm nữ tế, ta rất hài lòng.”

Chương 51

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

Mặc dù lão phu nhân không có ấn tượng xấu với Quý Du Hồng nhưng bà thủy chung luôn đứng về phía con trai mình, vì vậy bà không đánh giá gì thêm về Quý Du Hồng, thậm chí bà còn quay đầu khuyên Lâm Tập Tập, nói nếu Lâm Kính Đình không đồng ý thì cô chết tâm đi.

Lâm Tập Tập hiểu lập trường của lão phu nhân, cũng không nói gì nữa, không đầu không đuôi khuyên giải chỉ dẫn đến làm phiền người khác. Trong lòng cô biết rõ trở ngại lớn nhất trong chuyện tình cảm giữa cô và Quý Du Hồng là Lâm Kính Đình, chờ tới ngày nào đó mà Lâm Kính Đình có thể buông xuống thì chuyện này cũng coi như đã thành. Mặc dù cô không hỏi qua tình hình nhà Quý Du Hồng bên kia nhưng cô biết, Quý Khôn là một người hiểu lý lẽ, sẽ không giống như Lâm Kính Đình càn quấy.

Tuy Lâm Tập Tập đã nói ra thân phận của Quý Du Hồng cho lão phu nhân nghe nhưng buổi chiều lão phu nhân nhờ lão quản gia phát điện báo, báo cho Lâm Kính Đình biết Quý Du Hồng đã đến thăm nhà.

Sau khi Lâm Kính Đình nhận được điện báo, hắn nhanh chóng gửi về nhà một bức điện báo với mấy chữ đơn giản mà có lực:

Bảo xú nha đầu đó đợi ta về!

Lão phu nhân đem bức điện báo đó gửi cho Lâm Tập Tập xem, Lâm Tập Tập nhận lấy nhìn một chút, tay run lên, lập tức nhớ đến tình cảnh hai huynh muội chạy quanh bàn tròn vào ngày hôm đó.

Chẳng lẽ lại muốn rượt đuổi lần nữa?

Nếu Lâm Kính Đình nói vậy thì hẳn là hắn sẽ về nhà một chuyến, Lâm Tập Tập nghĩ, đến lúc hắn quay lại thì cô có nên tiếp tục giả bệnh hay không?

Bởi vì việc này mà sự nhiệt tình tìm đối tượng cho cô của lão phu nhân bỗng dưng dập tắt, có thể lão phu nhân nhìn những tấm hình kia cảm thấy không có ai vừa mắt, không có cách nào khác, mọi mặt Quý Du Hồng đều rất xứng đôi. Sau khi anh lộ diện thì những thế gia công tử kia đã trở thành dưa vẹo táo nứt.

Không có sự dày vò của lão phu nhân, Lâm Tập Tập dĩ nhiên là vui vẻ thanh nhàn.

Sau mấy ngày, Lâm Tập Tập không có chuyện gì làm bắt đầu đưa Lâm Thiến đi du ngoạn khắp nơi, nhưng tâm trí cô không thể nào nhàn hạ, cô biết, mặc dù cô đang ở Tô Thành nhưng lòng vẫn còn ở lại Nam Kinh.

Cô vẫn hy vọng Lâm Kính Đình sẽ đến Tô Thành sớm hơn, tuy trong điện báo hắn hung dữ nhưng chỉ có khi hắn tới thì mới có thể mang cô rời khỏi đây, cuộc sống Tô Thành hết sức an nhàn, nhưng không có người mà cô nhớ.

Tính thời gian thì hai ngày tới, Lý Điền Dã sẽ mang theo vợ và con trai rời khỏi phủ Đô đốc ngay trong đêm, trực tiếp chạy đến Thượng Hải. Khi mọi người phản ứng kịp thì đã tức tốc tìm kiếm khắp nơi nhưng cả nhà bọn họ đã leo lên tàu thủy đi Mỹ,

thoát khỏi thời cuộc đang hỗn loạn, bọn họ sẽ có cuộc sống tiêu dao.

Một thời gian sau, phủ Đô đốc sẽ rơi vào hỗn loạn trong thời gian ngắn, và cuối cùng dưới sự đề cử của các đại biểu, Quý Khôn tiếp nhận vị trí Đô đốc.

Nói cách khác, Quý Du Hồng rất nhanh trở thành công tử gia của phủ Đô đốc, người ngoài thân thiết gọi một tiếng Thiếu tướng.

May mắn thay, trước đó tiệm thuốc phiện đã đóng cửa thông qua thương lượng hòa bình, tình cảnh của Lâm Kính Đình cũng không trong tình trạng dầu sôi lửa bỏng như trong truyện cô viết, mà hắn cũng không cần phải đứng ở đầu ngọn sóng đối đầu với Quý gia.

Tất cả mọi người và mọi vật đều đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Buổi chiều, Lâm Tập Tập nghỉ trưa xong đứng dậy, phát hiện hai tiểu nha đầu đang ở trong sân chơi ném đá1, bốn viên đá được mài tròn trịa khiến cô nhớ đến tuổi thơ, Lâm Tập Tập liền đi tới tham gia.

“Trước kia cô cũng thích chơi đó.” Thúy Bình nói.

Lâm Tập Tập đắc ý nói: “Tới tới tới, cho các em xem ta biểu diễn kỹ xảo…”

Cô chưa kịp đưa tay thì bên ngoài viện truyền đến tiếng rống to: “Lâm Vãn nhi!”

Lâm Tập Tập bị dọa sợ liền đem đá ném ra ngoài.

Thúy Bình, Thúy Liễu:…

Tiếng gầm dữ này khiến da đầu Lâm Tập Tập tê dại, giọng nói quen thuộc đến cách phản ứng cũng quen khiến cô lập tức bày binh bố trận đứng sau bàn đá đợi người, chẳng lẽ lịch sử lại tái diễn?!

Quả nhiên, Lâm Kính Đình rất nhanh đi qua cửa viện, đi về phía cô, "Lâm Vãn nhi, muội khá lắm, dám đem dã nam nhân về nhà, trong mắt muội còn người ca ca này không?"

Nhìn thấy Lâm Kính Đình xông vào như đầu xe lửa, Thúy Bình vội vàng kéo Thúy Liễu vào phòng tránh xa, đem chiến trường giao cho hai huynh muội.

Lâm Tập Tập đứng sau bàn đá, mặt đầy phòng bị nhìn Lâm Kính Đình, nói: "Ca, có chuyện gì thì từ từ nói, dù sao muội cũng không có chạy nên ca đừng đuổi theo."

Lâm Kính Đình:…

Hắn ngồi xe lâu nhau vậy đến cái mông cũng đã tê rần, khí lực đâu mà đuổi cô? Lại nói ngày đó hắn quá tức giận nên mới làm ra những hành động bồng bột như thế, ở trước mặt người ngoài, hắn chính là kiểu người cao lãnh đạm định, thâm tàng bất lộ!

Lâm Tập Tập thấy Lâm Kính Đình không có dấu hiệu nổi giận, vội vã kêu Thúy Bình ở trong phòng pha trà, chính cô lại nở nụ cười tươi, "Ca, đây chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn, lúc ấy muội cũng không biết y lại đến nha, nếu biết trước thì muội nhất định ngăn cản y!"

Lâm Kính Đình trợn mắt, ngồi vào bàn, mệt mỏi nói: "Muội cứ bịa chuyện đi, ta đã nhìn ra, trái tim muội bị tên họ Quý lừa gạt, trong mắt muội bây giờ, chỉ có mỗi tên họ Quý kia thôi!"

"Không thể nào!" Lâm Tập Tập bước hai bước đến bên cạnh Lâm

Kính Đình, đưa tay đặt lên vai hắn, “Ở trong lòng muội, ca ca chính là người thân nhất, ca ca tuyệt đối đứng vị trí số một, ca dạy muội đi bộ, dạy muội nói chuyện, dạy muội viết chữ, mua kẹo đường cho muội, mua đồ chơi… Ca so với cha của chúng ta thì càng giống cha muội hơn, bất kể về sau như thế nào thì vị trí của ca trong lòng muội chẳng hề thay đổi!”

Những lời này của Lâm Tập Tập đều là thật tâm, mặc dù cô không phải là Lâm Vãn nhưng sau khi xuyên qua đây, Lâm Kính Đình tuyệt đối là người tốt nhất với cô, ở trong lòng cô, đã sớm xem hắn như anh trai.

Mặc dù hắn là đại nhân vật phản diện nhưng nhân vật phản diện cũng là người, là người thì đều có thất tình lục dục, hắn cũng muốn thương yêu, bảo vệ người nhà, từ khoảng khắc quyết định tẩy trắng Lâm Kính Đình thì cô và Lâm Kính Đình đã là người một nhà cùng hội cùng thuyền.

Lâm Tập Tập bất ngờ nói ra tâm tư của mình khiến Lâm Kính Đình ngây ra, chờ cô nói xong thì mắt hắn cũng đã ửng đỏ, mặt đầy xúc động vỗ tay cô, nói: “Muội a, nếu như muội không trưởng thành thì tốt biết mấy, cao đến đây thôi.” Hắn khua chân múa tay chỉ, độ cao kia vừa vặn là cao hơn đầu gối của hắn một chút.

Lâm Tập Tập:…

“Nhỏ như thế này, mũm mĩm, ánh mắt cười lên như nước trong veo, trên đầu buộc tóc bánh bao, hệt như em bé trong bức tranh Tết2, thật sự ta muốn muội lớn như thế thôi, mọi nơi đều có thể ôm trên tay.”

Lâm Tập Tập nói: “Vẫn lớn như thế thì xác định muội là quái vật.”

Lời cô nói quả thật làm hư hết phong tình, Lâm Kính Đình buồn

bực trợn mắt nhìn cô, nói: “Bây giờ muội nhìn muội xem, không chỉ không nghe lời, còn thích giận ta.”

Lâm Tập Tập không đồng ý: “Muội rất nghe lời nha.”

“Muội nghe lời lúc nào? Không cho muội lui tới với họ Quý kia thì muội lập tức đem hắn vào nhà!” Lâm Kính Đình lại nhắc đến đề tài này, trong nháy mắt lại tức giận.

“Ca chính là chia rẻ uyên ương, tại sao muội phải nghe theo ca!”

“Muội còn không biết xấu hổ, nếu ta không đồng ý thì hai người chính là dã uyên ương!”

Lâm Tập Tập:…

Đang tốt tại sao lại cãi nhau!

“Ngừng!” Lâm Tập Tập nói: “Chúng ta đổi đề tài đi, lần này ca về là đem muội đi Kim Lăng sao?”

Nói đến chuyện này, Lâm Kính Đình lại bắt đầu trợn mắt, “Lúc ấy khi muội cùng Quý Khôn kí kết điều kiện thì dùng con dấu của ta nhưng ký tên lại là tên muội, bây giờ bọn họ đang thu mua nha phiến còn tồn đọng, phải để muội đến trình diện, nói muội là là người trong cuộc!”

Mắt Lâm Tập Tập sáng lên, tại sao cô lại quên mất cơ chứ? Khó trách Quý Du Hồng trông vẻ đã có dự tính, thì ra là anh sớm biết sẽ có chuyện như vậy.

“Thì ra là vậy!”

Lâm Kính Đình vỗ bàn, nói: “Ta nghi ngờ chính Quý Du Hồng dở trò quỷ, hắn chính là dùng thủ đoạn này ép ta đưa muội về Kim Lăng!”

Lâm Tập Tập chớp mắt, suy nghĩ một chút nói: “Quý Du Hồng chỉ là soái lĩnh, có quyền lực lớn như vậy sao?”

Lâm Kính Đình:…

Hắn quả thực không muốn thừa nhận rằng Quý gia so với phủ Đô đốc lại có quyền lực lớn đến như vậy!

“Nếu chuyện quan trọng như vậy thì chúng ta còn chờ gì nữa, lập tức lên đường đi!” Lâm Tập Tập hưng phấn đề nghị.

Lâm Kính Đình khó chịu nói: “Muội muốn cái mạng già này của ta sao? Ta vừa ngồi mấy tiếng đồng hồ trên xe đến đây! Muội gấp như vậy có phải là gặp tên họ Quý kia sớm hơn một chút?”

Tại sao lại cứ nói xoay quanh vấn đề này? Lâm Tập Tập nhức đầu, chỉ có thể trấn an nói: “Ca đem muội tới Kim Lăng cũng có chổ tốt a, muội ở dưới mí mắt của ca, muội làm gì thì ca cũng biết, nếu cứ để muội ở Tô Thành thì ngày nào đó muội cùng Quý Du Hồng chạy trốn, lúc đó ca hối hận cũng không kịp!”

Lâm Kính Đình khó tin nhìn cô, “Muội còn chuẩn bị bỏ trốn cùng người ta?”

Lại lỡ miệng, Lâm Tập Tập nháy mắt mấy cái, nói: “Muội chỉ nói giả thuyết mà, nếu ngày nào đó ca ép muội quá thì có lẽ muội bỏ trốn cũng không chừng.”

Lâm Kính Đình:…

Tại sao hắn lại có cảm giác đang nuôi một muội muội giả.

Nhưng mà hắn cảm thấy lời Lâm Tập Tập nói cũng có đạo lý, đem người đặt ở bên cạnh mình thì mới có thể giám sát kỹ hơn!

Cuối cùng Lâm Kính Đình cũng để Lâm Tập Tập thu dọn hành lý, sáng mai bọn họ liền lên đường đến Nam Kinh, Lâm Tập Tập dĩ nhiên là vui mừng hớn hở.

Buổi tối, hai huynh muội cùng nhau bồi lão phu nhân ăn cơm, thuận tiện nói lời chia tay với bà, mặc dù lão phu nhân không nỡ nhưng cũng biết bọn họ làm chuyện đúng đắn, nhưng mà sau khi ăn tối xong thì bà buộc miệng nhắc đến Quý Du Hồng, "Dáng dấp tiểu tử kia rất tuấn tú, thật sự khiến người khác dễ mến, nếu mâu thuẫn giữa hai người được giải quyết thì có phải hay không…"

Lâm Kính Đình phiền não sợ lên cái đầu trọc, oán hận nói: "Nương, tại sao người cũng bị hắn mê hoặc vậy!"

Lâm Tập Tập vừa giúp lão phu nhân bóp vai vừa không biết sống chết nói giúp: "Ánh mắt của quần chúng thật tinh tường!"

Lâm Kính Đình chỉ muốn lật bàn, cảm giác cả thế giới đều đối nghịch với hắn.

—

[1] Trò ném đá (hồi nhỏ tôi cũng chơi trò này, ở quê tôi gọi là khắc đá, bình thường chơi tận 10 viên đá đấy. Nhìn thấy lại nhớ đến tuổi thơ còn nhỏ, đẹp đẽ biết bao.):

Click để xem ảnh

[2] Em bé trong bức tranh Tết:

Click để xem ảnh

Chương 52

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

Mặc dù Lâm Tập Tập luôn mong được trở về Nam Kinh càng sớm càng tốt nhưng đến lúc phải về thì cô ngược lại không gấp, trước khi ra cửa còn có tâm tình ăn sớm hơn một chút, lại phân phó Thúy Bình đem ít đồ ăn khi lên đường, còn đem theo vài đặc sản cho Tần Mộng.

Kết quả là trước khi bọn họ ra cửa, một bức điện tín từ Nam Kinh được gửi tới, thúc giục Lâm Kính Đình nhanh chóng quay về, nói rằng ở đó đã xảy ra chuyện lớn.

Điện tín là do Lâm Tiêu gửi đi, có lẽ bởi vì sự việc quá nhạy cảm, hắn không nói rõ trong bức điện, nhưng hắn biết Lâm Kính Đình hai ngày tới sẽ trở lại, liền gửi thêm một bức nữa, điều này cho thấy tình hình rất nghiêm trọng.

Lâm Kính Đình vừa nhận được điện báo, cũng không do dự, vội vàng mang theo Lâm Tập Tập lên đường.

Lâm Tập Tập đoán rằng Lý Điền Dã đã bỏ trốn nhưng cô lại không thể nói ra, chỉ có thể im lặng trên đường đi, cho đến khi quay lại Lâm công quán vào buổi chiều, lúc nhìn thấy Lý Ngọc thì nàng đã khóc.

Vẻ mặt Lâm Kính Đình khiếp sợ khi nghe tin Đô đốc từ quan bỏ trốn, người còn chưa bước vào cửa thì đã xoay người đi ra ngoài, chỉ để lại Lâm Tập Tập ở cùng Lý Ngọc.

Lý Ngọc là tiểu thư quan gia cao quý, bởi vì có được thân phận này nên nàng phong quang rạng rỡ bước vào Lâm gia, dù nhiều năm không có con nhưng người Lâm gia chưa bao giờ thờ ơ với nàng. Tuy nhiên, bây giờ Lý Điền Dã vừa đi, núi dựa của nàng cũng sụp đổ theo, về sau nàng sẽ sống như thế nào đây? Nghĩ đến những thứ này, nàng có thể không khóc sao?

"Đang êm đẹp, tại sao mọi chuyện lại như thế." Nàng vừa khóc vừa tố khổ với Lâm Tập Tập.

Lý Điền Dã bỏ trốn nhưng thật ra vẫn còn dấu vết để theo dõi, trước khi hắn đảm nhiệm chức vụ Tuần phủ thì hắn làm việc dưới trướng Viên Trí Kỳ – kẻ đứng đầu chính phủ phương Bắc, có thể nói là có quan hệ huyết thống, sau đó thuận lợi lên làm Tuần phủ cũng là do Viên Trí Kỳ ở sau lưng đổ dầu vô lửa.

Lúc đầu, Lý Điền Dã không muốn tuyên bố độc lập nhưng hắn cũng có nhiều băn khoăn, sau đó thời gian cấp bách nên hắn mới miễn cưỡng gật đầu, nhưng cái chức Đô đốc này khiến hắn tương đối buồn bực, nhiều thế lực luôn kìm hãm hắn, còn có Quý Khôn ngày càng lớn mạnh, thời thời khắc khắc đều có thể uy hiếp đến địa vị của hắn.

Điều mà Lý Điền Dã lo lắng nhất là Viên Trí Kỳ có thể trở thành Tổng thống đầu tiên, trong trường hợp này, hắn ta, người đã phản bội Tổng thống chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp, cho nên hắn mới chọn bỏ chạy ngay lúc này, để cho mọi người không ứng phó kịp thời.

Lâm Tập Tập dìu Lý Ngọc đến ngồi ghế sô pha, kiên nhẫn an ủi: "Tẩu tẩu đừng lo, chuyện không nghiêm trọng như tẩu nghĩ đâu."

Lý Ngọc vẫn như cũ, đắm chìm trong bi thương của mình không cách nào thoát ra được, nắm chặt chiếc khăn tay lau nước mắt,

“Bọn họ đi lần này thì những tỷ muội đã gả ra ngoài như ta thì phải làm thế nào? Nhiều năm như vậy nhưng ta không thể sinh ra đứa con nào, tuổi tác cũng đã lớn, nếu Kính Đình giận cá chém thớt, hưu thê thì ta phải làm sao đây?” Nói tới đây, Lý Ngọc không nhịn được khóc lớn hơn.

Lâm Tập Tập bất lực nhìn bộ dáng thương tâm của nàng, ở trong truyện, Lý Điền Dã bỏ chạy, Lý Ngọc ở Lâm gia sống rất khổ sở, Lâm Kính Đình liên tục nạp thiếp, người sau so với người trước trẻ tuổi hơn, mặc dù Lý Ngọc không bị bỏ rơi nhưng không khác gì ở lãnh cung là mấy. Ở Lâm gia, ai ai nhìn nàng cũng không vừa mắt, cuối cùng chạy đến sân viện vắng vẻ nhất sống một mình, sống cuộc sống hoàn toàn biệt lập.

Hết sức đáng thương.

Nhưng tình hình ngày hôm nay đã khác, Lâm Tập Tập sống chung với Lý Ngọc lâu như vậy, sớm đã có cảm tình, cô sẽ không trơ mắt nhìn Lý Ngọc rơi vào kết cục như trong truyện.

“Tẩu tẩu đừng khóc, tẩu đọc nhiều kinh thư như vậy hẳn biết giữa người với người đều là duyên phận, khi duyên đã cạn thì dĩ nhiên phải chia lìa, tẩu không cần lo lắng địa vị của tẩu ở Lâm gia, tẩu quên rồi sao, ở Lâm gia, còn có muội, muội chính là núi dựa của tẩu, dư sức.”

Nghe cô nói bảo đảm như vậy, tiếng khóc Lý Ngọc cũng dừng lại, chỉ thấy nàng ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng, bộ dạng đáng thương hỏi cô: “Tiểu cô, muội đây là đang dỗ ta sao?”

Lâm Tập Tập trấn an vỗ tay nàng, nói: “Tẩu nhìn dáng vẻ của muội giống như đang đùa giỡn sao? Yên tâm đi, có muội ở đây, trước đây tẩu ở Lâm gia ra sao thì sau này cũng vậy.”

Lý Ngọc trở tay cầm lấy tay Lâm Tập Tập, vừa khóc vừa cười, “Tiểu cô…”

Lý Điền Dã bỏ chạy, phủ Đô đốc như rồng không đầu nhưng Quý Khôn là người có trách nhiệm, ông thân là người đứng thứ hai dưới Lý Điền Dã nên rất nhanh tiếp nhận hết thảy công việc ở phủ Đô đốc, mặc dù bản thân ông không tỏ thái độ nhưng với tình trạng nắm toàn quyền thế này, còn có ai dám tranh giành với ông làm người đứng đầu?

Ngay sau đó, đại diện các bên đã bày tỏ sự ủng hộ của họ đối với việc Quý Khôn đảm nhận chức vụ Đô đốc ngay trong hội nghị.

Quý Khôn không đồng ý ngay, ông khẳng định việc quan trọng nhất lúc này là phải tìm được Lý Điền Dã, nhưng ai cũng biết rằng không thể tìm được Lý Điền Dã, Quý Khôn làm vậy chỉ muốn giành chút thời gian nhằm giải quyết những tiếng nói không ủng hộ ông mà thôi.

Trong thời buổi loạn lạc, không chỉ có tranh chấp liên miên với nước ngoài, mà còn có đấu tranh nội bộ trong nước, trong môi trường như vậy, bách tính tìm đâu ra cái gọi là yên bình.

Lâm Tập Tập lại nghĩ đến bản lĩnh của Tần Mộng, trong đầu nghĩ: Sau khi tìm được cuộc sống ổn định cho bản thân, cô có nên làm gì đó cho thế giới do chính mình xây dựng hay không.

Việc Lý Điền Dã bỏ trốn tạo thành đả kích lớn cho Lâm Kính Đình, trước kia hắn có thể ngang ngược ở Kim Lăng, có thể ra vào phủ Đô đốc tự do, tất cả đều là dựa vào thế lực của nhạc phụ đại nhân Lý Điền Dã. Tuy nhiên vật đổi sao dời, nhạc phụ của hắn từng rạng rỡ vô hạn nay trở thành kẻ đào phạm bị nhiều người truy đuổi, mà hắn Lâm Kính Đình rất nhanh trở thành trò cười cho người khác, người người đang chờ nhìn thấy hắn thân bại danh liệt!

Sau nhiều ngày truy lùng, tung tích của Lý Điền Dã vẫn chưa được xác định, có tin tức cho rằng gia đình ba người họ có thể đã

lên một con tàu vượt biển và đến Mỹ, bọn họ hẳn đã lên một kế hoạch chi tiết và kỹ lưỡng cho cuộc đào tẩu này.

Một chuỗi sự cố xảy ra khiến Lâm Kính Đình cảm thấy buồn bực, hắn cũng không thường xuyên chạy ra ngoài, phần lớn thời gian đều là ở nhà uống rượu, sau khi uống quá nhiều, hắn không nhịn được muốn mắng Lý Ngọc, nhưng đều bị Lâm Tập Tập ngăn lại.

Cô nói rõ với Lâm Kính Đình rằng cô đứng về phía tẩu tử, nếu hắn dám đối xử tệ bạc với Lý Ngọc, cô sẽ tìm mọi cách để dày vò hắn cả ngày.

Sau đó Lâm Kính Đình cũng bình tĩnh lại rất nhiều, thật ra hắn cũng không làm gì được, bên ngoài đã không yên ổn rồi, nếu còn khiến trong nhà không yên thì làm sao hắn sống được nữa?

Lâm Tập Tập đau lòng khi thấy hắn uống rượu giải sầu, liền ngồi xuống uống cùng hắn, hai người uống nhiều thì tự nhiên nói cũng nhiều hơn.

Lâm Kính Đình ôm chai rượu mắng người, "Tôn chất như vậy, trước kia thấy ta, có đứa nào không phải gật đầu gọi ta một tiếng "gia", bây giờ gặp lại thì còn cười nhạo ta, nói ta phải cưới thêm một lão bà thì có thể tìm thêm một núi dựa, còn nói đáng tiếc Quý gia không có nữ nhi, ta phi!" Hắn lại uống thêm rượu, tiếp tục nói: "Yếu trâu còn hơn khỏe bò, ta Lâm Kính Đình có bại đi thế nào chăng nữa cũng có thể tùy tiện giết chết bọn họ."

"Ca, loại người gió chiều nào theo chiều đó như vậy, ca hoàn toàn không cần để ý tới bọn họ." Lâm Tập Tập uống đến hai má đỏ bừng, nói tới nói lui, âm cuối đều kéo dài.

"Đáng tiếc bây giờ tiệm thuốc phiện cũng mất, thất bại một lần, ca muội rất khó quay lại thời huy hoàng." Hắn thở dài, nói: "Bất quá muội yên tâm, dù có thất bại như nào nhưng tiền nuôi muội

vẫn còn, ta sớm giúp muội trữ một khoản tiền lớn, rất lớn đó, nói ra thì hù chết muội, khoản tiền này giúp muội không lo cơm áo gạo tiền đến mấy đời."

Hốc mắt Lâm Tập Tập có chút đỏ, nói: "Ca, muội không cần nhiều tiền như vậy, ca không cần vì muội mà tích trữ."

"Ngốc, dù thế nào thì càng nhiều tiền càng tốt, chỉ cần có tiền trong tay thì mọi người sẽ đều nghe lời muội, ca không thể chiếu cố muội cả đời, đem muội giao cho ai cũng không yên tâm, chỉ có thể giúp muội kiếm chút tiền, dù sau này con cháu có bất hiếu với muội thì muội cũng có thể đem tiền ném vào mặt chúng nó, phải để chúng nó quỳ xuống."

Lâm Tập Tập uống hết rượu trong ly, nghiêng đầu nói: "Ca, thật ra ca có nghĩ tới nếu ca đồng ý chuyện giữa muội và Quý Du Hồng thì ca có thể sử dụng thế lực của Quý gia."

Lâm Kính Đình thiếu chút nữa là đập ly rượu: "Thời điểm nào rồi mà muội còn nhớ đến tên kia!"

Lâm Tập Tập vô tội nói: "Muội nghiêm túc cùng ca thảo luận vấn đề được không? Nếu ca lo lắng mất đi núi dựa thì hoàn toàn có thể tìm kiếm thế lực khác, mặc dù Quý gia không có con gái nhưng bọn họ có con trai nha."

"Chuyện này muội đừng hòng mơ tưởng, ta Lâm Kính Đình dù bại thế nào đi nữa cũng sẽ không tìm núi dựa là Quý gia."

Lâm Tập Tập quả thật không biết khuyên như thế nào, chỉ có thể nói sang đề tài khác, nói: "Ca, tiệm thuốc phiện đóng thì ca có nghĩ đến việc kinh doanh nào khác không?"

Lâm Kính Đình ném ly rượu đi, cả người nằm trên ghế sô pha, nói: "Tửu lầu đi, đó là truyền thống làm ăn cũ của nhà chúng ta, rất thông thạo."

“Ca có nghĩ tới việc mở tửu điếm hay không, một tửu điếm lớn hơn khách sạn Hòa Bình, lớn bằng tửu điếm mà những người nước ngoài kia mở ở Thượng Hải.”

Lâm Kính Đình suy nghĩ một chút, nói: “Mở một tửu điếm lớn nhất ở Kim Lăng?”

Lâm Tập Tập gật đầu một cái, thấy hắn nheo mắt lại, giống như là đang ngủ nhưng cô biết hắn đang nghiêm túc suy nghĩ tính khả thi vấn đề này.

Mặc dù phủ Đô đốc bên kia đang rối loạn nhưng công việc đóng tiệm thuốc phiện đã được ký kết trước kia, đang được tiến hành đâu vào đó. Lâm Tiêu sớm tung tin tức ra ngoài, nói gần đây những tiệm thuốc phiện đã đóng cửa, mặc dù có nhiều người sau khi biết tin đến kháng nghị nhưng vừa nghe nói là lệnh từ chính phủ đưa xuống thì cũng chỉ coi như không có việc gì.

Nha phiến tồn kho đã được kiểm kê xong, bây giờ chỉ chờ song phương ký tên, một tay giao hàng một tay giao tiền, mà việc ký kết này Lâm Tập Tập cũng phải tham dự.

Sau khi xa cách Quý Du Hồng vài ngày, cuối cùng cả hai cũng gặp lại nhau, nhưng lần này có sự hiện diện của Lâm Kính Đình ở đây nên hai người cũng không nói lời nào.

Chương 53

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

Theo ý của Lâm Kính Đình, việc bàn giao kho nha phiến không liên quan gì đến Quý Du Hồng, cũng không cần anh đến, thế nhưng hết lần này đến lần khác anh đều can thiệp, Lâm Kính Đình đánh giá anh bốn chữ: Dụng tâm hiểm ác!

Lâm Kính Đình có năm cửa hàng thuốc phiện, mỗi cửa hàng sẽ được kiểm kê, sau đó nha phiến sẽ được mang lên xe quân đội, sau khi kiểm kê từng cửa hàng, Lâm Kính Đình cùng Lâm Tập Tập đều phải tới ký tên xác nhận với phía chính phủ, thật ra cửa hàng là của Lâm Kính Đình, chỉ cần chữ ký và con dấu của hắn là được nhưng phía chính phủ lại bắt buộc Lâm Tập Tập đến, điều này là dư thừa. Cho nên Lâm Kính Đình mới nói Quý Du Hồng là dụng tâm hiểm ác, anh không chỉ muốn Lâm Kính Đình đưa Lâm Tập Tập quay lại, còn cưỡng ép hắn tạo cơ hội cho hai người gặp mặt.

Lâm Kính Đình tức giận nghĩ, cho dù có gặp nhau, chỉ cần hắn trông kỹ Lâm Tập Tập, hai người sẽ không có cơ hội nói chuyện!

“Nhìn cái gì? Mắt dáng vào người ta rồi!” Lâm Kính Đình ghét bỏ phê bình muội muội, bên này hắn đang lên cách để bảo vệ còn tiểu vô tâm nhà hắn lúc nào cũng muốn hủy đi kế hoạch của hắn!

Lâm Tập Tập bĩu môi kháng nghị: “Không cho muội với y nói chuyện cũng được đi, còn không cho muội liếc nhìn sao, ca, ca

có để ý Quý Du Hồng mặc quân trang thì chân đặc biệt dài, eo thon mông chật…"

Từ khi Lâm Kính Đình phát hiện ra mối quan hệ của bọn họ, Lâm Tập Tập đã có chút suy sụp, cô cho rằng Lâm Kính Đình nên quen với việc hai người bọn họ đang yêu đương, cho nên bây giờ khi ở trước mặt hắn, cô một chút cũng không che dấu sự yêu thích của mình đối với Quý Du Hồng.

Lâm Kính Đình thiếu chút nữa hộc máu ba lần, hổn hển mắng nhỏ: "Rốt cuộc là muội nhìn ở đâu vậy? Một tiểu cô nương như muội, chẳng phải nên dè dặn chút sao?"

"Nhưng ca cũng không thể chối bỏ là người ta chân dài!" Lâm Tập Tập nhỏ giọng phản đối.

"Ta là một đại nam nhân, sao có thể nhìn chằm chằm vào chân người đàn ông khác! Ta bị bệnh sao?" Lâm Kính Đình lập tức lại biến thành bóng đèn đỏ.

Lâm Tập Tập kịp thời im lặng, nhìn bộ dạng sắp nổi giận của hắn, chỉ có thể nhịn cười, không dám kích thích hắn nữa.

Tuy nhiên Lâm Tập Tập không đi tìm Quý Du Hồng trò chuyện thì không có nghĩa là đối phương sẽ không đến tìm cô, trong lúc chuyển hàng, Quý Du Hồng đi tới nơi bọn họ đang đứng, vô cùng lễ phép chào hỏi Lâm Kính Đình. Thật ra vừa nãy gặp mặt, Quý Du Hồng đã chào hỏi qua, nhưng Lâm Kính Đình phớt lờ anh, cũng không cho Lâm Tập Tập để ý đến anh, điều này khiến Lâm Tập Tập vô cùng lúng túng.

Không ngờ Quý Du Hồng không nổi giận, lại còn tìm một đường đi khác không cản trở.

Hơn nữa, anh bước đến với da mặt dày, gọi một tiếng: "Lâm đại ca."

Lâm Kính Đình nheo mắt, mặt đầy ghét bỏ, “Ngươi vẫn nên gọi ta là Lâm lão bản đi, ta không quen ngươi.”

Quý Du Hồng cũng không giận, nở nụ cười yếu ớt hỏi hắn: “Xin hỏi có thể mượn Lâm tiểu thư nói chuyện chút được không?”

Lâm Tập Tập đứng bên cạnh Lâm Kính Đình, cười tươi gật đầu một cái, bày tỏ cô nguyện ý nhưng Lâm Kính Đình lại tàn nhẫn vô cớ gây sự, trả lời: “Không thể, muốn nói gì thì nói trước mặt ta.”

Lần này, Quý Du Hồng tỏ ra khó xử, nói: “Sợ rằng sẽ không thỏa đáng.”

“Vậy thì đừng nói nữa.”

Lâm Tập Tập vội vàng chen vào, hỏi Quý Du Hồng: “Có phải ngài muốn nói với em rằng nhiều ngày qua, ngài rất nhớ em?”

Quý Du Hồng ngạc nhiên, sững sốt nhìn cô, lại nhìn sang Lâm Kính Đình, không nghĩ tới đề tài tư mật như vậy mà cô dám nói ra trước mặt Lâm Kính Đình, nhưng anh biết cách phối hợp gật đầu một cái.

Lâm Kính Đình nhận lấy mười nghìn vết thương, nghiêng đầu trừng muội muội nhà mình, bàn tay to chụp lấy cái ót của cô, “Muội có phải là cô nương không vậy?”

Quý Du Hồng vội vàng tiến lên một bước, nói: “Lâm đại ca, huynh đừng đánh nàng.”

“Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta đánh nó!”

Quý Du Hồng, Lâm Tập Tập:…

Lúc này Lâm Tập Tập mới lên tiếng giải vây, nói: “Du Hồng, bên kia có người gọi ngài.”

Quý Du Hồng quay đầu liếc nhìn, quả thật có người đang gọi anh, anh không thể làm gì khác nói lời tạm biệt với bọn họ, xoay người rời đi.

Lâm Kính Đình hít sâu một hơi, nói: “Cho nên hắn tới là chọc tức ta?”

Lâm Tập Tập nói: “Ngài ấy đến là tìm người trong lòng nói chuyện, nhưng ca không chịu.”

Lâm Kính Đình cười nhạt: “Vậy thì ta thật cao hứng.”

Lâm Tập Tập:…

Bởi vì số lượng lớn nha phiến đã được chuyển đi, tiệm thuốc cũng không thể buôn bán bình thường, mặc dù có một số người đến gây chuyện nhưng cũng chỉ là phiền phức nhỏ, không tạo thành vấn đề lớn, vì vậy Lâm Kính Đình cùng thủ hạ thương lượng với nhau, quyết định đóng tiệm thuốc phiện sớm hơn, không cần chờ đến một tháng hòa hoãn kia, càng sớm càng tốt để làm những chuyện khác.

Ngày đóng cửa chính thức, có rất nhiều người tới vây xem, chờ xem tiệm thuốc phiện lớn nhất phá bỏ biển hiệu, chủ của một số tiệm thuốc khác trong thành phố cũng đến. Trong số những người này, Lâm Kính Đình là người đầu tiên đóng cửa tiệm.

Đây cũng là tác phong làm việc của Lâm Kính Đình, một khi đã quyết định thì không chút do dự thi hành, từ trước đến nay, hắn luôn kinh doanh mạo hiểm, nhưng vì tính cách kiên quyết và dứt khoát nên công việc kinh doanh của hắn như diều gặp gió.

Những ông chủ tiệm thuốc phiện có nói đến việc Lâm Tập Tập

thay hắn họp hội nghị nhưng Lâm Kính Đình chỉ vui khi nghe bọn họ khen muội muội hắn, còn nói sau này nếu có cơ hội, mọi chuyện lớn nhỏ của hắn sẽ để tiểu nha đầu giải quyết, mọi người nghe xong cũng cười theo, chỉ xem hắn nói đùa.

Nhưng mà Lâm Tiêu là người làm việc bên cạnh hắn cũng nhìn ra chút tâm tư của Lâm Kính Đình, Đại thiếu gia giống như có ý muốn đào tạo muội muội của mình.

Hành động này tương đối là kinh hãi thế tục nhưng Lâm đại thiếu gia lăn lộn trên giang hồ nhiều năm như vậy, có khi nào tuân thủ quy tắc? Mặc dù hắn luôn dạy dỗ muội muội mình ra dáng một cô nương nhưng chưa bao giờ ngăn cản cô vào tiệm vải học buôn bán, thậm chí còn dặn dò Lâm Tiêu nên dạy cô nhiều hơn nữa.

Lâm Tiêu nghĩ rằng sẽ không có gì lạ nếu một ngày nào đó trong Lâm gia có một nữ thương nhân quyền lực.

Ngày đóng cửa tiệm, thời tiết rất đẹp, bởi vì Lâm gia là nơi đầu tiên đóng cửa tiệm thuốc phiện nên phía chính phủ vô cùng coi trọng, phái người đến giám sát, lại bởi vì Lâm Tập Tập là công thần thúc đẩy chuyện này nên cũng chỉ đích danh cô đến tham dự.

Quý Du Hồng đem người đến để bảo vệ trật tự, còn có nhiều ký giả truyền thống đến phỏng vấn viết bài, cho nên tình cảnh rất náo nhiệt.

Sáng sớm Lâm Tập Tập khuyên Lý Ngọc cùng cô ra ngoài, Lý Ngọc vì cha nàng Lý Điền Dã bỏ trốn nên đã nhốt mình trong nhà nhiều ngày, nhân dịp hôm nay khí trời tốt, Lâm Tập Tập muốn mang nàng ra ngoài một chút.

Lý Ngọc cẩn thận nhìn sắc mặt Lâm Kính Đình, phát hiện hắn không có ý phản đối nên cũng gật đầu, mặc quần áo chỉnh tề

theo hai huynh muội ra cửa.

Khi cả ba đến tiệm thuốc thì cửa tiệm bị mọi người vây quanh chật kín, đều đến xem náo nhiệt, theo như ý của Lâm Kính Đình thì đóng cửa thì đóng cửa, còn cần gì nghi thức, có thể được chính phủ coi trọng, suy đoán bọn họ muốn nhân cơ hội này tuyên truyền thành quả công lao của chính phủ.

Mà Quý Du Hồng dẫn người tới chính là để phòng ngừa những người đến gây rối cho tiệm thuốc phiện như những tỉnh thành khác làm trước đó.

Thời điểm Lý Ngọc xuống xe, cũng sợ hết hồn: "Sao nhiều người đến quá vậy?"

Lâm Tập Tập cũng có chút bất ngờ, lại nhìn trong đám người một chút, phát hiện cả người Quý Du Hồng mặc quân trang đang đứng ở cửa, trong nháy mắt khiến cô an tâm không ít.

Quý Du Hồng thấy cô xuất hiện, khẽ nhíu mày, nhấc chân muốn đi tới nhưng nhìn thấy Lâm Kính Đình bên cạnh cô, chỉ có thể dừng lại.

Một lát sau, Lâm Kính Đình được người chính phủ mời đi, Quý Du Hồng mới nhân cơ hội này đến bên người Lâm Tập Tập, kéo cô đến một bên nhỏ giọng hỏi: "Tại sao em lại tới đây?"

Lâm Tập Tập tỏ ra vô tội: "Rõ ràng là chính phủ cho người thông báo em đến đây mà."

Chân mày Quý Du Hồng nhíu chặt hơn, "Nơi này không an toàn, em về trước đi, không cần để ý đến những người đó."

Lâm Tập Tập nói: "Có được không ạ?"

Quý Du Hồng gật đầu: "Có chuyện gì thì ta sẽ chịu trách nhiệm."

Nhưng mà bọn họ chưa kịp nói xong thì mọi chuyện đã xảy ra quá đột ngột, Lâm Tập Tập chỉ nghe thấy một tiếng súng, sau đó có người trong đám đông hét lên, cô đột nhiên nhìn lại thì thấy Lý Ngọc đang che miệng thét chói tai, cô vội bỏ lại Quý Du Hồng muốn chạy đến bên kia, thân thể lại bị Quý Du Hồng ôm chặt.

“Đừng chạy lung tung.” Quý Du Hồng lên tiếng ngăn cô lại.

Trái tim Lâm Tập Tập đập loạn xạ, nói: “Em thấy tẩu tẩu bên kia, có phải là ca em xảy ra chuyện?”

Lúc này, một số binh lính lao vào đám đông hỗn loạn, một binh lính khác chỉ tay về hướng đi hét lên: “Người đó ở đằng kia”.

Quý Du Hồng hét lên: “Mau đuổi theo!”

Vài người lính mang theo súng, vội vàng đuổi theo.

Lâm Tập Tập giùng giằng muốn thoát ra khỏi sự kiềm chế của Quý Du Hồng, “Để em qua đó nhìn một chút, có phải là ca em hay không?”

Quý Du Hồng ngẩng đầu nhìn về phía đám người, nói: “Đừng vội, ta sẽ đưa em qua đó.”

Khi cả hai đi về phía đám đông, cả người Lâm Tập Tập như chết lặng, chân tay không chịu sự kiểm soát của bộ não, khi Quý Du Hồng đẩy đám đông sang một bên, cô thậm chí không dám nhìn vào, ngay sau đó cô nghe thấy giọng mắng của Lâm Kính Đình, “Con mẹ nó, các ngươi bắt lấy hắn, đừng để hắn chạy thoát, chết tiệt, các ngươi là thùng cơm sao.”

Thanh âm mắng người đầy nội lực của hắn khiến Lâm Tập Tập thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chen tới, “Ca, ca không sao chứ?”

Lâm Kính Đình nhìn thấy Lâm Tập Tập chen vào, vội vàng nói: "Không có chuyện gì lớn, chỉ là vị trí vết thương không mấy vẻ vang."

Lâm Tập Tập vội vàng hỏi: "Bị thương ở đâu? Mau cho muội xem một chút."

Lâm Kính Đình không tình nguyện xoay người, cho xem vị trí bị thương, thế mà lại ở trên…mông! Viên đạn có lẽ sượt qua mông nên để lại vết thương nhẹ, quần bị rách, máu rỉ ra rất nhiều.

Lý Ngọc che miệng, nhỏ giọng nói: "Vậy chàng mau đi gặp đại phu đi."

Lâm Kính Đình liếc nàng một cái, phát hiện cả người nàng run rẫy, không nhịn được nói: "Ta không sao, nàng không cần sợ đến vậy."

Lâm Tập Tập vốn muốn đến kiểm tra nhưng phát hiện vị trí vết thương không tiện nên đành từ bỏ, lo lắng nói: "Ca nghe lời tẩu tẩu đi, đi gặp đại phu chút."

Lúc này, người lính đuổi theo người gây chuyện đã quay lại và báo cho Quý Du Hồng biết rằng đã bắt được người, Lâm Kính Đình không quan tâm đến vết thương của bản thân, vội hỏi: "Có phải là con rùa Phương Kiệt kia?"

Người lính nhìn qua Quý Du Hồng, thấy anh đồng ý mới trả lời: "Chính là hắn."

Chương 54

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

Từ sau khi Quý Du Hồng gặp nạn ở ngoại ô, Quý Du Hồng cùng Lâm Kính Đình cử người theo dõi Phương Kiệt đang lẫn trốn nhưng Phương Kiệt hết sức giảo hoạt, hắn trốn rất kỹ, chỉ xuất hiện một lần duy nhất chính là đêm tiệm thuốc phiện bị phóng hỏa nhưng hắn lại một lần nữa biến mất không để lại dấu vết. Lúc này Quý Du Hồng suy đoán hắn có thể sẽ xuất hiện một lần nữa nên dẫn theo quân đội chờ cơ hội bắt lấy hắn, vì vậy anh rất lo lắng khi thấy Lâm Tập Tập xuất hiện.

Cũng may là không có chuyện gì lớn xảy ra, Phương Kiệt bị bắt ngay tại chỗ, Lâm Kính Đình tức đến mức muốn đánh hắn ta một trận, nhưng hiện tại hắn đang bị thương, vừa rồi hắn đang tức giận nên không cảm thấy đau, bây giờ trở lại bình thường thì phát hiện cái mông nóng rực, đau đến mức hắn muốn mắng chửi người.

Hơn nữa, kẻ thù không đội trời chung Quý Du Hồng đang đứng bên cạnh hắn, điều này khiến Lâm Kính Đình nóng nảy, cảm thấy hôm nay rất mất mặt.

Dưới sự khuyên răn của Lâm Tập Tập, Lâm Kính Đình được người đưa đến y quán gần đó điều trị, hắn bị thương ở mông, đi lại sẽ rất đau, cuối cùng Quý Du Hồng đã gọi một người lính vừa trẻ vừa khỏe đến cõng hắn trên lưng. Kế đó việc đóng cửa tiệm thuốc phiện đã được kết thúc thành công dưới sự chủ trì của Lâm Tập Tập.

Sau khi kết thúc, Lâm Tập Tập hỏi Quý Du Hồng, “Tại sao Phương Kiệt lại nhắm đến ca ca của em, Phương Ny chính là bị quân đội bắt đi mà.”

Quý Du Hồng nói: “Phương Kiệt từng nhờ anh trai em cứu Phương Ny nhưng anh em lại từ chối.”

“Phương Ny làm nhiều việc có lỗi với ca ca, hắn không truy cứu đã tốt rồi, Phương Kiệt còn muốn cái gì nữa, hơn nữa sau khi Phương Ny xảy ra chuyện, hắn cũng không đuổi Phương Kiệt đi.”

Quý Du Hồng kết luận: “Có vài người, vĩnh viễn không biết thế nào là đủ.”

Lần này Phương Kiệt bị bắt, cuối cùng hắn ta cũng có thể vào gặp Phương Ny, đúng như ý nguyện.

Vết thương trên mông của Lâm Kính Đình khá nghiêm trọng, hơn nữa vào mùa đông vết thương tương đối chậm lành. Mấy ngày nay hắn chỉ có thể ở nhà dưỡng thương, cũng không dám xuống giường đi bộ, bởi vì nó sẽ kéo theo vết thương, hắn chỉ có thể nằm nghiêng hoặc là nằm sấp ở trên giường, trông cũng tội nghiệp. Theo như lời hắn nói thì nó đau giống như bị người ta đánh hai mươi đại bản.

Mỗi ngày Lý Ngọc chuyên tâm chăm sóc hắn, rửa sạch vết thương, băng bó đổi thuốc, lau người thay quần áo, tất cả mọi thứ đều chính tay nàng làm, không qua tay người khác. Thời điểm đổi thuốc có chút đau, Lâm Kính Đình chịu đau liền thích mắng chửi người, Lý Ngọc ở gần hắn nên thường xuyên trở thành người bị hắn trút giận, Lâm Tập Tập nghe được cũng sẽ nói giúp nàng vài câu nhưng Lý Ngọc vẫn luôn chiếu cố đến thân thể của hắn, ngăn Lâm Tập Tập lại, không cho cô nói giúp, cũng đừng tranh luận với hắn.

“Chàng cũng không nhắm vào ta, chàng ấy chỉ là tâm trạng không tốt. Những cửa hàng đó giờ trống không và còn nhiều việc cần chàng tới xử lý nhưng chàng chỉ có thể nằm ở nhà, trong lòng hẳn rất nóng nảy.” Lý Ngọc nói với Lâm Tập Tập.

“Tẩu a, chính là tính tình quá tốt bụng, ca cưới tẩu về là phúc của huynh ấy, thế nhưng ca lại không biết quý trọng.”

Nói đến chuyện này, ngược lại Lý Ngọc cũng không oán hận, nói: “Muội nhìn xem có người nam nhân nào không tam thê tứ thiếp? Ta gả cho ca ca muội nhiều năm như vậy, không thể sinh nhất nhi bán nữ, chàng ấy lại thủy chung chỉ có mình ta, điều này khiến ta thỏa mãn lắm rồi.”

Trên đời này, người có lòng tham không đáy, cũng có người quá dễ thỏa mãn, Lý Ngọc chính là kiểu người sau. Nàng cho rằng Lâm Kính Đình không nạp thiếp đó chính là lòng tốt đối với nàng, nhưng có thể ai cũng biết, ở bên ngoài Lâm Kính Đình không biết nuôi bao nhiêu tiểu tình nhân, nếu đem những người phụ nữ kia tập trung một chỗ, dự đoán có thể tạo thành đội bóng tranh tài.

Lâm Tập Tập biết tính cách của nàng như vậy, cũng không nói thêm gì nữa, chẳng qua là khi nói chuyện với Lâm Kính Đình, không nhịn được khen Lý Ngọc nhiều hơn vài câu.

“Ca đừng mắng tẩu tẩu, ca nằm trên giường như đại gia, tẩu ấy bưng trà rót nước, đút thuốc đút cơm, tất cả mọi chuyện đều rất quan tâm chu đáo, rốt cuộc ca có gì mà bất mãn chứ?” Lâm Tập Tập nói chuyện không khách khí với Lâm Kính Đình, cô sớm bất mãn với thái độ của hắn.

“Ta nhìn bộ dạng nàng nhẫn nhục chịu đựng ủy khuất thì liền tức lên!” Lâm Kính Đình nói.

Lâm Tập Tập cảm thấy buồn cười: “Tẩu ấy đối với ca ôn nhu, nghe lời ca, ca ngược lại thì ghét bỏ? Ca có phải là hy vọng mọi người đều đối xử với ca như muội?”

Cho nên nhân vật phản diện này thật ra là M sao?

Lâm Kính Đình lập tức nổi loạn, nói: “Bọn họ dám!? Trên đời này chỉ có muội mới dám leo lên đầu của ta.”

Tuy rằng Lâm Kính Đình không tỏ thái độ với Lâm Tập Tập nhưng những ngày sau, quả thật rất ít khi nghe được thanh âm mắng người của Lâm Kính Đình.

Mấy ngày nay Lâm Kính Đình dưỡng thương, Lâm Tiêu bị phái đi giải quyết công việc của tiệm thuốc phiện, mà “Tiệm vải Duyệt Dung” chính thức rơi vào tay của Lâm Tập Tập.

Khi tân lão bản tiếp quản tiệm vải, việc đầu tiên là giảm giá, sự kiện khuyến mãi diễn ra liên tục ba ngày, nhiều người nghe nói nên đã đổ xô đến mua.

Thực ra Lâm Tập Tập bán khuyến mãi không phải để nổi tiếng, cũng không phải tìm kiếm nhân khí, tiệm vải Duyệt Dung làm ăn rất tốt, chẳng qua là cô dọn dẹp ít vải tồn kho, lúc trước cô đề nghị Lâm Tiêu thanh lý nhưng Lâm Tiêu lại thận trọng, không đồng ý.

Bây giờ tiệm vải là của cô nên chỉ có thể làm theo ý cô.

Tuy nhiên, những loại vải được giặt sạch đều là loại bình thường, hết hạn sử dụng nhưng chất lượng tốt, thường không bán được giá cao, lại không thể bán giá thấp, Lâm Tập Tập trở thành phá gia chi tử số một, toàn bộ đều đem đi làm đồ khuyến mãi.

Sau đó cô lại nhập vào nhiều loại gấm vóc lộng lẫy và tươi đẹp.

Có một người làm trong tiệm nói vị Đại tiểu thư này có tiền nên tùy hứng, loại gấm thượng đẳng lại nhập vào nhiều như vậy, một chút cũng không có áp lực về tiền bạc.

Lâm Tập Tập có nghe qua nhưng cô cũng lười quan tâm, nếu nói nhiều quá thì cô liền đuổi đi, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho. Qua một hai lần, mọi người đều biết tính khí Đại tiểu thư này không dễ chọc, liền an phận thủ thường.

Tiệm vải là cái tiểu lâu hai tầng đối diện với mặt đường, đây là bất động sản của Lâm Kính Đình, tiểu lâu có năm mặt tiền. Lầu một bán vải, lầu hai là nơi làm việc, bởi vì người làm trong tiệm không ít nên mướn ở phía sau tiểu lâu một cái sân, dùng làm nhà trọ và kho hàng.

Sau khi Lâm Tập Tập tiếp quản, cô dự định thuê tứ hợp viện ở phía sau bên cạnh sân nhỏ, muốn mua một ít máy khâu đặt ở đó, thuê một ít nữ công nhân, trước tiên làm ra sườn xám.

Nhưng tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa, và bây giờ điều quan trọng nhất là làm thế nào để mở ra thị trường và tìm kiếm nguồn tiêu thụ.

Cô không lo sợ sườn xám sẽ không được ưa chuộng, bởi vào thời Trung Hoa Dân Quốc, các cô gái rất ưa chuộng loại váy này, sườn xám hoàn toàn phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của mỹ nhân thời này. Tân thời nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp cổ điển của phương Đông, mặc trên người thể hiện được trọn vẹn khí chất của người phụ nữ.

Lâm Tập Tập chỉ là gặp đúng dịp, khiến sườn xám xuất hiện sớm hơn một chút mà thôi.

Phải tìm nơi đâu đây, thời cơ nào để sườn xám xuất hiện? Lâm Tập Tập có chút đau đầu, cô đến Nam Kinh lâu như vậy nhưng

lại không dễ tìm người giàu để giao thiệp, cũng ít tham dự những buổi họp mặt của các quý phụ tổ chức, hoàn toàn không quen biết tiểu thư nhà giàu.

Chờ đã, Tần Mộng không phải là tiểu thư phú gia sao, nàng ở Nam Kinh nhiều năm, bằng hữu hẳn là không ít đi.

Lâm Tập Tập quyết định đến chỗ của Tần Mộng sau khi hoàn thành xong công việc.

Mấy ngày nay ở Nam Kinh có rất nhiều tin tức, đều đưa tin về việc Quý Khôn chính thức lên làm Đô đốc, Lâm Tập Tập cũng chú ý chuyện này. Mọi người đối với việc Quý Khôn lên chức, đánh giá có tốt có xấu nhưng phần lớn vẫn thừa nhận rằng khả năng của Quý Khôn mạnh hơn nhiều so với Lý Điền Dã, ông được lên chức là chuyện nằm trong dự tính.

Cuối cùng Lâm Kính Đình cũng có thể xuống đất đi đi lại lại, sau khi nhìn thấy tin tức về việc Quý Khôn lên làm Đô đốc trên báo, hắn tức giận vò tờ báo thành một cục, ném xuống đất cũng chưa nguôi giận, lại nhấc chân giẫm lên một cái, kết quả vô tình làm động đến vết thương, lại được Lý Ngọc đỡ lên giường nằm nghỉ một ngày.

Lúc này Lâm Tập Tập đang thảo luận vài vấn đề với chưởng quầy cửa hàng, kết quả vừa quay người thì thấy Quý Du Hồng đang ung dung nhàn nhã đi tới, anh mặc một chiếc áo khoác xanh đen tạo cho anh vẻ ngoài hào hoa phong nhã, tinh tế bất phàm.

Khi Quý Du Hồng bước vào, ngay từ cái nhìn đầu tiên anh đã nhìn thấy Lâm Tập Tập đứng ở trước quầy, vì vậy anh đi về phía trước với một nụ cười nhẹ.

Mặt mày Lâm Tập Tập vui vẻ chào đón, thấy anh đến gần thì khách khí hỏi: “Vị khách quan này, muốn mua vải gì? Ở đây

chúng tôi có đủ thứ lụa và gấm."

Thấy hôm nay lão bản đích thân ra đón khách, chưởng quầy vui vẻ bỏ đi, làm việc của mình.

Quý Du Hồng khẽ nhướng mày, nhìn chưởng quầy đi ra mới nói: "Ta muốn mua cho người trong lòng, lão bản có thể giới thiệu cho ta được không?"

Lâm Tập Tập khẽ cười hai tiếng, hỏi: "Vậy không biết người yêu của ngài thích kiểu dáng nào?"'

Quý Du Hồng nhìn cô diễn chưa đủ, tiếp tục cùng cô đùa giỡn: "Lão bản thông minh như vậy, hẳn có thể giúp ta đoán được sở thích của nàng ấy."

Lâm Tập Tập nhịn cười, nghịch thước đo trong tay, nói: "Lão bản có thông minh đến đâu cũng không thể đọc được suy nghĩ của người khác, làm sao có thể đoán được người yêu của quan gia thích gì chứ?"

Quý Du Hồng tiến lên hai bước, chống khuỷu tay lên quầy, thu hẹp khoảng cách giữa hai người, nói: "Nếu lão bản không đoán được người yêu của ta thích gì, vậy không bằng đoán xem người yêu của ta là ai?"

Lâm Tập Tập bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh, tim đập không ngừng, rõ ràng người đàn ông này cô ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn nhưng mỗi lần nhìn thấy anh thì cảm giác tim đập loạn không ngừng.

"Làm sao em đoán được, sẽ không phải là em đi." Cô nói xong thì trưng vẻ mặt kinh ngạc.

Quý Du Hồng bị dáng vẻ này của cô chọc cười khẽ, "Không sai, chính là em."

Ở bên trong quầy tương đối cao, Lâm Tập Tập đứng ở trong nên so với Quý Du Hồng thì cao hơn một cái đầu, cho nên lúc này Quý Du Hồng đang ngẩng đầu nhìn cô, Lâm Tập Tập thấy anh như vậy thì liền ngứa ngáy trong lòng. Nhìn sang hai bên thấy những người khác đang làm công việc của mình, vì vậy cô cầm thước đo bằng gỗ lên, nhẹ nhàng chạm vào cằm Quý Du Hồng, nói: “Tiểu tử này trông rất soái, lão bản rất thích nha.”

Sau khi bị dáng vẻ lưu manh của cô đùa giỡn, Quý Du Hồng bất đắc dĩ lấy cây thước xuống, nói: “Có thể mượn lão bản nói chuyện một chút được không?”

Lúc này Lâm Tập Tập mới cười nói: “Chúng ta đi lên lầu đi.”

Chương 55

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

(*Lưu ý: Nội dung chương có một chút xíu xôi thịt, các bạn nhỏ dưới 18 tuổi không nên đọc nha.:)))))*)

Lâm Tập Tập đưa Quý Du Hồng lên lầu hai, chưởng quầy cùng người làm lúc này mới phát hiện hai người họ quen biết nhau.

Chưởng quầy lắc đầu một cái, trong đầu nghĩ tuổi trẻ bây giờ thật biết cách trêu đùa.

Sau khi lên tới lầu hai, Quý Du Hồng tò mò nhìn khắp nơi, nghiêm túc nhìn tủ đồ cổ một lúc lâu, ở phía trên có những món đồ mà Lâm Kính Đình cho Phương Ny, bất quá bây giờ tất cả đều là của Lâm Tập Tập.

Thấy anh chú ý vào những đồ vật không liên quan, Lâm Tập Tập không phục, đi tới kệ đồ cổ, chống một tay lên giá, tạo dáng quyến rũ, yên lặng chờ anh thưởng thức.

Từ lúc cô đi tới, ánh mắt của Quý Du Hồng bị cô hấp dẫn, động tác tiếp đó của cô khiến anh mơ hồ, tuy nhiên từ trước đến nay cô luôn bày trò tinh quái nên anh cũng không mở miệng hỏi, chẳng qua là im lặng theo dõi diễn biến.

Quả nhiên, tạo dáng nửa ngày cũng không ai xem, Lâm Tập Tập chỉ có thể buông tha, bĩu môi nhìn anh: “Là đồ cổ đẹp hay em đẹp?”

Quý Du Hồng đã được cô huấn luyện qua, khi được cô hỏi kiểu này thì trả lời cô đẹp mắt là không sai, vì vậy anh liền nói: “Em đẹp.”

“Vậy tại sao ngài vừa đến là nhìn chằm chằm những thứ đồ đó nửa ngày, cũng không thèm nhìn em một cái.”

Quý Du Hồng không nói lời vô nghĩa với cô, bước lên một bước ôm cô vào ngực, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi cô, thời điểm như này, chặn miệng cô lại là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng dù sao anh vẫn là người thanh khiết, tất cả kinh nghiệm thân mật của anh đều đến từ người con gái trước mặt, nên khi hôn lên môi cô, anh có chút choáng ngợp, trong lòng gào thét rằng không đủ. Nhưng anh lại không có đủ kinh nghiệm thân mật, thật không biết nên làm gì, anh giống như nham thạch trong ngọn núi lửa phun trào nhưng không tìm được miệng núi, thiếu chút nữa thì đem mình đốt cháy, cuối cùng anh chỉ có thể ôm cô chặt hơn.

Đôi bàn tay to lớn không nặng không nhẹ xoa lưng cô, đôi môi cũng đang cọ xát vào môi cô, tệ hơn là khí tức của anh còn lưu lại trên chóp mũi như thuốc mê khiến đầu óc Lâm Tập Tập mù mịt. Trong lúc động tình, cô không nhịn được đưa lưỡi nhẹ nhàng chạm vào môi dưới của anh, khiêu khích đôi môi đang đóng chặt, tựa như đang gõ cửa.

Khi đầu lưỡi di chuyển trên môi, Quý Du Hồng tựa như bị điện giật, chỉ cảm thấy cả người tê dại, anh giống như một học sinh giỏi có thiên phú, chỉ cần cái chạm nhẹ của cô, trong nháy mắt anh đã nắm được điểm mấu chốt.

Khi đầu lưỡi cô chạm đến, anh chẳng qua sững sốt trong một giây, sau đó mở miệng, đưa lưỡi chạm vào lưỡi cô…

Sau đó, chính là núi lửa phun trào.

Lần đầu tiên Lâm Tập Tập biết cảm giác hôn đến nghẹt thở là trải nghiệm như thế nào, người đàn ông kia như sói như hổ, tựa như nuốt chửng lấy cô.

Vừa hôn xong, Lâm Tập Tập có chút đứng không vững.

Cuối cùng, cô còn chưa kịp lấy lại nhịp thở thì đã nghe thấy anh bực tức hỏi: “Sao em biết nhiều thế?!”

Là một nhà văn toàn thời gian, nếu cô không biết những kỹ năng cơ bản này, làm sao cô có thể làm hài lòng độc giả của mình?

Nhưng lúc này, cô biết giải thích thế nào đây?

“Em ở… Khi còn ở nước ngoài, em có xem qua một ít…” Đúng như lời Tần Mộng nói, tất cả những cái nồi có thể quăng cho việc đi du học!

“Về sau đừng xem qua những thứ lộn xộn đó nữa!” Mặt Quý Du Hồng đầy buồn bực dạy dỗ cô.

Tại sao giọng điệu này lại giống với Lâm Kính Đình như vậy?!

Quý Du Hồng đang trong độ tuổi sung sức, lần đầu tiên được nếm mùi vị, vì vậy sau buổi học, anh đã ôm cô và hôn cô hết lần này đến lần khác, cuối cùng đôi môi của Lâm Tập Tập sưng lên.

Miệng sưng nên không thể tiếp tục hôn, vì vậy hai người ngồi xuống uống trà trò chuyện, đúng lúc có thể dập tắt ngọn lửa tà ác ở trong lòng. Nhưng Lâm Tập Tập lại không chịu ngồi nghiêm chỉnh, một hai phải ngồi trên đùi Quý Du Hồng, cho nên cổ tà hỏa trong lòng Quý Du Hồng không thể nào đè xuống được.

“Vì vậy, hôm nay ngài đến gặp em là nói chuyện yêu đương sao?” Lâm Tập Tập ngồi trên đùi Quý Du Hồng pha trà, sau đó đưa ly trà lên miệng thổi thổi, cảm thấy không nóng nên đưa đến bên môi anh, ra hiệu cho anh uống.

Nếu không phải vì hương trà và vị ngọt trong miệng, Quý Du Hồng thực sự sẽ nghi ngờ rằng cô đang rót rượu thay trà, nếu không tại sao khi uống xong anh lại cảm thấy hơi choáng váng?

Nghe cô hỏi vậy, lúc này Quý Du Hồng mới nhớ đến chính sự, để cô đứng lên, anh vén vạt áo, lấy ra tấm thiệp mời trong túi quần, đưa tới trước mặt cô, nói: “Ta đến đưa cái này.”

Lâm Tập Tập nhìn qua, thế mà lại là thư mời đến buổi tiệc chúc mừng của Đô đốc, trước đây không lâu cô đã tham dự một lần, bất quá Đô đốc khi đó là Lý Điền Dã, không nghĩ tới nhanh như vậy lại được tham gia một lần nữa.

“Chúc mừng a, có phải sau này em nên gọi ngài là Quý thiếu tướng?”

Quý Du Hồng nói: “Ta không thích xưng hô này, ta vẫn thích em gọi ta là Hoài An ca ca.” Ngày đó ở Lâm gia, cô kêu một tiếng Hoài An ca ca rất ngọt.

Liên quan đến chuyện tình yêu, Lâm Tập Tập so với anh còn mặt dày hơn, nghe anh nói vậy, cô rất hiểu chuyện, nhỏ giọng nói nhẹ gọi: “Hoài An ca ca~” âm cuối cố tình kéo dài, thiếu chút nữa khiến anh hòa tan.

Cô không tự lường sức mình, cuối cùng đôi môi trở nên sưng hơn mà thôi.

Cuối cùng, Quý Du Hồng cũng hài lòng rời đi, Lâm Tập Tập soi gương lo lắng, miệng sưng lên như lạp xưởng, cô trở về thì nên

biết giải thích như thế nào? Lão tài xế của Lâm Kính Đình không thể nào không nhìn ra.

Sở dĩ Quý Du Hồng đưa thiệp mời cho Lâm Tập Tập là vì thứ nhất anh muốn tìm cơ hội gặp mặt cô, thứ hai nếu trực tiếp đưa thiệp mời đến Lâm công quán, Lâm Kính Đình nhất định sẽ xé nát tại chổ.

Mặc dù Lâm Kính Đình mất đi núi dựa là Lý Điền Dã, thế lực không bằng trước nhưng hắn ở thương trường lăn lộn nhiều năm, mạng lưới giao thiệp cùng danh tiếng vẫn còn đó, Quý Khôn vừa mới nhậm chức, tất nhiên là muốn dĩ hòa vi quý. Cứ cho là trước kia quan hệ hai nhà căng thẳng nhưng thời điểm này, ông vẫn hy vọng hắn có thể tham dự, cho dù là đến lấy lệ cũng tốt.

Cho nên bây giờ chỉ hy vọng vào Lâm Tập Tập có thể quay về khuyên Lâm Kính Đình.

Buổi chiều Lâm Tập Tập về nhà, đem thiệp mời đưa cho Lâm Kính Đình xem, Lâm Kính Đình nửa nằm trên ghế sô pha, liếc mắt một cái rồi nghiêng đầu nhắm mắt dưỡng thần, còn không quên ghét bỏ nói: “Lấy về đi, vứt đi thì tốt hơn.”

Lâm Tập Tập dù bận nhưng vẫn thong dong cầm thiệp mời chơi đùa, lành nhạt hỏi: “Ca thật sự không đi?”

“Không đi.” Lâm Kính Đình không hề suy nghĩ, dứt khoát từ chối.

Lâm Tập Tập gật đầu, nói: “Vậy thì tốt quá rồi, đến lúc đó không có ca ngăn cản, muội cùng Hoài An ca ca cùng nhau khiêu vũ! Chúng ta muốn khiêu vũ bao nhiêu thì tùy ý.”

Lâm Kính Đình chợt bật dậy, động tác mạnh nên động đến vết thương, hai tay hắn chống nạnh, trầm ngâm một lúc lâu mới chỉ

vào cô nói: “Ta không đi thì muội cũng đừng hòng đi! Hoài An ca ca là cái quỷ gì vậy, ai cho phép muội gọi như vậy!”

“Y nói thích nghe muội gọi như thế, cho nên muội quyết định về sau sẽ gọi vậy!” Dáng vẻ cô vô lại bĩu môi.

“Muội muốn chọc tức ta sao? Ta nói không được phép gọi là không được gọi! Hơn nữa, cái tiệc chúc mừng kia, muội đừng hòng nghĩ được đi.”

Lâm Tập Tập nói: “Tại sao lại không thể đi? Dù gì muội cũng là lão bản tiệm vải, là một thương nhân chân chính, hơn nữa còn là người yêu của Quý thiếu tướng!”

Lâm Kính Đình giật đến muốn lật bàn, tiện tay cầm lấy bình trà đập xuống đất, bình trà vỡ tan tành, Lâm Tập Tập che miệng kêu thành tiếng: “A!!!”

Nghe được động tĩnh, Lý Ngọc vội vàng từ trong bếp chạy ra, hỏi: “Sao vậy, sao lại đánh nhau?”

Lâm Tập Tập chỉ vào đống mảnh vụn nói: “Cái này là tử sa bình mà ca ca quý nhất nha!”

Lúc đầu Lâm Kính Đình còn tức giận đi qua đi lại, nghe cô nói thì lập tức hóa đá, thân thể cứng lại, khó khăn nhìn xuống xác nhận… Đúng là bảo bối tử sa bình mà hắn quý nhất!

Lý Ngọc cũng thốt lên, nói: “Trời ơi, cái nào không vỡ lại vỡ cái này rồi!”

Cả người Lâm Kính Đình không tốt, “Tại sao cái bình này lại đặt ở trên bàn trà?”

Lý Ngọc nói: “Hôm nay chàng nói lâu rồi không dùng bảo bối này để uống trà, cho nên thiếp lấy ra làm một bình cho chàng.”

Trái tim Lâm Kính Đình lập tức vỡ tan thành vô số mảnh giống như bình trà trên mặt đất.

Vốn là hai huynh muội đang giương kiếm bạt hổ, cuối cùng vì chiếc tử sa bình hy sinh mà ngừng công kích.

Thừa dịp Lâm Kính Đình đang mặc niệm tử sa bình, Lâm Tập Tập lặng lẽ rời khỏi hiện trường, cô phải xem thử sườn xám có nên chính sửa hay không. Lần trước mặc thử, chi tiết ở hông chưa xử lý cẩn thận, đến lúc đó thì nhờ Lý Ngọc chỉnh lại giúp cô, đường xẻ bên hông khá thấp, có ảnh hưởng đến tổng thể hay không? Thời tiết lạnh thế này, cô phải tìm áo choàng khoác bên ngoài, một chiếc khăn lông chồn cũng không tệ.

Buổi yến hội chúc mừng này chắc chắn là một cơ hội tốt, tân khách tham dự không giàu thì sang, những vị tiểu thư, thái thái kia chính là mục tiêu của cô, thời điểm cô mặc nó ra chào sân, lại cùng Quý Du Hồng khiêu vũ, chắc chắn sẽ trở thành tiêu điểm, những vị phu nhân danh môn kia dĩ nhiên sẽ thấy quần áo được mặc trên người cô.

Không có cơ hội nào tốt hơn cái này, cho nên dù Lâm Kính Đình có ngăn cản thế nào, yến hội này cô nhất định phải đến tham dự.

Nghĩ tới đây, cô vội vã xuống lầu tìm Lý Ngọc, “Tẩu tẩu, lúc trước tẩu có đo số đo cho Tần Mộng không?”

Lý Ngọc gật đầu một cái, hỏi: “Sao vậy?”

“Mấy ngày tới, tẩu có thể giúp nàng ấy may một bộ sườn xám không?”

“Hiện tại có máy may, cũng được, làm kiểu giống muội sao?”

Lâm Tập Tập: “Vâng ạ, bây giờ là mùa đông, cũng chỉ có thể làm dài tay.”

Lâm Kính Đình vốn đang ủ rủ vì chiếc bình quý, nghe hai người các cô đối thoại, hắn nhạy bén ngẩng đầu lên hỏi: “Sườn xám là cái gì? Có phải là loại váy chẳng ra gì kia? Muội muốn làm gì? Mặc nó đi dự tiệc sao?”

Lâm Tập Tập:...

Trên con đường làm giàu, một ngón núi lớn có tên là Lâm Kính Đình!

Chương 56

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

Lễ nhậm chức của tân Đốc đốc là sự kiện lớn, những người có thân phận cùng địa vị đều sẽ tham dự, dù trước đó hai nhà Quý Lâm đối địch nhau nhưng bây giờ đối phương đã bỏ qua hiềm khích gửi thiệp mời, Lâm Kính Đình không đi thì tỏ ra hắn là người hẹp hòi.

Thân thể Lâm Kính Đình vừa mới khôi phục, vẫn nên tham gia hoạt động xã giao bình thường, dù sao từ nay về sau còn phải lăn lộn ở Kim Lăng. Tuy nhiên hắn tham gia tiệc mừng thì không có nghĩa là hắn đồng ý cho Lâm Tập Tập đi theo, vừa nghĩ tới muội muội nhà mình em em anh anh với tiểu tử họ Quý ở buổi tiệc là khiến Lâm Kính Đình nóng ruột.

Đáng tiếc cho hắn – người vừa làm cha vừa làm anh nhưng khi ở trước mặt muội muội lại không có chút uy nghiêm nào, có buông lời khắc nghiệt đến đâu thì cũng không thể ngăn chặn thành công.

Tiệc ăn mừng đêm đó, Lâm Kính Đình buồn bực mang theo Lâm Tập Tập tham dự, bởi vì thân phận Lý Ngọc nhạy cảm nên ở nhà, không đi cùng.

Mặc dù đồng ý cho Lâm Tập Tập đi cùng nhưng Lâm Kính Đình yêu cầu: Không cho phép mặc quần áo kỳ lạ kia! Hắn giết chết ý tưởng mặc sườn xám từ trong trứng nước của cô một cách tàn nhẫn.

Lâm Tập Tập không muốn cùng hắn tranh chấp nên chọn một bộ lễ phục, lễ phục không đủ dày nên cô lại phối thêm chiếc khăn choàng lông chồn màu trắng tinh, Lâm Kính Đình trước khi ra cửa nhìn trang phục của cô, tâm tình tốt khen một câu: "Vẫn là Vãn nhi nhà ta xinh đẹp."

Tâm tình Lâm Tập Tập cũng tốt, đáp lại một câu: "Ca ca nhà ta rất soái."

Đã được một khoảng thời gian kể từ khi trở về từ chùa Tê Hà, bởi vì lúc ấy chưa tu hành được bốn mươi chín ngày cho nên khi Lâm Kính Đình về đến nhà vẫn giữ cái đầu trọc của mình. Thời gian dưỡng thương vừa tròn một tháng nên hắn không tiếp tục cạo đầu nữa, vì vậy bây giờ trên đầu đã mọc ra vài sợi tóc ngắn mới.

Giá trị nhan sắc của Lâm Kính Đình rất cao, cho dù có cạo trọc đầu đi nữa thì cũng có thể hold được, hơn nữa bây giờ hắn rất có tinh thần, nhìn trẻ hơn mấy tuổi, vì vậy Lâm Tập Tập khen hắn soái, tuyệt đối không phải là nịnh nọt, mà thật sự rất soái.

Lý Ngọc tiến đến đưa mũ dạ cho Lâm Kính Đình, quan tâm dặn dò: "Tối nay uống ít rượu thôi, vết thương chàng vừa lành lặn."

Lâm Kính Đình nhận lấy mũ đội lên, mở miệng muốn nói hắn bị thương ở mông, không liên quan gì đến uống rượu nhưng hắn đã đáp ứng Vãn nhi đối xử tốt với Lý Ngọc một chút, sửa lại nói: "Đã biết."

Lâm Tập Tập đứng một bên, cười híp mắt nhìn hai người tương tác lẫn nhau, trong đầu nghĩ Lâm Kính Đình đã có chút tiến bộ.

Tiệc ăn mừng vẫn được tổ chức tại khách sạn Hòa Bình, nhưng lần này còn lớn hơn của Lý Điền Dã. Toàn bộ khách sạn đã được bao hết, tầng một là tiệc rượu theo kiểu Trung Hoa, ở sảnh tiệc

tầng hai là buffet kiểu phương Tây, đi lên một tầng nữa chính là phòng giải trí kỳ bài *(giống như Casino),* nghe nói còn mời đoàn ca vũ nổi tiếng từ Thượng Hải đến trợ hứng.

Có người âm thầm tặc lưỡi hít hà, nói lần này sẽ tốn bao nhiêu tiền? Tuy nhiên, một số người biết chuyện đã lên tiếng giải thích rằng tất cả các chi phí lần này đều là Quý gia chi trả.

**Vài người nghĩ sự kiện lần này là chính phủ chi trả.*

Lúc này mọi người mới biết, thì ra Quý gia cũng là gia đình giàu có và sung túc, chẳng qua bình thường bọn họ khiêm tốn mà thôi.

Huynh muội Lâm gia ăn mặc thời thượng đến khách sạn, vừa kịp giờ khai tiệc, phục vụ viên dựa theo tên trên thiệp mời bọn họ đến chỗ ngồi đã được an bài, Lâm Tập Tập nhìn một chút, xung quanh chỗ ngồi của bọn họ đều là những thương nhân giàu có.

Với màn thể hiện chói mắt trong buổi hội nghị đó, lần này Lâm Tập Tập xuất hiện đã không phải là một người không ai biết đến, cô là lão bản tiệm vải có chút danh tiếng, sau khi nhìn thấy Lâm Tập Tập, những ông chủ lớn tham dự hội nghị trước đó đều rối rít đứng lên chủ động bắt tay với cô. Lâm Tập Tập cũng không mất bình tĩnh, cười nói mong mọi người chiếu cố việc làm ăn của cô nhiều hơn.

Sau đó có người ồn ào muốn mời Lâm Tập Tập lên tầng trên khiêu vũ nhưng đều bị Lâm Kính Đình vô tình cự tuyệt, "Các ngươi đều là cóc ghẻ, đừng làm bẩn mắt Vãn nhi nhà ta."

Lưu lão bản là ông chủ tiệm thuốc phiện, lúc này ngồi ở bên cạnh Lâm Kính Đình, nhìn dáng vẻ hắn buồn bực, liền cười nói: "Thì ra Lâm gia có nữ nhi mới lớn nhưng tại sao ngài lại để nàng kinh doanh? Nữ nhân quá cường thế lại khó gả đi."

Lâm Kính Đình khinh thường nói: “Bảo bối của Lâm gia chúng ta, người bình thường không thể với tới được.”

Lưu lão bản cũng chính là người lần trước mời Lâm Tập Tập ăn cơm, hắn cũng là người chứng kiến cảnh Lâm Tập Tập cùng Quý Du Hồng, là một trong số ít người biết chuyện, nghe Lâm Kính Đình nói vậy, liền cười xòa nói: “Đúng vậy, có thể lọt vào mắt Lâm tiểu thư, nhất định không phải là vật trong ao.” Nói xong còn tỏ ý Lâm Kính Đình nhìn xa xa, ánh mắt nhìn thẳng vào Quý Du Hồng đang bồi rượu cùng Quý Khôn, “Ngược lại ở đây là một vị nhân trung long phượng.”

Lâm Kính Đình cũng nhìn theo ánh mắt hắn, nhìn thấy Quý Du Hồng ở đằng xa, khó chịu nheo đôi mắt lại, cố ý nói: “Ở đâu? Người thì không ít nhưng long phượng thì lại không thấy.”

Lưu lão bản cũng cười theo, bất quá hắn là con vịt đến chết cũng mạnh miệng, thì thầm bên tai Lâm Kính Đình nói: “Sau khi phủ Đô đốc xảy ra nhiều chuyện, nhiều người nói núi dựa của Lâm Kính Đình ngài đổ ngã, nhưng ta lại không cho thế, tắc ông thất mã1 yên tri phi phúc2, ta nhìn muội muội nhà ngài rất đáng tin cậy.”

Lâm Kính Đình liếc hắn một cái, ghét bỏ nói: “Cách xa ta một chút, ta không thiếu chổ dựa đến vậy, ta Lâm Kính Đình cũng không yếu ớt đến nỗi để muội muội tìm núi dựa cho ta!”

Lâm Tập Tập giao thiệp cùng người ngoài xong thì quay trở lại bên cạnh Lâm Kính Đình, nói: “Ca, muội không ăn ở đây, muội muốn lên lầu ăn cơm Tây.”

Lâm Kính Đình cảnh giác truy hỏi, “Muội muốn đi tìm ai?”

Lâm Tập Tập nhỏ giọng nói: “Muội tìm Tần Mộng chơi, tối nay nhiều người như vậy, ca cũng không thể đặt muội ở bên người

mãi được, đợi lát nữa các huynh uống rượu thì muội ở đây cũng tránh không được, nếu như bị ép uống rượu thì sao? Còn không bằng để muội lên lầu."

Lâm Kính Đình nghe cô nói vậy, nhìn mọi người xung quanh mình, cảm thấy cô nói cũng đúng, lại nói Quý Du Hồng đang ở dưới lầu xã giao, nhất thời không thể đi lên lầu được.

Nghĩ tới đây, Lâm Kính Đình hào phóng nói: "Muội đi đi, đừng nghịch ngợm, ăn nhiều một chút."

Lâm Kính Đình đồng ý dứt khoát khiến Lâm Tập Tập có chút bất ngờ, cô sợ hắn lại đổi ý nên nói một câu: Cám ơn ca! Sau đó liền vội vàng lên yến hội tầng hai.

Ánh đèn tầng hai sáng trưng, y hương tấn ảnh, các tiểu thư phu nhân trang điểm xinh đẹp, tranh nhau đấu diễm, chỉ hận không thể chọc mù con mắt người khác.

Nếu nói tầng một là nơi xã giao của các quý ông thì lầu hai chính là dịp quan trọng để các thân nhân đi cùng giao lưu với nhau.

Lâm Tập Tập nhìn cảnh tượng trước mắt, nhiệt huyết sôi trào, đây tuyệt đối là thị trường tốt để cô tung ra sườn xám nha, cô muốn xắn tay áo làm nên một trận lớn.

Tuy nhiên ở đây quá nhiều người, lại không quen biết nhau, cô vừa bước chân vào thì có chút bối rối, tuy trước đó đã hẹn đến chơi với Tần Mộng nhưng cô làm sao có thể tìm Tần Mộng giữa biển người này?

Cũng may là Tần Mộng luôn chú ý tình hình ở cửa, cho nên khi Lâm Tập Tập vừa bước và thì nàng đã phát hiện ra và tìm tới cô.

"Lâm Tiểu Vãn, nếu không phải hai ngày trước đó cô cho người

đưa quần áo tới thì thiếu chút nữa tôi cho rằng cô mặc nó đến đây đấy!" Tần Mộng kéo cô đến chổ khuất người, hai người thầm thì nói chuyện.

Từ sau khi Lâm Tập Tập tiếp nhận tiệm vải, cô vẫn luôn bận rộn công việc, không có thời gian tìm Tần Mộng, lúc này cả hai gặp nhau, cô khó nén kích động, đưa tay ôm đối phương thật chặt.

Nhưng mà Tần Mộng lại chán ghét nói: "Tôi cũng không phải là người dễ dãi muốn ôm là ôm nha, cô lạnh nhạt tôi lâu như vậy, tôi vô cùng bất mãn đó."

Lâm Tập Tập ôm lấy cánh tay nàng, nói: "Đừng làu bàu nữa, quần áo đâu, chúng ta nhanh thay đi."

Tần Mộng nhìn xung quanh nói: "Cô nhất định phải thay đồ sao? Không sợ tí nữa bị anh cô đánh chết à? Bọn họ cơm nước xong thì nhất định sẽ lên đây."

Lâm Tập Tập nói: "Mặc cũng đã mặc rồi, hắn còn có thể cưỡng ép tôi cởi ra sao?"

Lâm Tập Tập biết Lâm Kính Đình chắc chắn không cho cô mặc sườn xám đến tham dự yến tiệc, cho nên trước đó đã đưa quần áo cho Tần Mộng, cũng dặn dò nàng cầm quần áo đến khách sạn thì tìm cơ hội để thay.

Cô chỉ muốn mặc sườn xám mà thôi nhưng thật không dễ dàng gì, giống như đấu trí với kẻ địch.

"Vậy cô đi theo tôi, bên kia có phòng nghỉ nhưng bên trong có nhiều người đang nghỉ ngơi, bên cạnh phòng nghỉ có phòng vệ sinh, chúng ta qua bên đó thay đồ." Tần Mộng vừa nói vừa kéo cô đi về phía trước, "Quần áo thì tôi nhờ bạn giữ hộ, bây giờ qua đó lấy về, tôi nói cho cô nghe, bạn tôi thấy tôi mặc thử thì bảo là đẹp mắt nhưng lại sợ nó quá hở."

“Những thứ mới luôn mất một chút thời gian để mọi người làm quen. Thật ra bộ này làm ra khá bảo thủ, chờ sau này thị trường được mở rộng thì làm kiểu quyến rũ hơn.”

Tần Mộng nói: “Sau này cô chỉ bán sườn xám sao?”

Lâm Tập Tập nói: “Dĩ nhiên là không rồi, sau khi mở cửa thị trường thì sẽ có nhiều đường đi hơn, nhưng trước mắt chúng ta nhất định phải tạo ra phong cách và thương hiệu riêng, như vậy mới đứng vững trên thị trường. Sườn xám chính là ưu thế đặc biệt của chúng ta nhưng ưu thế này chắn chắn sẽ sẽ không tồn tại lâu dài, chỉ cần nó có lợi nhuận thị trên thị trường sẽ có người bắt chước.”

Tần Mộng nói: “Vậy chúng ta xin cấp bằng sáng chế độc quyền?”

Lâm Tập Tập cười nói: “Cô cảm thấy thời kỳ này có cơ cấu quản lý nào rãnh rỗi quản lý những thứ này không?”

Tần Mộng nghĩ nghĩ, lắc đầu một cái.

Lâm Tập Tập lại nói: “Thật ra thì cũng không quan trọng, người ta muốn bắt chước thì cứ bắt chước đi, chúng ta chỉ cần chuyên tâm vào chất lượng, có chất lượng có sáng tạo thì tự nhiên sẽ có tiếng đồn tốt, thời kỳ này cũng không thiếu người có tiền, danh tiếng chúng ta tốt thì sợ gì không có người mua?”

Tần Mộng lắc đầu một cái, “Xem ra cô đã lường trước được việc làm ăn.”

Lâm Tập Tập cười nói: “Thật ra tôi cũng chỉ xem trên ti vi nhiều mà thôi, những ý tưởng này trước mắt chỉ là tưởng tượng, để xem đêm này sườn xám có thể áp diễm toàn trường được hay không?”

Tần Mộng cũng là một người nóng nảy, vừa nghe được ý tưởng của cô, nhiệt huyết liền sôi trào, vội vàng thúc giục: “Vậy thì còn chờ gì nữa, chúng ta nhanh thay đồ thôi, cô chọn cho ta màu xanh sẫm kia, tôi rất thích nha.”

“Thích thì tốt, chờ có người hỏi tới, lượng tiêu thụ quần áo đều nhờ vào cô đó.”

“Không thành vấn đề, tuy nhiên tôi giúp cô nhiều vậy, đến cùng là vì cái gì?” Tần Mộng cau mày tự hỏi.

Lâm Tập Tập cười nói: “Chúng ta là tình yêu đích thực.”

Tần Mộng giễu cợt: “Tình yêu đích thực chẳng qua là con thuyền nhỏ, nói lật liền lật.”

Lâm Tập Tập suy nghĩ một chút nói: “Vậy tôi cho cô làm cổ đông nhé, chỉ cần thương hiệu quần áo thành lập thì cô chính là người góp vốn.”

“Ha ha ha, cái này hay, chờ tôi về nhà đếm chút tiền tiêu vặt.”

“Không cần cô bỏ tiền ra, bây giờ cái gì cũng đều có sẵn, không dùng vốn, điều chúng ta phải làm trước mắt là mở rộng thị trường, tìm kiếm nguồn tiêu thụ.”

Tần Mộng gật đầu một cái, nói: “Được rồi, đêm nay hãy xem bản lĩnh của tôi!”

Hai người tới chổ bạn Tần Mộng để lấy quần áo, đến phòng vệ sinh thay ra, hôm nay Tần Mộng khoác trên người áo choàng lông chồn, vừa vặn phối với sườn xám. Hai người chen chúc trong phòng vệ sinh thay đồ, Tần Mộng sờ sờ trên đùi mình, cười nói: “Cô cũng thật có bản lĩnh, bây giờ không có vớ, thế mà cô lại có thể làm được một đôi vớ.”

Hiện tại là mùa đông, bên trong khách sạn không có hệ thống lò sưởi, chỉ có thể dựa vào lò sưởi cầm tay, nếu như mặc sườn xám không có vớ thì sẽ chết rét. Thời kỳ này còn chưa có vớ, cũng chỉ có vớ bằng vải bố hoặc bằng vải bông, Lâm Tập Tập nhờ Lý Ngọc biến tấu những chiếc vớ bằng vải bông, sau đó đến xưởng nhuộm để nhuộm màu, thật vất vả mới làm được đôi vớ tương tự như vớ tất cao. Chưa kể mặc vào có hiệu quả rất tốt, hơn nữa vớ bông cũng có tác dụng giữ ấm.

Nghe được lời khen của Tần Mộng, Lâm Tập Tập than thở nói: "Cô đừng xem thường đôi vớ này, chính tôi lăn lộn giằng co còn hơn thiên tài dày vò, miễn cưỡng là có hiệu quả đi, cũng không biết vớ chân chính khi nào mới ra đời."

Tần Mộng cười nói: "Trước khi vớ ra đời, đôi vớ này của cô là một sản phẩm tốt nha, cơ hội làm ăn vô hạn!"

Hai người thay xong sườn xám, quan sát lẫn nhau một chút, Tần Mộng nhìn cô chậc chậc hai tiếng nói: "Không nghĩ tới nha, cô so với tôi còn thon nhỏ hơn nhiều, nhìn vóc người này mà xem, trước lồi sau vểnh, tôi cao thì có cao nhưng quá bằng phẳng." Nói xong cô còn cúi đầu nhìn ngực mình, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Lâm Tập Tập bị nàng chọc cười, cười khẽ mấy tiếng, đẩy nàng ra ngoài nói: "Cô nói nhiều quá, đi ra ngoài đi."

Lúc mở cửa, Tần Mộng hơi rùng mình một cái, quấn chặt áo choàng lông chồn trước khi bước ra ngoài.

Bộ sườn xám mỏng manh kết hợp với áo choàng lông chồn đắt tiền, dưới chân đi một đôi giày cao gót thời thượng nhất, tóc được búi cao, đính thêm vài đóa hoa làm bằng ngọc trai, lối ăn mặc của hai người đẹp tựa như tranh vẽ.

Tần Mộng mặc một bộ sườn xám bằng gấm màu xanh đậm, với

dáng người cao ráo, trông nàng vô cùng duyên dáng và sang trọng.

Lâm Tập Tập ngược lại mặc áo gấm màu trắng sẫm có hoa văn, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, vô cùng tinh xảo.

Hai phong cách đẹp bất đồng, nhưng đều có điểm riêng của nó.

Vừa bước ra khỏi phòng chờ và bước vào sảnh tiệc, các cô rất nhanh trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, đặc biệt là giữa một dàn phụ nữ mặc váy dài thướt tha, các cô chắc chắn là hạc đứng trong bầy gà.

Những phu nhân, tiểu thư có tiền, không có việc gì thì đều yêu thích chạy theo thời trang. Mặc dù các nàng không ra khỏi nhà nhưng cũng không ngăn được thiên tính làm đẹp của các nàng, các tiểu thư giàu có nhất định có một phần trong những món châu báu, quần áo, đồ trang điểm được lưu hành ở Thượng Hải. Dù cho các nàng không nhất định sẽ dùng nhưng vẫn cứ mua, hoạt động yêu thích này của phái nữ ở niên đại nào cũng có.

Lúc này, mọi người sửng sốt một chút khi thấy sự xuất hiện của cả hai trong bộ sườn xám.

Các phu nhân còn ngại nên nói một câu: Quá lộ liễu!

Trong lòng các tiểu thư tuyệt đối là: Wow! Thật là đẹp, mua ở Thượng Hải sao? Khi nào thì tung ra, tại sao ta không biết?

Cũng có người tương đối tối tăm, bình luận ác ý nói: Đây là từ thanh lâu đi ra sao?

Mà cánh đàn ông ở đây, bọn họ không có ý kiến gì, nhìn đến xuất thần.

Loại quần áo này chỉ nhìn thoáng qua thì biết không phải là

quần Tây dương nhưng nhìn giống như áo khoác dài nhưng cũng không phải là áo khoác dài, tay áo, bên eo, vạt áo, bất kể là ở đâu cũng vô cùng bắt mắt.

Các cô nương da mặt mỏng nhìn mấy lần cũng đỏ mặt, trong lòng lại không nhịn được nhìn thêm vài lần, sau đó âm thầm suy nghĩ: Mặc như vậy rất đẹp.

Màu sắc đôi vớ của Lâm Tập Tập rất giống màu da nhưng người khác vẫn nhìn ra được đó là vớ vải bông, cho nên nhiều người sau khi xem qua cũng có thể chấp nhận, cũng cảm thấy không mấy lộ liễu.

“Vẫn còn chút lạnh nha.” Tần Mộng đi đi, cảm thấy gió lọt vào bên hông, không nhịn được thấp giọng than phiền với Lâm Tập Tập.

Trên mặt Lâm Tập Tập duy trì nụ cười, trả lời: “Lạnh cũng phải nhịn, cô nghe qua người đẹp băng giá chưa? Muốn xinh đẹp thì không được sợ lạnh!”

“Cô thật độc ác!” Tần Mộng mĩm cười cắn răng nghiến lợi.

Trong yến hội, Lâm Tập Tập không quen biết ai nhưng không có nghĩa là Tần Mộng không có, sau khi nàng cùng Lâm Tập Tập bước ra ngoài, có vài người quen tiến đến chào hỏi nàng.

“Tần Mộng, hôm nay cô thật xinh đẹp, quần áo mua ở đâu vậy, thật mỹ, chưa từng nhìn qua kiểu quần áo này nha.”

Tần Mộng tao nhã cười một tiếng, nói: “Loại váy này gọi là “sườn xám”, là Vãn nhi làm ra, ta cùng nàng giao tình tốt nên nàng mới tặng ta một chiếc.”

Có người than thở nói: “Bên ngoài không bán sao? Thật là tiếc, mấy người chúng ta còn đang định mua đó.”

Tần Mộng lại nói: “Cái này không mua được bên ngoài, nhưng mà Vãn nhi là lão bản, nếu các cô muốn kiểu váy này thì có thể đến tiệm vải của nàng chọn vải sau đó đặt làm.”

Lâm Tập Tập đúng lúc mở túi xách nhỏ của mình ra, lấy ra một ít thẻ nhỏ gửi cho bọn họ, nói: “Nếu các tiểu thư có hứng thú, có thể đến ‘Tiệm vải Duyệt Dung’ tìm ta, trên thẻ có địa chỉ, cầm thẻ này đến tiệm, có thể được giảm giá nha.”

Có người bán tin bán nghi hỏi: “Các cô thật sự có đặt may sao?”

“Tất nhiên, nếu các cô rãnh rỗi có thể đến tiệm tìm hiểu một chút cho rõ.”

Vài người vây quanh hai người bọn họ hỏi lung tung này kia, sau đó sảng khoái quyết định sẽ đến tiệm vải xem qua một chút.

Sau khi giao dịch với vài người, Lâm Tập Tập và Tần Mộng có chút hưng phấn, mặc dù đối phương cũng không nói là sẽ đặt may nhưng có người hỏi tới, chính là một khởi đầu tốt.

Hai người vừa hứng khởi thì nghe thấy cách đó không xa có người nhìn bọn họ, sau đó thấp giọng nói chuyện, nhưng thanh âm không nhỏ, bởi vì các nàng cố tình nói cho các cô nghe.

“Thật là mất hết thể diện, ăn mặc xộc xệch ra khỏi cửa, nhìn dáng vẻ các nàng đắc ý kìa, thật là buồn cười.”

“Đúng vậy, váy xẻ tà như vậy còn dám mặc, nữ nhân bây giờ không biết nghĩ gì trong đầu, đơn giản là đồi phong mỹ tục.”

Tần Mộng cắn răng, hất cánh tay Lâm Tập Tập ra muốn đi tới đó, lại bị Lâm Tập Tập gắt gao giữ lại, “Tần Mộng, đừng gây chuyện, miệng là của người ta, chúng ta không thể cấm bọn họ nói gì được.”

“Nhưng các nàng lại nói khó nghe quá đi.”

Lâm Tập Tập lại khuyên nhủ: “Đừng để ý, cô không thể yêu cầu tất cả mọi người nhất trí với chúng ta, một thứ tốt đến đâu thì sẽ có người không thích, có người thích.”

“Hừ!” Tần Mộng vô cùng khó chịu.

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng huyên náo trước cửa sảnh tiệc, hóa ra tân Đô đốc Quý Khôn đến chào mọi người.

Lâm Tập Tập đứng trong đám đông, nhìn thoáng qua người đứng bên cạnh Quý Khôn là Quý Du Hồng, hôm nay anh vẫn mặc bộ quân trang cấm dục, phá lệ nổi bật.

Lúc nãy khi Quý Du Hồng đang cùng chúc rượu với Quý Khôn ở tầng một, anh phát hiện Lâm Tập Tập không ở bên cạnh Lâm Kính Đình, vì vậy anh đoán rằng cô đang đi tìm Tần Mộng ở tầng hai. Cho nên khi đến tầng hai, trước tiên anh tìm kiếm thân ảnh quen thuộc trong biển người, kết quả chẳng tốn hơi tốn sức đã thấy hai người con gái nổi bật.

Nhưng khi nhìn rõ lối ăn mặc của Lâm Tập Tập, anh không kiềm chế mở to mắt, con ngươi co lại, nhiệt độ quanh người giảm xuống, cúi người nói với Quý Khôn: “Con đi qua kia một chút.” Nói xong thì bước chân mạnh mẽ vội vã đi qua đám đông.

Quý Khôn hớn hở nói với những người xung quanh: “Vẫn là tuổi trẻ, không kiên nhẫn.”

Đối phương đáp lại: “Quý công tử là thấy người quen đi.”

Quý Khôn nói: “Đoán chừng là thấy người trong lòng.”

Sau khi ông nói xong thì liền cười vui vẻ, mọi người thấy vậy

cũng chỉ có thể cười theo.

Lâm Tập Tập thấy Quý Du Hồng đi về phía mình, ít nhiều cũng có chút khẩn trương, kéo tay Tần Mộng nói: “Làm sao đây, ngài ấy tới.”

Tần Mộng cảm thấy buồn cười, “Không phải bình thường cô đem anh ấy ăn đến chết sao? Sao bây giờ lại khẩn trương?”

“Tôi sợ ngài ấy thấy tôi mặc như thế này thì tức giận.” Lâm Tập Tập lo lắng nói, bởi vì cô phát hiện ra rằng ở một phương diện nào đó, Quý Du Hồng và Lâm Kính Đình rất giống nhau, cả hai đều thích quản cô!

Tần Mộng thấy Quý Du Hồng đang bước nhanh về phía này, cũng phát hiện được sắc mặt của anh không đúng, vội vàng hất tay Lâm Tập Tập ra, nói: “Văn nhi này, tôi qua bên kia giúp cô buôn bán sườn xám, chính cô giải quyết bạn trai của mình đi!’ Nói xong lời này thì nàng liền đạp giày cao gót, chạy như một làn khói.

Đồng minh cũng đã bỏ chạy, vậy cô có nên bỏ chạy luôn không?

Cô còn chưa làm gì thì Quý Du Hồng đã mở miệng gọi cô lại: “Lâm Văn nhi!”

Lâm Tập Tập lập tức nở nụ cười tươi, ngọt ngào gọi anh: “Hoài An ca ca~”

“Tại sao em lại ăn mặc như thế này? Em…”

“Ngừng! Ngài đừng vội phê bình, trước tiên ngài thấy em mặc như này đẹp không!?”

Quý Du Hồng mím môi, từ lần đầu tiên anh thấy dáng vẻ này của cô thì tim bắt đầu đập loạn, anh vẫn luôn biết cô gái nhỏ này

rất đẹp nhưng vạn lần không nghĩ tới, cô còn có thể đẹp hơn nữa, đẹp đến nỗi khiến anh hít thở không thông. Sau khi rung động thì anh lại vô cùng khó chịu, vẻ đẹp mỹ lệ này của cô, anh chỉ muốn độc chiếm, một chút cũng không muốn chia sẻ cho người ngoài nhìn.

Cuối cùng, anh chỉ có thể trung thực thừa thận: “Hôm nay, em rất đẹp.”

—

[1] Tắc ông thất mã: hoạ phúc khôn lường (một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: “Làm sao biết đó không phải là phúc?” Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là hoạ. Quả vậy, con trai ông vì cưỡi tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt).

[2] Yên tri vi phúc: ai biết được đó là phúc hay họa.

Chương 57

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

Lời khen của Quý Du Hồng khiến Lâm Tập Tập nở nụ cười hài lòng, ngay sau đó cô tiến tới kéo lấy tay áo của anh, nhẹ giọng nói: "Trước hết ngài đừng nóng giận nghe em giải thích, chiếc váy này là sản phẩm mới mà em sắp tung ra, em dự định vừa bán vải vừa bán quần áo, cho nên hôm nay nhân dịp cơ hội này, mặc nó để khoe một chút, xem hiệu quả sẽ như thế nào?"

Quý Du Hồng dở khóc dở cười, tham gia yến tiệc cũng nhớ đến việc kinh doanh, là vì thiếu tiền?

"Dạo gần đây, ca ca em không cho em tiền tiêu vặt sao?" Anh buồn cười hỏi.

"Ngài coi thường người ta." Lâm Tập Tập mất hứng, "Em không kinh doanh để kiếm tiền tiêu vặt!"

"Kết quả ra sao? Có ai quan tâm không?"

"Có người tới hỏi, em cũng đã gửi thẻ, để các nàng đến tiệm vải nói chuyện."

"Thẻ? Thẻ gì?" Quý Du Hồng tò mò hỏi.

Lâm Tập Tập lấy ra một tấm danh thiếp từ trong túi xách đưa cho anh, "Trên đó có ghi tên cửa hàng và địa chỉ, mặt sau ghi phạm vi kinh doanh."

Quý Du Hồng nhìn tấm thẻ màu be tinh xảo, trong mắt hiện lên ý cười kỳ lạ, nói: “Em có rất nhiều ý tưởng.”

Lâm Tập Tập đắc ý nói: “Cảm ơn ngài đã khen.”

Quý Du Hồng cẩn thận cất tấm thẻ vào trong túi áo, sau đó quay lại chủ đề hiện tại, “Nhưng em ăn mặc như vậy rất khó giữ ấm, đi thay ra đi, ta cho người đem quần áo tới.”

Thật ra anh cũng không quan tâm đến quần áo cô đang mặc, ở nước ngoài mấy năm, hạng người gì mà anh chẳng thấy qua. Anh trân trọng vẻ đẹp của cô, nhưng trong lòng anh có một chút chủ nghĩa nam nhân, không muốn chia sẻ vẻ đẹp của cô cho người khác xem mà thôi.

Lâm Tập Tập không đồng ý, thấp giọng cùng anh thương lượng: “Trước tiên anh cùng em nhảy hai bài, nhảy xong em sẽ thay ra, em phải để nhiều nữ nhân thấy váy của mình mới được, như vậy mới có thể đạt được hiệu ứng.”

Quý Du Hồng quả thực không có cách đối phó nào với cô, đúng lúc bài nhạc thay đổi thành vũ khúc, Quý Du Hồng liền đưa tay ra, lịch thiệp nói: “Công chúa xinh đẹp, có thể nhảy cùng ta không?”

Lâm Tập Tập mỉm cười đáp lễ: “Đây là vinh hạnh của ta, thưa vương tử anh tuấn.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, khoác tay nhau tiến đến sàn nhảy.

Khi đặt tay lên tay Quý Du Hồng, Lâm Tập Tập nhỏ giọng nhắc nhở: “Em nhảy không được thuần thục lắm, ngài cẩn thận đừng để bị em giẫm lên chân.”

Quý Du Hồng nghe xong thì nhạc bắt đầu vang lên, sau khi cười khẽ mấy tiếng, anh nói: “Thì ra cũng có vài chuyện mà em không biết.”

Thời điểm âm nhạc vang lên, Quý Du Hồng nhanh nhẹn dẫn dắt cô nhảy, Lâm Tập Tập phát hiện người đàn ông này nhảy rất khá, mặc dù cô nhảy không quen nhưng dưới sự hướng dẫn của anh thì hoàn toàn không có việc gì, đến nỗi giống như một vũ công chuyên nghiệp vậy.

Ban đầu cơ thể cô cứng nhắc nhưng sau khi phát hiện mình không giẫm lên chân anh thì cô buông lỏng chân tay theo nhịp của anh, mỗi lần được anh ôm eo xoay tròn, cô có cảm giác như mình đang bay, đó là một trải nghiệm rất thú vị.

Cô lâng lâng nghĩ: Khó trách nhiều người thích khiêu vũ đến vậy.

Cùng quý công tử có giá trị khiêu vũ trong hội trường, cô đạt được ý nguyện, trở thành tiêu điểm toàn trường, thuận tiện thu hoạch thêm vài ánh mắt ghen tị cùng hâm mộ của rất nhiều nữ nhân.

Nhảy hai bài liên tục, trán Lâm Tập Tập có chút đổ mồ hôi nhưng tâm tình hưng phấn khiến cô căn bản không dừng được, “Thêm một bài nữa nhé.”

Thế nhưng Quý Du Hồng không đồng ý, nói: “Nhảy thêm một bài nữa thì em sẽ mệt, trước tiên nghỉ ngơi chút đi, nếu muốn nhảy nữa thì ta sẽ nhảy cùng em sau khi nghỉ ngơi.”

Lần này Lâm Tập Tập ngược lại nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu đáp: “Vâng.”

Quý Du Hồng lại nói: “Vậy em đi thay quần áo trước đi.”

Tại sao anh lại không quên chuyện này chứ, Lâm Tập Tập chu môi, “Em vừa khiêu vũ xong nên rất nóng, không cần thay ra!”

Quý Du Hồng muốn nói gì đó nhưng bị một tiếng gầm giận cắt đứt, hai người đồng thời bị dọa cho giật mình, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau lưng, lúc này Lâm Kính Đình đi hai, ba bước đã tiến đến chỗ bọn họ đang đứng, hai mắt hắn phun ra lửa, không thèm nhìn Quý Du Hồng một cái, chỉ thẳng vào Lâm Tập Tập nói: “Xú nha đầu, muội lấy đâu ra chiếc váy này, quần áo vừa nãy đâu? Muội muốn chết rét phải không?”

“Ca, muội không lạnh!” Lâm Tập Tập vội vàng trốn sau lưng Quý Du Hồng, trong đầu nghĩ tại sao những người đàn ông xung quanh cô ai cũng như vậy, vừa mới dỗ dành được một người, lại tới thêm một người.

Lâm Kính Đình chợt nhìn về phía Quý Du Hồng, tức giận nói: “Là ngươi khiến nó mặc?”

Quý Du Hồng chậm rãi lắc đầu, giúp cô giải thích: “Đây là sản phẩm mới của nàng, mặc nó để mọi người nhìn một chút.”

Lông mày Lâm Kính Đình dựng ngược, trừng cô, “Sản phẩm mới gì? Không phải muội quản lý tiệm vải sao?”

“Muội muốn vừa bán vải vừa bán quần áo, ca, nếu chiếc váy này bán chạy thì muội sẽ chuẩn bị thêm một xưởng may quần áo nhỏ.” Lâm Tập Tập cười tươi, lấy lòng hắn nói: “Để muội mặc một lát đi mà, ca không ủng hộ sự nghiệp của muội cũng được nhưng đừng kéo chân sau của muội!”

Lâm Kính Đình nghẹn họng một chút, một lúc sau mới nói: “Ta kéo chân sau muội khi nào, nếu ta muốn kéo chân sau thì ta giao tiệm vải cho muội làm gì!”

Lâm Tập Tập rụt cổ lại, mặt đầy ủy khuất.

Quý Du Hồng không muốn cô khổ sở, quyết định giúp cô, nói: "Em đừng buồn, nếu muốn mở xưởng may thì ta cho em vốn khởi nghiệp."

Lâm Kính Đình nghe xong thì lập tức nổi giận, nói: "Chuyện làm ăn của Lâm gia chúng ta, không cho phép người ngoài giúp đỡ! Đừng nói đến cái xưởng nhỏ, cho dù là mười cái xưởng may thì ta cũng mở được!"

Đôi mắt Lâm Tập Tập sáng lên, vui vẻ nói: "Ca, ca nói thật sao? Ca ủng hộ muội mở xưởng may đúng không?"

Lâm Kính Đình:...

Tại sao hắn có cảm giác như mình lọt vào tròng vậy.

Không đợi hắn chuẩn bị giậm chân, Lưu lão bản đến bắt người, nói: "Không phải nói đến tầng ba xem ca múa sao? Hôm nay có đại mỹ nữ đến từ Thượng Hải đấy."

Lâm Tập Tập vội vàng nói sang chuyện khác: "Có đẹp không? Ta cũng muốn xem một chút."

Lâm Kính Đình nhanh chóng ngăn cản: "Muội ở tầng hai đi, giải trí trên lầu không thích hợp với muội."

Lâm Tập Tập giả vờ tức giận, bất quá Lâm Kính Đình rất nhanh bị vài người lôi đi, căn bản không có thời giờ quản cô, Lâm Tập Tập ngược lại vui vẻ thanh tịnh, đám người đi xa, cô mới nói với Quý Du Hồng: "Thật xin lỗi, ca ca em đối xử không tốt với ngài."

Quý Du Hồng hiểu, nói: "Y là vì thương em, chỉ sợ em bị cướp đi thôi, em có khát không? Ta lấy cho em ít đồ uống."

"Hôm nay ngài cùng cha ngài là chủ, ngài cứ luôn ở bên cạnh

em, sẽ không sao chứ?" Lâm Tập Tập hỏi anh.

Quý Du Hồng từ xa nhìn Quý Khôn trong đám đông, nói: "Thật ra cũng không liên quan đến ta nhiều lắm, người bọn họ muốn xu nịnh là cha ta, không phải ta, nếu ông ấy cần ta thì sẽ phái người đến gọi."

"Vậy ngài cùng em đến bên kia ăn một chút đi, em chưa ăn cơm tối." Lâm Tập Tập nói xong, tự nhiên thân mật khoác tay anh, ra hiệu đi cùng cô.

Nghe cô chưa ăn cơm tối, Quý Du Hồng lại đau lòng, dẫn cô đến bàn ăn.

Khi đi ngang qua khu vực nghỉ ngơi, trên ghế có không ít phu nhân, tiểu thư không chớp mắt nhìn chằm chằm hai người, suy đoán quan hệ của cả hai, ánh mắt quan sát quá trực tiếp khiến Quý Du Hồng cau mày.

Lâm Tập Tập chọn một miếng bánh rồi cầm trên tay, tự mình nếm thử, thấy khá ngon nên múc một thìa rồi đưa đến trước mặt Quý Du Hồng.

Dù biết cô thích làm trò thân mật nhưng trong trường hợp công khai lớn như thế này, Quý Du Hồng không thể tập trung ăn những gì cô đưa tới.

Lâm Tập Tập kiên trì được một lúc, thấy anh không hợp tác, biết anh đang xấu hổ nên chỉ có thể từ bỏ, bản thân từng ngụm từng ngụm ăn hết.

Chờ sau khi cô ăn xong, Quý Du Hồng đưa khăn tay cho cô, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhung màu xanh và nói: "Cái này cho em."

Lúc Lâm Tập Tập nhìn thấy chiếc hộp, cô nghĩ đến đồ trang sức

quý giá, nhưng khi cầm lấy và mở ra, cô ngạc nhiên phát hiện đó là một chiếc đồng hồ bỏ túi của phụ nữ được chế tác tinh xảo, xâu lại bằng một sợi dây chuyền vàng tinh xảo, có thể đeo lên cổ.

Vỏ của chiếc đồng hồ bỏ túi được tráng men sáng màu, màu xanh lam cùng màu vàng đan xen nhau, mở nắp ra thì cô thấy tấm hình Quý Du Hồng được khảm vào dưới nắp.

Trong hình, anh vẫn mặc bộ quân trang, nghiêng người, ánh mắt nhìn về phương xa, khí độ bất phàm.

“Bởi vì làm theo yêu cầu nên phải mất thời gian, đến hôm nay ta mới nhận được.” Quý Du Hồng giải thích, sau khi anh nhận được chiếc đồng hồ bỏ túi của cô, anh muốn gửi lại một chiếc nhưng đến ngày hôm nay mới nhận được.

Lâm Tập Tập vui vẻ nói: “Em rất thích, cám ơn ngài!” Nói xong thì đem đồng hồ đeo lên cổ.

Bộ sườn xám trắng cùng với chiếc đồng hồ bỏ túi sáng màu, đặc biệt bắt mắt.

Hai người đồng loạt nhìn về chiếc đồng hồ bỏ túi trên ngực cô, nhưng Quý Du Hồng nhanh chóng nhận ra vị trí của chiếc đồng hồ bỏ túi có chút tế nhị, trong khi anh nhìn đồng hồ bỏ túi, anh cũng nhìn vào ngực cô…

Suy nghĩ không đúng đắn, lỗ tai của anh nhanh chóng ửng đỏ, lúng túng ho khan, sau đó mới len lén dời đi tầm mắt.

Nhưng trong lòng anh lại âm thầm tổng kết: Vóc dáng người con gái của anh rất đẹp!

“Quý công tử, có thể mời ngài nhảy một bài được không?”

Một giọng nói ngọt ngào truyền đến, phá vỡ sự im lặng giữa hai người, Quý Du Hồng và Lâm Tập Tập đồng thời ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy một cô gái trẻ mặc âu phục, trang điểm thời thượng, cách bọn họ vài bước chân, cười dịu dàng trước mặt bọn họ, chính xác hơn thì cười với Quý Du Hồng.

Quý Du Hồng có chút bất ngờ, quay đầu nhìn Lâm Tập Tập một chút, chỉ thấy cô một bên nghịch chiếc đồng hồ trước ngực, một bên nhìn chằm chằm vị kiều tiểu thư*, "Vị tiểu thư này, Quý công tử đã có bạn."

**Kiều tiểu thư: tiểu thư yêu kiều, mềm mại, đẹp đẽ, đáng yêu.*

Kiều tiểu thư nhíu mày, nói: "Theo như ta được biết, Quý công tử chưa kết hôn, cũng không đính hôn, ở đây cô nói bạn là chỉ bạn nhảy sao? Như vậy thì lúc nào cũng có thể đổi người."

Lâm Tập Tập nhíu mày, xem ra cô gặp phải cường địch nha!

Vị tiểu thư kia cho là Lâm Tập Tập bị nàng nói vậy nên thối lui, dương dương tự đắc tiến lên hai bước, nói với Quý Du Hồng một lần nữa: "Quý công tử, có thể nhảy cùng một bài không?"

Lâm Tập Tập trực tiếp đi tới bên cạnh Quý Du Hồng, vỗ vỗ cánh tay ra hiệu anh cúi đầu xuống, Quý Du Hồng nhìn ánh mắt đang cười của cô, không nhịn được nhếch môi, ngay sau đó chậm rãi cúi đầu, Lâm Tập Tập vịn lấy tay anh, nhón chân lên, chính xác hôn lên đôi môi của anh, sau đó quay đầu lại, cười tươi với kiều tiểu thư, nói: "Chúng tôi là bạn có thể làm những chuyện này."

Chương 58

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

Sau khi Lâm Tập Tập hôn Quý Du Hồng xong, lại buông lời độc ác, cô vốn cho rằng có thể trấn áp được vị kiều tiểu thư kia khiến nàng biết khó mà lui.

Nhưng khiến người ta bất ngờ là điều này đã không xảy ra.

Đối phương mặt đầy trấn định đứng trước mặt bọn họ, thuận miệng nói: "Đây là nơi công cộng, không thích hợp làm những việc này."

Lâm Tập Tập nhíu mày, cười nói: "Vị tiểu thư này, sở dĩ tôi làm như vậy chỉ là muốn nói với cô rằng nếu cô muốn khiêu vũ thì có thể tìm người khác, đừng đánh chủ ý đến ngài ấy."

Vị tiểu thư cười yếu ớt nói: "Chỉ là nhảy một bài mà thôi, cần gì phải làm khó nhau như vậy?"

Quý Du Hồng nghe không vô, mở miệng nói: "Xin lỗi, ta không có ý định khiêu vũ cùng người khác."

"Thật vô tình!" Kiều tiểu thư cười ra tiếng, mặc dù bị từ chối liên tục nhưng nàng không hề có ý định rời đi, tâm lý này cũng rất cứng.

Vào lúc này, một giọng nói lớn đột nhiên vang lên từ đám đông ồn ào phía sau, nói: "Lăng Linh, đã thấy được Hoài An chưa?"

Người vừa mở miệng thì mọi người xung quanh đều dừng lại.

Lâm Tập Tập nhìn về phía tiếng nói, bất ngờ nhìn thấy Quý Khôn, đoàn người đã đi đến khu vực này, lời vừa rồi hiển nhiên là do Quý Khôn nói với cô gái trước mặt.

Quả nhiên kiều tiểu thư quay đầu lại, mặt đầy ủy khuất nói với Quý Khôn: "Quý thế bá, lệnh công tử rất khó mời ạ."

"Phải không?" Quý Khôn tò mò đi tới vài bước, nhìn Quý Du Hồng, sau đó tầm mắt rơi trên người Lâm Tập Tập, như thể ông vừa phát hiện ra cô, ngạc nhiên nói: "Lâm tiểu thư, cô cũng ở đây?"

Lâm Tập Tập cũng cười theo nói: "Xin chào ngài."

"Khó trách Lăng Linh không mời được Hoài An, thì ra nó trốn ở đây nói chuyện cùng cô."

Hóa ra Quý Khôn và Lăng Linh quen biết nhau, khó trách nàng ta hăng hái mười phần đến vậy.

Lâm Tập Tập quay đầu nhìn Quý Du Hồng một cái, Quý Du Hồng lắc đầu với cô, tỏ vẻ anh cũng không biết đối phương.

Lâm Tập Tập nói: "Nếu Đô đốc tìm Du Hồng thì vãn bối trả người lại cho ngài, không nghĩ tới ngài gọi người đến tìm."

Quý Khôn cười to, "Ta tìm nó làm gì, so với ở cùng ta thì nó hiển nhiên muốn ở cạnh cô hơn."

Lăng Linh thấy mình bị quăng sang một bên, có chút không cam lòng, quay đầu nói với Quý Khôn: "Quý thế bá, vừa rồi ngài đáp ứng để cháu cùng lệnh công tử khiêu vũ cùng nhau nha."

Quý Du Hồng nghe vậy, nhíu mày không vui nhìn Quý Khôn, giống như là đang nói với ông nhưng cũng nói cho tất cả mọi người nghe: “Con không cùng người khác khiêu vũ.”

Lời này vừa nói ra, các cô gái đứng gần hay xa đều nghe được, trong nháy mắt khiến đối phương tan nát cõi lòng rơi đầy xuống đất, không thể nhặt lên được.

Quý Khôn buông tay Lăng Linh ra, nói: “Ta cũng không còn cách nào khác, cháu thấy rồi đó, nó đã có người trong lòng, không muốn khiêu vũ cùng người khác.”

Khiến cha của Quý Du Hồng có thể nói ra những lời này trước mặt mọi người với vẻ mặt vui vẻ, hiển nhiên đã sớm chấp nhận mối quan hệ của hai người bọn họ. Bây giờ nói trước công chúng, ông cũng đã gián tiếp thừa nhận thân phận của Lâm Tập Tập, điều này khiến những người xung quanh đang mơ mộng muốn treo lên cành cao, lập tức tỉnh mộng, ngay cả Lăng Linh mười phần phấn khích cũng tái xanh cả mặt.

Lâm Tập Tập cũng bị dọa sợ không ít, cô chưa bao giờ hỏi thái độ của gia đình Quý Du Hồng, bởi vì chưa giải quyết Lâm Kính Đình trước thì tình cảm giữa hai người khó khăn trùng trùng, chứ đừng nói gì đến việc ở bên nhau.

Không ngờ Quý Khôn đã sớm biết tình cảm của hai người, cũng thừa nhận mối quan hệ của cả hai.

Điều này khiến cô cảm động vô cùng nhưng đồng thời cũng phiền muộn, cùng là bậc trưởng bối, nhìn Quý Khôn rồi lại nhìn Lâm Kính Đình, haiz, chênh lệch này cũng quá lớn đi.

Nhưng cho dù Quý Khôn có thừa nhận quan hệ của hai người thì cũng vô dụng, chỉ cần Lâm Kính Đình không chịu gật đầu, đừng nói đến kết hôn, ngay cả đính hôn cũng khó.

Tầng ba có ba sảnh đa chức năng, có sảnh chơi game để mọi người thử vận may và đặt cược nhỏ. Ngoài ra còn có quầy bar để mọi người uống rượu. Còn có sân khấu lớn để ca múa, lần này còn đặc biệt mời về vũ đoàn đến từ Thượng Hải, là một trong những vũ đoàn có danh tiếng bậc nhất ở Thượng Hải hiện nay.

Mọi người sớm đã nghe đồn về vũ đoàn này, nay mới có dịp tận mắt chứng kiến, từ sáng sớm đã có rất nhiều người chen chúc nhau để chờ đến lượt xem biểu diễn.

Lâm Kính Đình thường xuyên đi Thượng Hải, không xa lạ gì đối với vũ đoàn này, cũng xem qua vài lần, trong ấn tượng của hắn là bắp đùi của các nữ nhân rất bắt mắt, hắn cũng không nhớ nhiều.

Nhưng sau khi bị Lưu lão bản và những người khác kéo lên, Lâm Kính Đình đột nhiên nhớ ra một chuyện rất quan trọng, một ca sĩ trong đoàn ca múa nhạc này hình như đã qua đêm với hắn một lần, tên là gì nhỉ? Hắn suy nghĩ hồi lâu, chỉ nhớ tên người ta là Hân gì đó.

Không phải là trùng hợp đến thế chứ?

Sau khi mấy người ngồi xuống chỗ ngồi thì bắt đầu tán gẫu, “Nghe nói các nàng ở đây đều là mỹ nữ hạng nhất.”

Có người hỏi Lâm Kính Đình, “Ngài đã xem qua chưa, tin đồn là thật hay giả vậy?”

Lâm Kính Đình dựa vào lưng ghế hút thuốc, “Cho là vậy đi.”

Lưu lão bản cười nói: “Lâm đại lão bản đã nhìn qua vô số người, mỹ nữ xinh đẹp đến đâu thì ngài ấy xem qua liền quên.”

Những người khác nghe vậy thì cười lớn.

Lâm Kính Đình cong khóe miệng không cười, trong đầu nghĩ thật mẹ nó nhàm chán, cùng đám người nhàm chán này ở chung một chổ, còn không bằng ở lại tầng hai nhìn bảo bối của hắn.

Đang hút thuốc thì có một nữ nhân thân hình uốn éo như rắn nước, ngồi bên cạnh hắn, bày ra đôi môi đỏ mọng, thở ra hơi lan nói với hắn: "Lâm lão bản, đã lâu không gặp."

Trong lòng Lâm Kính Đình chậc chậc hai tiếng, sợ hãi như gặp điều gì đó.

Hít một hơi thật sâu, hắn quay sang người phụ nữ trang điểm đậm và hỏi: "Cô là?"

Người phụ nữ cũng không giận, vỗ nhẹ lên cánh tay hắn, cười nói: "Lâm lão bản thật là quý nhân nên nhiều chuyện hay quên, em là Lan Hân, chúng ta quen nhau khi ngài đến Thượng Hải."

Mấy lão nam nhân ngồi bên cạnh, mặt đầy dung tục nhìn bọn họ, Lâm Kính Đình không nhịn được trừng bọn họ một cái, nói với Lan Hân: "Cô theo vũ đoàn đến biểu diễn?"

Lan Hân nói: "Em đến đây biểu diễn cũng thuận tiện thăm người thân, em có người cô ở Kim Lăng."

Lâm Kính Đình gật đầu một cái, không nói gì thêm, rõ ràng là không muốn để ý đến cô ta.

Lan Hân cũng không nổi giận, cười nhẹ hỏi hắn: "Sau khi biểu diễn kết thúc, em có thể tìm Lâm lão bản ôn lại chút chuyện được không?"

Người tình tìm đến, ai có thể cưỡng được? Rõ ràng là có dụng ý khác nhưng Lâm Kính Đình không gật đầu cũng không lắc đầu, chẳng qua là cười như không cười nhìn cô ta, khiến Lan Hân

cảm thấy ngượng ngùng, đứng dậy cáo từ.

Nhìn bóng lưng phong tình vạn chủng rời đi, những lão nam nhân khác không nhịn được huýt sáo, chỉ có Lâm Kính Đình ngoảnh mặt nhìn nơi nào đó xa xăm, trong lòng dâng lên trận phiền muộn khó hiểu. Vừa rồi Lan Hân nói ôn lại chuyện cũ với hắn nhưng hắn không giải thích được, lại nhớ đến vẻ mặt Lý Ngọc nhẫn nhục chịu đựng, nhất thời đem bản thân dọa cho giật mình.

Nghe người ngoài đùa giỡn, lại thêm một trận phiền muộn.

Lúc này, Vương lão bản đến muộn chậm rãi đi tới bên cạnh bọn họ, "Xin lỗi xin lỗi, vừa rồi ta nói chuyện cùng thân thích ở tầng hai khá lâu."

Mọi người trêu đùa nói: "Ở tầng hai có mỹ nhân khiến ngươi không thể rời đi nha."

Vương lão bản cười hai tiếng, quay đầu nói với Lâm Kính Đình: "Chúc mừng ngài, ngài rất nhanh kết thông gia với Đô đốc phủ chứ? Viên mãn nha!"

Lâm Kính Đình khó hiểu, nói với Vương lão bản: "Ngươi nói bậy gì đấy, cái gì mà thông gia với phủ Đô đốc? Ai kết hôn với ai?"

Vương lão bản bị hắn chất vấn liên tiếp lùi về phía sau, chật vật nói: "Ngài nóng nảy với ta làm gì, ta cũng nghe những người ở tầng hai nói rằng đích thân Quý Đô đốc đã xác nhận rằng người yêu của Quý Du Hồng là Lâm Vãn, Lâm Vãn là muội tử của ngài mà, ta đặc biệt đến đây chúc mừng ngài nha."

Lâm Kính Đình soạt một tiếng đứng lên, đem thuốc lá vứt xuống đất, lại nhấc chân hung hăn giẫm nát, cắn răng hỏi: "Ngươi nghe đều là thật?"

“Vạn lần chính xác, những người ở tầng hai cũng đã truyền tin ra, đều là tin tốt sắp tới của phủ Đô đốc nha.”

“Sắp tới bà nội hắn, chỉ cần ta – Lâm Kính Đình không gật đầu thì ai dám tới cưới?”

Mọi người:…

Vương lão bản không rõ tình huống, không biết sống chết nói: “Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, ngài cũng không thể ngăn nàng lấy chồng được! Ngài cưng chìu muội muội cũng có mức độ thôi!”

Lâm Kính Đình hung hăng trừng mắt với hắn, đột ngột đứng lên nói: “Các ngươi xem đi, xin lỗi không tiếp được.” Nói xong thì vội vả xoay người rời đi.

Đầu óc Vương lão bản mơ hồ nhìn những người khác, “Hắn bị động kinh sao?”

Lưu lão bản buồn cười nói: “Chẳng lẽ ngươi còn không biết Lâm Kính Đình với Quý gia luôn bất hòa? Làm sao hắn có thể trơ mắt nhìn muội muội mình bỏ chạy cùng tiểu tử Quý gia?”

Vương lão bản hiểu ra, “Cũng đúng ha, lần này có trò hay để xem rồi.”

Không giống như người khác đang cười trên nỗi đau của người khác, Lâm Kính Đình vội vàng đi xuống tầng hai, nhìn quanh trong sảnh tiệc, nhưng không tìm thấy bóng dáng của cha con Quý gia liền đi vào nhìn xung quanh. Không lâu sau lại thấy Lâm Tập Tập đang nói chuyện cùng với mấy cô gái, những người đó đều lạ mắt, Lâm Kính Đình không biết ai trong số đó, chắc là bạn mới quen.

Lâm Kính Đình tiến lại gần vài bước, phát hiện Lâm Tập Tập vẫn

đang mặc bộ quần áo muốn lấy mạng già của hắn, ngọn đuốc trong lòng hắn càng thêm bùng cháy ngay lập tức.

Hắn vội vàng chạy tới nắm lấy tay Lâm Tập Tập, xoay người bước ra ngoài mà không nói một lời.

Lâm Tập Tập sửng sốt khi bị hắn kéo đi, "Ca, ca đang làm gì vậy?"

"Trở về cùng ta, lập tức, ngay lập tức."

"Tại sao, muội đang nói chính sự với mọi người!"

Lâm Kính Đình hừ lạnh: "Nói cái rắm! Để muội nói thì mọi người cũng sẽ không nói!"

Lâm Tập Tập thật sự không biết hắn đang tức giận cái gì, cũng không thể hỏi bậy, tránh đổ thêm dầu vào lửa, trong đầu nghĩ không phải là lời nói của Quý Khôn truyền tới tai của hắn chứ!

Hai huynh muội lôi kéo ra cửa, đúng lúc Tần Mộng đi xuống từ tầng ba, bên người Tần Mộng có hai nữ nhân xa lạ, nhìn thấy Lâm Tập Tập, Tần Mộng hưng phấn vẫy tay với cô, nói: "Tiểu Vãn nhi, người ở vũ đoàn muốn nói chuyện với cô về sườn xám."

Lâm Tập Tập bị anh cô kéo đi, không dừng lại được, chỉ có thể nói với Tần Mộng: "Cô trước hết nói chuyện giúp tôi đi."

Chương 59

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

Xe đang chạy trên đường phố vắng vẻ, người trong xe im lặng, Lâm Tập Tập có chút tức giận và bất lực, cô thực sự không thể hiểu được, quan hệ giữa cô và Quý Du Hồng đã được xác định, rốt cuộc Lâm Kính Đình kiên trì vì điều gì.

Bây giờ tiệm thuốc phiện đã đóng cửa, mối quan hệ đối địch giữa Lâm Kính Đình và Quý Khôn về cơ bản đã có thể được giải trừ, chỉ cần từ nay về sau Lâm Kính Đình làm một thương nhân an phận thủ thường, không cố ý gây rắc rối cho nhà họ Quý thì quan hệ giữa hai nhà có thể được hòa hoãn.

Nhưng nhìn thái độ của Lâm Kính Đình lúc này, rõ ràng cho thấy hắn cả đời cũng không muốn qua lại với Quý gia.

Cô rốt cuộc nên làm gì đây? Mới có thể khiến Lâm Kính Đình hoàn toàn tháo gỡ nút thắt và buông bỏ những định kiến, thật đau đầu.

Thấy Lâm Tập Tập im lặng, Lâm Kính Đình chỉ có thể mở lời trước, phá vỡ cục diện bế tắc, “Ta nghe nói Quý Khôn đích thân thừa nhận quan hệ của hai người trong bữa tiệc?”

Lâm Tập Tập quay đầu nhìn hắn, tìm lời giải thích để hắn không kích động, nói: “Ngài ấy thuận miệng nói, không có việc gì phải thừa nhận hay không thừa nhận.”

Lâm Kính Đình hừ lạnh nói: “Hắn có thừa nhận hay không cũng không quan trọng, chỉ cần ta không gật đầu, có là ai cũng đừng hòng cưới được muội.”

Lâm Tập Tập lập tức quay đầu tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thật sự không muốn để ý tới hắn.

“Thế nào, ta nói sai sao? Không lẽ muội còn nghĩ muốn bỏ trốn cùng Quý Du Hồng?” Lâm Kính Đình tức giận nói.

Lâm Tập Tập thở dài, quay đầu lại nói: “Được, được, được, muội nghe lời ca, muội sẽ không lấy ai cả, ca có thể ngăn muội lập gia đình nhưng có thể ngăn muội thích ai thì muội càng thích hắn, không lấy hắn, được chưa?”

Nói xong lời cuối, chóp mũi Lâm Tập Tập đau xót, khóc nức nở, “Muội ghét ca nhất.”

Lâm Kính Đình:…

Hắn không sợ Lâm Tập Tập ồn ào, cãi nhau với hắn, hắn sợ nhất là cô gái nhỏ ủy khuất rơi lệ cùng với dáng vẻ đáng thương, nếu là lúc nhỏ thì hắn nhất định sẽ ôm trên tay dỗ cô, bây giờ chỉ có thể bất động, một bên lo lắng.

Tiểu cô nương này rất đau lòng đi.

Lâm Kính Đình biết cô quá rõ, hồi đó cô sống chết vì Bạch thiếu gia kia, đuổi theo hắn ta ra nước ngoài, cuối cùng tuyệt vọng trở về, chẳng qua là cô dễ dàng kích động mà thôi.

Hắn chỉ là lo lắng sợ cô xử trí theo cảm tính, nhìn lầm người.

Cho đến bây giờ hai nhà Lâm – Quý vẫn không ưa nhau, hắn cũng không tin Quý Du Hồng tiếp cận với Vãn nhi mà không có mục đích.

Về đến nhà, Lý Ngọc còn chưa kịp nghỉ ngơi thì đã nghe được hai huynh muội trở về, mặc áo khoác đi xuống lầu.

“Sao về sớm thế? Yến tiệc còn chưa kết thúc mà.” Lý Ngọc tò mò hỏi hai người.

Lâm Kính Đình cởi áo khoác đưa cho nha hoàn, tức giận nói: “Nếu còn không quay lại, có người sẽ bị bắt cóc!”

Lâm Tập Tập lười để ý đến hắn, bĩu môi nói: “Tẩu tẩu, muội đói bụng, có gì ăn không ạ?”

“Vẫn luôn hâm nóng tổ yến cho hai người, chỉ sợ hai người không ăn được gì khi ở đó, Vãn nhi, tại sao muội lại mặc chiếc váy này? Không lạnh chứ?” Lý Ngọc không đồng ý nhìn cô.

Nghe đến đây, Lâm Kính Đình lại lập tức phát hỏa, “Đúng vậy, nàng nhìn muội ấy xem, cái gì mà quảng bá sản phẩm mới nên mặc như vậy, cũng không sợ mình đông lạnh, nói muội ấy thì muội ấy không vui! Thật sự là chọc tức chết người ta mà.”

Lâm Tập Tập liếc mắt nói: “Bây giờ muội thay liền! Nếu ca tức giận có thể ném ấm trà cho bớt giận, không ai thèm quản ca!”

Lâm Kính Đình liếc nhìn bàn trà, trên bàn toàn là tử sa bình mà hắn yêu thích nhất được sưu tầm nhiều nơi trên thế giới.

Hắn sợ hãi nói với Lý Ngọc: “Tại sao lại bày ra những thứ này?”

Lý Ngọc nói: “Là Vãn nhi bày ra, nàng nói bày những đồ vật này khiến chàng có thể khống chế tính khí, ít nhất thì trước khi chàng đập đồ, phải cân nhắc trước hậu quả.”

Lâm Kính Đình:…

Ngồi lên ghế sô pha, Lâm Kính Đình thở dài: “Con bé này càng lớn càng không ổn!”

Lý Ngọc giễu cợt hắn, nói, “Không ổn nhưng lại không muốn nàng gả đi, biết làm sao được!”

Lâm Kính Đình trừng mắt, chỉ vào Lý Ngọc nói, “Ta nói là nàng bị làm hư mà, còn dám giễu cợt ta!”

Lý Ngọc nhanh chóng xoay người đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Thiếp mang cho chàng chén tổ yến.”

Lâm Kính Đình:…

Một người rồi đến hai người, tất cả đều muốn tạo phản sao?

Kiểu dáng mới lạ của sườn xám thực sự đã gây xôn xao trong bữa tiệc, đặc biệt khi Lâm Tập Tập khiêu vũ với Quý Du Hồng, nó trở thành tâm điểm của toàn trường. Rất nhiều nữ nhân nhìn cô chằm chằm, dĩ nhiên là thấy quần áo trên người cô khác với người khác, nhưng nó rất đẹp, mặc vào phá lệ phong tình vạn chủng.

Lâm Tập Tập đoán hôm nay cô tới tiệm vải, khẳng định sẽ có người hỏi thăm quần áo, cô nghĩ đến đây thì liền cảm thấy mười phần hăng hái.

Đáng ngạc nhiên hơn là cô còn chưa kịp đi ra ngoài thì đã có người trực tiếp đến trước cửa nhà cô.

Nhiệt độ buổi sáng rất thấp, khi mời ba vị khách vào phòng khách, mũi của họ đã đỏ lên, mặc dù trong phòng có lò sưởi nhưng họ vẫn rùng mình một hồi, mãi đến khi bà Trần bưng trà nóng cho họ thì tình hình mới khá lên được một chút.

Trong số ba người, có một nam và hai nữ, người đàn ông tự giới

thiệu là trưởng đoàn ca múa kịch, còn hai người phụ nữ bên cạnh là một vũ công và một ca sĩ.

Nghe lời giới thiệu này, Lâm Tập Tập đã biết mình phải làm gì.

Quả nhiên, trưởng đoàn đưa tới tấm danh thiếp của Lâm Tập Tập và nói: "Tôi đã nhìn thấy bộ sườn xám của Lâm tiểu thư tối qua, các cô nương trong đoàn rất thích nó. Tôi lại nghe Tần tiểu thư nói rằng cửa hàng vải của cô đặt may theo yêu cầu. Lần này, tôi đặc biệt đến đây để thương lượng với Lâm tiểu thư về quần áo đặt may. Đáng lẽ ra tôi không nên đến sớm như vậy, nhưng sáng nay chúng tôi sẽ trở về Thượng Hải bằng thuyền, vì vậy mới lỗ mãng đến quấy rầy rồi!"

Lâm Tập Tập tỏ vẻ hiểu rõ, "Thì ra là vậy, nhưng các người rời đi sớm như vậy thì về sau tôi nên liên lạc với ai?"

Trưởng đoàn chỉ tay về phía nữ ca sĩ và nói: "Lan Hân ở lại đây một thời gian, sau đó cô có thể liên lạc với cô ấy, nếu có chuyện mà không giải quyết được, cô ấy sẽ gửi điện tín liên lạc với chúng tôi."

Lúc này Lâm Tập Tập mới nhìn kỹ Lan Hân, cảm thấy người này rất quen, hình như cô đã thấy cô ta ở đâu rồi, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

"Không thể nào tốt hơn khi có người liên lạc, nhưng công việc kinh doanh quần áo của chúng tôi chỉ mới bắt đầu. Nếu có nhiều đơn đặt hàng thì có thể sẽ mất nhiều thời gian."

Trưởng đoàn nói: "Chúng tôi cần khoảng 30 bộ, tốt nhất là giao cho chúng tôi trước Tết, bởi vì đến lúc đó có vài buổi biểu diễn quan trọng."

Lâm Tập Tập tính toán, còn khoảng một tháng nữa là sang năm mới, hẳn là có thể làm được nên cô gật đầu nói có thể.

Trưởng đoàn lại nói: “Còn giá cả thì sao?”

Lâm Tập Tập nói vài mức giá để họ lựa chọn, và nói thêm, “Như các người đã biết, vải có nhiều loại khác nhau, dùng vải tốt thì dĩ nhiên là đắt, vải bình thường thì rẻ.”

Ba người bàn bạc một chút, muốn mức giá không cao cũng không thấp, vừa phải.

Mọi người lại thảo luận về những chi tiết khác, chẳng hạn như màu sắc, nhưng ở nhà không có hàng mẫu, cuối cùng Lâm Tập Tập đề nghị để Lan Hân đến tiệm vải để lựa chọn.

Bởi vì vũ đoàn phải ra bến thuyền sớm nên trưởng đoàn dẫn theo cô gái khác rời đi, để Lan Hân ở lại, chờ Lâm Tập Tập chuẩn bị xong thì cùng nhau đi tới tiệm vải.

Lâm Tập Tập từ sáng sớm đã xuống đón khách, lúc nãy còn chưa kịp ăn sáng nên bây giờ cái bụng cô sớm đã kêu đói. Cô lịch sự hỏi Lan Hân có muốn dùng điểm tâm sáng hay không, Lan Hân lễ độ từ chối khéo nhưng lại hỏi Lâm Tập Tập là cô ta có thể tham quan phòng khách được không, dáng vẻ kia không lộ vẻ mới lạ.

Người ta chỉ yêu cầu được tham quan phòng khách, Lâm Tập Tập đương nhiên sẽ không từ chối, cô bảo bà Trần nhiệt tình đãi khách, còn mình thì ăn điểm tâm ở phòng ăn.

Lý Ngọc đợi đến khi vị khách nam xa lạ dưới lầu rời đi, mới chậm rãi đi xuống lầu, nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ ở phòng khách, nàng hơi bất ngờ nhìn hai lần, Lan Hân khi thấy Lý Ngọc thì nở nụ cười ngọt chào hỏi với nàng.

Lý Ngọc không quen tiếp xúc với người lạ, vì vậy bước nhanh vào phòng ăn, nhìn thấy Lâm Tập Tập, liền hỏi: “Tại sao vẫn có

người ở trong phòng khách."

"À, cô ấy là người của vũ đoàn, ở lại để phụ trách công việc đặt may sườn xám."

Hai mắt Lý Ngọc sáng lên, nở nụ cười: "Chúc mừng muội, nhanh như vậy đã tìm được mối làm ăn, bọn họ đặt bao nhiêu?"

"30 bộ!"

Lý Ngọc kinh ngạc nói: "Nhiều thế!"

Lâm Tập Tập vừa ăn bánh quẩy vừa uống sữa đậu nành, đắc chí gật đầu, "Đây mới chỉ là khởi đầu, sau này nhất định sẽ có nhiều khách tới cửa làm ăn."

Lý Ngọc khoanh tay, cười: "Vậy trước tiên ta chúc muội làm ăn phát đạt, kiếm được nhiều tiền."

Lâm Tập Tập lại nói: "Hai ngày nữa sẽ có một lô máy may mới đến, khoảng mười máy. Muội sẽ thuê một vài nữ công, tẩu tẩu, đến lúc đó tẩu phụ trách làm sư phụ, dạy các nàng mới được."

"Được rồi, muội thế mà ngay cả ta cũng tính toán nha."

"Muội nào dám tính toán với tẩu, xưởng may được thành lập thì muội sẽ tính cổ phần cho tẩu."

Lý Ngọc múc cho mình chén cháo, ngồi bên cạnh Lâm Tập Tập, cười nói: "Ta đoán, muội dùng cổ phần này dụ dỗ người đi."

Lâm Tập Tập mở to hai mắt, dáng vẻ bị bại lộ, nói: "Tẩu tẩu là thần sao, cái này mà tẩu cũng đoán ra được, đúng là tối hôm qua muội dùng cổ phần xưởng may dẫn dụ Tần Mộng đấy."

Lý Ngọc che miệng cười.

Lâm Tập Tập nhắc lại: “Muội nhất định không lừa hai người về chuyện cổ phần, đến lúc đó cả tẩu cùng Tần Mộng đều có phần.”

Lý Ngọc cũng không tranh cãi cùng cô, nói: “Được rồi, ta tin muội.”

“Tại sao ca ca còn chưa xuống, muội nghe nói hôm nay ca phải đi thăm vị trí.”

“Khi ta đi xuống thì chàng ấy đang rửa mặt, chắc sắp xuống rồi, sau khi chàng xuống thì muội nên làm hòa đi, đừng chọc tức chàng nữa.”

Lâm Tập Tập nói: “Muội biết.”

Phía bên này hai tỷ muội vừa ăn vừa nói chuyện thì phía bên kia Lâm Kính Đình ngáp dài, chậm rãi đi xuống lầu, đi được nửa đoạn thì phát hiện có người phụ nữ đứng trong phòng khác mà hắn quen người phụ nữ này.

Hắn dụi mắt một cái, nghi ngờ mình chưa tỉnh ngủ.

Kết quả đối phương cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn thì lập tức nở nụ cười ngọt ngào, “Lâm lão bản, buổi sáng tốt lành!”

Lâm Kính Đình lảo đảo, suýt chút nữa thì lăn xuống cầu thang…

Chương 60

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

Lâm Kính Đình bình tĩnh trở lại, ổn định bước chân để không lăn xuống đất, đáy lòng khó chịu, mặt đen như đáy nồi. Chuyện gì xảy ra với người phụ nữ này, tại sao lại đến nhà hắn, một chút quy củ cũng không có, rốt cuộc là kẻ nào để cô ta vào nhà!

Đúng là hắn thích chơi với mỹ nhân nhưng chưa bao giờ ham luyến sắc đẹp, hắn có nguyên tắc cùng ranh giới của mình. Nhiều năm trôi qua, hắn không thiếu đàn bà ở bên ngoài nhưng cũng chỉ giới hạn ở ngoài, những người phụ nữ kia biết tính khí của hắn, một mực an phận thủ thường, ngay cả người mà hắn cưng chìu nhất là Phương Ny cũng phải chuyển ra ngoài Lâm công quán sau khi Vãn nhi cùng Lý Ngọc đến.

Cho nên hắn ghét nhất loại đàn bà dựa vào mấy phần sắc đẹp mà không có quy củ.

Trước mắt chính là Lan Hân.

Mối quan hệ giữa bọn họ thực ra không sâu, khi hắn đến Thượng Hải làm ăn, Lan Hân bồi hắn mấy đêm, lúc ấy hắn cũng cho cô ta không ít thứ tốt, coi như là tiền trao cháo múc. Hắn cơ hồ cũng quên đi người này, không nghĩ đến cô ta công khai xuất hiện ở Lâm công quán, ai cho cô ta lá gan này?

Lan Hân đứng trong phòng khách, khóe miệng nở nụ cười, ánh mắt đưa tình, hai tay nghịch lấy khăn tay, dáng vẻ phong tình

vạn chủng, mở miệng là phát ra giọng nói ngọt ngấy, “Lâm lão bản, lâu rồi không gặp.”

Lâm Kính Đình hung hăng đi xuống cầu thang, đôi ba bước đã đứng trước mặt cô ta, nắm lấy cánh tay cô ta lôi ra ngoài, “Đi ra ngoài, đây là nơi cô muốn đến là đến sao?”

Trong lúc khẩn trương, tay hắn dùng lực hơi mạnh, trực tiếp bóp lấy tay cô ta, chỉ nghe cô ta kêu “Ôi” một tiếng, mắt lập tức đỏ ửng, gắt giọng nói: “Ngài làm gì thế, làm đau người ta rồi.”

Giọng nói uốn éo cùng tức giận khiến Lâm Kính Đình nổi da gà, hắn tự hỏi tại sao trước đây tại sao mình lại thích thể loại này, là quỷ che mắt hắn sao?

Muốn nổi điên nhưng lại không muốn người trong phòng ăn chú ý, chỉ có thể hạ thấp giọng gầm nhẹ nói: “Ta mới là người hỏi cô đang làm gì, ai cho cô vào đây!”

Lan Hân cười nói: “Đương nhiên là được mời vào nha, em trò chuyện rất vui vẻ với lệnh muội đó, bất quá hình như nàng quên em rồi, thật đau lòng, lúc trước em và nàng cùng nhau ăn cơm mà.”

Lâm Kính Đình nheo mắt lại, nói: “Ta cảnh cáo cô, không được làm loạn!”

Lan Hân thu tay về, xoa xoa chỗ đau, nghiêm nghị nói: “Lâm lão bản, ngài thật sự thích nói đùa, em nào dám!”

“Ca, ca đang làm gì vậy? Mau tới ăn điểm tâm, cháo nguội rồi.” Lâm Tập Tập nghe được động tĩnh trong phòng khách thì đi ra ngoài xem, phát hiện Lâm Kính Đình đã xuống lầu, “Ca nói chuyện gì với Lan tiểu thư vậy?”

Lâm Kính Đình quay đầu nhìn phản ứng của Lâm Tập Tập, phát

hiện cô không có biểu hiện gì bất thường nên không khỏi cảm thấy kỳ quái, đành gạt Lan Hân sang một bên, xoay người vào phòng ăn.

Thấy hắn đi vào, Lý Ngọc đứng dậy lấy cho hắn chén cháo bát bảo, Lâm Kính Đình nhận lấy, thuận miệng hỏi Lâm Tập Tập, "Nữ nhân bên ngoài kia tới làm gì?"

Lâm Tập Tập nói: "Đoàn kịch của bọn họ tới đặt quần áo với muội, nàng ấy chờ muội đến tiệm vải xem hàng mẫu."

"Đặt quần áo?"

Lâm Tập Tập cười híp mắt nói: "Chính là chiếc váy mà ca chê đó, người ta tới đặt 30 bộ."

Lâm Kính Đình nhíu mày, "30 bộ, một mình muội quản lý, làm được sao?"

"Ca đừng xem thường người ta." Lâm Tập Tập hừ nhẹ, đặt chén xuống chuẩn bị đứng dậy.

Lâm Kính Đình vội vàng gọi cô lại, hỏi: "Muội đi đâu?"

"Muội ăn no rồi, bây giờ phải dẫn Lan Hân tiểu thư đến tiệm vải."

"Chờ một chút, ta đưa hai người đi ra ngoài." Lâm Kính Đình ăn xong chén cháo trong ba ngụm.

Lý Ngọc ở bên cạnh sốt ruột, nói: "Chàng cứ từ từ ăn, để Vãn nhi chờ cũng được."

Vừa dứt lời thì nghe thấy một tiếng "xoảng" vang dội từ phòng khách, cả ba người giật mình đứng dậy đi ra khỏi phòng ăn, phát hiện chiếc đĩa sứ lớn ban đầu được đặt trên giàn hoa đã vỡ nát

trên đất. Mà đứng dưới giàn hoa là Lan Hân bị dọa sợ đến mặt không còn chút máu, khi thấy bọn họ đi ra, cô ta trông rất đáng thương.

Còn chưa để Lâm Tập Tập mở miệng, Lâm Kính Đình tức giận gầm lên, “Cô làm cái trò gì vậy?”

Người ta dù gì cũng là khách hàng của Lâm Tập Tập, Lý Ngọc sợ tổn thương hòa khí nên nhanh chóng kéo lấy tay áo Lâm Kính Đình tỏ ý hắn đừng nổi nóng. Lâm Kính Đình bị nàng kéo mới sực tỉnh, phát hiện thái độ có hơi thái quá, không có biện pháp, một khi hắn chán ghét ai đó thì cho dù đối phương có làm gì thì hắn cũng sẽ cảm thấy ác cảm.

Mặc dù hắn đã kịp thời im lặng, nhưng Lan Hân rõ ràng bị hắn làm cho hoảng sợ, liên tục xin lỗi: “Thật xin lỗi, em không phải cố ý, Lâm lão bản, nể tình một đêm trước kia của chúng ta, xin ngài đừng so đo với em được không, em chỉ muốn đến gần nhìn một chút, không nghĩ tới…”

Lan Hân vẫn giải thích luyên thuyên, còn Lâm gia ba người, hoàn toàn hóa đá.

Lâm Tập Tập lập tức nhớ tới lúc Lâm Kính Đình đến đón thuyền, hắn đưa cô đến ở khách sạn ở Thượng Hải một đêm, lúc đó hắn cũng mang theo một người phụ nữ, người phụ nữ đó hẳn là Lan Hân trước mặt này!

Thảo nào lần đầu tiên nhìn thấy cô ta đã cảm thấy quen thuộc, hóa ra là họ đã ăn cùng nhau!

Lý Ngọc tuy rằng không nóng giận, nhưng không có nghĩa là nàng ngốc, lời nói dường như vô tình của Lan Hân có ý tứ gì, Lý Ngọc sao có thể không hiểu chứ?

Mặc dù luôn biết bên ngoài hắn có rất nhiều phụ nữ, nhưng Lý

Ngọc luôn tự an ủi bản thân, nếu không nhìn thấy thì coi như là hắn không có. Phương Ny vừa đi không lâu, bây giờ lại tới Lan Hân, khẳng định không chỉ có hai người này, không biết về sau sẽ có những ai tới.

Lúc này Lý Ngọc mới nhận ra bản thân thật ngu ngốc đến buồn cười, từ trước đến giờ đều tự lừa dối bản thân. Bên người nam nhân này có khác gì với những nam nhân tam thê tứ thiếp khác, hắn thậm chí so với những kẻ đó còn đáng ghét hơn. Hắn vui vẻ lưu luyến những đóa hoa lại không muốn gánh vác trách nhiệm, cho nên mới tạo ra một người vợ giả tưởng, mà nàng ngu xuẩn lại dương dương tự đắc.

Lâm Kính Đình là người đầu tiên có phản ứng, vội vàng tiến lên, gào to: “Cô đang nói hươu nói vượn gì đó!”

Không hiểu vì sao, vừa rồi hắn sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, đây là cảm giác mà trước giờ hắn chưa từng cảm nhận.

Trước đây, hắn ăn chơi trác táng ở ngoài, hàng đêm tìm hoan cùng những người phụ nữ khác nhau, cho tới bây giờ đều nghĩ là chuyện thản nhiên, thậm chí hắn còn mượn cớ rất tốt, chính là ai bảo cái người trong nhà kia vẫn chưa sinh con? Cho nên hắn có nhiều đàn bà hơn nữa thì hắn chưa bao giờ áy náy khi đối mặt với Lý Ngọc.

Nhưng kể từ khi Lý Ngọc và Vãn nhi đến sống trong Lâm công quán, cuộc sống của hắn dường như dần thay đổi.

Hắn thường xuyên đi làm và đi về đúng giờ, sau khi về nhà thì sẽ có người ân cần hỏi thăm, sau khi ăn cơm tối xong thì một nhà ba người nói chuyện trong phòng khách, xem báo, đan len, vui chơi, thỉnh thoảng còn tán gẫu. Cuộc sống dường như bỗng trở nên đơn giản và thỏa mãn hơn.

Chờ hắn nhớ lại thì rất lâu rồi hắn không ra ngoài, lêu lổng nơi

chốn vui.

Khi nhìn thấy Lan Hân xuất hiện trong ngôi nhà này, suy nghĩ đầu tiên của hắn là đuổi người ra ngoài, hắn không muốn điều bất trắc nào phá vỡ sự yên bình hiếm có này.

Cho nên sau khi Lan Hân nói xong thì hắn lập tức bị dọa sợ, người phụ nữ chết tiệt này nhất định là cố ý!

Lúc này, Lý Ngọc đang đứng yên thì đột nhiên vén váy chạy chậm đi ra ngoài.

"Tẩu tẩu!" Lâm Tập Tập phản ứng nhanh, cũng nhanh chạy theo.

Lái xe ở ngoài cửa đang đợi Lâm Tập Tập đi ra ngoài, xe đã sớm khởi động nóng máy, Lý Ngọc chạy ra ngoài, nhanh chóng mở cửa lên xe, khi nàng thúc giục tài xế xuất phát, Lâm Tập Tập cũng chui vào trong xe.

Lâm Tập Tập lo lắng hỏi nàng: "Tẩu tẩu, ngay cả áo khoác tẩu cũng không mặc, tẩu muốn đi đâu?"

"Ta..."

Lý Ngọc mới nhớ tới bây giờ ngoài Lâm gia ra, nàng ở Kim Lăng đã không có nơi nương tựa, nàng không thể đi đâu được nữa, nước mắt lập tức rơi xuống, nàng cúi đầu đáng thương nói: "Ta muốn ra ngoài đi dạo."

"Trời lạnh thế này, còn đi đâu được?"

"Đi đâu cũng được." Chỉ cần khiến nàng tạm thời không nhìn thấy Lâm Kính Đình thì nơi nào cũng được.

Lâm Tập Tập suy nghĩ một chút rồi dặn dò tài xế, "Đến tiệm vải

đi."

Tài xế không dám hỏi thêm câu nào, vội vàng khởi động xe, lái xe rời khỏi công quán.

Nghe thấy ngoài cửa có tiếng xe ô tô rời đi, Lâm Kính Đình tiến lên, nổi giận mắng: "Người đàn bà như cô có bệnh sao, cô cố ý?"

Lan Hân mặt đầy hoảng sợ, nói: "Cái gì… Em không cố ý. Em thật sự là bất cẩn. Không ngờ vừa chạm vào là nó sẽ rơi ra."

"Ta nói tại sao vừa rồi cô lại nói như vậy? Cái gì mà chúng ta từng có một đêm? Cô chạy đến nhà người ta nói những thứ này là thích hợp sao?!" Lâm Kính Đình cảm thấy mình mà tức thêm nữa thì thế nào cũng vỡ mạnh máu.

Lan Hân nghe xong, khó tin mở miệng, "Em… Em có nói sao?"

Lâm Kính Đình mất nhiều sức đè xuống ý định bóp cổ cô ta, chỉ vào cửa nói: "Cút ngay, nếu cô còn dám tới nữa, ta nhất định sẽ giết cô!"

Lan Hân lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, sau đó lảo đảo chạy ra cửa, trước Lâm công quán không phải là nơi dễ đón xe, Lan Hân run rẩy đi thêm một đoạn đường, vất vả mới đón được chiếc xe kéo.

Khi xe cách Lâm công quán càng lúc càng xa, khóe miệng Lan Hân chợt nở một nụ cười nhẹ.

Bên kia, Lý Ngọc ngồi trên xe với Lâm Tập Tập đến tiệm vải, tâm trạng rất kém, nàng lặng lẽ ngắm cảnh đường phố một lúc mới quay đầu lại, nói với Lâm Tập Tập.

"Muội nói xem có phải phản ứng của ta hơi thái quá? Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, huống chi đây

chẳng qua là người tình nhỏ của chàng, ta thân là chính thê lại liều mạng chạy đi, có phải hay không quá phận?"

Lâm Tập Tập thở dài, an ủi nàng: "Nếu tức giận thì tẩu cứ xả ra ngoài, tức giận mà còn phải suy nghĩ nhiều như vậy thì sống rất mệt mỏi."

Lý Ngọc vẫn luôn cảm thấy tiểu cô nói chuyện rất có đạo lý, nàng gật đầu một cái, lại thở dài nói: "Có lẽ nửa đời trước của ta chính là sống như vậy!"

Chương 61

Chuyển ngữ: Tiểu Đinh.

Lâm Tập Tập không biết giải vây như thế nào cho thích hợp, dù sao lòng bay tay hay mu bàn tay đều là thịt, cô cảm thấy Lý Ngọc đáng thương đồng thời không thể khuyên nàng rằng: Anh cô là đại lừa gạt, nàng mau ly hôn với hắn đi.

Ngay từ đầu, Lâm Kính Đình được thiết lập là một nhân vật phản diện, cho nên trên người hắn có phẩm chất cặn bả, bao gồm cả danh hiệu mê gái, đều được đính kèm từ sớm.

Cứ cho là hắn có thay đổi nhưng quá khứ của hắn đều là sự thật, Lâm Tập Tập có thể giúp hắn tẩy trắng nhưng cũng không thể nào thay đổi quá khứ của hắn, trừ khi cô xuyên qua cuốn truyện này ngay từ đầu nhưng chuyện này khó có thể xảy ra.

“Tẩu tẩu, tình cảm là phải tranh thủ, giống như muội nè, cho dù ca ca không đồng ý tình cảm giữa muội và Quý Du Hồng nhưng muội phải đấu tranh với huynh ấy cho đến cùng. Cũng giống như tẩu muốn có tình cảm cùng sự chú ý của huynh ấy thì tẩu phải tranh thủ đi.”

Lý Ngọc xoa xoa mắt, rầu rĩ nói: “Tranh thủ? Bây giờ ta không phải là thiên kim phủ Đô đốc nữa, ta lấy cái gì để tranh thủ?”

“Để quyến rũ một người, điều kiện bên ngoài có thể là một trong những yếu tố, nhưng quan trọng hơn, nó phụ thuộc vào mị lực của bản thân.”

“Mị lực của bản thân?” Lý Ngọc cái hiểu cái không, “Ăn vận đẹp hơn sao?”

“Ách… Ăn vận đẹp cũng quan trọng nhưng quan trọng hơn là khí chất mị lực!” Đối mặt với Lý Ngọc nghiêm túc chuyên chú lắng nghe, Lâm Tập Tập đột nhiên cảm thấy có trách nhiệm như một người cố vấn đời người.

“Khí chất mị lực?” Đầu óc Lý Ngọc mơ hồ lặp lại.

Xe ô tô chậm rãi dựng trước cửa tiệm vải, Lâm Tập Tập xuống xe, nói với Lý Ngọc: “Nhanh lên lầu, muội sẽ đào tạo cho tẩu khóa huấn luyện.”

Vừa rồi hai người vội vàng rời khỏi nhà nên không kịp mặc áo khoác, khi xuống xe bị gió lạnh thổi qua, lập tức bị đông lạnh như hai cây kem, Lâm Tập Tập giậm chân chạy chậm vào tiệm, Lý Ngọc bó chân, không nhanh nhẹn được như cô nhưng cũng chạy vào.

Trước đó chưởng quầy đã đốt lò sưởi ở tầng hai, lúc Lâm Tập Tập cùng Lý Ngọc đi lên mới tránh được cái lạnh, hai người đắp thêm chăn ngồi trước lò sưởi, chăn là được từ trong nhà mang đến, Lâm Tập Tập thỉnh thoảng sẽ dùng tới nó để nghỉ ngơi ở đây.

Bên cạnh có một chiếc ấm đun nước, Lâm Tập Tập đổ đầy nước vào ấm ngay khi ngồi ở đó, sau đó đặt lên bếp đun sôi, chuẩn bị pha một tách trà nóng uống cho ấm bụng.

Sau đó tiếp tục sự nghiệp giảng bài, “Chúng ta nói đến đâu rồi ạ?”

Lý Ngọc xoa hai tay, lại duỗi người đến lò sưởi, nghe hỏi nên nàng vội vàng đáp: “Nói đến khí chất mị lực.”

“Đúng, chính là mị lực nhân cách rất quan trọng.” Lâm Tập Tập trịnh trọng nhắc lại quan điểm của mình, “Nói đơn giản hơn một chút chính là tính cách của tẩu, khí chất này kia.”

“Tẩu từ nhỏ xuất thân cao quý, đọc đủ loại thi thư, hẳn là nên tự tin mới đúng. Nhưng khi tẩu đối mặt với ca ca thì lại không dám nhìn thẳng vào huynh ấy, hai người cùng trao đổi chuyện gì đó nhưng huynh ấy lại là người quyết định, sau đó tẩu chỉ có thể thuận theo, như vậy là sai.”

Lý Ngọc cảm thấy nhân sinh quan của mình đang gặp nguy hiểm, sống trên đời ba mươi năm, cuối cùng có người bảo là sai lầm, vậy nàng sống ba mươi năm nay chẳng phải là uổng phí sao?

Lâm Tập Tập nói thẳng thắng: “Đầu tiên, tẩu phải tự tin lên, sau đó tẩu không cần coi trọng huynh ấy, đừng làm ra vẻ huynh ấy là tất cả của tẩu.”

Lý Ngọc không nhịn được phản bác: “Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, chàng ấy vốn là trời của ta.”

“Cũng bởi vì tẩu có tư tưởng này nên cần phải thay đổi, như vậy huynh ấy mới xem trọng tẩu. Tẩu phải hiểu, đàn ông đều rất tiện, khi tẩu quan tâm đến hắn thì hắn không coi trọng tẩu nhưng khi tẩu không thèm để ý đến hắn thì hắn lại gấp gáp dính lấy tẩu.”

“Muội đối với Quý công tử đều như vậy sao?”

“Không phải!” Lâm Tập Tập nói: “Quý Du Hồng và ca ca là hai kiểu người khác nhau, ngài ấy là người có trách nhiệm, gặp được một người đàn ông như vậy thì phải giữ chặt lấy, không được buông tay.”

Hai tay Lý Ngọc chống má, hâm mộ nhìn cô, “Thật tốt.”

“Tẩu tẩu, muội cảm thấy tẩu phải có sự nghiệp mới được, chỉ cần có việc làm thì cả ngày tẩu sẽ không nghĩ vớ vẩn cũng không cần ngồi ở nhà trông nom sầu khổ, hơn nữa phụ nữ mà có sự nghiệp thì nhìn rất hấp dẫn nha.”

“Cũng được nhưng ta thì có thể làm gì?”

“Muội chuẩn bị mở một xưởng may nhỏ, tẩu tới làm trưởng thợ may thì sao?”

Lý Ngọc xua tay lia lịa, không bình tĩnh nói: “Không được, ta không làm, ta còn chưa học qua ai, những thứ kia là ta tự mày mò mà thôi.”

“Nhưng tẩu lại giúp muội may sườn xám rất đẹp nha, tẩu rất có thiên phú trên phương diện này. Nếu không thì như vậy đi, hai ngày sau lô máy may đến tiệm, tẩu giúp muội đưa nhân công đến, nếu thấy hứng thú thì tẩu ở lại làm.”

Lý Ngọc suy nghĩ một lúc, nói: “Được, để ta đến xem thử một chút.”

Mặc dù cảm thấy có thể không làm được, nhưng nàng vẫn muốn thử một lần, Lâm Tập Tập thuyết phục nàng rất nhiều, có một câu khiến nàng thực sự cảm động, nàng thật sự không muốn tiếp tục trong phòng sầu khổ nữa. Lâm Kính Đình ngày ngày ra vào buôn bán, hiện tại Lâm Tập Tập đang tiếp quản tiệm vải, cũng làm ăn đàng hoàng, chỉ có một mình nàng, ở nhà không có việc gì ngoài đan áo len, đọc sách báo mỗi ngày, như một con rối vô thức.

Nàng muốn đứng lên, muốn đi ra ngoài nhìn thế giới bên ngoài một chút, việc thay đổi này hoàn toàn không phải là vì Lâm Kính Đình, nàng cũng muốn giống như Lâm Tập Tập, tự do

thích làm theo ý mình.

Nhiều năm qua nàng không thể hoài thai, Lý Ngọc biết bản thân không thể ngăn Lâm Kính Đình đi tìm người khác, dẫu sao chuyện nối dõi tông đường là đại sự.

Nếu cảm thấy thống khổ khi nhìn thấy Lâm Kính Đình đi cùng người phụ nữ khác, vậy thì nghĩ cách dời đi sự chú ý, vì bản thân mà làm một ít việc, như vậy có thể giảm đi sự buồn khổ trong lòng.

Lâm Tập Tập rót ra hai ly trà nóng, để một ly trên tay Lý Ngọc, phát hiện nàng đang ngẩn người, tò mò hỏi: "Tẩu nghĩ gì vậy?"

Lý Ngọc nói: "Ta vẫn luôn cảm thấy thái độ của ta có hơi thái quá vào lúc đó."

Lâm Tập Tập nói: "Muội cũng cảm thấy tẩu không nên chạy ra ngoài, tẩu là nữ chủ nhân, có người không hiểu quy củ chạy đến cửa, tẩu nên thô bạo đuổi người ta ra ngoài mới đúng, bản thân lại chạy đi là sao?"

Nghe cô nói, Lý Ngọc càng phát giác bản thân quá kích động rồi.

Thấy dáng vẻ nàng ảo não, Lâm Tập Tập an ủi: "Bất quá như vậy cũng tốt, để cho ca ca biết tẩu cũng sẽ tức giận, như vậy về sau huynh ấy sẽ có điểm cố kỵ, không dám lêu lổng bên ngoài."

"Bây giờ nghĩ kỹ lại thì muội cảm thấy Lan Hân – người này có vấn đề lớn." Lâm Tập Tập cau mày nhớ lại một màn vào buổi sáng, vô tình làm vỡ đồ người khác sẽ hoảng sợ là chuyện bình thường. Nhưng Lan Hân này hoảng sợ hơn bình thường, không quên nhân cơ hội nói rằng cô ta có quan hệ tình cảm với Lâm Kính Đình, đây là điều khó hiểu. Theo suy nghĩ của người bình thường, trước mặt vợ của người khác, không cần biết mối quan hệ giữa hai người sâu đậm đến đâu cũng không nên trực tiếp

khai ra, đặc biệt là Lâm Kính Đình đang cố ý giấu giếm chuyện này, cô ta lại cứng rắn nói ra.

Lý Ngọc nhỏ giọng hỏi: “Lan Hân có vấn đề gì?”

“Muội đoán có phải nàng ta cố tình làm vỡ cái đĩa, sau đó nói ra chuyện kia.”

Lý Ngọc giật mình nói: “Tại sao nàng ta phải làm vậy?”

Đây là điều mà Lâm Tập Tập không đoán ra,”Nàng ta muốn ca ca cho nàng danh phận sao? Không thể nào, nàng ta nháo như vậy, huynh ấy càng ghét hơn, nếu không phải là danh phận thì nàng ta làm như vậy có lợi gì?”

So với sự xoắn quýt của Lâm Tập Tập, Lý Ngọc vẫn có thiện ý nói: “Có thể chỉ là chuyện ngoài ý muốn.”

“Chỉ mong vậy.” Ngoài miệng nói là vậy nhưng Lâm Tập Tập đứng dậy đi xuống lầu, gọi người làm, phân phó hắn đi đến chỗ Lâm Tiêu gọi Hà Dũng đến.

Người có tên Hà Dũng đi theo Lâm Kính Đình nhiều năm, giúp Lâm Kính Đình thu thập các loại tin tức, hiện tại tiệm thuốc phiện đã đóng cửa. Để tái hòa nhập, hắn được phái đến giúp đỡ Lâm Tiêu, Lâm Tập Tập cho người đến tìm hắn, muốn nhờ hắn điều tra Lan Hân, dù sao cô còn phải hợp tác với vũ đoàn của Lan Hân, nếu Lan Hân có vấn đề, cô nên đề phòng sớm hơn.

Cô nhớ lại nội dung trong truyện, chắc chắn rằng Lan Hân chưa từng xuất hiện nên không biết cô ta và Lâm Kính Đình có ân oán gì hay không.

Lý Ngọc nói cô có lòng nghi ngờ nặng nhưng Lâm Tập Tập cảm thấy cần phải đề phòng người khác.

Chờ đến khi Hà Dũng đến, Lâm Tập Tập đem chuyện này phân phó, sau đó mới cảm thấy yên tâm.

Buổi trưa hai tỷ muội không về nhà mà ở lại tiệm vải ăn cơm trưa, bởi vì mười cái máy may mà Lâm Tiếu đặt cho Lâm Tập Tập đã cập bến, chưởng quầy đang đưa người đến dỡ hàng. Lâm Tập Tập cảm thấy thích thú, phải tận mắt nhìn thấy nhìn thấy chúng nó mới được.

Tứ hợp viện bên cạnh mà cô thích chưa thuê được, vì không liên lạc được với chủ nhà cho nên bây giờ cái máy khâu đem tới, chỉ có thể đặt ở sân nhà – nơi nhân công ở, nhưng cũng chỉ là tạm thời. Bởi vì cô còn thuê thêm nữ công, đến lúc đó cái sân nhỏ không thể chứa cả người và máy may, chỉ có thể là đi tìm chổ mới.

Thông báo tuyển dụng đã được người làm dán vào buổi sáng, tuyển dụng nữ công và thời gian làm việc phải cố định.

Điều kiện đầu tiên rất dễ kiếm, nhưng điều kiện thứ hai lại khiến nhiều người nản lòng, vì hầu như tất cả các ứng viên đều là nội trợ, công việc chính của họ là chăm sóc gia đình và con cái, không có chuyện đi làm cả ngày.

Lâm Tập Tập cũng đau đầu, không có thời gian cố định thì làm sao có thể đạt được hiệu quả công việc?

“Đừng vội, thời gian giao ước với ca vũ đoàn là một tháng sau, vẫn còn kịp.” Lý Ngọc an ủi cô.

Lâm Tập Tập thở dài, “Nhưng những nhân công chúng ta tuyển cần phải đào tạo, kiểu nào cũng mất hơn mười đến hai mười ngày, muội hối hận khi nhận đơn hàng này quá nhanh.”

Lý Ngọc nghĩ cách cho cô, “Nếu thật sự không được, trước tiên chúng ta sẽ thuê một vài người có tay nghề cao, sau khi giao

xong lô hàng này, chúng ta sẽ từ từ đào tạo người mới."

"Nếu không còn cách nào khác thì chỉ có thể làm như vậy."

Gần hai giờ chiều, chưởng quầy chở về mười máy may, đi cùng với họ là Quý Du Hồng đang cưỡi ngựa, điều này khiến Lâm Tập Tập bất ngờ.

Chờ Quý Du Hồng xuống ngựa, Lâm Tập Tập cười tươi nghênh đón, nói: "Tại sao ngài lại tới đây?"

Quý Du Hồng khẽ mỉm cười, nói: "Ta đến bến tàu tiễn người, đúng lúc gặp được Lý chưởng quầy, nghe nói không có chổ để đặt máy may, cho nên ta tới là để đưa than vào ngày tuyết."

Hai mắt Lâm Tập Tập sáng lên, hưng phấn nói: "Phải không? Ngài có chổ nào tốt sao, chỉ cần là ở gần đây thì tiền thuê dễ thương lượng nha."

Quý Du Hồng nhíu mày, "Em không định mời ta vào uống tách trà sao?"

Nghe vậy, Lâm Tập Tập vội vàng khom người cúi đầu, làm ra tư thế mời, "Mời Hoài An ca ca vào trong."

Nhìn thấy dáng vẻ tinh quái của cô, Quý Du Hồng cười sâu hơn, ho nhẹ một tiếng liền ngẩng đầu, đỉnh đạc đi vào. Vừa bước vào trong tiệm thì thấy Lý Ngọc cũng ở đây, vì vậy anh tiến lên chào hỏi, vô cùng lễ phép.

Lý Ngọc cũng chào hỏi lại, ba người cùng nhau lên tầng hai nói chuyện.

Vừa bước lên cầu thang, Lâm Tập Tập tỏ ra khá tùy ý, giúp anh treo áo khoác lên giá xong, cũng không ngại Lý Ngọc ở đây, thân mật nắm lấy tay anh dắt đi, đi đến bên cạnh lò sưởi, "Ngồi ở đây

ấm hơn."

Quý Du Hồng từ lâu đã quen với sự thân mật vô ý của Lâm Tập Tập, sau khi ngồi xuống cởi găng tay ra, anh vươn bàn tay to và khô ấm nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của cô, hai người ngồi bên cạnh lò sưởi và mỉm cười nhìn nhau.

Lý Ngọc pha trà đem đến trước mặt hai người, Quý Du Hồng nói cảm ơn xong mới nhận lấy.

Không chờ anh uống xong tách trà, Lâm Tập Tập ngồi một bên thúc giục: "Ngài nói là đưa than trong ngày tuyết, có phải là giúp em tìm được nơi ở sao?"

Sau khi Quý Du Hồng thưởng thức vài ngụm trà, anh ung dung thong thả nói: "Không chỉ giúp em tìm nơi ở, còn giúp em tìm người."

Lâm Tập Tập vui vẻ ôm lấy cánh tay anh, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, "Thật vậy sao, chớ thừa nước đục thả câu, ngài nói nhanh đi."

Đặt tách trà xuống, lúc này anh mới chậm rãi nói: "Đi vào con ngỏ bên cạnh tiệm vải, có một tiểu lâu hai tầng hàng thứ tư, diện tích không rộng so với tiệm vải của em nhưng nơi đó đủ để đặt nhiều máy may."

Lâm Tập Tập nói: "Em đã từng thấy nó nhưng kiểu nhà khá khác biệt, hẳn là nhà của một đại gia đình nào đó, hẳn là sẽ không cho thuê đi."

Quý Du Hồng cười nhẹ: "Đúng là không cho thuê nhưng có thể cho em mượn."

Lâm Tập Tập nhíu mày, "Nói nửa ngày, thì ra là nhà của ngài."

“Cũng không thể gọi là nhà của ta, đó là của hồi môn của mẹ ta, bởi vì quá cũ kỹ nên đã tân trang qua một lần, lại không dùng đến nên trước giờ luôn bỏ trống.”

Quý Du Hồng là độc đinh nhà họ Quý, tài sản Quý gia sau này sẽ là của anh, Lâm Tập Tập vui vẻ cười nói: “Vậy thì tốt quá nhưng em không thể công khai chiếm tiện nghi của ngài nha, hay là em nên trả một ít tiền thuê?”

Quý Du Hồng chơi đùa với tay của cô, nhẹ giọng hỏi cô: “Ta nghe nói em đề nghị Tần Mộng tham gia vào cổ phần của xưởng quần áo, tại sao không thấy em mời ta gia nhập?”

Lý Ngọc ngồi cách xa bọn họ, tùy ý cầm lấy một cuốn sách lật xem, nhưng chính là đang lén lút nghe hai người bọn họ nói chuyện, nghe được lời này không khỏi cười khổ nói: “Muội ấy cũng mời ta tham gia cổ phần nha.”

Quý Du Hồng nghe xong, mím môi nhìn Lâm Tập Tập, xem cô chuẩn bị giải thích thế nào.

Lâm Tập Tập buông tay, nói: “Em, Tần Mộng, tẩu tẩu, ba người đều là nữ nhân, cho nên đây là sự nghiệp của nữ nhân, đàn ông không thích hợp tham gia.”

Nghe cô giải thích, Quý Du Hồng cùng Lý Ngọc không khỏi cười ra tiếng.

Sau khi cười xong, Quý Du Hồng hạ thấp giọng nói với cô: “Tiền thuê thì miễn đi, chỉ cần sau này em gặp ta, miệng ngọt một chút là được, em biết ta thích nghe cái gì mà.”

“Được, Hoài An ca ca.”

Theo quan điểm của Lâm Tập Tập, bị chiếm tiện nghi cũng được xem là ăn đậu hủ.

“Vừa rồi không phải là ngài nói còn có thể giúp em giải quyết vấn đề tìm người sao? Trước tiên em chỉ cần nữ nhân công.”

“Tại sao chỉ cần nữ nhân công?”

“Trong trường hợp này, môi trường làm việc sẽ tương đối đơn giản và dễ quản lý hơn.”

Quý Du Hồng nhéo tay cô một cái, nếu Lý Ngọc không ở đây, anh thật muốn đặt đôi bàn tay mềm mại không xương này lên môi mình hôn một cái, yên lặng thở dài nói: “Gần đây có không ít cô nương bị lừa bán đến đây, đều là dân tị nạn của những gia đình mất mùa, bởi vì số lượng không ít nên phía chính phủ có thể cứu nhưng không thể an bài chổ ở, cuối cùng phần đông bị đưa đến am ni cô ngoài thành, cuộc sống bên kia vô cùng kham khổ.”

Lâm Tập Tập sững sờ trong chốc lát, cái từ tị nạn đã được nhắc đến xuyên suốt thời kỳ Trung Hoa Dân Quốc, thời đại này tuy có xâm lược và chiến tranh, nhưng thực sự thảm họa kinh hoàng nhất chính là nạn đói, so với người chết vì chiến tranh cơ hồ còn nhiều hơn.

Nhưng đây là những năm đầu của Trung Hoa Dân Quốc, bắt đầu đã có dân tị nạn sao?

Lâm Tập Tập tính toán một chút, nói: “Em không cần nhiều người đến thế, bây giờ em chỉ có mười máy may, cộng thêm nhiều việc lặt vặt nên nhiều nhất chỉ cần mười lăm người, nếu muốn bao ăn bao ở thì tiền công không được nhiều.”

Quý Du Hồng nói: “Những thứ này hẳn là không thành vấn đề, người là em chọn hay để ta chọn giúp em?”

Lâm Tập Tập nói: “Hay là ngài chọn giúp em đi, tính tình hiền

lành là được."

Quý Du Hồng gật đầu một cái, xem như là đồng ý.

Nói xong chính sự, lúc này Lâm Tập Tập mới nhớ chuyện trong yến hội vào tối hôm qua, tò mò hỏi anh: "Tại sao cha ngài lại biết được chuyện của chúng ta?"

"Ta nói cho ông biết, chính là lần em tới dự hội nghị đó."

Lâm Tập Tập kinh ngạc, "Đã lâu như vậy! Tại sao ngài lại không nói với em một tiếng?"

Quý Du Hồng cười không nói, lần nào cũng khó khăn mới gặp được nhau, chỉ nói chuyện yêu đương còn chưa đủ, làm sao có thể nghĩ đến chuyện khác.

"Vậy cha ngài không phản đối sao?"

"Ông chỉ nói là khó giải quyết với ca ca của em." Nói tới đây, Quý Du Hồng không nhịn cười được.

"Ai, cha ngài quả nhiên là liệu sự như thần." Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, lại nói: "Em đang buồn muốn chết, thế nào mà ngài còn cười được vậy."

"Cứ từ từ, không nóng vội, không phải còn có tẩu tử giúp một tay sao?" Quý Du Hồng nói chuyện đương nhiên.

Lý Ngọc hừ nói: "Cũng không nói trước được gì."

Quý Du Hồng buông cánh tay Lâm Tập Tập ra, đứng dậy, cúi chào với Lý Ngọc: "Xin tẩu tẩu nói tốt chúng ta trước mặt đại ca vài câu."

Lâm Tập Tập che miệng cười, người đàn ông lại học xấu, gọi tẩu

tẩu đại ca rất suông.

Bởi vì chuyện xảy ra vào buổi sáng, cả ngày Lâm Kính Đình không muốn làm việc, đến hơn 3 giờ chiều về nhà sớm, nghĩ muốn giải thích với hai người phụ nữ ở nhà. Hắn và cô Lan Hân đó, thật sự đã lâu không liên lạc, không biết bên kia bị điên cái gì mà lại đến đây.

Không ngờ hắn về sớm nhưng hai người phụ nữ còn chưa về, theo lời bà Trần thì buổi trưa họ cũng không về ăn cơm.

Thật sự là muốn tạo phản sao? Mới có chút chuyện mà đã chạy ra ngoài cả ngày, còn chưa về nhà?

Lâm Kính Đình nắm lấy mái tóc ngắn, đi đi lại lại trong phòng khách, bà Trần vốn dĩ đang đợi ở bên cạnh, nhưng nhìn hắn đi qua đi lại làm bà chóng mặt, xoay người trốn vào trong phòng bếp.

Có lẽ đi một vòng hắn cũng chóng mặt nên Lâm Kính Đình chỉ có thể dừng lại và ngồi trên sô pha, cầm tờ báo trên bàn trà lên liếc mắt nhìn, từ trước đến nay hắn đều là người thiếu kiên nhẫn, cho nên hắn không thích đọc báo cho lắm. Thế nhưng trên bàn có rất nhiều báo và chúng được phân loại, sắp xếp gọn gàng.

Trong lòng hắn có chút buồn bực, chẳng lẽ những tờ báo này đều là Vãn nhi đọc qua? Nghĩ tới đây, hắn cao giọng gọi bà Trần ra hỏi, “Bình thường tiểu thư đọc những tờ báo này?”

Bà Trần lắc đầu, nói: “Những tờ báo này đều là thiếu phu nhân đọc qua.”

Lại là Lý Ngọc, Lâm Kính Đình thực sự bị sốc, trong ấn tượng của hắn, Lý Ngọc luôn là người an phận thủ thường, bình thường không gây gổ hay gây chuyện, trầm lặng đến mức gần

như không có cảm giác tồn tại. Tính cách của nàng rất thích hợp làm vợ, sau này hắn tiếp xúc với nhiều phụ nữ bên ngoài, về nhà nhìn thấy Lý Ngọc, hắn bắt đầu chán ghét nàng vì quá ít nói, buồn tẻ, chán như cọc gỗ.

Lâm Kính Đình lật xem các loại báo, nào là báo chí, báo thời sự, báo văn học, và thậm chí một số tạp chí dịch của nước ngoài, nàng thế mà đọc nhiều thể loại đến vậy.

Ném tờ báo sang một bên, cả người Lâm Kính Đình buông lỏng nằm trên sô pha

Hình như từ sau khi Lý Ngọc đến Kim Lăng, hai người mới giống như là phu thê mới thành thân, hơn nữa còn có Vãn nhi nghịch ngợm phá phách, cả ba đã tạo thành một gia đình ấm áp. Hắn thường xuyên bị Vãn nhi chọc tức đến mức giậm chân, Lý Ngọc sẽ đứng một bên khuyên nhủ, mặc dù nhiều lần nói giúp cho Vãn nhi nhưng lại kiên định cùng lập trường với hắn.

Sau đó, nàng dần dần có chủ ý của mình, thậm chí còn hợp tác với Vãn nhi cùng nhau lừa gạt hắn, sau khi đi chùa Tê Hà, hắn nhanh chóng nghĩ ra nguồn gốc âm thanh gõ mỏ từ đâu, tuyệt đối không thể nào một người làm ra chuyện này, nhất định phải có hai người liên thủ mới được.

Về sau, nàng lại dám tranh cãi với hắn, mà hôm nay là quá đáng hơn, giống như là đè nén cả một đời, liều mạng chạy ra ngoài, hơn nữa còn chạy ra ngoài cả ngày, đơn giản chính là vô pháp vô thiên!

Lâm Kính Đình buồn bực nghĩ, hắn ngày càng không có địa vị trong cái nhà này, hắn không quản được Vãn nhi thì thôi đi, ngay cả vợ mình cũng không quản được?

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, cho đến giờ cơm, hai người phụ nữ còn chưa trở lại!

Lần đầu tiên Lâm Kính Đình phát hiện, ngôi nhà này lại lạnh tanh đến vậy.

Bà Trần tới hỏi khi nào thì dùng cơm, Lâm Kính Đình có ý đợi chờ, cây đuốc trong lòng ngày càng bùng cháy mạnh hơn, cuối cùng đỉnh đầu bốc khói nói: “Bây giờ dọn cơm ra, các nàng không về ăn thì chính ta ăn!”

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 61**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh